

NICHOLAS
BINGE

FELEMELKEDÉS

AZ EGYETLEN
KIÚT FELFELE VÉZET

agave

N I C H O L A S
B I N G E

FELEMELKEDÉS

Nicholas Binge: Ascension
Copyright © Nicholas Binge 2023
Hungarian Translation © Bosnyák Edit, 2023

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Nicholas Binge: Ascension
HarperVoyager, An imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
London, 2023

Fordította: **Bosnyák Edit**

ISBN: 978 963 598 146 5 (epub)

Agave Könyvek, 2023

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője
A borítót készítette: Hegyi Péter
Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán
Szerkesztő: Sárpátki Ádám
Korrektor: Balázs Piroska, Kalocsai Judit
Tördelő: KFBooks Design Studio

Műfaj: thriller, science fiction, horror

*Oskarnak, aki arra tanított,
hogy mindig kapaszkodjak felfelé.*

„Otthagynom Sziszüphoszt a hegy lábánál! Minden ember megtalálja a maga terhét. De Sziszüphosz a felsőbbrendű hűségre tanít, mely isteneket tagad és sziklákat emel. Ő is úgy ítéli, hogy minden jól van. A gazdátlanná vált világ neki se nem meddő,
se nem kicsi. A kő minden egyes darabja, a sötétlő hegy minden egyes ércszilánkja egy kis világ a számára. A csúcsokért vívott küzdelem maga is betöltheti az ember szívét. Boldognak kell elképzelnünk Sziszüphoszt."

Albert Camus: *Sziszüphosz mítosza*

(Vargyas Zoltán fordítása)

ELŐSZÓ

Az öcsém huszonkilenc évvel ezelőtt tűnt el. Nem egy bizonyos napon történt, és nem is egy bizonyos hónapban. Fokozatosan távolodtunk el egymástól, és ez a felismerés úgy szétterjedt bennem, mint a mérge; mint egy szálla az agykérgemben.

1990-ben nem vett részt a családi karácsonyon. Nem szólt előre, és nem adott rá magyarázatot. Egyszerűen nem jelent meg.

Akkoriban tulajdonképpen nem lepett meg a dolog. Ő ilyen ember volt. Harold Tunmore, az elismert tudós és polihisztor. Mindig akadt felfedeznivalója, valami titkos fonal, amit fel kellett göngyölítenie, és ezek mindig fontosabbak voltak más embereknél. Sohasem sikerült megértenem, hogy miért vonzza őt ennyire az ismeretlen, de az évek során megtanultam elviselni. Rá egyszerűen nem lehetett számítani. Mindig a fellegekben járt.

Azt is be kell ismernem, hogy Harold sokat javult az elmúlt öt-hat évben. Kifejezetten sokat foglalkozott a lányommal, vagyis az unokahúgával, Harriettel. Megjelent a születésnapokon és az ünnepnapokon, furcsa és egzotikus ékszereket hozva magával az utazásairól. Néha bejelentés nélkül is beállított a feleségem legnagyobb megdöbbenésére, hogy kalandtúrákra vigye Harrietet. Felfedezték a skót erdőket, és a tavak partján kempingeztek. Nem tudtam, hogy mitől változott meg hirtelen, de örültem neki. Az éveken át tartó távollétek és kifogások után jó érzés volt, hogy többet láthatom.

Így talán nem kellett volna meglepődnöm azon, hogy Harriet karácsonykor addig nem jött ki a szobájából, amíg a fivérem nem érkezett meg. Harriet még csak tizennégy éves volt, ezért a legjobbat feltételezte az emberekről. Én a magam részéről számítottam erre. Rettenetesen hangzik, de sokszor eltöprengtem azon, hogy Harold vajon mikor fog újra csalódást okozni nekünk.

Február végén kaptam meg az első levelét, és tavasszal kaptam tőle még kettőt. Harrietnek voltak címezve, de miután a lányom elolvasta őket, odaadta nekem. Először arra gondoltam, hogy ez biztosan csak tréfa. Annyira furcsának tűnt a tartalmuk, annyira valószínűtlennek, hogy az már a képtelenség határát súrolta. Most már tudom, hogy mindez csak vágyálom volt.

A levelek nem időrendi sorrendben követték egymást. Mindegyikben akadtak közös szálak, de annyira szétszórva, hogy sehogy sem tudtam értelmezni őket. Később eszembe jutott, hogy talán kódolt üzenetet tartalmaznak – egyfajta titkos jelentést az agyszülemények közé keverve, amelyet nekünk kellett volna valahogyan megfejtenünk. Nem is sejtettem, hogy Harold szerint a lányomnak mit kellett volna kezdenie velük. Nem szégyellem bevallani, hogy az öcsém sokkal intelligensebb volt nálam. Ahogy mindenkinél. Amikor megmutattuk a leveleket a húgomnak, Poppynak, csak vállat vont, és azt mondta:

– Ne foglalkozz vele, Ben! Ennek a labirintusnak minden útja zsákutca. Én már évekkel ezelőtt feladtam, hogy megértsem őt.

Harold nem jött vissza többé. Soha többé nem vette fel velünk a kapcsolatot.

Miközben valamiféle jelre vártam, abba a hitbe ringattam magam, hogy egyszerűen a világot járja, régészeti leleteket tár fel, új és merész felfedezéseket tesz. Idővel azon kaptam magam, hogy próbálom felkutatni. Először felhívtam a régi barátokat. Azután felkerestem azokat az egyetemeket, ahol tanított. És közben a felszín alatt egyre nőtt bennem az aggodalom. Azt mondogattam magamnak, hogy Harold mindig is ilyen volt. Mindig is így viselkedett.

Két év keresés után semmire sem jutottam, és egyre kétségbeesettebb lettem. Heteken keresztül hívogattam a rendőrséget és azokat a laboratóriumokat, ahol kutatómunkát végzett. A hétvégéken meglátogattam a régi barátokat és kollégákat, sőt az ügyvédi irodám kapcsolatrendszerét is kiaknáztam annak érdekében, hogy felpörgessem egy kicsit a dolgokat. Harriet kitartó unszolására mindent megtettem azért, hogy az öcsém nyomára bukkanjak.

Ám egyetlen nyomot sem találtam.

Sem utalásokat, sem egyetlen morzsányi információt. Mintha 1990 telén egyszerűen köddé vált volna.

Csak az a három levél volt a birtokomban, amelyek időközben számarfülesek és kávéfoltosak lettek. Harriettel heteken keresztül görnyedtünk fölöttük éjszakánként, a konyhaasztalnál, egészen hajnalig, de minél többször olvastuk el őket, annál értelmetlenebbé váltak.

Teltek az évek, és a feleségem végignézte, ahogy a férje és a lánya elveszíti a reményt. 1998 őszén Poppyval hivatalosan halottá nyilvánítottuk Haroldot.

Érdekes, hogy miféle emlékeket őriz meg az ember. A mai napig emlékszem arra a reggelre, amikor a kápolna kertjében ültem a gondolataimba merülve. Libabőrös lettem a hűvös levegőtől, és összehúztam magamon a kabátot. November volt, két nappal Harold temetése előtt. Nekem kellett beszédet tartanom, és még egyetlen sort sem vetettem papírra.

Sohasem voltam érzelmes szövegíró, a tanúvallomások és az idézések megfogalmazásához sokkal jobban értek, de tisztelettel akartam adózni a testvéremnek, és fel akartam idézni a közös emlékeket. Ennek ellenére minden alkalommal, amikor felvettem a tollat, az üres papírra meredtem, és nem jutott eszembe semmi. Minél tovább vártam, annál inkább úgy éreztem, hogy az üres papír vádlón mered vissza rám.

Igazság szerint sohasem ismertem igazán Haroldot.

Az eltűnését megelőző látogatásokat leszámítva alig találkoztam vele. A húszas évei azzal teltek, hogy orvosnak tanult, és mire betöltötte a harmincat, sebész szakorvos lett belőle. Emiatt állandóan dolgozott, és tele volt megbízásokkal. Amikor megpróbáltam felvenni vele a kapcsolatot, kifogásokat keresett, és megígérte, hogy hamarosan meglátogat. Miután számomra ismeretlen okokból felhagyott az orvoslással, mindig valahol máshol járt: sziklaalakzatokat tanulmányozott Dél-Amerikában, vagy matematikai bizonyításokon dolgozott Indiában. Annyira különbözött az életmódja az enyémtől, mintha egy másik világban élt volna, amiről semmit sem tudtam.

Gyerekkorában is furcsa volt, csöndes és elmélkedő. A tanárai kezdetben azt hitték, hogy ostoba. Az összpontosítástól

állandóan ráncolta a szemöldökét, mintha minden megzavarta volna, amire ránézett. A húgommal meg voltunk győződve arról, hogy elromlott a fejében valami. De mindannyian tévedtünk. Harold egyszerűen másként dolgozta fel a világot. Mi elfogadtuk a feltevéseket, ő viszont lehetőségeket látott bennük. Amikor mi úgy éreztük, hogy megvilágosodtunk, ő elbizonytalanodott. És amikor összezavarodtunk, ő furcsa összefüggéseket és képtelen kapcsolódási pontokat fedezett fel.

Poppy leült mellém abban a kertben, és felriasztott a gondolataimból. Egy üveg vörösbort és két műanyag poharat tartott a kezében. Egy darabig szótlánul ült mellettem, és a temetőt bámulta, ahol Harold síremléke állt.

– Félek, hogy képtelen vagyok végigcsinálni – suttogtam.

– Neked kell megcsinálnod, Ben – felelte Poppy, és rátette a kezét a vállamra. – Senki sem ismerte őt igazán rajtunk kívül. Talán le kellene írunk a közös emlékeinket, amelyekre tisztán emlékszünk abból az időszakból, amikor még gyerekek voltunk.

Vállat vontam.

– Sohasem beszélgetett velem, Poppy. Akkor is a saját kis világában létezett, amikor meglátogatta Harrietet. – Nyeltem egy nagyot. – Szerintem túlságosan unalmasnak tartott engem.

A húgom elnevette magát, és átölelt. A helyzet ellenére elmosolyodtam, pedig ez nem volt jellemző rám.

– Nekem az a legtisztább emlékem róla, amikor Franciaországban nyaraltunk – mondta Poppy. – Mi talán nyolc- vagy kilencévesek lehettünk, úgyhogy ő legfeljebb hat lehetett.

– Nizzáról beszélsz?

– Igen, igen. Egy apró kis emlék, ostobaság az egész. Apa péksüteményeket hozott reggelire a pékségből, mi ketten meg azonnal rájuk vetettük magunkat, egymás után faltuk fel a croissant-okat. Harold meg csak... meredten bámulta a sajátját, és végül elkezdte szétszedni.

– Istenem, tényleg! Már emlékszem. Egy falatot sem evett belőle.

– Nem ám! Szétszedte kábé húsz egyforma darabra, azután különféle geometriai alakzatokat rakott ki belőlük az asztalon. Másfél órán keresztül ezt csinálta. Régen mindig buggyantnak tartottam.

Elnevettem magam.

– *Tényleg* buggyant volt. Anyával mindig azzal viccelődtünk, hogy harmincéves korára meg fogja kapni a Nobel-díjat, aztán amikor tizennyolc lett, ez már nem is volt akkora vicc. Inkább bizonyossággá vált. – Belekortyoltam a borba. – Emlékszel a pillantására?

– Ó, az a pillantás! – Poppy színpadiasan a homlokához emelte a kezét. – Te is emlékszel rá?

– Ha akarnám, sem tudnám elfelejteni. Úgy nézett az emberekre, mintha meg akarta volna fejteni őket. Az egész világra úgy nézett.

Poppy bólintott.

– Mintha egy használati utasítás lett volna a világegyetem bőrére írva, amit csak ő képes elolvasni, ha elég erősen összpontosít.

Egy darabig szótlánul ültünk egymás mellett, és kellemes melegség járta át a testemet – a szép emlékek melege. Néhány

megnyugtató pohár bor után munkához láttunk, és közösen megírtuk Harold gyászbeszédét. Kevesen vettek részt a komor szertartáson, és a többségük csak névről ismerte az öcsémet.

Sohasem felejtettem el Haroldot, de megtanultam nem gondolni rá. Tíz évembe telt, mire sikerült elfogadnom a halálát, de végül teljesen biztos voltam abban, hogy már nincs köztünk, talán azért, hogy ne örüljek meg.

Aztán kilenc hónappal ezelőtt az egyik barátom, Mikey váratlanul felhívott. A beszélgetés legfeljebb öt percig tartott, de tisztán emlékszem minden egyes szóra:

– Halló! Ben Tunmore-ral beszélek?

– Igen.

– Mike Hart vagyok. Mikey, a King'sből. Emlékszel rám?

– Mikey? Jézusom! Tényleg te vagy az? Ezer év telt el azóta. Hogy vagy?

– Jól, köszönöm. Hallgass ide! Jó lenne egyszer bepótolni a kimaradt éveket, de először is el kell mondanom neked valamit.

– Hallgatlak.

Mikey-nak feszülten csengett a hangja.

– Nemrég a St. Brigid's Kórházban jártam.

– Aha. – Összeráncoltam a szemöldökömet. – És az hol van?

Mikey tétovázni kezdett.

– Surrey-ben, vagyis inkább Epsomban. Ez egy... nos, egy elmegyógyintézet. Egy pszichiátriai intézmény, ahová befektetik az örülteket. Gyakran járok oda, mert ott kezelik a nagymamámat.

– Hová akarsz kilyukadni, Mikey?

– Először azt hittem, hogy tévedek, de az egyik nyári szünetben meglátogattalak téged a tóvidéken, és Harold is eltöltött velünk egy kis időt. Egy ilyen embert még ennyi év után sem lehet elfelejteni. Az a pillantás! Mindig úgy nézett rám, mintha meg akart volna fejteni. De utána eszembe jutott, hogy Toby azt mondta, Harold évekkel ezelőtt meghalt.

Erősen megszorítottam a kagylót.

– Mi az ördögről beszélsz, Mikey?

– Az öcsédről, Ben. Ott van. Biztos vagyok benne. Azt a pillantást nem lehet elfelejteni.

A Windermere-ből Surrey-be vezető út hat óráig tartott kocsival, de akár egy évtized is lehetett volna. Vagy egy történelmi korszak. Annyi kérdés kavargott a fejemben, hogy azt sem tudtam, melyikkel kezdjem. Kizárólag egyetlen gondolatra tudtam összpontosítani: *Ne számíts semmire, amíg nem láttad őt! Ha életben lenne, akkor a hetvenes éveit taposná, vagyis valószínűleg nem lehetne ráismerni. Ez talán csak egy tévedés. Mikey gyerekkorunkban találkozott utoljára Harolddal.*

Ezt ismétелgettem magamban, mint egy mantrát.

A St. Brigid's egy viktoriánus stílusú épületben működött, amelynek íves kőablakai és magas tornyai voltak. Mikey azt mondta, hogy a kórház állapota nagyon leromlott, és most az eredeti villák közül csak kettőben laknak betegek, mindössze ötvenöten.

Kiszálltam az autóból, és szemügyre vettem az épület hatalmas homlokzatát a fagyos és harapós szélben. Felvettem a kabátomat és a kalapomat, de a csontjaimból nem sikerült kiűzni a hideget.

Kinyitottam a kovácsoltvas kaput, amelyet csukva tartottak, de nem zártak kulcsra. Több méter magas volt, fölém tornyosult. A szél becsapta mögöttem, miután beléptem rajta, és a fémes csattanás visszhangot vert a pázsit fölött.

Megfordultam. A mögöttem lévő utca kihaltak tűnt, leszámítva az én öreg autót. Lehajtottam a fejem, és elindultam. Csak a talpam alatt csikorgó kavicsok zaja törte meg a csöndet.

Amikor bekopogtam, egy mogorva és alacsony ápolónő nyitott ajtót.

– Segíthetek?

– Az egyik betegükhöz jöttem.

Erre összeráncolta a szemöldökét.

– Még sohasem láttam itt magát, és ide csak azok szoktak jönni, akik már jártak itt. Nincsenek új betegeink. Az összes páciensünk évtizedek óta itt van.

Bólintottam.

– Tudom. Azt hiszem, én ismerem az egyiket, csak nem tudtam, hogy itt van.

– Hogy hívják?

– Benjamin Tunmore.

– És a beteget hogy hívják?

– Harold Tunmore.

A nő összepréselte az ajkát, és tetőtől talpig végigmért.

– Még sohasem hallottam ezt a nevet.

Be akarta csukni az ajtót, de gyorsan becsúsztattam a lábfejem a résbe, mire a vastag faajtó nekicsapódott.

– Na ide figyeljen...! – kezdte a nővér.

– Kérem! – Ráfektettem a tenyeremet az ajtóra. – Kérem! Megbízható forrásból azt az információt kaptam, hogy az öcsém talán itt van. Majdnem harminc éve nem láttam. – És mivel továbbra is gyanakvóan méregetett, újra hozzátettem: – *Kérem!*

Az asszony tekintete ide-oda cikázott, de végül bosszúsan felsóhajtott.

– Rendben van. De nem járathatja a száját a betegeknek az engedélyem nélkül. Kényes és kiegyensúlyozott idebent az ökoszisztéma, és könnyű elfuserálni az egészet. – Rám bökött az ujjával. – Szétnézhet, de nem szólalhat meg!

Bólintottam, és követtem őt a kőlapokkal kirakott folyosón. A hideg hamar elmúlt, mert a padlóból áradt a meleg. A falakon a ház építetőinek portréi lógtak díszes, aranyozott keretekben. Egyikük sem mosolygott. Valahonnan a kandallóban lobogó tűz ropogása és egy zongora hangja hallatszott. Levettem a kabátomat, és követtem az ápolónőt egy tágas nappaliba, ahol körülbelül húszan lehettek.

A betegek többsége mozdulatlanul ült vagy állt, a tekintetük a semmibe révedt, esetleg az ablakok mögött elterülő hideg és ködös mezőket bámulták. Az egyik idős hölgy lassan és finoman ütögette a zongora billentyűit, a kandalló körül üldögélő férfiak kezében pedig zörögtek az újságok.

– Látja? – kérdezte hirtelen az ápolónő, mire majdnem ugrottam egyet ijedtemben. – Kényes ökoszisztéma. Most várjon itt! Beszélnem kell a főnökkel.

Miközben szemügyre vettem az idősebb betegeket, megállapítottam, hogy mindegyik egyedül van. Akár a szélben hajladozó fákat bámulták, akár csöndesen üldögéltek az egyik

kényelmes viktoriánus pamlagon, nem beszélgettek egymással, sőt látszólag tudomást sem vettek a többiek jelenlétéről. A veszteség éles fájdalomként hasított belém. Mintha ez a hely az elveszett lelkek otthona lett volna, a kísérteteké, akiknek nincs hová menniük.

Aztán megpillantottam.

Az idős úriember a szoba sarkában ült egy hatalmas vörös fotelben, egy mahagóniasztal mögött, és feszült kíváncsisággal bámulta az asztalon lévő sakktáblát. A figurák a kezdő pozícióban álltak. Zakatoló szívvel közelebb mentem hozzá. A férfi felemelte a fejét, és belenézett a szemembe.

Ekkor döböntem rá, hogy Mikey tévedett. Nem az öcsémrel – mert valóban Harold ült abban a fotelben –, hanem a jellegzetes pillantásával kapcsolatban. Már nem olyan volt, mint ahogy az emlékeimben élt. Megváltozott a tekintete, mintha valamit kivettek volna belőle, vagy kicseréltek volna benne.

Odasiettem hozzá, és igyekeztem halkan beszélni. Az izgatottságom ellenére különös zaklatottságot éreztem. Mintha valami nem lenne rendjén.

– Harry! – mondtam, miközben ő végig a szemembe nézett. – Én vagyok az, Harry. El sem akarom hinni, hogy életben vagy!

Lebiggyesztette az ajkát, mintha rágódott volna egy szón, amit nem tudott kimondani. Feszülten váraкоztam. Amikor végre kinyitotta a száját, azt mondta:

– A hangyák élnek?

Értetlenül pislogtam.

– Tessék?

– Ez pusztán meghatározás kérdése, nem? – A hangja rekedt volt és érdes. – Jelentéstani kérdés. *A tényen nem változtat.*

– Én... – Nem is sejtettem, hogy miről beszél. – Nem, valószínűleg nem.

– A tenger él?

Barna szeme nedvesen csillogott.

– Nem tudom, Harold.

Mély, fáradt és kimerült sóhajával együtt mintha az esszenciája is távozott volna belőle.

– Én sem tudom, Ben. – Megrázta a fejét. – Én sem tudom.

Amikor meghallottam a nevemet, hevesen megdobbant a szívem. Tudta, ki vagyok. Csupán annyit kellett tennem, hogy kiviszem innen. Hazaviszem, ahol gondoskodni fogunk róla. Azután észrevettem, hogy a jobb kezéről hiányzik három ujjja. Csak a hüvelyk- és a mutatóujja maradt meg.

– Mr. Tunmore! – hasított keresztül a szobán egy hang. Amikor megfordultam, megpillantottam az alacsony nővért, aki egy magas és karcsú nő mellett állt. Utóbbinak merev volt a tartása, és egy csíptető táblát szorongatott a kezében. – Beszélhetünk?

Kissé szédelegve az öcsém felé fordultam. Nehezemre esett elválni tőle ennyi év után, még akkor is, ha csak egy rövid időre.

– Beszélek velük, rendben? A másik szobában leszek. Mindjárt visszajövök.

Harold hallgatott, csak lepillantott a sakktáblára. A karcsú nő bekísért az irodájába, és hellyel kínált. A fehér falú szoba nem illett a körülötte lévő épülethez. Ha nem szűrődik be a zongora hangja, el sem hittem volna, hogy a kórházhoz tartozik.

– Dr. Stranner vagyok. – Előrehajolt, és lepillantott rám. – Meséljen, mi járatban erre?

– Az a férfi a fivérem – feleltem, és a nappali felé böktem, ahonnan kijöttünk. – Akivel beszélgettem. Harold Tunmore-nak hívják. Majdnem... nos, majdnem harminc éve eltűnt. Azt hittem, meghalt.

Dr. Stranner felvonta a szemöldökét.

– Igazán? Ő az egyik legrégebbi betegünk. Soha senkinek nem sikerült felkutatni a családját.

– Hát, én vagyok a családja. A bátyja. Itt vagyok, és végre hazavihetem.

Dr. Stranner összeráncolta a szemöldökét.

– Nos, valóban hasonlítanak egymásra, de attól tartok, hogy ez nem lehetséges, Mr. Tunmore. A fivérének *rengeteg* gondoskodásra van szüksége, amit maga legfeljebb akkor tudna megadni neki, ha felvesz mellé egy ápolónőt.

– Mi baja van?

– Több paranoid téveszmés betegség tüneteit is produkálja. Gyakran elfogja a nyugtalanság, és alkalmanként erőszakossá válik. Néha egyáltalán nem lehet kommunikálni vele. Arra szeretném megkérni magát, hogy jöjjön vissza valamivel, amivel be tudja bizonyítani, hogy rokonok. – Bizalmatlanul résnyire húzta a szemét. – Fényképekkel. Esetleg régi igazolványokkal. Bármivel, ami azt bizonyítja, hogy korábban kapcsolatban álltak egymással. Utána átnézem magával az aktáját. Elég... sok időbe fog telni.

Az öcsém valóban nem volt egészséges. Mióta a St. Brigid'sben tartózkodott, skizofrén rohamai és súlyos pszichotikus

téveszméi voltak, és ezek alkalmával biztosra vette, hogy valaki vagy valami megfigyelés alatt tartja vagy irányítja.

Úgy döntöttem, hogy néhány hétig Epsomban maradok. Mivel hetvenhét éves voltam, és rég nyugdíjba vonultam, ezt megengedhettem magamnak, és a szállás sem bizonyult túlságosan drágának. Felhívtam Poppyt, de éppen Amerikában nyaralt. Abban állapotunk meg, hogy amíg nem tud idejönni, addig Harold közelében maradok, és utána közösen eldöntjük, hogy mi legyen a következő lépés.

Mindennap meglátogattam a fivéremet, aki mindig felismert, azonban hiába faggattam, mert a kérdéseim látszólag cseppet sem érdekelték. Az ujjait nyilvánvalóan amputálták, és később azt is megtudtam, hogy mély forradások húzódnak a mellkasán. Ám hiába kérdezgettem arról, hogy mi történt. Amikor nem akart válaszolni, makacsul hallgatott, amikor pedig sikerült beszédbe elegyednem vele, egy szót sem értettem abból, amit mondott. Gyakran emlegette a polipokat, és még párszor szóba hozta a hangyákat is.

Néha sakkoztunk, és a bábuk felállításától mindig lázas izgalomba jött. A hiányzó ujjak ellenére gyakorlottan mozgott a keze, és miközben gondosan felállította a figurákat, a tekintete mohón a táblára tapadt. Majd miután minden a helyére került, mozdulatlaná dermedt. Mintha valaki lekapcsolta volna a villanyt. Egyszerűen hátradőlt, és maga elé meredt.

– Játszunk? – tettem fel ilyenkor a kérdést.

Erre vállat vont, vagy azt dünnyögte, hogy *rendben*. Ezután minden alkalommal könnyörtelenül megvert, és közben rettenetesen unott képet vágott.

– Úgy tűnik, hogy az eszedet nem vesztetted el – viccelődtem az egyik parti után, miután hat lépésből megvert.

– Ennek nincs köze az agyamhoz. Egyáltalán semmi. Előre *kitervelték* az egészet, érted? Az egészet *kitervelték*.

A második héten sajnos a tanúja voltam az egyik rohamának. Vadul remegni kezdett, mintha rettenetesen fázott volna.

– Nem látják, hogy mit művel – dünnyögte közben. – Ez a probléma. Ez a *szétkapcsolódás*. Nem látják, hogy mit művel a *hangyákkal*.

Igyekeztem megnyugtatni, de a dünnyögésből kiáltozás lett, a kiáltozásból pedig üvöltözés, amikor felpattant.

– *Nem látják, hogy mit művel a hangyákkal!*

Az ápolónők megkötözték, beadtak neki valamit egy fecskendővel, aminek egy hosszú és keskeny tű volt a végén, majd bekísérték a szobájába. Követtem őket abban a reményben, hogy segíthetek nekik valamiben.

Még sohasem jártam Harold szobájában. Egyszerű volt, csak egy kórházi ágy állt benne, és virágok sorakoztak az ablakpárkányon. Nem mondtam volna csúnyának, legfeljebb ridegnek és személytelennek. Miután Harold végre elaludt, leültem az ágya mellé, és vele maradtam.

Egyetlen személyes tárgyat láttam a szobában: egy bőrből készült aktatáskát, ami az egyik sarokban állt. Az ápolónők azt mondták, hogy már akkor is Haroldnál volt, amikor bekerült a kórházba, és minden alkalommal dührohamot kapott, amikor megpróbálták elvenni tőle. Néhány óra elteltével menthetetlenül úrrá lett rajtam a kíváncsiság, és kinyitottam. Három dolog hevert benne: egy szappanból készített faragvány,

A vihar¹ egy példánya, valamint egy hevenyészetten összekötött vastag papírkupac.

A szappanból készített, durván megmunkált faragvány egy anyát és egy fiút ábrázolt. Nem volt lenyűgöző művészi alkotás, hanem látszott rajta, hogy sietősen készült, laikus kezek által.

A vihar példányát szinte rongyosra olvasták. A lapok felkunkorodtak és meggyűrődtek, nyomot hagytak rajtuk az ujjlenyomatok meg a sár. A szöveg érintetlen volt az első felvonás végét leszámítva, amikor Prospero azt mondja Arielnek:

*„Olyan szabad leszel,
mint a szél a hegyen; de most hajtsd végre
pontosan a parancsom.”²*

Ezt a három sort színes szövegkiemelővel áthúzták, aztán aláhúzták, és többszörösen bekarikázták. Emiatt az oldal többi része szinte olvashatatlanná vált, de ezek a szavak egyértelműen kiugrottak, tisztán és világosan.

Amikor kibontottam a papírkupacot, olyan hevesen vert a szívem, hogy majdnem kiugrott a helyéből. Az első oldal úgy kezdődött, hogy *Drága Harriet!*, és amikor belelapoztam, rájöttem, hogy ezek levelek, amelyek a lányomnak íródtak. Ellenőriztem a dátumokat, mert az öcsém szerencséire mindent gondosan felcímkézett, és megállapítottam, hogy az összes 1991-ben keletkezett. Ez a papírkupac volt a folytatása annak a három levélnek, amelyeket Harold a lányomnak küldött, sok évvel ezelőtt.

A kupac több száz lapból állt.

Haza akartam vinni a leveleket, de amikor beraktam őket a táskámba, Harold mocorogni kezdett. Mozdulatlanra dermedtem, mint egy tolvaj, mintha visszaéltem volna a fivérem bizalmával, amikor beléptem a szobájába, és kinyitottam az aktatáskáját.

– Ben – suttogta. Odaléptem az ágyához. A tekintete erőtlenségre volt, az arca beesett és sápadt. – Képtelen voltam megtenni. Megpróbáltam, de... de nem voltam elég erős.

Közelebb hajoltam hozzá, mire ő hideg és nyirkos kezébe fogta az enyémet.

– Semmi baj, Harry. Itt vagyok.

Már régen felhagytam azzal, hogy megpróbáljam kitalálni, miről beszél. A beszélgetéseink többsége nem vezetett sehová. Megtanultam, hogy ilyenkor csupán megnyugtató és támogatást várt tőlem, vagy talán ezekre volt szüksége.

– Semmi baj.

– Naoko azt akarta, hogy osszam meg őket. Évekkel ezelőtt, de képtelen voltam rá. Azt akarta, hogy...

Eltorzult az arca a fájdalomtól. Nyilvánvalóan tudta, hogy nálam vannak a levelek. Nagyon megváltozott, de nem lett ostoba.

– Ne aggódj, Harry! – mondtam. – Vigyázni fogok rájuk.

Harold arcvonásai úgy megkeményedtek, mint a kő.

– Senki sem olvashatja el őket. – Halkan és sürgetően beszélt, és olyan erősen szorította a kezemet, hogy elfehéredtek az ujjai.

– Ha megtudnánk, hogy *mik vagyunk*... ha bárki megtudná, hogy...

Olyan erős köhögőrohamot kapott, hogy fröcskölt a szájából a nyál. Mellette maradtam és fogtam a kezét, de mire a roham véget ért, újra elaludt. Függetlenül attól, hogy öntudatlan állapotba került, csak komoly erőfeszítések árán tudtam kiszabadítani a kezemet. Alvás közben is elgondolkodva összeráncolta a szemöldökét.

Felsőhajtottam, és kimentem a szobából. Elhatároztam, hogy másnap korán reggel visszajövök.

A bérelt szobám vibráló asztali lámpájának fényénél elkezdtem olvasni a leveleket. Az összes lap régi volt és merev, mintha megszárították volna őket, miután eláztak. Hasonlítottak ahhoz a háromhoz, amit megszállottan olvastam hosszú évekkel ezelőtt. Némelyik korábban keletkezett, némelyik később, de együtt tagadhatatlanul kirajzolódott belőlük egy történet. Az az érzésem támadt, mintha visszautaztam volna az időben azokra a sötét éjszakákra, amikor elmélyülten tanulmányoztam a szavakat, hátha rátalálok végre valamire, ami addig elkerülte a figyelmemet. Vagy amit nem lett volna szabad meglátnom.

Másnap reggel felhívtak a St. Brigid'sből.

Ha visszagondolok arra a hívásra, nem érzem úgy, mintha most hívnának fel. Nem emlékszem, hogyan magyarázták el nekem a történeteket. Helyette úgy látom magam előtt az eseményeket, mintha én is ott lettem volna.

Az öcsém éjszaka kiszökött a szobájából, és bement a konyhába egy kulccsal, amit valahonnan szerzett. Az ápolónők nem jöttek rá, hogyan jutott hozzá, mert egyik sem hiányzott,

habár arra valamelyikük halványan emlékezett, hogy a konyha kulcsa egy alkalommal eltűnt, körülbelül tíz évvel ezelőtt.

A halottkém csak annyit tudott megállapítani, hogy Harold valószínűleg kinyitotta az egyik hordót, amelyben a régi, petróleumos tűzhelyek meggyújtásához szükséges olajat tárolták. Lelocsolta a ruháit, azután az egyik hosszú gyufa segítségével felgyújtotta magát.

Aznap éjjel sírtam, de nem éreztem valóságosnak a könnyeimet. Eltompította őket az idő, és távolinak éreztem őket a sokk miatt. Igazság szerint azt a férfit gyászoltam, akit már régen eltemettem.

Önkéntelenül magamat vádolom a halála miatt. Harold az én felbukkanásom előtt harminc éven keresztül élte a maga csendes, de viharos életét. Poppy igyekszik meggyőzni arról, hogy talán én szabadítottam meg végre a szenvedéseitől. Talán a fivérem maga is eltemette magát, már jóval a halála előtt, és miután továbbadta a leveleit, a vallomását, végre szabadon távozhatott.

Már körülbelül százszor elolvastam a leveleket. Harold bennük hihetetlen történetet mesél el, és nem tudom vállalni a felelősséget a hitelességeért. Néhány név megfelel a valóságnak. A szereplők közül néhányan valóban léteztek, néhány szereplővel kapcsolatban viszont semmit sem találtam. A leírt eseményekhez nem kívánok megjegyzéseket fűzni. Nem fogom összefoglalni őket, mert ahhoz nincs elegendő képességem és tudásom. Az, ami Harolddal történt, meghaladja az értelmi képességemet, és ezt el tudom fogadni.

Felvettem a kapcsolatot Poppy férjével, Jeremyvel, akinek egy független könyvkiadója van Oxford közelében. Nem kellett sokáig győzködnöm. Kezdetben csak szívességet akart tenni Poppynak és nekem, de végül sokkal több lett belőle. Néhány hónap leforgása alatt közösen összedolgoztuk a leveleket, az első hármát is beleértve. Mindannyian úgy gondoltuk, hogy ezt a nyilvánosság elé kell tárnunk.

Lehet, hogy az öcsém egyszerűen bolond volt. Lehet, hogy beleőrült a munkájába, és ezek a levelek csupán egy elmeháborodott utolsó zagyva gondolatait tartalmazzák.

De az is lehet, hogy van bennük igazság.

Mert ha *valóban* megtörtént az, amit Harold leír; ha csak részben igaz az, amiről beszámol, akkor ezek a legfontosabb levelek, amelyeket Önök valaha olvasni fognak.

Benjamin Tunmore, Windermere
2020. július

1991. JANUÁR 22., KEDD

ESTE

[–]¹

Drága Harriet!

Bocsáss meg, Atyám, mert vétkeztem!

Emlékszel ezekre a szavakra, Hattie? Szerintem Ben sohasem erőltette rád őket. Ő sosem fordult a vallás felé. De gyerekkorunkban a nagyapád minden vasárnap elvitt minket a templomba, és minden alkalommal rábökött a sarokban álló apró fölkére.

– Oda kell mennetek gyónni – mondta. – Ott fognak feloldozni benneteket.

Sosem volt könnyű a pappal beszélni. Egy gyerek számára szinte felfoghatatlan a feloldozás. Szerintem senki sem születik bűnösnek, és egy ideig még nem jövünk rá, hogy mit jelent valójában a bűn. Emlékszem, ahogy abban az apró, sötét helyiségben ültem, és megvizsgáltam a szívemet valamiféle vétséget keresve.

– Gonosz voltam a nővéremmel az iskolában – mondtam. – Pénzt loptam az anyám tárcájából.

Természetesen ezek közül egy sem történt meg, mert sohasem tévelyedtem el túlságosan a szabályoktól, de volt annyi eszem, hogy tudjam, mit kell mondanom. Mivel nem láttam a

pap arcát, nem tudtam megállapítani, hogy jól csinálom-e, de mindig kiosztotta nekem a megfelelő mennyiségű Miatyánkot és Üdvözlégyet, majd az utamra küldött. És apa mosolygott. Azt hiszem, valójában csak erre vágytam. Arra az elismerő mosolyra, ami kiült az arcára.

Idősebb korunkban aztán nehezebbé vált a dolog. A serdülőkor félszeggé tett, és már megcsömörlöttem, annyi önvizsgálatot tartottam. Már nem tudtam olyan könnyedén füllenteni. Valódi bűnök bugyogtak a felszín alatt, ködösek és érthetetlenek, és nem tudtam, hogy mit kezdjek velük.

Ben egy idő után nem jött el velünk a templomba, de én mindig mentem.

Egy napon a gyóntatófülkében ültem, és hallgattam. Egyre jobban rám nehezedett a világban elfoglalt helyem terhe, és nem tudtam, hogyan kell megtartani. Nem találtam a megfelelő szavakat ahhoz, hogy megtörjem az apró fülke szentséges csöndjét, és végül Michaels atya – az a vörös hajú, találkoztál már vele? – így szólt:

– Ugye tudod, fiam, hogy én nem *kényszeríthetlek rá* a beszédre? Kicsi korod óta ide jársz minden héten, és szerintem még egyetlen igaz mondat sem hagyta el a szádat.

– Én... – Kikapcsolt az agyam. – Sajnálom.

– Ne sajnáld! Mindenki másféle kapcsolatban áll Istennel. A gyónás azért van, hogy segítsen neked, ahogy én is, de én pusztán a tolmács vagyok.

– Isten tolmácsa?

Michaels atya kuncogni kezdett.

– Nem, drága fiacskám. Arra egyikünk sem képes. A te tolmácsod vagyok. Néha az embernek segítségre van szüksége ahhoz, hogy élettel töltsse meg a gondolatait és jelentést adjon a szavainak, hogy utána bizalmasan közölhesse azt Istennel. Azt hiszem, neked talán éppen az ellenkezője a problémád.

Zavartan feszengetem a padon.

– Ha elfogadsz tőlem egy tanácsot, akkor azt javaslom, hogy írd naplót – folytatta Michaels atya. – Vesd papírra a gondolataidat! Ne nekem, vagy valaki másnak, hanem saját magadnak. Írd le, hogy mi történt veled aznap, egyszerűen megfogalmazva!

– Miért?

– A léleknek néha nem arra van szüksége, hogy értelemmel töltsse meg az üres szavakat: az imákat és gyónásokat, amelyekben valójában nem hiszel. Éppen ezért inkább azt kell megengednünk neki, hogy szavakká formálja a bennünk rejlő kimondatlan jelentéseket. Ehhez arra van szükség, hogy hangot adjunk a léleknek, és ez nem könnyű, fiam, legalábbis eleinte. A feladat nem könnyű, de... írd le mindent! Ne húzz át semmit! Ne hazudj, ne magyarázkodj, és ne köntörfalazz! Csak saját magad elől van rejtegetnivalód.

Megfogadtam Michaels atya tanácsát. Szerintem ezt még sohasem meséltem el neked, mert nem nyílt rá megfelelő alkalom, hiába kirándultunk annyit együtt. A hitem mindig is rendkívül magántermészetű dolog volt, ahogy apádnak is az ateizmusa. A naplóm sok éven keresztül a kommunikáció egy bizonyos formájaként szolgált, mintha valaki mással

beszélgettem volna. Michaels atya tanította meg arra, hogy ehhez nem kell letérdelnem, sem a templomban lennem.

Úgy ömlöttek belőlem a tintával írott szavak, mintha ezer sebből véreztem volna. Továbbra is szükségem volt a gyónásra: arra a gyógyító hatású, katartikus erőre, ami abból fakad, hogy az ember megosztja magát a világgal és másokkal. Megszállottan ragaszkodtam hozzá. De igazság szerint ahogy telt az idő, egyre nagyobb terhet jelentett. Azok után, ami Santival történt, távolságot kellett tartanom, le kellett szoknom róla, össze kellett szednem magam. Ha közelebbről is megvizsgáltam volna az eseményeket, beleőrültem volna.

De most, hosszú idő óta először, olyan dolgok történnek, amelyeket nem értek. Úgy érzem, hogy meg kell ezeket beszélnem valakivel, ha másért nem, akkor azért, hogy értelmezni tudjam. Végére is a saját bevallásom szerint pontosan ez az életem értelme, nem igaz, Hattie? Értelmezem a dolgokat.

De rájöttem, hogy most már nem tudok visszatérni a naplóíráshoz, legalábbis nem úgy, mint régen. Hamisak a szavak. Konganak a rideg ürességtől.

Abban a reményben írom ezt a levelet, hogy bizonyos értelemben talán te leszel a tolmácsom. Sajnálom, hogy téged terhellek ezzel, de senkim sem maradt rajtad kívül. Mennyi is vagy most, tizennégy? A tizennegyedik születésnapodon vittelek el szörfözni, ugye? Akkor talán elég idős vagy már ahhoz, hogy megértsd, mit jelent a gyónás. Habár az igazat megvallva, egy részem azt reméli, hogy Ben ezt el fogja dugni, vagy el fogja égetni. Valójában arra számítok, hogy a tűz martaléka lesz. De

senki sem jut eszembe rajtad kívül. Te vagy az egyetlen, akit nem idegenítettem el magamtól.

Már nem hiszek abban, hogy Isten meghallgat.

Ma végignéztam az egyik régi barátom halálát. Ezt mielőbb közölni akartam veled, hogy ne döbbenj meg túlságosan. Nem akarok rád ijeszteni, azonban most itt ülök, a kamera felvételeit bámulom, és kétségbeesetten magyarázatra vágyom. Azt hiszem, talán nem is lenne szabad leírnom neked ezeket a dolgokat; fogalmam sincs, ezek a levelek hogyan fognak eljutni hozzád. Mégis meg kellett osztanom valakivel, *bárkivel* a gondolataimat.

Tegnap egy munka kapcsán megérkeztem Új-Mexikóba. Ez a saját munkám, tulajdonképpen magánnyomozás, senki sem adott rá megbízást. Sok furcsa és ellentmondásos jelentést olvastam a térségben zajló madárvonulásokról, és ez felkeltette az érdeklődésemet. Mintha hirtelen az összes fecske, ami normális körülmények között délre költözne a tél elől, korábban tért volna vissza.

Mintha menekültek volna valami elől.

Talán furcsán hangzik, hogy egy efféle nyomot követek, de te is tudod, hogy szeretek utazni. Fárasztó és kimerítő magányosan élni a poros londoni lakásomban. Szinte érzem, ahogy elsorvad az agyam. És mivel tavaly elegendő pénzt kerestem Floridában a Hubble fellövése kapcsán – már meséltem neked erről az űrtávcsőről –, megengedhetem magamnak, hogy egy darabig a saját érdeklődésemmel foglalkozzam.

Bejelentkeztem a Történelmi Taos³ **Fogadóba**, ami csinos kis vályogházakból áll, és hálás voltam azért, hogy januárban vagyok itt. Jártam már nyáron Új-Mexikóban – biztosan emlékszel arra a *rémes* fizikuskonferenciára –, akkor abban a pillanatban izzadni kezdtem, amint leszálltam a gépről. A tél jóval hűvösebb, és a kihalt, sivatagos táj ellenére a hideg szelek kissé Londonra emlékeztetnek.

Amikor bekísértek a szobámba, megmosolyogtatott, hogy milyen büszkék a tulajdonosok a fogadó történelmére. A falakon rengeteg régi fotó és plakát lógott, amelyek egyértelműen és harsányan arra emlékeztettek mindenkit, hogy ez a hely több mint százéves.

– Ez a főépület az 1800-as években épült – közölte a tulajdonos, és kidüllesztette a mellkasát. – Rengeteg minden történt itt.

Megállt az ajtóm előtt, letette a csomagjaimat, odaadta a kulcsot, és kellemes estét kívánt. Egy darabig mosolyogva meredtünk egymásra. Milyen ostobának nézhettem ki! Jó tíz másodperc elteltével eszembe jutott, hogy ebben az országban borravalót szokás adni. Áttúrtam a zsebeimet, és közben száználmas kifogásokat és bocsánatkéréseket dünnyögtem a kultúrák közötti különbségekkel kapcsolatban. Sikerült előhalásznom egy ropogós tízdollárost, a férfi pedig azonnal eltűnt.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, hogy végre kiélvezhettem a jól megérdemelt magányt, és kinyitottam a kulccsal az ajtót.

A szobám nem volt üres.

Két férfi várt odabent. Az egyik közvetlenül előttem állt. Impozáns, katonásan egyenes tartású férfi volt, széles és magas, a válla alig fért bele a zakójába. Miközben fölém tornyosult, megállapítottam, hogy sötét arcának szőrzete alatt forradások húzódnak. A cserzett barna bőre túl sok kimerítő és egzotikus kalandról árulkodott.

Beletelt néhány másodpercbe, mire észrevettem a másik férfit a háta mögött, aki az asztalnál ült. Fehér volt, az arca sápadt, és a haja megkopott, mint egy régi fénykép. A függönyök árnyéka rávetült barna poliészteröltönyére, amitől szinte beleolvadt a sötét színű fából készült székbe. Egy csukott aktatáska pihent előtte.

– Mr. Tunmore – mondta az első férfi. – Már vártuk magát.

– Nos, ezt én is látom – feleltem, miközben átpréseltem magam mellette, és bementem a szobába. – Különben ez egy rendkívül furcsa véletlen lenne.

– Nahát! – Mély hangon felnevetett. – Az emberek többsége jobban meg szokott lepődni. Tudja, mi történt legutóbb, amikor egy szállodai szobában vártunk valakire? Meglátott minket, és elájult. Nem viccelek. Tisztára, mint a filmekben.

Odacsoszogtam az ágyhoz, és félszegen leültem.

– Azt hiszem, manapság tudat alatt mindig számítok arra, hogy váratlanul felbukkan egy vállalat vagy a hadsereg képviselője. Mit tehetek magukért, uraim?

– Ó! – A férfinak felderült az arca, mintha hirtelen rádöbbszent volna valamire. – Kérem, hadd gondoskodjam a csomagjairól! Maga csak pihenjen! Esetleg kér egy csésze teát? Az angolok azt szoktak inni, nem igaz?

Összeráncoltam a szemöldökömet, és megpróbáltam összeegyeztetni ezt a hatalmas termetű embert a kedélyes viselkedésével.

– Nem szeretem megerősíteni a sztereotípiákat, de ölni tudnék egy csésze teaért.

A hatalmas férfi elnevette magát, és bekapcsolta az elektromos vízforralót. Miközben elindult a bőröndömért, önkéntelenül észrevettem, hogy a forralóba korábban töltöttek vizet. Vagyis ők ketten egy ideje már a szobában voltak.

A széken ülő társa felé fordultam.

– Maguk előnyösebb helyzetben vannak, mert tudják a nevemet.

Ő csak szótlánul visszamosolygott rám.

– A neveknek most nincs jelentősége – szólt hátra a másik, miközben úgy emelte fel a bőröndömet, mintha tollakkal lett volna megtömve. – Szólítson csak a Testőrnek! Mindenki így nevez.

– Rendben. Valószínűleg meg kellene kérdeznem, hogy miért vannak itt.

A Testőr felbontott egy teafiltert, beledobta egy csészébe, és ráöntötte a forró vizet.

Az asztalnál ülő férfi kinyújtotta a kezét, hogy kinyissa az aktatáskát, és megállapítottam, hogy az ujjai olyan hosszúak és vékonyak, mint a pók lábai. Miután ügyesen beállította a megfelelő kombinációt, elővett a táskából néhány papírlapot, odaütögette őket az asztalhoz, hogy egyenesen álljanak, azután letette őket maga elé.

– Azért kerestük fel magát – mondta a Testőr, miközben újra fölém tornyosult és odaadta a teát –, mert úgy hírlík, hogy magának jó érzéke van az efféle dolgokhoz.

– Miféle dolgokhoz?

Erre kissé értetlenül összeráncolta a szemöldökét, és ránézett a társára. Az csak mosolygott.

– Maga fizikus, igaz? – kérdezte. – Tehát... a fizikához.

Elnevettem magam, miközben kissé hátradőltem. Az amerikaiak szarkazmusa mindig jó hatással van a közérzetemre.

– A fizika meglehetősen tág fogalom. Felöleli az ismert világegyetem legnagyobb részét. Nem szűkítené le egy kicsit?

– Szívesen elmondanám magának, csak hogy az a gond... – kezdte a Testőr, de aztán elhallgatott és összeráncolta a szemöldökét. – Nos, ez nem ilyen egyszerű.

– Ó, már értem! – mondtam. – Szigorúan bizalmas, mi?

– Elárulhatok magának egy érdekes dolgot a „szigorúan bizalmas” kifejezéssel kapcsolatban? Nem azt jelenti, hogy valami egyben elsődleges fontosságú is. – A Testőr közelebb lépett hozzám, és eltakarta előlem a fényt. – Ez egy tévhit. Az emberek ezzel a kifejezéssel próbálják elhitetni azokkal, akik hozzáférnek a szigorúan titkos iratokhoz, hogy ők rendelkeznek a legmagasabb szintű minősítéssel. Így próbálják elérni, hogy ne tegyenek fel kérdéseket.

Hallgattam.

– Rengeteg magasabb minősítés létezik a „szigorúan bizalmas”-nál – folytatta. – Létezik például a T-hozzáférés meg a Q-hozzáférés. És valószínűleg olyanok is léteznek, amelyekről

még én sem tudok, pedig nekem elhiheti, hogy én elég sok mindenhez hozzáférek. De ha valóban el akarnánk mondani magának valamit, akkor tudja, mit kellene tennem?

Megráztam a fejem, és belekortyoltam a teába.

– Talán meg kellene ölnie?

A Testőr rámutatott az ajtóra.

– Ki kellene mennem a szobából, és fel kellene hívnom a felettesemet, hogy megkérdezzem tőle, magának megvan-e az ehhez szükséges minősítése, márpedig biztosan nincs. Nyilvánvalóan nem jöhetne velem, mert akkor meghallaná a minősítési szint nevét, és már az is túl sok lenne. És ha a felettesem megerősítené, hogy magának van megfelelő hozzáférése, ami kizárt, akkor vissza kellene jönnöm ide, ki kellene küldenem magát a szobából, hogy felhívhassa a főnökét, és ellenőrizhesse, hogy én rendelkezem-e a szükséges felhatalmazással ahhoz, hogy lefolytassuk ezt a beszélgetést.

– És rendelkezik?

A Testőr elmosolyodott.

– Ezt nem árulhatom el magának. Nincs felhatalmazása.

Újra belekortyoltam a teámba.

– Ha nem mondhatnak el nekem semmit, akkor miért vagyunk itt?

– Van egy férfi – felelte, és ránézett a társára. – Nos, van egy... – Összeráncolta a szemöldökét. – Nevezzük... jelenségnek. Az általam képviselt szervezet azt szeretné, ha maga szemügyre venné. Nekem természetesen nincs engedélyem arra, hogy közöljem magával, hogy miről van szó.

– Tulajdonképpen már dolgozom valamin. Azt legalább elárulhatják, hogy *hol* van ez a jelenség?

A Testőr megrázta a fejét, és szinte bocsánatkérően széttárta a karját.

Felsóhajtottam.

– Ezek szerint van valahol egy jelenség, amiről nem beszélhetnek, és nem árulhatják el, hogy hol van, és azt sem közölhetik velem, hogy kinek dolgoznak. Későre jár, és fáradt vagyok. Honnan a fenéből gondolják, hogy igent fogok mondani?

A Testőr elvigyorodott.

– Egy kismadár, amelyik sokkal érdekesebb annál, mint amire maga vadászik, azt csicseregte, hogy képtelen lesz ellenállni a kísértésnek.

Elfintorodtam, és eltöprengtem a nyomozáson, ami miatt idejöttem. Ő tudott volna erről? Hiszen senkinek sem beszéltem a tervemről.

– Azt is hozzátehetném, hogy ezért jól megfizetjük majd magát, de azt mondták, hogy ez nem számít – folytatta a Testőr.
– Azt mondták, hogy minél titokzatosabb a rejtély, maga annál kíváncsibb lesz.

Megint felsóhajtottam.

Igazság szerint fáradt voltam, és éhes. Legszívesebben elküldtem volna ezt a két férfit, közöltem volna velük, hogy nem érdekel a dolog, keressenek valaki mást.

De a fenébe is, a Testőrnek sajnos igaza volt, Hattie. Nem tudom, hogy kivel beszélt, de a titkolózás, a különös látogatás, a

felfedezésekre utaló célzások... Ismerős, izgatott borzongás futott végig rajtam.

Ez *igazi* rejtély volt.

Alig harminc perccel később egy kisbuszban ültünk. A csomagjaim hátul kaptak helyet. Az ablakokat elsötétítették, a függönyöket behúzták. A váratlan helyzet ellenére elnyomott a fáradtság. Nem tudom, meddig aludtam, de mire felébredtem és kikukucsáltam a függöny mögül, megérkeztünk egy sivatagban lévő épülethez.

A nap már felbukkant a horizonton. A táj lapos volt, rideg és kietlen. A kisbusz által felvert forró por szinte megtelepedett a levegőben, mint a hó, és elhomályosított mindent.

A tökéletesen jellegtelen épület annyira nem illett bele a környezetbe, hogy először azt hittem, csak délibáb, vagy a fény furcsa játéka. A sárga homokból kiemelkedő lapos, szürke és szögletes épülettömbön nem voltak sem táblák, sem feliratok, a fakó ablakokat pedig alig lehetett megkülönböztetni a falaktól. Az a benyomásom támadt, hogy a sivatag egyetlen szempillantás alatt el tudná nyelni ezt az egészet, és nyoma sem maradna annak, hogy valaha itt állt.

A kisbusz begördült elé, és leparkolt néhány fekete autó mellett, amelyek megbújtak az épület falánál. Kidörzsöltem a szememből a sivatag vakító fényét, azután éreztem, hogy valaki finoman meglök. Miután kiszálltam, a szám elé húztam a pólómat, hogy ne menjen a torkomra a por. A Testőr egyetlen szó nélkül bevezetett.

Az ajtó túloldalán a szürke színt felváltotta a vakító fehér. A tisztítószerek jellegzetes citromos illata elnyomta a sivatag

poros szagát. A falak csupaszok voltak, a folyosó pedig üres, leszámítva pár jellegtelen zárt ajtót. Csak a lépteink visszhangja törte meg a csendet. A sofőr kint maradt a kisbusznál, és becsukta mögöttünk az ajtót.

A folyosó közepén a Testőr kinyitott egy ajtót, és intett, hogy lépjek be. A biztonsági szolgálat irodájában néhány szék és egy asztal állt, az asztalon pedig négy monitor sorakozott. Mindegyik más-más kamera képét mutatta, de az összes ugyanazt vette. Egy apró kihallgatószobát láttam, ahol egy fémasztalnál egy szürke ruhás, fekete hajú férfi ült, és az ujjával dobolt az asztalon. A hangszórókon át érkező kopogás visszhangot vert az iroda steril közegében.

Kopp, kopp, kopp, kopp. Kopp, kopp, kopp, kopp.

A férfi arc kifejezéséből semmit sem lehetett kiolvasni. A közöny és a higgadtság keveréke tükröződött rajta. Ködös volt a tekintete, mintha semmit sem látna, vagy mintha a cellája rideg fehér falai mögött elterülő tájat bámulná. Nem bilincseltek meg.

– Ki ez a férfi? – kérdeztem.

– John McAllister.

Meglepetten pislogtam, mert ismertem ezt a nevet. Újra szemügyre vettem őt, és megpróbáltam összerakni az emléktöredékeimet. Öt évvel ezelőtt dolgoztam együtt Johnnal. New Yorkban élt, és járványkutató volt. Azt a csapatot vezette, amelyik a birminghami himlőjárványt vizsgálta. Azt hiszem, meséltem neked erről, Hattie. Nekem fizikusként azt kellett megvizsgálnom, hogy milyen hatással vannak a légörvények a levegőben terjedő kórokozókra. Felvillant előttem néhány emlékkép: John felfirkant valamit a fehér táblára; John

mosolyog, és elsüt egy viccet a tengeri fürőről; John meghív egy kávéra. Birmingham után még egy darabig tartottuk a kapcsolatot, mert lenyűgözőnek találtam a szorgalmát és az átlag feletti empátiáját, de az már régen volt.

– Mit keres itt?

A Testőr megrázta a fejét.

– Felhatalmazás, Mr. Tunmore. Felhatalmazás. Maradjunk annyiban, hogy nekünk dolgozott, de... félresiklottak a dolgok. Nem egészen tudjuk, hogy most mitévők legyünk.

– Miért van bezárva?

– Nincs bezárva – felelte a Testőr. – Legalábbis bármikor elhagyhatja ezt a szobát. De mégsem teszi.

– Ezt hogy érti?

– Négy napja van odabent. Csak akkor mozdul meg, amikor megeszi és megissza, amit beviszünk neki, és néha kimegy a mosdóba, de utána azonnal visszaül a helyére. – Megcsóválta a fejét. – Őszinte leszek magával. Nem szívesen vonok be egy civilt ebbe az ügybe, de magát megbízható helyről ajánlották nekem. Állítólag érti a dolgát, én pedig kifogytam az ötletekből. Furcsa és furcsa között is van különbség. Most már bármire hajlandó lennék azért, hogy kiderítsem, mi folyik itt. John túl sok időt töltött a helyszíntől távol, és a főnökség kezdi elveszíteni a türelmét.

John dobolását visszhangosan közvetítették a hangszórók.

Kopp, kopp, kopp, kopp. Kopp, kopp, kopp, kopp.

– Miféle helyszínről jött?

– Nincs felhatalmazása arra, hogy feltegye ezt a kérdést.

– Ki ajánlott engem?

A Testőr elhúzta a száját.

– Nincs felhatalmazása.

Felsőhajtottam.

– Mire van felhatalmazásom?

– Arra, hogy beszéljen vele, aztán megnézze a vizsgálatot. És hogy utána elmondja nekünk, mit gondol róla.

Mozdulatlanul meredtem rá. Éppen közölni akartam vele, hogy ha a segítségemre van szüksége, akkor csúsztatáson és titokzatoskodáson kívül másra is szükségem lesz, ám John hirtelen abbahagyta a dobolást.

A csendes szobában az eddig olyan volt, mint egy metronóm. Miután megszűnt, nem maradt más, csak az elektromos berendezések halk zúgása, és a Testőr mogorva tekintete.

Mindketten a monitorokra pillantottunk. John lassan, tudatosan az egyik kamera felé fordította a fejét, és belenézett a lencsébe. Annak ellenére, hogy egy másik szobában volt, úgy tűnt, mintha látna minket.

– Most újra elvégezheted a vizsgálatot, Steve – mondta. A hangja hallatán megborzongtam. Túlságosan rideg volt és színtelen, mintha egy másik testből érkezett volna. – Harry biztosan nem akarja, hogy megvárakoztassák.

A nevem hallatán a hideg futkosott a hátamon.

– Maga elmondta neki, hogy idejövök – suttogtam.

– Nem. – A Testőr komoran elmosolyodott. – Semmit sem mondtunk neki. Ő egyszerűen... nos, ezt csinálja.

John ismét a szemközti fal felé fordult, gépiesen, mint egy robot, és újra dobolni kezdett az asztalon.

– Rég nem találkoztunk – mondtam.

Johnnal szemben ültem. A pillantása rám szegeződött, de mintha nem is látott volna. Keresztülnézett rajtam. Zavartan babrálni kezdtem azt a kártyapaklit, amit a Testőr adott. Nem árulta el, hogy miért van rá szükség.

– El tudod mondani nekem, hogy miért vagyok itt? – kérdeztem.

John kissé félrebillentette a fejét.

– Ez elég komoly kérdés, nem gondolod, Harry? Miért vagy itt? Folyton munkát váltasz, folyton másik országba költözöl. Rettegsz a letelepedéstől. Azzal áztatod magad, hogy ennek van értelme?

– Öt éve nem láttalak – feleltem, és kirázott a hideg. – Te mégis úgy beszélsz az életemről, mintha tanulmányoztad volna. Mi folyik itt, John?

– Megmutatták nekem az igazságot – közölte. A szája mosolygott, de a szeme nem. – Kiderült, hogy az igazság nem olyan nagyszerű, mint ahogy hisszük.

Érzelemmentesen szólt, mintha egy forgatókönyvet olvasott volna fel, amit most lát először, és még nem érti a sorok hangulatát.

Ez nem az az ember volt, akit én ismertem. Az arcvonásai, a haja és a teste ugyanaz maradt, habár kissé megöregedett, és külön-külön mindegyik ahhoz a férfihoz tartozott, akivel évekkkel ezelőtt együtt dolgoztam. Ha egy fényképet láttam volna róla, nem vettem volna észre semmit. De ahogy ült előttem, a részek nem álltak össze egészé. Mintha minden egyes darabkáját fokozatosan elvették volna tőle, hogy kicseréljék valami másra. Az új darabok megfelelően

szimulálták John McAllistert, de az összefüggő egész, a *lényege* eltűnt.

Előredőlt.

– Bontsd ki a paklit!

A követelő hanghordozás hallatán meglepetten pislogtam, de engedelmeskedtem. John csak dobolt tovább.

Kopp, kopp, kopp, kopp.

– Keverd meg!

Megkevertem a paklit az asztal alatt.

– Mi ez? – kérdeztem. – Bűvészmutatvány?

John félrebillentette a fejét.

– Ezt neked kell eldöntened. Pikk hármas.

– Tessék?

– Kőr kilences. Pikk bubi. Treff négyes.

Lepillantottam a kezemben lévő paklira, amit John nem láthatott. A legfelső lap a pikk hármas volt. Míg John beszélt, szemügyre vettem az alatta lévő lapokat is: kőr kilences, pikk bubi, treff négyes. John folytatta a felsorolást, és egyszer sem tévedett. Élettelen hangja visszhangot vert a szobában, miközben hadarta tovább a lapokat, és a tekintete a semmibe révedt. Úgy éreztem, hogy egyre kisebbre zsugorodik körülöttem a szoba. Belém préselte magát a klausztrofóbia.

– Hagyd abba!

John elhallgatott.

– Nem tudom, miért csinálod ezt. – Előredőltem. – Lenyűgöző, nagyon is, és kíváncsi vagyok, hogyan csinálod, de... – Felpillantottam a kamerára. – Nézd, fogalmam sincs, miért

vagyok itt, de valami nem stimmel. Ebben biztos vagyok. Segíteni akarok neked.

John felkacagott, mire megborzongtam. Emlékszel arra a vidámparkra, Hattie, ahová elvittelek? Azt hiszem, tízéves lehettél, és az a robotnyúl mindig felröhögött, amikor megráztad a fülét. *Rettegtél* tőle, és azt mondtad, hogy „olyan a nevetése, mintha nem lenne benne nevetés”. John kacagása is ilyen volt. Üres.

– Ne légy ostoba, Harry! Nekem már senki sem segíthet. – Az asztal fölé hajolt, és suttogni kezdett: – De örülök, hogy itt vagy. Tudtam, hogy el fogsz jönni. Vártam rád. Vártam erre a pillanatra. Nem tudtam, hogy miért éppen te leszel az, de már tudom. Homályosan láttam egy tükrön keresztül.

Meglepetten felkaptam a fejem a bibliai utalás hallatán⁴. Mintha John egy kódolt üzenetet küldött volna nekem. Én is lehalkítottam a hangomat:

– Mi történt, John? Mit láttál?

– Mindent, Harry. Előre kitervelték az egészet. És most jól figyelj rám! Hamarosan be fog jönni két ór, mert nem hallják, hogy miről beszélünk. Az egyiknél fegyver lesz. Azok után, amit mindjárt el fogok mondani neked, figyelmeztetni fogod őket, de hiába. Össze fognak zavarodni, pánikba esnek, és az ór elő fogja venni a fegyverét. Az ezt követő dulakodás során el fogom venni tőle a pisztolyt, és fejbe fogom lőni magam.

– Tessék?

John megmarkolta a kezemet.

– Miért görgeti fel Sziszüphosz azt a követ a hegyre, Harry, ha tudja, hogy újra le fog gurulni? Miért görgeti *állandóan* felfelé

azt a követ?

Kitárult az ajtó.

Újra és újra lejátszottam a fejemben ezt a pillanatot és számtalan kérdést tettem fel magamnak. Vajon akkor is rákiáltottam volna az örökre, ha John nem figyelmeztetett volna, hogy ezt fogom tenni? Vajon akkor még most is élne? Pillanatnyilag nincsenek válaszaim, csak a képeket látom: a botladozó őrt, akit meglepett a kiáltásom; a pisztolyt; a vörös vérfoltokat a vakítóan fehér falon.

Megkíméllek a részletektől, de egyébként sem tudnám papírra vetni őket. Jól vagyok, legalábbis testileg. Tudom, hogy mindig aggódsz értem. De beültettek az egyik irodába, és végig kellett néznem az utolsó nap eseményeit.

John mozdulatlanul ül, miközben kiabálnak vele, hízelegnek neki és faggatják. A hang túlnyomó részét cenzúrázták. Kivágták belőle azokat az információkat, amelyekre nincs felhatalmazásom.

Az utolsó percekben John arckifejezése és testtartása jóformán semmit sem változik. És kitartóan dobol azon a nyüves asztalon. Mintha elvesztette volna az öntudatát, és csak egy bábu vagy egy robot maradt volna belőle, ami a beleprogramozott mondatokat ismételi.

Magyarázatot várnak tőlem, de hiába. Vannak feltevéseim és ötleteim, de minden egyes alkalommal, amikor eszembe jut valami, elhomályosítja az a kép, ahogy John feje szétrobban a szobában.

Hogy találta ki a lapokat? Honnan tudott a fegyverről? Miért hozta szóba Sziszüphoszt? Az utolsó szavait nem csak úgy

mondta, Hattie. Tudom, hogy nekem szánta őket. És minél többet gondolkodom rajtuk, annál többször eszembe jut Santi. Nem akarom, hogy így legyen, de mégis így van. Meghallottam John szavait, és újra úgy éreztem, hogy abban a kórházban vagyok és az ápolónőkkal kiabálok. Visszatértem a gyóntatófülkébe, és a saját tehetetlenségemmel üvöltöztem.

Ó, istenem! Még most is véres a kezem, amikor ezt írom. Sem helyet, sem időt nem adtak arra, hogy lemossam magamról. És minden alkalommal, amikor lehunyom a szemem, John ujjainak dobolását hallom.

1991. JANUÁR 23., SZERDA

DÉLELŐTT

Valahol a Csendes-óceán fölött²

Drága Harriet!

El kell mondanom, hogy mit láttam az imént. Biztosra veszem, hogy nem fogsz hinni nekem, de ebből a szempontból legalább egyformák vagyunk. Még most sem hiszek a saját szememnek.

Kezdjük az elején. Remeg a kezem az izgatottságtól. Gondolkodnom kell, meg kell vizsgálnom, hogyan kerültem ide. Egy repülőgépen vagyok. Nem egy nagy utasszállítón, amilyenre az ember a repülő szó hallatán gondolna, ülésorokkal meg utaskísérőkkel. Nem, ez egy katonai gép, ami egyetlen kabinból és egy hosszú folyosóból áll, az eszközöket és a felszereléseket pedig a folyosó falához láncolták. Az egyetlen ablakon keresztül csak kékséget látok. Kilométerekkel a Csendes-óceán fölött vagyunk, legalábbis azt hiszem. Órák óta repülünk.

Kissé megbonyolódtak a dolgok.

Bocsánatot szeretnék kérni tőled az előző levelem befejezése miatt. Magam alatt voltam, és hagytam, hogy az érzések átvegyék felettem az uralmat. Évek óta nem éreztem így magam, mégpedig szándékosan. Az évek során megtanultam, hogy az érzéseknek nincs helye a munkámban. Megtanultam

elfogadni a probléma nyers logikáját, az éppen aktuális ügy fizikáját, és hidegen hagy az érzéseim szeszélyes ingadozása.

Néha, Hattie, amikor az utamba kerülnek ezek az érzések, és elvakítanak, egy dobozt képzelek magam elé. Még sohasem beszéltem neked erről, de azt hiszem, hogy most már elég idős vagy hozzá. Azt hiszem, ideje végre elmondanom valakinek. Ez egy kemény doboz, ami a legkeményebb fémből, vagyis volfrámból készült. Egyetlen rés van rajta, az is szorosan lezárva, és soha nincs kinyitva. A belseje fénytelen, hangtalan, és nincs mérete, se alakja. Ha lehunyom a szemem, és összpontosítok, bele tudom tenni ezeket az érzéseket a dobozba, és bent tudom tartani őket, hogy ne legyenek szem előtt, és ne nyomasszanak, amíg nem oldottam meg az adott problémát.

Johnnal kapcsolatban is ezt kell tennem.

Csak így tudom túlélni.

Ott fogom folytatni, ahol a legutóbb abbahagytam. Éjszaka nyugtalanul aludtam egy hideg és fémes hálóteremben. Nagyon kevesen voltak abban az épületben, és azok, akikkel találkoztam, nem beszéltek velem. Beléptek a szobába, átadtak a Testőrnek egy-egy csíptető táblát vagy dokumentumot, azután egyetlen szó nélkül eltűntek.

Amikor felébredtem, átvittek egy ahhoz hasonló szobába, mint ahol Johnt tartották bezárva, és csatlakozott hozzám a Testőr meg a szűkszavú barátja. Az előbbi állva maradt, hatalmas termete a szoba túlnyomó részét elfoglalta. Az utóbbi leült, elővett egy jegyzetfüzetet, és írni kezdett.

– Maga tudja, mikor voltam először szemtanúja annak, hogy lelöttek valakit? – kérdezte a Testőr, miközben higgadtan járkálni kezdett. – Mert nekem sejtelmem sincs. Nem állítom, hogy ez jó, de beleolvadt az időbe. Azt viszont tudom, hogy mit éreztem és mit gondoltam. Hát nem furcsa? Arra tisztán emlékszem, hogy mi járt akkor a fejemben, de magára az eseményre nem.

– Mi járt a fejében?

– Az, hogy sohasem fogom elfelejteni ezt a pillanatot. Örökké velem marad. De telt az idő, és a homályba veszett, mert végül minden erre a sorsra jut. Most úgy érzi, hogy ez örökké üldözni fogja, de téved. Idővel minden elmúlik.

Megpróbáltam mosolyogni, de elég erőtlenre sikerült.

– Akkor most térjünk rá Johnra – mondta a Testőr. – Van valami feltevése?

Felsőhajtottam.

– Igen.

A hallgató férfi abbahagyta az írást, és izgatottan felkapta a fejét.

– Természetesen nem jutottam semmiféle következtetésre, de rengeteg feltevésem van. Volt egy kis időm arra, hogy alaposan átgondoljam a tegnapi eseményeket, és ha valóban kíváncsiak a véleményemre, akkor ha megengedik, a tények felsorolásával kezdeném. És kérem, javítsanak ki, ha tévedek!

A Testőr bólintott.

– John McAllister egy másik helyszínen dolgozott, és azért hozták ide, mert megváltozott a viselkedése. Többek között

természetfeletti módon tudott olyan eseményekről, amelyeket nem láthatott, és másképp sem szerezhette róluk tudomást.

Vártam egy kicsit, hátha megerősítenek vagy kijavítanak, de a két férfi pókerarccal meredt rám.

– Éppen ezért fel kell tennünk azt a kérdést, hogy hozzájuthatott-e valahogyan ezekhez az információkhoz, mielőtt az események bekövetkeztek.

– És hozzájuthatott?

Vállat vontam.

– Elvileg nem. A kártyapakli tökéletes példa volt erre, és ezt bizonyára John is tudta. Egy pakliban ötvenkét lap van. Azt, hogy hányféleképpen rendezhetők sorrendbe, úgy kapjuk meg, ha kiszámoljuk az ötvenkettő faktoriálisát. Ez egy akkora szám, hogy ha valaki a világegyetem kezdete óta minden másodpercben megkeverné a paklit, akkor még most sem tartana ott, hogy valamelyik változat megismétlődne. Éppen ezért ha az ember alaposan megkeveri a paklit, akkor az valószínűleg olyan variációt eredményez, ami még sosem fordult elő. Feltéve, hogy ez egy érintetlen csomag kártya volt, amihez még nem nyúlt hozzá senki...

– Az volt.

– Akkor a logika azt diktálja, hogy John nem ismerhette a lapok sorrendjét. De az óvintézkedésektől függetlenül az a véleményem, hogy egy jól képzett bűvész képes lenne bemutatni ezt a trükköt. Az a tapasztalatom, hogy emögött mindig valamiféle átverés van, de még nem jöttem rá, hogy mi az. Ez az egyes számú probléma.

– És mi a kettes számú probléma? – kérdezte a Testőr.

– Szemernyi kétségem sincs afelől, hogy azért vagyok itt, mert John azt akarta, hogy itt legyek. De hogyan szervezte meg? Ezt csak akkor lehetne kideríteni, ha tudnám, hogy ki ajánlott engem.

– Tudja, hogy ezt nem mondhatom el.

– Akkor rá kell térnünk a hármas számú problémára. Mielőtt John fejbe lőtte magát, részletesen elmondta nekem, hogy mi fog történni.

A Testőr meglepetten felvonta a szemöldökét.

Bólintottam.

– Részletesen és pontosan megjósolta a jövőt.

– Megjósolta a jövőt?

– Természetesen szkeptikus voltam. A pusztá lehetőség, hogy rendelkezett ezzel a képességgel, rengeteg összetett és egzisztenciális kérdést vet fel a szabad akarattal, a determinációval és az emberi képességekkel kapcsolatban. Őszintén szólva, be akartam bizonyítani, hogy ez lehetetlen.

A Testőr ezen elcsodálkozott.

– Az előbb azt mondta, hogy szkeptikus *volt*.

– Érdekes kihívást jelentett, de azt hiszem, rájöttem valamire.

A két férfi várakozásteljesen meredt rám, de hallgattam.

A Testőr ökölbe szorította a kezét.

– Nos?

– Nos – feleltem. – Az attól függ.

– Mitől?

– Attól, hogy maguk hajlandóak-e elárulni nekem, hogy mi történt.

A Testőr összeráncolta a szemöldökét, mire közelebb hajoltam hozzá.

– Értem, hogy ez szigorúan bizalmas, titkos, vagy nevezze, ahogy akarja! Nem először dolgozom magukhoz hasonló emberekkel, nekem elhiheti. Ezért hoztak ide. De ezt a férfit ismertem. John *jó ember* volt. – Nyeltem egyet, és vettem egy nagy levegőt. – És most halott. Tudni akarom, hogy min dolgozott, hol volt, és mi történt vele. Azt hiszem, oda akarok kilyukadni, hogy maguknak lehetőségük nyílt arra, hogy kiderítsék, egy emberi lény képes-e megjósolni a jövőt. Ez óriási eredmény lenne, és szerintem nem kérek túl nagy árat érte.

A Testőr rápillantott a társára, aki sokatmondóan felvonta a szemöldökét, azután rám nézett.

– Természetesen beszélnem kell néhány emberrel.

– Természetesen.

Az elkövetkezendő négy órát magányosan töltöttem a hálóteremben. Az ágyon feküdtem, és a Testőrrre vártam, mert nem tehettem mást. Belekezdtem egy másik levélbe, de a gondolataimat elhomályosította a bűntudat és a döbbenet. Egy idő után börtönnek éreztem a szobát, mintha az üres falak és a fémkeretes ágy csillanása összepréselt volna. Annak ellenére, hogy a Testőr megnyugtatót afelől, hogy ez el fog múlni, John öngyilkosságának látványa megmérgezte a gondolataimat, már ha valóban öngyilkosság volt.

Miért görgeti fel Sziszüphosz olyan kitartóan azt a követ a hegyre? *Miért* görgeti fel bármelyikünk is? Ha tíz évvel ezelőtt valaki feltette volna nekem ezt a kérdést, gondolkodás nélkül azt feleltem volna, hogy a hit miatt. Azért, mert hiszünk

valamiben, ami nagyobb nálunk. Korábban ez teljesen egyértelmű volt számomra, csakhogy most úgy botladozom át ezeken a régi szavakon, mint egy kisgyerek vagy egy vak.

Már semmit sem találok ennyire könnyűnek.

Kinyílt az ajtó, és a Testőr bedugta a fejét.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most velem jön.

Bekísért egy irodába, ahol monitorok sorakoztak, és mindegyiken egy-egy férfi arca és felsőteste látszott. Némelyikük öltönyt viselt, mások katonai egyenruhát. Rögtön az jutott eszembe, hogy Amerika múlt héten kezdett bele az öbölháborúba, és azon töprengtem, hogy mit keres itt a hadsereg. Néhányan elismerően mosolyogtak rám. A többség mogorva arcot vágott. Beletelt egy kis időbe, mire rájöttem, hogy ezek nem felvételek, hanem kétirányú csatornák, mint egy telefonhívás. Még soha életemben nem találkoztam ezzel a technológiával.

A Testőr hellyel kínált, de ő nem ült le. Szálegyenesen állt a névtelen arcok előtt. A korábbi kedélyes modora nyomtalanul eltűnt.

– El kell mondania nekünk, amit megtudott, tömören, pontosan és érthetően. Az információ minőségétől függően fogjuk újratárgyalni, hogy mire kaphat felhatalmazást.

– Én nem ezeket a feltételeket szabtam.

A Testőr szigorú pillantást vetett rám.

– Valóban nem.

– Ebben az esetben nincs mit mondanom.

A Testőr szeme dühösen felvillant. A monitorokon látható férfiak közül néhányan zavartan feszengtek.

– Ez nem játék, Harold.

Felsóhajtottam.

– Minden játék. Éppen most próbáljuk lefektetni a szabályokat. Hallgasson ide! Maguk a sötétben tapogatóznak. Ez nyilvánvaló. Megkerestek engem. Én semmi mást nem várok maguktól, csak *együttműködést*. – Felálltam, és elindultam az ajtó felé. – Ha nem hajlandók erre, akkor végeztem.

– Egy pillanat, Harold!

A Testőr várakozásteljesen ránézett a monitorokra. Néhány másodperc elteltével az egyik férfi bólintott. A Testőr felém fordult.

– Engedélyt kaptam arra, hogy eláruljak magának egyetlen dolgot. Csak egyet. Miután ez a tudomására jutott, mindent el fog mondani nekünk, amit tud. Utána felmérjük, hol tartunk.

– És ebbe miért egyeznék bele? Még mindig nem ez volt a kérésem.

– John egy felfedező expedíción vett részt. Egy tízfős csapat egyik tagja volt. Mindannyian nagyszerű elmék, a szakterületük kiválóságai. Tízük közül csak ketten tértek vissza élve. Életben maradtak ugyan, de... megváltoztak. És mivel már John is meghalt, csak egy ember maradt. Ha elárulom magának, hogy ki az, szerintem mindent el fog mondani nekünk, amit kikövetkeztetett.

Felvontam a szemöldökömet, és elmosolyodtam.

– Igazán? És ezt miből gondolja?

– Dr. Naoko Tanaka volt az egyetlen túlélő.

Ez a név neked valószínűleg semmit sem mond, Hattie, ami az én hibám. Te is tudod, hogy visszahúzódó ember vagyok. Sok

minden történt velem, amiről soha senkinek nem mondtam el a teljes igazságot, beleértve téged, Bent és Poppy nagynénédet is. Naoko az egyetlen kivétel. Valószínűleg ezért kértem meg a kezét.

Mivel még sohasem hallottál róla, valószínűleg magyarázattal tartozom.

Kezdő orvosként ismerkedtem meg dr. Tanakával, Londonban. Ez 1973-ban történt, majdnem húsz évvel ezelőtt. Huszonnyolc évesen, szakorvosjelöltként a sebészi képzésem vége felé jártam, és a nálam alig néhány évvel idősebb Naoko volt a szakorvos, aki engem felügyelt. Szakmai kapcsolatban álltunk, de nem telt sok időbe, mire Naoko a mentorommá vált. Ő sohasem ismerné be, de ő volt a kórház legtehetségesebb orvosa, és bámulatos képességekkel rendelkezett.

Tudnod kell, hogy diákként sosem okozott nehézséget számomra az orvostudomány, legalábbis a gyakorlati része: az emberi test működése, a diagnózis, a receptek, a prognózisok. Gyakran éreztem magam kellemetlenül azért, mert ilyen könnyen tanulok. Az emberek mindig azt mondogatták, hogy zseni vagyok, és bármit meg tudok csinálni, amit csak akarok. Bizonyára furcsán hangzik, hogy ez zavart engem, de ezzel felhívtam magamra az emberek figyelmét, legalábbis eleinte. Én sohasem vágytam a reflektorfényre, Hattie. Visszataszítónak találtam a kollégáimból áradó rendíthetetlen magabiztosságot. Péter ezt írja: „Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”⁵

Nem azért voltam ott, hogy lenyűgözzek másokat, hanem azért, hogy tanuljak. Az emberi test olyan, mint egy hatalmas és összetett kirakós, és a kirakós összes darabja tökéletesen illeszkedik egymáshoz, ha az ember elég messziről nézi ahhoz, hogy a teljes képet lássa. Azt hiszem, ezért választottam az orvostudományt, és a fizika iránt érzett vonzalmam sem múlt el soha. Imádom a talányokat és a rejtélyeket. A távolságtartás illet hozzám, mert megtanultam, hogy magányosan könnyebb élni.

De a kezdő orvosok élete még így sem egyszerű, különösen a szakorvosjelölteké. A könnyörtelen munkaidő, az alváshiány, a rengeteg papírmunka. Erre a szakmára senkit sem készít fel az előző élete. Szégyellem bevallani, de a betegek számomra egyet jelentettek a csíptetős táblákkal és a receptekkel.

Naokóval akkor beszélgettünk először hétköznapi dolgokról, amikor lett egy közös betegünk. Azért vont be a kezelésbe, mert nekem kellett tájékoztatnom a páciens a műtét menetéről.

Naokónak kedves tekintete volt. Az embereknek általában ez tűnt fel először.

Amikor beléptem a kórterembe, a beteg nyugtalanná vált. A többségük így reagál, amikor új arcot lát, főleg, ha sebész az illető. De Naoko egyetlen pillantással megnyugtatta, és biztosította afelől, hogy segíteni jöttünk.

Akkor ez nem jutott az eszembe. A másik három betegem járt a fejemben. Húsz percem volt arra, hogy letudjam őket, ezenkívül elmaradtam két műtéti jegyzőkönyvvel, és azt is tudtam, hogy az ebédem megint ki fog húlni a pihenőben. Éppen ezért szárazon és gépiesen ledaráltam a betegnek, hogy

mi fog történni: altatás, bemetszések, lábadozás. A férfi elsápadt és elkerekedett a szeme.

– Maga jó sebész? – kérdezte. – Maga a kórház legjobb sebésze?

Vállat vontam, mert bosszantott a kérdés.

– Erre a kérdésre nem tudok válaszolni – feleltem, és kimentem a szobából.

Naoko néhány órával később megkeresett, miközben a kihűlt ebédemet fogyasztottam.

Megállt velem szemben, az asztal túloldalán.

– Ugye tudod, hogy erre semmi szükség nem volt?

– Mire?

– Úgy bántál azzal a beteggel, mintha egy megoldandó probléma lenne.

Döbbenten rámeredtem.

– Úgy ítélted, a kérdésének nem volt köze a témához. Felsoroltam neki a tényeket. Ezt kellett hallania.

– Dehogyan! – felelte Naoko, és leült velem szemben. – Azt mondtad el neki, amit *te* szerettél volna hallani az ő helyében. És ez nem ugyanaz.

Felvontam a szemöldökömet, mert nem tudtam, mit mondjak. Naoko egyenesen a szemembe nézett, és önkéntelenül megállapítottam, hogy mennyire barna a szeme. Örökké emlékezni fogok erre a pillanatra.

– Sokan azt hiszik, hogy az empátia azt jelenti, hogy el tudjuk képzelni, hogyan éreznénk magunkat egy bizonyos helyzetben – folytatta Naoko, és kissé félrebillentette a fejét. – De valójában nem így van. Az empátia az, hogy el tudjuk képzelni, hogyan

érezik magukat mások, és el tudjuk fogadni, hogy az érzéseik különböznek a mieinktől. Annak a férfinak nem a műtéttel kapcsolatos tényekre volt szüksége. Azt akarta hallani, hogy csodálatos orvos vagy. A legjobb orvos, aki valaha létezett. Nehezedre esett volna ezt mondani neki?

Legyintettem egyet.

– Mindannyian csodálatos orvosok vagyunk. Ebben a kórházban mindenki ugyanolyan jó, mint én.

Naoko felhorkant.

– Ez nem igaz, és ezt te is tudod. Láttam, hogy birkózol meg az esetekkel, méghozzá bonyolultakkal. Egy ideje már figyellek. Történik benned valami, Harold, amikor kihívással állsz szemben. Még sohasem láttam ilyet. Valahogy... lángra lobbansz.

Zavartan fészkelődtem a széken. Naoko átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a kezem.

– Ez egy csodálatos ajándék, és nagyon zavar, hogy úgy járkálsz közöttünk, mintha te nem tudnád. Mintha menekülnél előle. Elűzöd magadtól az embereket. Szerénységre törekszel, Harry, csak hogy közben érzéketlenné válsz.

Mélyen megérintettek a szavai, és megjegyeztem őket. Még sohasem beszélt velem ennyire őszintén senki. Ez volt az egyik jellegzetes tulajdonsága. Sosem rejtette véka alá a véleményét.

Attól a naptól kezdve mindent elkövettem azért, hogy vele dolgozhassak, és tanulhassak tőle. A kórház köszívűvé tett, de Naoko kedves volt, és engem is megtanított a kedvességre. A tiszta és hamisítatlan kedvességre.

Bárcsak létezne szó azokra a dolgokra, amelyeket nem azért teszünk meg, mert meg akarjuk tenni őket, hanem mert olyan emberek akarunk lenni, akik meg akarják tenni őket! Naoko ilyen ember volt a szememben: megkérdőjelezhetetlen. Ezért akartam a közelében lenni, sőt ezért éreztem úgy, hogy a közelében *kell* lennem. Azért, hogy megérthessem.

A mentorálásból hamarosan kialakult valami több. Késő éjszakáig dolgoztunk az eseteinken, néha az ő lakásában, néha nálam. Annak ellenére, hogy Naoko ragyogó elme volt, rengeteget töprengett minden egyes orvosi döntésén. Ő nemcsak problémáknak látta a betegeket, hanem egész embereknek, az életükkel, a vágyaikkal és a reményeikkel együtt. Minden kezelés kapcsán elgondolkodott a kezelés eredményén, a hosszú távú következményeken, és az azokból eredő életminőségen. Közös elemztünk minden egyes kezelést, és megbeszéltük a megoldásokat és a lehetőségeket. Miközben a diagnózisok fölött görnyedtünk, mindig azt mondogatta, hogy jobb orvossá teszem, de valójában fordítva történt. Naoko rákényszerített arra, hogy úgy lássam az embereket, ahogy még soha.

Jobb emberré tett engem.

Amint kikerültem a szárnyai alól és kerestem magamnak egy másik rezidensi állást, találkozgatni kezdtünk. Nem is tudom elmondani, hogyan kezdődött, Hattie. Természetesnek éreztem az egészet, mintha lezuhantam volna egy szikláról vagy magával ragadott volna a sodrás.

A szexet persze ő hozta szóba, még amikor rajongani kezdtem érte. Őszintén szólva, akkoriban olyan szégyellős voltam, hogy

ha rám várt volna, akkor még most is várnánk. Négy hónappal később beköltöztünk egy szép, két hálósobás lakásba London északi részén, hogy elegendő helyünk legyen dolgozni.

Eleinte gyűlöltem, hogy ki kell költöznöm a kis garzonlakásomból. Rettegtem attól, hogy elveszítem a magánéletemet, a csöndes zugomat, de feleslegesen aggódtam, mert ebből sohasem adódtak problémák. Bizonyos értelemben az ellenkezője történt annak, amire számítottam. Naoko volt az, aki mélyen elmerült a saját dolgaiban, az apró és rendkívül magánjellegű hobbijaiban, és alig szólt hozzám. Hétvégenként órákon keresztül főzött, mosta és leöblítette a rizst, dobálta és forralta. Beült a dolgozószobába, és miniatűr szobrokat készített, japán *necukékat*, azután elment futni, és miután visszajött, a délutánt a nappaliban töltötte, halkan dudorászva.

Imádtam az egészet. Néha csak mozdulatlanul ültem és Naokót néztem munka közben. A haját hátul összekötötte, és ráncos lett az arca az összpontosítástól. Egy ilyen alkalommal hirtelen eszembe jutott, hogy sohasem fogom igazán megtudni, mi zajlik valójában a fejében. Átmenetileg egy olyan világban tartózkodott, aminek nem volt köze az enyémhez, és ahová valószínűleg sohasem fogok belépni. Rájöttem, hogy a tudata olyan rejtély, amit sosem leszek képes megoldani, és ilyesmivel még életemben nem találkoztam. Lehet, hogy furcsán hangzik, Hattie, de ettől a rejtélytől megnyugodtam. Most először egyszerűnek éreztem az életem. Máshogy nem tudom leírni, csak úgy, hogy szinte isteni teljességet értem el.

Rengeteget dolgoztam, de még arra is sikerült időt szakítanom, hogy eljárjak a templomba. Az istentiszteleteken

nem tudtam részt venni, de nem bántam. Este vagy késő éjszaka szerettem templomba járni, amikor üres volt. Azt a teret egyedül is be lehet tölteni.

Körülbelül egy évvel később házasodtunk össze, 1975. március 5-én. Harmincéves voltam, és úgy éreztem, hogy csak most kezdődik az életem.

Egy évvel később Santi belépett a mi kis világunkba. Naoko kivette az éves szabadságát, és elutazott Oszakába a családjához. Találkoztam velük az esküvőn, de az egész eseményt rendkívül furcsának éreztem. Valami érthetetlen okból kifolyólag zavarba jöttem az egésztől, ezért csak kis szertartást akartam, és nem hívtam meg sem apádat, sem Poppy nagynénédet. Naoko viszont ragaszkodott hozzá, hogy az apja ott legyen. Az én szüleim már nem éltek. Igazság szerint nehezemre esett kapcsolatot teremteni másokkal. Gyakran értetlenül álltam a társadalmi elvárások halk csobogásai és rejtett áramlatai előtt. Csak Naoko társaságában tudtam fesztelenül viselkedni. Ezt ő is pontosan értette, jobban, mint bárki más, ezért sohasem várta el tőlem, hogy elkísérjem.

Amíg ő Oszakában volt, behívtak egy lehetséges vakbélműtéthez sebésznek. A beteg egy kisfiú volt, az osztályon az egyetlen. Úgy tippeltem, legfeljebb hat- vagy hétéves lehetett.

Valaki behozta a kórházba ezt a vékony, barna szemű, és sűrű, fekete hajú kis kölyköt. A magas láz miatt gyenge volt és kába, és senki sem tudott semmit a családjáról vagy a háttéréről. Az összes orvost megkérdeztem, de egyikük sem szolgáltat használható információval. Valaki megtalálta a hidegben, hívott egy mentőt, és kész.

A fiú az utcán aludt. Éhezett, fázott, és a társadalom hatalmas gépezete nem vett róla tudomást. Nem voltak sem iratai, sem igazolványai, és nem beszélt – nemhogy angolul, de más nyelven sem. Megtettünk érte mindent, amit tudtunk – kezeltük a lázát és felhívtuk a gyámügyi hivatalt –, de tudtuk, hogy amint jobban lesz, el fogja nyelni a rendszer. Szerencsés esetben talán nevelőszülőkhöz kerül, habár az árvaház esélyesebbnek tűnt. Azt is tudtuk, hogy az életkora miatt valószínűleg senki sem fogja örökbe fogadni, de mi többet tehettünk volna még?

Nekünk az volt a dolgunk, hogy kezeljük és meggyógyítsuk a betegeket. Ezenkívül nem sok mindent csinálhattunk.

De mindennap, amikor elsétáltam a szobája előtt, láttam a félelmet az arcán. Tágra nyílt szemmel meredt a gyámügyi hivatal alkalmazottaira – akik azért látogatták meg, hogy beszéljenek vele – meg az ápolónőkre, akik átöltöztették. Nem is sejtette, hogy hol van. Annyira egyedül volt, hogy ez önkéntelenül is kiváltotta az együttérzésemet. Tudtam, hogy milyen kívülállónak lenni.

Úgy döntöttem, hogy megpróbálok információkat gyűjteni a fiúról, pedig ez nem jellemző rám. Felvettem a kapcsolatot jótékonyági szervezetekkel és hajléktalanszállókkal, hátha felismeri valaki. Késő estig telefonálgattam, miközben ide-oda irányítottak, és végül valaki – a kórház közelében álló templom ingyenkonyhájának vezetője – rájött, hogy kiről beszélek.

Néhány hónappal korábban ez a fiú egy Santiagóból érkező hajóról szállt le több chilei bevándorlóval együtt, akik a Pinochet-diktatúra elől menekültek el. A fiú egyedül volt, amikor megérkezett, családtagok vagy barátok nélkül. A szülei

valószínűleg az egyik koncentrációs táborban vagy fogolytáborban tűntek el több ezer chilei állampolgárral együtt.

Mivel senki sem vette a szárnyai alá, miután leszállt a hajóról, egyedül maradt. Természetesen megvannak a megfelelő folyamatok az érkező menekültek számára, például átmeneti otthonok és szállások, de ez egy hatalmas gépezet, sok fogaskerékkel. Vannak, akik felett átsiklik a figyelem, különösen akkor, ha senki sem tud a létezésükről.

Amikor Naoko visszajött, beszámoltam neki a fiúról. Szótlanul végighallgatott, azután egyetlen dolgot kérdezett:

- Mi a helyes döntés ebben a helyzetben?
- Segíteni szeretnék neki – feleltem.
- Hogyan?

Vállat vontam.

– Nem tudom. Nem sokat tehetünk érte. Azt hiszem, hosszú távon az lenne a legjobb megoldás, ha valaki befogadná, és szerető családot biztosítana neki, ahol felnőhet.

Naoko hosszú másodpercekig, határozottan nézett a szemembe.

- Akkor miért nem ezt csináljuk?

És ezzel eldőlt a dolog.

Jelentkeztünk nevelőszülőknak, és hazavittük a fiút.

A hivatalos eljárás gyorsan lezajlott. Fiatalon, házasokként, rendszeres jövedelemmel tökéletes jelöltek voltunk.

Mivel nem tudtuk a fiú nevét, Santinak neveztük el Santiagóról, arról a városról, amelyet maga mögött hagyott. Ezt valójában Naoko döntötte el. Azt mondta, a fiúnak sohasem

szabad elfelejtenie, hogy honnan származik, függetlenül attól, hogy egy brit férfi és egy japán nő fogadta örökbe.

Vicces, Naoko munka közben mindig elbizonytalanodott. Állandóan kételkedett a döntései helyességében orvosként és magánemberként is. De a szívügyekkel kapcsolatban kimagaslott a többi ember közül.

Nagyon szerettem. Még most is szeretem.

Ezért volt olyan nehéz elhagyni őt.

Hátradőltem a széken, a férfiak előtt, mintha egy állásinterjún lettem volna. A Testőr még mindig mereven állt mellettem. Az összes érvemről megfeledkeztem.

Elképzelhetőnek tartottam, hogy Naoko soha többé nem akar látni engem, de miután megtudtam, hogy túlélte azt a titokzatos dolgot, amibe John beleőrült, egyvalamiben biztos voltam.

Akármi is volt a Testőr által említett expedíció, tudtam, hogy oda kell mennem, és meg kell találnom a megoldást erre a problémára, hogy helyrehozhasam, magam mögött tudhasam, és továbbléphessek. Attól féltem, Hattie, hogy ha nem teszem meg, akkor kinyílik a doboz, és ocsmány belei beterítik az életet, amiért annyit dolgoztam. Ezek után ennek képtelen lettem volna hátat fordítani.

Megköszörültem a torkomat, és megacéloztam magam.

– A nyolcvanas évek közepén együtt dolgoztam egy Willam Condon nevű kutatóval – kezdtem, mire a monitorokon látható férfiak kihúzták magukat. – Ismerik? Lenyűgöző ember, és kiváló neurobiológus. Különös gyilkosságok történtek a Balkánon, és mivel a rendőrség tanácstalan volt, sőt az Interpol is zsákutcába jutott, megbíztak bennünket azzal, hogy

vizsgáljuk meg az esetet. Engem azért kerestek meg, mert a gyilkosságok helyszínei látszólag titokzatos geometriai alakzatokat rajzoltak ki a térképen, mintha a gyilkos egy üzenetet hagyott volna hátra. Úgy gondolták, hogy egy fizikus talán elboldogul vele, és engem ajánlottak. Csakhogy az esetek nyilvánosságra kerültek, és körülbelül negyven ember jelentkezett a rendőrségen azzal, hogy ő volt a tettes. Harminckilencen természetesen hazudtak, vagy talán mind a negyvenen. A bizonyítékok egyértelműen arra utaltak, hogy egyetlen ember követte el a gyilkosságokat. Vajon hogyan lehetne kideríteni az igazságot?

A férfiak közül néhányan előredőltek, és az egyik jegyzetelni kezdett.

– Tegnap már elmondtam, hogy John esete nem egyszerű, elsősorban azért, mert megjósolta a saját halálát – folytattam. – Habár valószínűtlen, mégis az a leglogikusabb magyarázat, hogy kockáztatott, abban a reményben, hogy az események pontosan úgy fognak bekövetkezni, ahogy. Örök rejtély marad, hogy miért tett volna ilyet. Ugyanakkor létezik egy kevésbé elfogadható magyarázat is, amit először is meg kellett cáfolnom.

A férfiak közül néhányan bólogatni kezdtek. Arra biztattak, hogy folytassam.

– A Balkánon megtanultam Condontól, hogy a mikromimika rendkívül fontos. Ezek ösztönös, önkéntelen rángások, amelyeket az agyban az amigdala irányít. A jelenséget Haggard és Isaacs fedezte fel néhány évvel korábban, de azt rendőrségi nyomozások során még sosem alkalmazták. A kutatások bebizonyították, hogy az emberek hiába képesek hazudni és

mindenfélét kitalálni, ha videóra veszik az arcukat, majd lelassítják a felvételeket, akkor láthatóvá válnak a legapróbb emberi érzések. Csupán a másodperc törtrészéig tartanak és az emberi szem általában nem érzékeli őket, de az agy tudatos része képtelen uralkodni felettük. Hiába akarunk hazudni vagy színészkedni, és hiába próbáljuk eltitkolni a gondolatainkat. Ezek az apró rezzenések mindig elárulnak bennünket.

Elmosolyodtam, és így folytattam:

– Amikor Cicero leírta, hogy az arc a lélek tükre, szerintem nem sejtette, hogy mennyire fején találta a szöget. A maguk által készített felvételek segítségével tanulmányoztam John mikromimikáját. Arra számítottam, hogy semmit sem fogok látni, de tévedtem. Felfedeztem a tükröt a rideg modor mögött. Annak ellenére, hogy John úgy mozgott, mint egy robot, az ő arcán is felvillantak ezek a mikro-arckifejezések, és mindig a megfelelő pillanatban. Undort láttam, amikor üvöltöztek vele, meg együttérzést, szomorúságot, sőt... boldogságot is, amikor beléptem a szobába. – Megcsóváltam a fejem. – Az a lényeg, hogy a mikro-arckifejezések nem az események hatására jelentkeztek az arcán, hanem közvetlenül az események *előtt*. Nekem elhihetik, mert számtalanszor lejátszottam azokat a felvételeket. A kártyapaklit, a kihallgatást és az öngyilkosságot. Nem hazudott, és nem eresztette szabadjára a fantáziáját. Minden mozdulatról tudott, mielőtt bekövetkeztek volna, mintha számtalanszor végignézte volna ezeket a jeleneteket. Tudom, hogy ez hihetetlenül hangzik, de szinte teljes bizonyossággal ki merem jelenteni, hogy John valóban látta a jövőt. Az arcára volt írva.

Egy darabig mindenki hallgatott. A monitorokon látható férfiak végül beszélgetni kezdtek egymással, de a hangjuk le volt némítva. Erről eszembe jutott, vajon hol lehetett a Testőr szótlán társa. Egy örökkévalóság elteltével aztán az egyik férfi határozottan biccentett a Testőrnek. Ő kihúzta magát, odament a monitorokhoz, és kikapcsolta őket. Miután csak ketten maradtunk a szobában, felém fordult.

– Megkapta az engedélyt arra, hogy elmenjen a helyszínre, és ott folytassa tovább a vizsgálódást.

– Hol van a...?

A Testőr megrázta a fejét.

– Ennél többet nem mondhatok. Ne tegyen fel több kérdést, Harold! Ne kísértse a szerencsáját! Mindenre választ fog kapni, miután megérkezett.

Intett, hogy álljak fel, és menjek ki vele a szobából. Amint becsukódott mögöttünk az ajtó, a merev maszk lehullott az arcáról. Kuncogni kezdett, és megcsóválta a fejét.

– Jézusom! Még sohasem találkoztam ilyen makacs fickóval. Figyelmeztettek, hogy maga nehéz ember, de erre nem számítottam. Szedje össze a holmiját! Kilencven perc múlva felszállunk.

Hárman ülünk a gépen: én, a Testőr és a szótlán társa. A Testőr furcsa háborús történeteket és humoros anekdotákat mesél, de már nem figyelek oda. Egy ideje már az ablakon sem néztem ki, mert órákon keresztül csak kékséget láttam, és kimerített a végtelen vízszivattyú látványa. Inkább megpróbáltam összeszedni a gondolataimat, hogy belekezdhessek ebbe a levélbe.

Annak ellenére, hogy a titkolózás itt elvárásnak számít, elmondtam a Testőrnek, hogy ezek a levelek egyfajta tudományos naplót alkotnak, és szükségem van rájuk, ha segítségül akarják hívni a tudásomat. Jegyzeteket kell készítenem, amelyekhez visszanyúlhatok. Megfigyeléseket kell tennem, összefüggéseket keresnem. Nem tudom, hogy fogom eljuttatni neked ezeket a leveleket, Hattie. Talán egyelőre be kell érnem annyival, hogy ez a szándékom.

Körülbelül egy órával ezelőtt pillantottuk meg. Először a Testőr és a társa állt fel. Odamentek a kör alakú ablakokhoz, hogy kinézzenek. Amikor odaléptem melléjük, beletelt egy kis időbe, mire sikerült értelmeznem a látványt.

Egy hatalmas tintapacát láttam a távolban. Egy sebhelyet a horizonton.

Sértés lenne egyszerűen hegynek nevezni, habár olyan az alakja; magasan a tenger fölé tornyosul, és egészen a tiszta kék égboltig ér. Látszólag sziklából van, és ugyanazok a geológiai erők alakították ki, mint a bolygónk összes hegyét.

De a mérete! Istenem, Hattie! A mérete!

Ezeket a sorokat akkor írom, amikor közeledünk felé, habár a Testőr szerint csak egy óra múlva fogunk odaérni. Papírra akartam vetni az első benyomásaimat, de minél jobban megközelítjük, annál kevésbé találok rá megfelelő szavakat.

A nyolcvanas években jártam Bhutánban és Indiában, láttam a Himaláját és a hatalmas Everestet is. Természetesen azt is lenyűgözőnek találtam, de ez... ez valami más. Ez kimeríti a magasztos fogalmát.

Körülbelül tízezer méter magasan repülünk, a hegy csúcsa mégis jócskán fölöttünk van, mintha ki akarna mászni ebből a világból egészen a mennyországig.

Rászorítottam az arcomat az ablakra, miközben felfelé bámultam, hátha megpillantom a mulatozó olümposzi isteneket.

– Milyen magas ez a valami?

A Testőr odalépett hozzám.

– Az előzetes becslések szerint tizenegyezer és tizenháromezer méter között mozog a magassága.

– Az lehetetlen! – Hevesen vert a szívem, miközben ezt a végtelen nagyságot bámultam. – Nincsenek körülötte hegláncok. Hogy alakult ki? Az átkozott óceán közepén vagyunk... Ez egyszerűen lehetetlen. Hogyhogy senki sem tud a létezéséről? *Én* miért nem tudtam, hogy itt van?

– Nos, ez a legfurcsább az egészben, Harold. – A Testőr elvigyorodott, és kivillant az összes foga. – Néhány hónappal ezelőtt még nem volt itt.

1991. JANUÁR 24., KEDD

KORA REGGEL

Alaptábor³

Drága Harriet!

Kezdem azt hinni, hogy nem kellett volna idejönnöm. Az előző nap bemutatkozásokból, eligazításokból és megbeszélésekből állt, és kimerítő volt. Megismerkedtem néhány új emberrel, hallottam másokról, és akadtak olyanok, akiket hírből már ismertem. Mindenki úgy tesz, mintha ez egy tudományos expedíció lenne, hogy megkíséreljék empirikusan megmagyarázni ezt az új és furcsa jelenséget. És talán igazuk van. Be kell ismernem, hogy a hegy vonzása nagyon erős. Az embert magával ragadja a megmagyarázhatatlan, valamint a vágy, hogy felfedezzen valami teljesen újat.

De az is lehet, hogy ez csupán trükk, és így próbálnak kitérni valami elől, amiről nem beszélnek. Az időm túlnyomó részét azoknak az embereknek a társaságában töltöttem, akik mostanában érkeztek. Idehozták őket valahonnan, ugyanúgy, mint engem. De olyan emberekkel is találkoztam, akik már régóta itt vannak. Amikor elsétáltak mellettem, láttam a tekintetükön, hogy igyekeznek eltitkolni valamit. Hallottam pár alattomban elsuttogott pletykát.

Itt nem minden az, aminek látszik.

A gépünk a sziklából kifaragott, keskeny kifutópályán szállt le. A hegy alja nem igazán terül szét, mielőtt elérné a tenger szintjét, hanem meredeken folytatódik lefelé, ezért a hajók nem tudnak kikötni. Ehelyett kerestek egy fennsíkot a sziklán, és azt egyengették ki, hogy használhassák a repülőgépek. Ott a rövid kifutópályán kívül csak egy kunyhó és néhány üres sátor kapott helyet.

Ezek után bővebb magyarázat nélkül áttereltek egy helikopterbe, az egyetlen járműbe, amelyik le tud szállni a magasabban lévő kiszögelléseken. A Testőr szótlan társa nem jött velünk. Visszament a géppel ahhoz a létesítményhez, ahonnan elindultunk, bármi legyen is az.

Miközben a helikopter felfelé emelkedett, megint elámultam azon, hogy a természet még ennyi év után is képes meglepetést okozni nekem.

A japán nyelvben létezik egy kifejezés arra, amikor az ember rádöbben a világegyetem hatalmas méretére, ez pedig a *júgen*. Ettől egyrészt tökéletesen jelentéktelennek érezzük magunkat, és eltölt bennünket az alázat. Rádöbbenünk, hogy milyen kicsik vagyunk valójában. Ugyanakkor azt is megértjük, hogy hol van a helyünk a kozmosz harmóniájában, és ettől belénk költözik a tökéletes béke és a kiegyensúlyozottság érzése.

Fent maradtál valaha éjszaka, hogy megcsodálhasd a csillagokat? Ha igen, akkor talán érezted, ahogy fokozatosan beszivárog a tudatodba a világegyetem feketesége, mint a víz.

Ezúttal nem ez történt.

A helikopter a hegyfal mellett emelkedett felfelé, ami olyan széles volt és olyan magas, hogy nem láttam a teljes kiterjedését. Az összes ablakon keresztül csak sziklát lehetett látni. Ez az érzés, a *júgen* nem fokozatosan tört rám, hanem azonnal belefojtott a határtalanságba. Hátradőltem, és kikapcsolt az agyam. Még sohasem éreztem magam ilyen jelentéktelennek, Harriet. Még soha életemben nem éreztem magam ilyen kicsinek.

Négyezer-ötszáz méteres magasságban megérkeztünk az alaptáborhoz, és hálás voltam azért, hogy a légszomjamat ráfoghatom a tengerszint feletti magasságra és a ritka levegőre. A többiekre látszólag nem gyakorolt ilyen erőteljes hatást.

– A szél miatt a helikopter nem tud sokkal magasabbra menni – mondta a Testőr, amikor kiléptem a sziklára. Bele kellett kapaszkodnom az ajtóba, hogy ne fújjon el egy jéghideg szellőkés. – Egy darabig itt kell maradnunk, hogy akklimatizálódjunk. Az emberi test lenyűgöző. Idővel bármihez hozzá tud szokni. De ha most rögtön elindulnánk felfelé, akkorára dagadna az agyunk, hogy nem férne bele a koponyánkba. És akkor... – A fejéhez emelte az ujját, és elvigyorodott. – Bumm!

Felvontam a szemöldökömet, de a Testőr egyszerűen vállat vont, majd hátat fordított nekem. Úgy tűnt, hogy ennek a hegynek több módszere is volt arra, hogy a saját halandóságomra emlékeztessen.

Az alaptábor nagyobbnak bizonyult, mint a kifutópálya. Körülbelül negyven mobilkunyhóból állt, amelyeket lekötöztek a sziklás fennsíkra. Közöttük sátrak helyezkedtek el. Az

emberek kabátban és kesztyűben szaladgáltak ki-be. A környéken hemzsegték a katonák, akik tisztelegtek, amikor elhaladtak egymás mellett, habár az egyenruhájukon nem tüntették fel a nemzetiségüket. Miközben a táborban zajló életet figyeltem, megállapítottam, hogy ez a művelet sokkal nagyszabásúbb, mint hittem, és be kell ismernem, hogy ettől még kíváncsibb lettem.

Megborzongtam a hideg szélben, mert azokat a ruhákat viseltem, amelyekben elindultam a fogadóból. A kíváncsiságom ellenére úrrá lett rajtam a kimerültség, és kissé kavargott a gyomrom. Hatni kezdett rám a tengerszint feletti magasság.

– Jöjjön! – üvöltötte túl a Testőr a szelet és a generátorok zúgását. – Menjünk be a melegre!

Odakísért az egyik mobilkunyhóhoz. Kicsi volt, legfeljebb ötször tíz méteres lehetett, és katonás egyszerűséggel rendezték be. Két asztal állt benne székekkel körülrakva. A falak szürkék voltak és üresek, az egyetlen ajtó pedig a szomszédos irodába vezetett. Néhányan ki-be járkáltak, és az egyik sarokban egy őr állt mozdulatlanul. A fegyverét a testéhez szorította.

A Testőr felé fordultam.

– Hol van Naoko?

Felemelte a kezét.

– Idővel sor kerül mindenre – felelte. – Üljön le, amíg én megkeresem a többieket, aztán jöhet a hivatalos eligazítás!

Még mindig nagyon fáztam, de bólintottam, és helyet foglaltam az egyik üres széken, az ajtótól távol. Kisvártatva leült mellém egy magas, fekete hajú, ráncos férfi. Kedves volt a

tekintete, és a szeme körül is ráncok húzódtak. Ránézésre már ötven fölött járt. Adott nekem egy plédet és egy gőzölgő bögrét.

– Nem fogom kávénak nevezni. – Mosolygott, de közben lopva a sarokban álló őrrre pillantott. – Ha a spektrum egyik végén a kávé helyezkedik el, a másikon pedig a sár, akkor ez elég közel esik a kávéhoz, hogy annak becézzük.

– Köszönöm. – Magam köré csavartam a plédet, és közben lenéztem rövid ujjú pólóingemre és viaszfehér karomra. – Sajnos nem erre az időjárásra készültem.

– Így van ez, amikor nem árulják el az embernek, hogy hová viszik. Láttam, hogy a Testőrrel érkeztél. Sejtettem, hogy újonc vagy. Mindenesetre jólesik brit kiejtést hallani. Szinte otthon érzem magam tőle. – Kezet nyújtott. – Thomas. Thomas Fung.

Megráztam a kezét.

– Harold Tunmore.

Thomas meglepetten pislogott, és nem engedte el a kezem.

– Tényleg?

– Hát... igen.

– Az a Harold Tunmore, aki megfejtette a Shroffman-dilemmát, és aki felfedezte a Keleti-hátságot?

Kissé zavarba jöttem, és megcsóváltam a fejem.

– A Shroffman-dilemma megfejtése csapatmunka volt. Én jóformán nem is...

– Húha! Micsoda megtiszteltetés! – Thomas lepillantott. – Elnézést! Máris elengedem a kezéd. Pusztán arról van szó, hogy jó érzés arcot társítani a névhez. Bizonyára megérted.

– Te mióta vagy itt?

– Néhány napja. – Óvatosan körbenézett. – Nem árulnak el nekünk túl sok mindent. Úgy tűnik, hogy mindannyian mostanában érkeztünk, de...

Hirtelen elhallgatott, mert kinyílt az ajtó, és belépett a Testőr.

– Pontban hatkor eligazítást tartunk, addig pihenhetnek egy kicsit.

Ránéztem az órámra, és megállapítottam, hogy nem tudom, melyik időzónában vagyunk.

– Látom, már megismerkedett a geológusunkkal, dr. Funggal – folytatta a Testőr. – Talán ő körbevezethetné magát.

– Hányan vagyunk itt?

– A csapat túlnyomó része az egyes táborban van, majdnem ezer méterrel magasabban – felelte. – Itt csak az újonnan érkezőket fogadjuk: magát, Mr. Fungot és Mr. Towlest, a fiatal vegyészt, aki tegnap érkezett. Ebben a táborban gondoskodnak az utánpótlásról, és itt tartják karban az eszközöket, de magának nem kell foglalkoznia velük, csak a saját kis csapatával.

– Akkor miért... – Összeráncoltam a szemöldököm. Ez a szervezettség nem állt összhangban az állítólagos új felfedezéssel. – Hány expedíció járt már itt?

– Hamarosan választ kap az összes kérdésére, Harold. Először is egyen valamit, szerezzen magának egy sátrat, és csomagoljon ki! Ezt az éjszakát az alaptáborban töltjük, hogy akklimatizálódjunk, mielőtt elindulunk felfelé.

Tiltakozni akartam, válaszokat követelni és Naoko felől érdeklődni, de a Testőr hátat fordított nekem, úgyhogy nem lett volna értelme.

Thomas közelebb hajolt hozzám.

– Megmutatom, hol szerezhetsz magadnak ruhákat – mondta kedvesen. – És valószínűleg éhes is vagy.

Úgy döntöttem, hogy legalább az eligazításig megtartom magamnak a kérdéseimet. Thomas készségesen kalauzolt, de senkiben sem mertem túl gyorsan megbízni. Sok mindent elhallgattak előlem, és egyelőre Naokóval sem találkoztam. A történetek dacára látnom kellett az arcát, és meg kellett győződnöm arról, hogy jól van. Alig tudtam a talpam alatt lévő jelenség hatalmas rejtélyére összpontosítani. Egyvalamit azonban biztosra vettem: itt nem minden az, aminek látszik, függetlenül attól, hogy szakszerűen megszervezték az egészet. Egy képtelenül magas hegyen álltunk, ami a semmiből bukkant elő, szinte varázsütésre. Vajon a Testőr miért tett úgy, mintha ez normális lenne? Miért tett úgy bárki?

Gyorsan elfogyasztottuk spártai vacsoránkat – zabkását egy kis mézzel –, utána Thomas segített felállítani a sátrat.

Természetesen nem tudtam pihenni.

Még egy órát kellett volna várni az eligazításig, ezért amikor egyedül maradtam, úgy döntöttem, hogy beleütöm az orrom abba, ami nem tartozik rám. Képtelen voltam ellenállni a kísértésnek. Egész életemben vonzódtam a rejtélyekhez.

Felhúztam az új, a kelleténél néhány mérettel nagyobb bakancsomat, belebújtam a vastag kabátba, és kimerészkedtem a szélbe. Legnagyobb meglepetésemre hamarosan levegő után kapkodtam. Nem nevezném magam sportolónak, de mindig ügyeltem arra, hogy jó kondiban legyek, ennek ellenére ezen a

magasságon még ennyi séta után is úgy éreztem, mintha lefutottam volna egy maratont.

Az emberek ki-be járkáltak a mobilkunyhók és a sátrak ajtaján. Lehajtották a fejüket, és felvették a kapucnijukat, miközben dobozokat cipeltek. Felgyorsítottam a lépteimet, hogy utolérjem az egyiket, és zihálva csatlakoztam hozzá.

– Helló! – nyögtem ki nagy nehezen, de elnyelte a hangomat a szél.

A férfi nem válaszolt. Felgyorsította a lépteit, és hagyott, de ez nem tántorított el a szándékomtól. Elálltam egy másik férfi útját, aki az utolsó pillanatban megtorpant.

– Helló! – próbálkoztam újra.

– Mit akar? – kérdezte vádlón.

Beesett volt a szeme, és az arcát olyan mély ráncok szabdalják, mintha sebhelyek lettek volna. Folyt az orrából a vér. Megborzongtam, mert önkéntelenül eszembe jutott John és a borzalmas öngyilkossága.

– Reméltem, hogy feltehetnék pár kérdést.

– Hiába – közölte, aztán kikerült, bement az egyik mobilkunyhóba, és becsukta maga mögött az ajtót.

El akartam sétálni, de hirtelen észrevettem, hogy az ajtó résnyire nyílik, és ezt meghívásnak vettem. Odamentem, és megpróbáltam kinyitni, de az nem mozdult meg. Ekkor a férfi ráncos arca bukkant fel a résben. Az ujjai satuként markolták az ajtót.

– Ne erőltesse a dolgot!

– Mit ne erőltessek?

Résnyire húzta a szemét, de hallgatott.

– Mi folyik itt?

A fickó arca eltűnt, és csak egy fekete csík maradt az ajtó és a félfá között. Megint megpróbáltam belökní az ajtót, de az nem engedett. A következő pillanatban újra felbukkant a férfi, csak hogy mostanra szinte teljesen eltűntek róla a ráncok, és feszes bőre kissé kipirult a hidegtől, mintha hirtelen tíz évet fiatalodott volna. Értetlenül pislogtam, miközben megpróbáltam értelmezni a fény furcsa játékát. A fickó közelebb hajolt hozzám, és azt mondta:

– Ezt nem magának szánták.

Becsapódott az ajtó.

A megbeszélrt időpontnál korábban érkeztem az eligazítás helyszínére. Kicsi volt a sátram, és az igazat megvallva bezártságérzetem támadt benne.

Ebben a mobilkunyhóban kör alakban rendezték el a székeket, és a sarokban két őr állt mozdulatlanul, akár a vízköpők. Egy fiatal fehér bőrű, vörös hajú férfi már odabent várakozott. Mosolyogva felpillantott, amikor beléptem, mintha ösztönösen köszönni szeretett volna, de a helyiség könyörtelen csöndje szinte azonnal belé fojtotta a szót. Az egyik őr megmozdult, mire az ifjú a padlóra szegezte a tekintetét.

Leültem a szoba hátsó részében, és hamarosan csatlakozott hozzánk Thomas. Mellettem foglalt helyet, ám nem beszélgettünk. Egyszer kinyitotta a száját, viszont gyorsan be is csukta anélkül, hogy megszólalt volna. Látszólag mindkét férfit ugyanazok a várakozások és félelmek töltötték el, mint engem, amikor megláttam a hegyet, melynek bámulatos mérete mindenkit elnémított. Thomas megdörzsölte a bal keze egyik

ujját, és észrevettem egy mélyedést ott, ahol korábban a gyűrűjét viselte. Csöndben várakoztunk.

Felálltam, és töltöttem magamnak még egy csésze kávé a sarokban lévő kannából. A folyadék csobogása és a kanál csörömpölése szinte fülsértő visszhangot vert a szobában. Visszaültem a helyemre, és megpróbáltam elkapni Thomas tekintetét, de becsukta a szemét, és hátrahajtotta a fejét.

Egy örökkévalóság elteltével végre kinyílt az ajtó, és céltudatosan besétált rajta egy alacsony, zömök, barna hajú nő, akinek az arcát kicsípte a hideg. Mindannyian felé fordultunk. Szigorú volt az arckifejezése, és a ráncok egy irányba mutattak az arcán, mintha csomót kötött volna rá valaki. A haját kontyba tűzte, és merev, mozdulatlan katonai egyenruhát viselt.

A Testőr kisvártatva követte. A nő a terem elejében állt meg, a Testőr pedig a hátsó részében.

– Isten hozta magukat! – mondta amerikai akcentussal a nő. – Palmer ezredes vagyok, és én vezetem ezt az expedíciót. Bautista őrnaggyal már találkoztak. – Az értetlen arcok láttán elhúzta a száját. – Az őrnagy bizonyára a Testőrként mutatkozott be maguknak.

Ránéztem Bautistára, aki a szokásával ellentétben most csöndben maradt. Hiányosak az ismereteim a katonai rendfokozatokkal kapcsolatban, de nyilvánvaló volt, hogy Palmer a felettese. A férfi a cinikus megjegyzés hallatán fenyegetően meredt a nőre. Még sohasem láttam ilyennek az arcát. Palmer kinyitotta a száját, mintha mondani akart volna még valamit, de végül hallgatott. Megköszöörülte a torkát, és végighordozta rajtunk a tekintetét.

– Ha jól sejtem, már találkoztak egymással, ám a protokoll kedvéért elmondom a legfontosabb dolgokat. Azért vannak itt, hogy részt vegyenek egy tudományos expedíción. A szakterületük alapján választottuk ki magukat: kémia, geológia és fizika. A csapatuk többi tagja, egy biológus és egy antropológus az egyes táborban vár bennünket.

Ránéztem a többiekre, azonban nem tűntek meglepettnek. A biológusnak volt értelme, de vajon miért lett volna szükségünk egy antropológusra? Talán *emberek* éltek ezen a hegyen?

– Először is arra szeretném kérni magukat, hogy röviden mutakozzanak be – folytatta Palmer. – Mr. Towles?

A fiatal, vörös hajú férfi felállt, és esetenül intett nekünk.

– Helló! Jet vagyok, és New Jersey-ből jöttem. Úgy tűnik, én vagyok a csapat vegyésze. Manapság elsősorban magántulajdonban lévő vállalatok kutatásaival foglalkozom, de állandó megbízásom van az MIT-től egy csomó dologra vonatkozóan. – Ránézett Palmerre, azután ismét felénk fordult.

– Ennyi elég lesz? El... eláruljak magamról valami érdekeset, például azt, hogy mi a kedvenc ételem? A pizza. Egyértelműen a pizza a kedvencem.

Önkéntelenül elnevettem magam. Nagyszerű érzés volt. Emberi.

Palmer összeráncolta a szemöldökét.

– Ennyi elég lesz, Mr. Towles, leülhet. Folytassuk!

Ránéztem Thomasra, és vállat vontam. Kissé kellemetlenül éreztem magam a kényszerű formalitás miatt. Thomas elmosolyodott.

– Thomas Fung vagyok. Éghajlattant és meteorológiát tanítok a Cambridge-i Egyetemen, és úgy tűnik, én vagyok a csapat geológusa. Szeretném azt mondani, hogy izgalmas a munkám, de... nos, rengeteg időm marad az olvasásra. Azt is hozzá kell tennem, hogy ez a hegy egyszerűen lenyűgöző. Megtiszteltetésnek érzem, hogy itt lehetek.

Leült, mire minden szempár rám szegeződött.

– Ó, igen! Harold Tunmore vagyok, fizikus. Mindig is kedveltem a „fizikus tanácsadó” kifejezést, de valamiért sosem terjedt el. És... korábban orvos voltam. – Megpróbáltam mosolyogni, de cserben hagyott a szám. – Hát, egyébként csak tegnap értesültem erről az egészről. Örülök, hogy itt lehetek.

A Testőr felhorkant.

– Már csak Roger hiányzik. Úgy tűnik, várunk kell egy kicsit, de ez nem meglepő.

– Roger hamarosan csatlakozik hozzánk – mondta Palmer. – Biztosított afelől, hogy mindenképpen itt lesz. Viszont addig se teketóriázzunk.

Bekapcsolt egy projektort, rácsatlakoztatott egy laptopot, és megpillantottuk a hegy sematikus ábráját.

– Azért jöttünk itt össze, hogy kiderítsük, miért van itt ez a hegy, és mit jelent. A legutóbbi expedíció sok anomáliáról számolt be, és véleményünk szerint maguk a legalkalmasabbak arra, hogy ezeket megvizsgálják. Hamarosan részletes magyarázatot fognak kapni az anomáliák természetéről is, de ez az eligazítás az expedícióról szól, nem a tudományról. A tudományhoz nem értek. A tudományos eligazítást az egyes

táborban fogjuk megtartani, amikor találkozunk a csapat többi tagjával, dr. Gavkey-vel és dr. Volikovával.

Félrenyeltem a kávé, és köhögni kezdtem.

– Tessék?

Palmer ezredes szigorú pillantást vetett rám. Nyilvánvalóan bosszantotta, hogy félbeszakítottam.

– Mi az?

– Volikovát mondott? *Polja* Volikova a csapatunk biológusa?

– Igen. Kölcsönkaptuk a Moszkvai Egyetemtől.

Meglepetten pislogtam, és rájöttem, hogy valószínűleg úgy nézek Palmerre, ahogy korábban Thomas nézett rám. Elámultam a híres név hallatán. Hadd mondjam el neked, Hattie, hogy a Testőrnek igaza volt, amikor azt mondta, hogy Naoko elegendő lesz ahhoz, hogy idecsábítsanak. De igazság szerint az is elég meggyőzően hatott volna rám, hogy együtt dolgozhatok *Polja* Volikovával. A DNS-szekvenciával és az emberi genotípus feltérképezésével kapcsolatos munkássága egyedülálló az egész világon.

Palmer hangja felriasztott a gondolataimból.

– Jelenleg négyezer-ötszáz méter magasan vagyunk. Bizonyára érzékelték a jelentős magasságkülönbséget. A testük idővel hozzá fog szokni, és elindulhatunk felfelé. Az előzetes becslések szerint a csúcs...

Hirtelen kitárult az ajtó, és belépett rajta egy magas, szőke férfi, aki szürke és fehér foltos terepruhát viselt. Habár félbeszakította Palmert, higgadtan elsétált előtte, odament a sarokban álló asztalhoz, és töltött magának egy pohár vizet.

Palmer egy pillanatra lehunyta a szemét, azután folytatta:

– Az előzetes becslések szerint a hegy magassága tizenegyezer és tizenháromezer méter között mozog, vagyis körülbelül háromezer méterrel magasabb a Mount Everestnél. Jelenleg nulla fok körüli a hőmérséklet, és minél feljebb megyünk, annál hidegebb lesz.

A szőke férfi, aki háttal állt nekünk, erre felhorkant. Zajosan pakolászott az asztalon, mintha tudomást sem vett volna rólunk, és kicsit sem törődött volna azzal, hogy egy fontos eligazításon vesz részt.

Palmer nem is próbálta leplezni a bosszúságát, miközben folytatta:

– Fontos megjegyezni, hogy minél magasabbra megyünk, annál észrevehetőbben fognak jelentkezni a tengerszint feletti magassággal kapcsolatos tünetek. Lesznek olyan...

A szőke fickó két-három, borzasztóan hangos korty kíséretében megitta a vizét, azután megfordult, karba tette a kezét, és nekidőlt az asztalnak. Jóképű volt, frissen borotvált, szögletes állal és kéken csillogó szemmel. Összevonta a szemöldökét. Palmer rámeredt, mire a férfi intett egyet felénk, mintha azt mondta volna: *Na, haladjunk!*

Palmer felsóhajtott.

– Hadd mutassam be Sir Roger Bettant!

A férfi elvigyorodott.

– Igazán örvendek. Nagyszerű időtöltés ez a gyerekzsúr. Nekem az a feladatom, hogy egy darabban feljuttassam magukat a hegyre. Van kérdésük?

Mindenki hallgatott.

Bettan ránézett Palmerre, megcsóválta a fejét, azután felegyenesedett, odament a laptophoz, és nyomkodni kezdte a billentyűket.

– Maga hegymászó? – kérdeztem.

– Katona vagyok – felelte, de nem pillantott fel. – Ausztrál Különleges Egység, Egyes Számú Kommandós Ezred. És igen, több hegyet másztam meg, mint amennyit maga valaha látott. Everest, K2, Annapurna. A hét kontinens legmagasabb hegycsúcsait.

– Hogy értette azt, hogy magának kell feljuttatnia bennünket a hegyre?

Palmer tett egy lépést előre.

– Az előző expedíciónak nem volt tapasztalt túravezetője. Bettan azért van itt, hogy ezúttal másként alakuljanak a dolgok.

Rápillantottam Thomasra, aki értetlenül megcsóválta a fejét. Bettan lenyomott néhány billentyűt, mire a projektor részletes ütemtervet vetített ki a falra.

– Ez a hegyi túránk naptára annak érdekében, hogy tökéletesen felkészítsük magukat az akklimatizációra és a hegyi betegségekre – közölte Bettan. – A tervezés során figyelembe vettem, hogy maguk nem hegymászók, ettől függetlenül gyorsan kell majd haladnunk, ami bizonyára kellemetlen lesz. Itt töltjük az éjszakát, mielőtt felmegyünk a körülbelül ezer méterrel magasabban lévő egyes táborba, ahol négy éjszakát maradunk. A helikopter nem tud ennél magasabbra repülni, mert a ritka légkörben nem működnek a rotorlapátok. Éppen ezért maradunk a jól bevált módszernél. Először is...

Hirtelen elhallgatott, mert Jet felemelte a kezét.

– *Igen?*

– Elnézést, de én már megmásztam néhány hegyet, és nagyok is voltak közöttük. Ez a terv nevetségesen gyors. Kizárt, hogy megfelelően felkészüljünk a hegyi betegségre.

Bettannek parázslott a tekintete.

– Ó, szóval maga már megmászott néhány hegyet, mi? Én kérek elnézést. Nem akar idejönni, hogy átvegye a helyem?

– Nem! – dünnyögte Jet. – Én csak...

– Szóval csak beleüti olyasmibe az orrát, amihez nem ért? Nagyszerű! Jó tudni, hogy idiótákkal fogok együtt dolgozni. Ha befogta volna a száját, és odafigyelt volna, akkor tudná, hogy csak erre van időnk. A hegy a Csendes-óceán déli részén van, közvetlenül az Egyenlítő alatt, vagyis az esős évszak körülbelül március végéig tart. Tudja, hogy ez mit jelent?

Jet hallgatott, és szinte összezsugorodott Bettan agresszív kirohanásától.

– Egy ekkora hegyet csak ilyenkor lehet megmászni – szólt közbe Thomas. – Az eső miatt nem olyan erősek a szelek. Ha nincs eső, akkor akár százhatvan kilométer per óra szellőkések is előfordulhatnak, amelyek lerepítik az embert a szikláról. Képtelenség lenne feljutni.

– És mivel ez a hegy hatalmas, még kevesebb idő áll a rendelkezésünkre – folytatta Bettan, és rábökött a naptárra. –

Legkésőbb február végéig fel kell jutnunk, különben vége. Az első csapat időben elindult, de kudarcot vallott. Mi még felérhetünk, de rohamosan fogy a rendelkezésünkre álló idő.

– Roger tapasztalt hegyi vezető – mondta Palmer. – Ha azt állítja, hogy az ütemterv kivitelezhető, akkor én hiszek neki.

Meg lehet csinálni.

Jet hátradőlt a széken, de az érvelés szemmel láthatóan nem győzte meg.

Felemeltem a kezem, és Bettan dühösen rám nézett.

– Mi az?

– Lehet, hogy ez ostobaságnak hangzik, de szerintem ezen a magasságon is hasznos munkát tudunk végezni. Megéri magasabbra menni, ha valóban ennyire veszélyes a dolog? Miért kell megmászunk a hegyet?

Bettan elnevette magát. A nevetése furcsán, visszataszítóan csengett.

– *Miért?* Hát, mert egészen egy hónappal ezelőttig azt hittem, hogy megmáztam a bolygó legmagasabb hegycsúcsait. De azóta kiderült, hogy keletkezett egy még magasabb az óceán kellős közepén. Mivel most került ide, elképzelhető, hogy ha megvárjuk a következő esős évszakot, akkor már nem lesz itt. Csupán egyetlen dolgot tehetünk. Nincs más lehetőségünk, ha szemernyi kalandvágy is szorult magukba. Meg fogjuk mászni ezt a hegyet.

Miután Bettan végzett, kiment a helyiségből. Nem érdekelte, hogy van-e hozzáfűznivalónk az elhangzottakhoz. Palmer türelmesen megvárta, amíg becsukódik mögötte az ajtó. Nekem azok a kérdések jártak a fejemben, amelyekre egyelőre senki sem adott választ: Miért vagyunk itt valójában? Miért olyan furcsák a táborban dolgozó emberek? Mi történt az előző expedícióval? És ami a legfontosabb: *vajon hol lehet Naoko?*

Palmer átvette Bettan helyét, és halkabban folytatta:

– Ahogy Roger már elmondta, az előző expedíció kudarcot vallott. Tízen mentek fel, és csak ketten jöttek vissza: Mr. McAllister és dr. Tanaka. A kettes táborban találtuk meg őket, miközben próbáltak lejönni. A többiek valószínűleg halálra fagytak a csúcs közelében, legalábbis a két túlélő ezt mondta. A holttesteket nem találtuk meg. – Tartott egy kis szünetet, és körbehordozta rajtunk a tekintetét. – Habár Mr. Tunmore-nak igaza van abban, hogy ezen a magasságon is, és az egyes táborban is rengeteg a tanulmányoznivaló, az előző csapat úgy döntött, hogy magasabbra megy. A végén zavarossá vált velük a kommunikáció, de az világosan kiderült, hogy találtak valami fontosat, valami eget rengetőt; olyasmit, amivel idelent még nem találkoztunk. A két túlélő nem tudta világosan elmagyarázni, mi történt. Az előző csapat nyomdokait követjük, de alaposabban fel leszünk készülve.

Újra végignézett a társaságon, és valószínűleg megérezte a félelmünket.

– Nem fogok hazudni. Nem fogom azt állítani, hogy ez nem veszélyes. Egy felelekkora hegy megmászása is kockázatos. És ahogy már említettem, találkoztunk néhány... anomáliával. Most még meggondolhatják magukat. Ha nem akarnak továbbmenni, akkor visszafordulhatnak. A helikopter le tudja vinni magukat, és rádión keresztül idehívjuk a repülőgépet. De ezúttal minden másként lesz. Velünk tart majd dr. Tanaka, aki már megmászta a hegyet, és tapasztalatból ismeri a kihívásokat. És velünk jön a világ egyik legtapasztaltabb hegymászója és hegyi vezetője is. Roger nehéz eset, de érti a dolgát. Rengeteg

életet megmentett, és számtalan sikeres expedíciót vezetett. Ezúttal felkészültek leszünk.

Palmer egy darabig hallgatott, várta a kérdéseket. Nekem rengeteg lett volna, de azt gyanítottam, hogy nem fogok egyenes válaszokat kapni. Ez a hegy *valóban* kihívást jelentett, és nemcsak a test, hanem az elme számára is. Vajon hogy került ide? Hogyan keletkezett? A kérdésekre adott válaszok talán alapvetően megváltoztatják a világegyetemről alkotott elképzeléseinket. Ebben a viszonylatban nevetségesnek tűnt az összes aggodalmam.

– Pihenjék ki magukat! – mondta Palmer. – Pirkadatkor itt találkozunk.

Miközben kísértáltunk a szobából, észrevettem, hogy Palmer hátat fordít nekünk, és bedob valamit a szájába, talán egy nikotinrágót.

Visszamentem a sátorba, de képtelen voltam elaludni. Már tizenegy óra is elmúlt, és úgy éreztem, hogy jéggé fagyott a lábam. Akármerre fordultam, belém kúszott a hideg. Az is megfordult a fejemben, hogy felkelek, és átmegyek az ellátmányozósátorba néhány pokrócért, de úgy süvöltött a szél, hogy inkább nem mozdultam ki.

Hullani kezdett a hó. A súlyos pelyhek ütemesen doboltak a sátor anyagán, és miközben felfelé bámultam, sötét alakzatok rajzolódtak ki belőlük. Mintha furcsa alakok árnyékai lettek volna a holdfényben. Bizonyos időközönként némelyik akkorára dagadt, hogy tompa puffanás kíséretében lecsúszott a földre, mire rendre rémülten összerezzenem.

Fény reszketett odakint. Hallgatózni kezdtem, megfeszültek az izmaim. Közeledett valaki. Felgyorsult a szívverésem. Vajon ki van még ébren ezen a kései órán? És miért?

Amikor a sátor cipzárja felcsúszott, ijedten felültem.

Vörös hajtömeg bújt be a résen.

– Helló! Jet vagyok. Harold, igaz?

– Ööö... igen.

– Tudtam, hogy még ébren leszel. Az első éjszakát mindenki álmatlanul tölti. Hoztam neked néhány zoknit. – Jet a kezét is bedugta a résen, és megrázott egy műanyag vizespalackot, amiben valamilyen borostyánszínű folyadék lötyögött. – Kérsz egy italt?

– Ó, istenem! De még mennyire!

Az aprócska sátorban ültünk, azokba a plédbe burkolózva, amelyeket szintén Jet hozott. Nem tudom, hogy a plusz egy embernek, az extra rétegeknek vagy a szorgalmasan kortyolgatott rumnak köszönhettem-e, de érkezésem óta most először éreztem úgy, hogy kezdek felmelegedni.

– Ezt honnan szerezted? – kérdeztem. – Az én csomagjaimat átkutatták.

Jet elvigyorodott.

– Be kellett csempésznem. Az egyetemen tanultam ezt a trükköt. Tusfürdős és samponos flakonokba kell tölteni a szeszt. Senkinek sem jut eszébe, hogy azokat is kinyissa, és belenézzen. Amikor megkerestek engem, azonnal tudtam, hogy ezen a helyen rumra lesz szükségem. Kiderült, hogy igazam volt, de egyedül nincs értelme inni. Szóval sajnálom, hogy rád törtem. Elég rámenős tudok lenni.

Elmosolyodtam, és belekortyoltam a rumba.

– Ezért nem kell bocsánatot kérned.

– Te Harold Tunmore vagy, igaz? Mármint *az a bizonyos* Harold Tunmore.

Bólintottam.

– Igen, ez a nevem.

– Igazság szerint amikor megtudtam, hogy ki vagy, megnyugodtam. Te vérbeli tudós hírében állsz. Tartottam attól, hogy te is csak egy újabb szentfazék leszel. Ugye feleslegesen aggódtam?

A kérdés hallatán meglepetten pislogtam.

– Igen. Régen talán az voltam, de... már nem.

Jet elvigyorodott.

– Gondoltam. Végre feleszméltél, mi? Nos, legalább már nem foglalkozol azzal a baromsággal.

Ezen elcsodálkoztam.

– Hogy értetted azt, hogy *újabb* szentfazék?

– Ó! – Jet elhúzta a száját. – Thomas kedves fickó, de őszintén szólva sohasem értettem, hogy lehet tudós valaki, ha hisz Istenben. A két tudásanyag összeegyeztethetetlen egymással. A szüleim vallásosak voltak, és gyerekkoromban kényszerítettek arra, hogy velük menjek a templomba, és elkántáljam az egyházi énekeket, mintha egy szekta tagja lennék. A szüleim intelligens emberek voltak, és nem értettem, miért nem látják, hogy képmutatás az egész. Ez bizonyára rémesen hangzik, de ha meghallom valaki szájából, hogy „Isten így és „Isten úgy, akkor azonnal besorolom őket az idióták közé.

Egy darabig hallgattam, mert nem tudtam, mit mondhatnék erre. Jet a bakancsát bámulta, mintha rádöbbent volna arra, hogy kissé elvetette a súlykot. Éppen szólásra nyitottam a számat, hogy megtörjem a kínos csöndet, azonban megelőzött:

– Annyira *furcsa* ez az egész, igaz?

Elnevettem magam.

– Igen, a *furcsa* jelző is illik rá. Bár én inkább úgy fogalmaznék, hogy *zavaros*. Amerikai katonák, egy ausztrál kommandós, egy moszkvai tudós... Mégis ki mozgatja a szálakat?

Jet vállat vont.

– Fogalmam sincs. Tudom, hogy aggódnom és nyugtalankodnom kellene, de valójában rettenetesen izgatott vagyok. Gondolj csak bele! – Hadonászni kezdett hosszú és vékony karjával. – Micsoda jelentőséggel bír egy ekkora hegy! Természetesen csak abban az esetben, ha nem egy tömeges hallucináció áldozatai vagyunk.

Visszaadtam neki a palackot.

– Szerinted az lehetséges lenne?

– Rendkívül valószínűtlen, de te is tudod, hogy Sherlock Holmesnak mi a véleménye a valószínűtlenről.

– „Ha a lehetetlent kizártuk, ami marad, az az igazság, akármilyen valószínűtlen legyen is.”⁶

– Pontosan!

Jet elvigyorodott.

– De pontosan ez a probléma, nem? – kérdeztem. A rum hatni kezdett rám, és belemelegedtem a beszélgetésbe. – Az okozza a legnagyobb nehézséget, hogy kiderítsük, mi a lehetetlen és mi

nem. Végére is itt vagyunk. Ez a hely létezik. Ebből legalábbis az következik, hogy hézagosa a világgal kapcsolatos ismereteink.

– Ezért örülök annak, hogy nem egyedül vagyok itt. *Nagyszerű* móka lesz megfejtetni a hegy rejtélyeit. Ijesztő és izgalmas az a tény, hogy éppen *mi* vagyunk itt, mi fedezhetjük fel ezeket a dolgokat, és mi fogunk először feljutni a csúcsra.

– Úgy érzem, mi ketten a végére talán barátok leszünk – mondtam, és visszavettem a palackot.

– Nagyon remélem! Nem szeretek olyan emberekkel együtt dolgozni, akik nem a barátaim.

Jet közelebb hajolt hozzám, mintha attól félt volna, hogy valaki kihallgat bennünket. A halvány fényben csak ekkor vettem észre a szeplőit és a vöröses árnyalatú szempilláit. Nagyon fiatalnak látszott.

– Eláruljak neked valami különöset? – kérdezte.

– Hallgatlak.

– Vettem néhány mintát a hegyből azóta, hogy megérkeztem. Azt mondták, hogy a laboratóriumi eszközök többsége az egyes táborban van, de hoztam magammal néhány hordozható cuccot. Alig vártam, hogy megvizsgálhassam a hegy, a hó, a szikla, meg a többi kémiai összetételét.

– És?

– Nos... – Jet lehalkította a hangját, és gyanakvóan körbenézett. – A jég nyomokban magnéziumot, nátriumot és ammóniumot tartalmaz. Ebben persze még nincs semmi különös. A hókristályok jellemzően összegyűjtik a kémiai anyagokat a légkörből, miközben megfagynak. Ám miután

felolvadnak, bizonyos elemek, például a magnézium, korrodálódnak vagy bomlásnak indulnak.

– Világos.

– Oké. Éppen ezért arra számítottam, hogy az általam összegyűjtött és felolvasztott magnéziummennyiség fokozatosan lebomlik, körülbelül néhány hét vagy néhány hónap leforgása alatt. Ezzel szemben tudod, mennyi idő alatt bomlott le? *Öt óra* alatt.

Megdörzsöltem a szemem, és közelebb hajoltam hozzá. Most már mind a ketten suttoztunk.

– De hogyan... Mit gondolsz, ez miért lehet így?

– Fogalmam sincs. Talán a hegy légköre miatt, de nem találtam benne semmit. – Ingatni kezdte a fejét. – Olyan az egész, mintha valaki felmarkolta volna a távirányítót, és előretekerte volna a bomlási folyamatot. Nincs rá logikus magyarázat, de az biztos, hogy sok mindent elhallgatnak előlünk. És ez nem minden. Beszéltem az egyik férfival, aki segédkezett a tábor felépítésében. Látszólag úgy gondolják, hogy...

Odakintről puffanás hallatszott, amitől rémülten összerezzeztünk.

– Mi volt ez? – suttozta izgatottan Jet.

– Lehet, hogy a hó. Lecsúszik, miután...

Valaki felhúzta a sátor cipzárját.

A Testőr kukucskált be a résen.

– Látom, még ébren vannak.

Ránéztem Jetre, és majdnem elnevettem magam, amikor gyorsan a háta mögé dugta a palackot, mint egy rossz kisgyerek.

– Mi történt?

– Beszélnem kell magával idekint, Harold. – Ránézett Jetre. – Négyszemközt.

Jet vállat vont, és bólintott. Szemmel láthatóan örült, hogy nem került bajba. Felvettem a kesztyűmet, és kikászálódtam a hóesésbe.

– Valami baj van?

– Úgy gondoltam, meg akarja látogatni őt – mondta a Testőr. – Végére is ezért jött ide.

– Naokót? – Felgyorsult a szívverésem. – *Itt* van? Ha jól értettem, Palmer azt mondta, hogy mindenki az egyes táborban van.

– Le kellett hozniuk, hogy akklimatizálódjon. Nem érezte jól magát. Talán a hegyi betegség miatt. Az egyik kunyhóban őrzik, nem messze innen. Elkísérhetem hozzá.

– Őrzik? – kérdeztem hitetlenkedve. – Mi történt vele?

– Csak... – Felemelte a kezét. – Csak jöjjön velem!

Átvágtunk a táboron. A mobilkunyhók bejáratánál katonák álltak, a többiek pedig a sátraikban tartózkodtak. Most, éjszaka halvány elektromos fények világították meg a területet, a hó fölött vibrálva. A hold sápadtan ült az égen, és felhők úsztak el előtte. A sziklákon árnyékok táncoltak.

Alig tudtam tartani a lépést a Testőrrel, és a ritkás levegő miatt ismét hangosan ziháltam.

– Naoko egyáltalán miért vett részt az első expedícióban? – lihegtem, ahogy utolértem a férfit.

Erre rosszalló arcot vágott.

– A terepen tevékenykedő orvosok közül ő a legtehetségesebb. A nyolcvanas évek közepén Etiópiában dolgozott a Vöröskeresztnek, és legendás hírnévre tett szert. Maga ezt nem tudja?

Hallgattam. Ezek szerint az elmúlt tíz évben mindketten nagyon elfoglaltak voltunk. Nem tudtam, hogy ő is felhagyott a kórházi orvoslással, habár valójában nem lepett meg a dolog. A történetek után változásra volt szükségünk.

– Én nem másztam meg a hegyet az első expedícióval – folytatta a Testőr. – Nekem és Palmer ezredesnek az volt a feladatunk, hogy ellenőrizzük és felvegyük az embereket.

– De ezúttal maga is fel fog menni.

A Testőr bólintott.

– Mindannyian felmegyünk. Szerintem... ezt kell tennünk.

Olyan gyorsan lépdelt, hogy lemaradtam, és a jeges levegőtől akadozott a légzésem.

– Kérem! – mondtam, és elkaptam a karját. – Mielőtt meglátogatjuk Naokót, árulja el nekem, hogy mi történt vele!

– Nincs miért aggódnia. Testileg jól van, ami a többiekhez képest jó eredménynek számít. De nincs egészen... rendben, amióta visszajött.

– Ezt hogy érti?

– Én sem tudom pontosan. Sokféle tünetet produkál, de nem vagyok pszichiáter. Tudja. Paranoia. Pszichózis. Hiszen maga is találkozott McAllisterrel. Amikor megtaláltuk őket a kettes táborban, McAllister alig szólalt meg. Csak az a különös nyugalom tükröződött az arcán. Tanaka viszont épp az ellenkezője volt.

Elhallgatott, megcsóválta a fejét, aztán csörtetett tovább. Miközben elindultam utána, magam előtt láttam Naokót és Johnt, majd a szobát, ahol John fejbe lőtte magát, és a kezemen vöröslő vérfoltokat. Megérkeztünk egy, a tábor szélén álló fémkunyhóhoz. A fennsík peremének közelében jártunk, de a sötétség miatt nem láttam le. Ellenkező esetben valószínűleg elájulok a tériszonytól. A kunyhó ajtaján lakat lógott, és a Testőr elővette a kulcsát.

– A biztonság kedvéért van itt.

– Kinek a biztonsága kedvéért?

– Azok után, ami McAllisterrel történt, elsősorban a sajátja kedvéért. – Ráfektette a tenyerét az ajtóra. – Tisztázzunk valamit! A barátja, John bekattant, de tiszta volt a tudata. Érthetően és logikusan beszélt, függetlenül attól, hogy örülségnek hangzott, amit mondott. Azért vitték el innen, hogy mások is megvizsgálhassák. De Tanaka... zavart. Rögeszmés. Állandóan az időről beszél, és rendszeresen megkérdezi, hány óra van. Adtunk neki egy órát, de nem bízik meg benne. Mániákusan jegyzetel. Miután visszahozták az alaptáborba, táblát és krétát kért, hogy számolhassa a napokat és mérhesse az időt. Azt állította, hogy ezt kell tennie. Nincs túl sok értelme annak, amit mond.

– Miért nem hozott ide hamarabb? Miért az éjszaka közepén jött értem?

– Palmer ezredes szerint ez rossz ötlet – suttogta a Testőr –, de én azt remélem, hogy jó hatással lesz rá egy ismerős arc látványa. Valóban be akar menni hozzá?

Nyeltem egy nagyot, hogy ne remegjen a hangom, és ne nyíljon fel a volfrámdoboz.

– Igen.

– Helyes. Először hadd menjek be én. Maga egyelőre itt várjon!

Belökte az ajtót. A kunyhóban koromsötét volt, csak a hold hűvös fénye világított be egy kicsit. A Testőr meghúzott egy kart az ajtó mellett. A plafonról lelógó izzó életre kelt, és sárga fénnel töltötte meg a szobát.

Görcsbe rándult a gyomrom. Az ajtóból is láttam, hogy alszik odabent valaki, egy pléddel letakarva. Naoko megrezzent a fényre. Egy tábla állt az ágya mellett, amelyet elborítottak az éles egyenes vonalak. Amikor körbenéztem, megállapítottam, hogy a falakat is vonalak borítják. Némelyik magányosan állt, mások tömbben sorakoztak. *Több száz* volt belőlük.

– Mióta van itt? – kérdeztem halkán.

– Tizenkét napja.

Legszívesebben odarohantam volna Naokóhoz, hogy felébresszem és átöleljem.

A Testőr halkán bement. Naoko átfordult a másik oldalára az ágyon, majd felült, és ránézett a férfirra. Komoly volt az arckifejezése, és nyugodtnak látszott. Nagyon megváltozott, mióta utoljára láttam, és az agyam hirtelen nem tudott mit kezdeni az ellentmondással. Megöregedtek és megkeményedtek a vonásai. Régen nyitottságot sugárzott, most viszont zárkózottnak és távolinak tűnt, mintha egy másik dimenzióban létezett volna, és én csak egy részét látnám. Mégis ő volt az. Szólni akartam, de egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Mit is

mondhatna az ember az elmúlt karácsonyok szellemének?⁷
Főleg akkor, ha az jobban megöregedett nála.

– Dr. Tanaka – mondta a Testőr. – Látogatója jött. Az egyik barátja az.

Vettem egy mély lélegzetet, és beléptem a fényre.

Naoko egy darabig mozdulatlanul meredt rám.

Aztán sikoltozni kezdett.

Most megint a sátramban vagyok. Jet eltűnt, mire visszaértem. Aludni próbálok, de nem megy. És még mindig rettenetesen fázik a lábam, a kezem és az egész testem. Nem tudom felmelegíteni őket. Naoko arcát látom magam előtt, ahogy kitátja a száját, és fülsértő hangon üvölni kezd. Nem félelem áradt a hangjából, legalábbis nem annak tűnt, hanem szomorúságnak.

Megrohannak az emlékek, amelyeket el kellett temetnem, és egymás után sorra veszem a múltbéli döntéseimet. Le kell tennem a tollat. Remeg a kezem a hidegtől és az aggodalomtól. Ma már nem tudok többet írni.

Beszélni akartam vele, Hattie. Enyhíteni akartam a szomorúságán és a fájdalmán, de nem tudtam.

Egyszerűen nem tudtam.

Csak akkor hagyta abba az üvöltést, amikor kimentem a helyiségből.

1991. JANUÁR 24., CSÜTÖRTÖK

ESTE

Egyes tábor

Drága Harriet!

Napkeltekor indultunk el az egyes táborba, kihasználva, hogy napközben melegebb van. Idefent csak a nappali világosságra lehet hagyatkozni, és Bettan azt mondta, hogy minden egyes órára szükségünk lesz.

A csapatunk tíz emberből állt, ketten pedig az egyes táborban vártak, hogy ott csatlakozzanak hozzánk. Mi hárman, Thomas, Jet és én csak a legszükségesebb dolgokat cipeltük: vizet, zseblámpákat és a legalapvetőbb hegymászó- és elsősegély-felszereléseket. Bettannek, Palmernek és a Testőrnek sokkal nagyobb csomagja volt. Ők cipelték az étel- és víztartalékot, és a komolyabb hegymászó-felszereléseket. Három katona is velünk tartott, és az egyiket felismertem. Ő állt őrt a kunyhóban, az eligazítás alatt.

Palmer bemutatta őket: Parker, Sanderson és Miller közlegény. Nem szóltak hozzánk. Mivel rengeteg felszerelést cipeltek és símaszkot viseltek, alig lehetett megkülönböztetni őket egymástól. A hátukon oxigénpalackok lógtak, ezért mélytengeri bűvárokra emlékeztettek, akik arra készülnek, hogy lemerüljenek a barátságtalan mélységbe.

Az oldalukon pisztolyt és puskát is láttam, amitől kirázott a hideg. Megint felmerült bennem a kérdés, hogy miért hoztak ide egy antropológust.

Kivel fogunk találkozni odafönt? Mit fogunk találni?

Naoko elöl haladt, közvetlenül Bettan mögött. Nem kezdett el sikoltozni, amikor kihozták a kunyhóból, de nem is nézett rám. Tartottam a két lépés távolságot, miközben a pirkadat előtti sötétben felkészültünk az útra. Talán nem is emlékezett arra, ami éjszaka történt. Palmer ezredes közvetlenül Naoko mögött haladt. Ő ragaszkodott ahhoz, hogy Naoko is velünk tartson, mivel ő az előző expedíció egyetlen túlélője. Palmer biztosra vette, hogy Naoko sok mindent látott, függetlenül attól, hogy látszólag nem emlékezett semmire, és nem tudta elmondani, hogy mi történt. Palmer azt remélte, hogy mászás közben vissza fognak térni az emlékei, de én nem értettem egyet vele.

Sorban haladtunk egymás mögött, összekötve egy hegymászókötéllel. Palmer döntött úgy, hogy Naokónak elöl kell lennie, mert ő közülünk a legtörékenyebb. Hálás voltam ezért, habár azok után, amit láttam, talán nem is kellett volna velünk jönnie. Amikor ránéztem, önkéntelenül arra gondoltam, hogy nem is törékeny. Összeszedetten és egyenes háttal haladt felfelé, mintha nem érzékelte volna a tengerszint feletti magasságot, és nem viselte volna meg a túra. A többséggel ellentétben ő nem viselt símaszkat. Valószínűleg hosszabb időt töltött idefent, mint bárki közülünk.

Én viszont gyorsan kifáradtam. A kialvatlanság és a ritka levegő miatt százévesnek éreztem a testem. Verte a szél az arcomat, és azonnal könnyezni kezdett a szemem. Megbántam,

hogy nem hoztam magammal szemüveget. Amikor egy pillanatra becsuktam a szememet, a könny miatt összefagyott a szemhéjam, és fájdalmas volt, amikor felfeszítettem. A jég húzta a bőromet.

Megpróbáltam lehajtani a fejemet, hogy a lépteimre összpontosíthassak, de le se tudtam venni a szemem Naokóról. Csak az járt a fejemben, hogy mit fogok mondani neki, ha odamegyek hozzá.

A lábam beleakadt egy kőbe, és megbotlottam. Miközben megcsúsztam, a kötélmegfeszült előttem és megtartott, de mindenkit kirántott oldalra. Az összeadódó tehetetlenség miatt nem esett el senki, néhányan azonban egymásnak ütköztek.

– Jézusom! – kiáltott hátra Bettan. – Maguknak körülbelül annyi egyensúlyérzékük van, mint egy részeg korcsolyázónak. *Nézzenek a lábuk elé!*

– Elnézést – dünnyögtem halkán, hogy csak az előttem haladó Jet meg a mögöttem haladó Thomas hallja.

A Testőr zárta a sort.

Jet hátrafordult, és mintha együttérzően mosolygott volna a símaszk alatt.

– Ne törődj vele! – mondta Thomas. – Jól csinálod.

Nehéz volt a terep. A körülbelül harmincfokos havas és jeges emelkedőt kavics és omladék borította. A vastag bakancsok talpa jól megtapadt a havon, de ott, ahol a fagyos részek visszahúzódtak, mélyebb morénaréteg váltotta fel őket – számtalan apró kő és szilánk. Minden egyes lépésünk kockázatos volt. Bármikor kicsúszhatott a lábunk alól a talaj, vagy kavicsáradatot zúdíthattunk az alattunk haladókra.

Bettan azt állította, hogy ideális az időjárás, de a jeges szél behatolt a ruhám alá, függetlenül attól, hogy több réteget viseltem. Azt hittem, hogy már kezdtem akklimatizálódni, de a magasság annyira megviselt, mintha megnövekedett volna a gravitáció. Nehezebbnek éreztem a testemet, és minden lépésnél mintha egy hatalmas követ cipeltem volna. Csöpögött az orromból a váladék, és vastag csíkokban ráfagyott az arcomra.

– Szedjék össze magukat! – mondta Bettan, amikor a túra elején megálltunk pihenni. – Alig hagytuk magunk mögött az alaptábort, és máris úgy néznek ki, mint egy rakás izzadt hulla. Összpontosítsanak! Ha már most elgyengülnek, akkor az első hegygerincig sem fognak eljutni.

Szándékosan hallgattam. Úgy döntöttem, hogy nem fogom sértésekkel viszonzni a sértéseit. Bettan az első perctől fogva indokolatlanul durván és közönyösen viselkedett. Semmi esetre sem akartam abba a tévhitbe ringatni, hogy egyformák vagyunk.

Idővel a sziklás foltokat egyre több hó váltotta fel, és végül nem láttam mást, csak határtalan, üres fehérséget. Úgy éreztem, hogy órák, sőt napok óta gyalogolunk. És azt is tudtam, hogy még nagyon messze vagyunk a következő tábortól, a csúcsról nem is beszélve. A nap még mindig alacsonyan járt az égen. Ez a túra egy teljes napig fog tartani, és még csak dél körül járt az idő.

Továbbvándoroltunk.

Látszólag megnyúlt az idő, és elgondolkodtam azon, hogy vajon mióta gyalogolunk.

A talajt bámultam. Elnehezült az arcom, a homlokom lefelé nyomta az egésztestet, mintha valaki alvásra próbált volna kényszeríteni. Hozzáértem a símaszkomhoz, és a kesztyűm fehér lett az arcomra tapadt jégtől. A súlyán kívül nem éreztem, hogy ott van. Túlságosan érzéketlen volt a bőröm.

Amikor felpillantottam, Naoko állt előttem.

Közvetlenül előttem, mint egy jelenés, és minden egyebet eltakart előlem.

Majdnem ugrottam egyet ijedtemben. Sötétlila zúzódást láttam az arcán, ami ma reggel még nem volt ott. A jobb szeme alatt kezdődött, és szinte teljesen beterítette a fél arcát. Lüktetett a hideg szélben.

– Sajnálom – suttogta. – Összezavarodtam.

– Naoko – mondtam, és kinyújtottam felé a kezem. – Jól vagy? Megsérültél?

– Harry! – szólalt meg Thomas a hátam mögött, és amikor megfordultam, láttam, hogy aggodalom tükröződik az arcán. – Jól vagy? Megálltál.

– Én...

Megfordultam, de senkit sem láttam.

Naoko továbbra is a csoport elején haladt, és kitartóan menetelt felfelé.

Arra gondoltam, hogy bizonyára hallucináltam a kimerültségtől és a magasságtól. Csak egy látomás volt, vagy egy délibáb, semmi több.

A gyaloglásra és a lépéseimre kellett összpontosítanom.

Megráztam a fejem, és elindultam.

– Sajnálom, elgondolkodtam.

– Megérttem – zihálta Thomas. – Nem hittem volna, hogy valaha is meg fogok mászni egy hegyet. Nem szeretek kirándulni.

– Én egyszer megmásztam egy alpesi hágót Új-Zélandon – feleltem kissé sípoló tüdővel, és megpróbáltam kiűzni a fejemből az előbbi furcsa jelenést. – De istenemre mondom, hogy az egészen más volt. Alig éreztük a magasságot.

– Szerintem semmi sem hasonlít ehhez. Egyszerűen lenyűgöző. Mintha bepillantást nyertünk volna a mennyországba.

Felnyögtem. A hideg bekúszott a bőröm alá és a csontjaimba. Ha ilyen a mennyország, akkor nekem nem is olyan sürgős, hogy odaérjek.

A következő hegygerinc tetején Bettan intett, hogy álljunk meg és pihenjünk. Felmordultam, és megtettem az utolsó lépéseket, hogy végre leülhessek és egy kis levegőhöz jussak. Nem számítottam arra, hogy ilyen kimerítő lesz a túra.

De amikor felértem a hegygerincre, minden másról megfeledkeztem. Innen fentről látszott az a szakasz, amit eddig megtettünk. Az alattunk elterülő, végtelennek látszó fehérség összeért a kékség csillogó vásznával, és ahol a hegy találkozott az óceánnal, a ragyogóan kék égbolt egybeolvadt a végtelenbe nyúló vízzel.

A napsugarak jólesően melegítették és masszírozták az arcomat, leolvasztották róla a jeget. A napsütésben a jég és a víz egyformán csillogott. A hó simaságától áramvonalas és tiszta lett a kilátás. Az alattunk magasodó csipkés csúcsok fehér

hegyekké változtak, a sziklák és a leomlott kövek kilapultak. Az egész táj egységessé vált.

Szinte egy emberként, akár a kifújt lélegzet, elfordítottuk a fejünket a tengerről, és felpillantottunk a fölénk tornyosuló hatalmas szörnyetegre.

Mindenki hallgatott. Erre nem léteztek megfelelő szavak. A hegy méreteinek fényében nevetségesnek tűnt az összes hasonlat.

Ez a hegy taszítja a nyelvet. Megfosztja az erejétől. És a nyelv helyett nem marad más, csak a hitetlenkedés és a szinte vallásos ámulat.

Az elmúlt néhány napban sokat gondoltam Istenre, Hattie. Álmodtam is róla. Érdekes, hogy mit tesz az emberrel a régi arcok látványa. Hosszú évek óta nem akartam Istenre gondolni. Amióta ismersz engem, mindent elkövettem azért, hogy ne gondoljak rá. Szégyellem bevallani, de túl nagy fájdalmat okoz.

Nem vagyok hívő.

Valaha az voltam, előtte pedig nem. Az Istennel való kapcsolatom hullámzóan alakult, ahogy minden egyébhez is mindig másként viszonyultam az évek során.

Ez gyerekkoromban nem így volt. Nem hittem Isten létezésében, Hattie, de hiányzott nekem. Nostalgiát éreztem a hittel kapcsolatban, függetlenül attól, hogy sohasem tapasztaltam meg egészen. Talán ez a nosztalgia legártalmasabb fajtája. Abból táplálkozott, hogy irigyeltem azokat, akik szemmel láthatóan hittek, *őszintén hittek* az isteni elrendeltetésben. A szüleim és az egyházi közösség többi tagja

pontosan tudta, hogy hol van a helye a világegyetemben, és mit jelent a világegyetem számára.

Ó, persze elmentem az istentiszteletekre, eljártam a vasárnapi iskolába és tanulmányoztam a Bibliát. Olyan erősen akartam hinni, hogy azt hittem, rákényszeríthetem magam. Ha elég erősen próbálom beleverní a fejembe Istent, akkor előbb vagy utóbb meg fogja találni a befelé vezető utat.

Ám akkoriban nem találta meg. Kénytelen voltam beérni azzal az érzéssel, hogy hiányzik belőlem valami, ami egykor talán ott volt, de már régen eltűnt.

Ez Naoko miatt változott meg.

Talán furcsán hangzik, de amikor összeköltöztünk, csalónak éreztem magam. Az a helyzet, Hattie, hogy egész életemben feszélyezett az emberek társasága. Sohasem értettem meg az általánosan elfogadott társadalmi kölcsönhatásokat meghatározó füllentések és elhallgatott igazságok bonyolult korlátait. Számomra csupán a matematikának, a tudománynak, a számoknak és a szögeknek volt értelme. Az embereket nem értettem. Többnyire az utánzás segítségével sikerült túlélnem, habár azt sem sikerült tökéletesen elsajátítanom.

Ez volt az első romantikus kapcsolatom, és csak a megfigyeléseim alapján tudtam, hogyan kellene kinéznie – megfigyeltem másokat meg a világot, és láttam néhány filmet. Éppen ezért mindent elkövettem azért, hogy ezeket megfelelően leutánozzam, mert boldoggá akartam tenni Naokót, de a hitemhez hasonlóan ez is hamisan csengett.

Emlékszem, hogy egyik este én főztem vacsorát, körülbelül egy hónappal azután, hogy beköltöztünk az új lakásba.

Különlegessé akartam tenni az alkalmat, kedveskedni akartam neki, bebizonyítani, hogy én is képes vagyok másokról gondoskodni. Te is tudod, hogy borzalmas szakács vagyok, Hattie, és ez akkoriban sem volt másként. Sőt talán még rémesebb lehettem.

Naokót eleinte bosszantotta a dolog. A konyha kezdettől fogva az ő felségterülete volt, amit birtokolni akart.

De *megpróbáltam*. Mindent pontosan úgy csináltam, ahogy a recept előírta. Olyan apróra vágtam a hagymákat, hogy szinte láthatatlanná váltak, és a biztonság kedvéért tovább sütöttem a húst a kelleténél.

Rendkívül megterhelőnek találtam az egészet.

Őszintén szólva, már nem is emlékszem, hogy mit főztem, de amikor elkészült, és Naoko megkóstolta, egyenesen a szemembe nézett, és kitört belőle a nevetés.

– Ez borzalmas, Harry!

Felsóhajtottam.

– Tudom. Sajnálom.

Megtörölte a szemét.

– Legalább élvezted?

Lehorgasztottam a fejem.

– Nem igazán.

– Akkor miért csináltad?

– Hát mert... Mert az emberek ezt szokták csinálni – feleltem kissé bosszúsan. – A normális párok vacsorát főznek egymásnak.

Mosolyogva megcsóválta a fejét.

– De csak akkor, ha tudnak főzni.

Arra emlékszem a legtisztábban, jobban, mint bármi másra, hogy a tenyerébe fogta az arcomat, és azt mondta:

– Nincs szükségem arra, hogy úgy viselkedj, ahogy mások, Harry. Nem ezért vagyok veled. Azért vagyok veled, mert te *nem* olyan vagy, mint mások. Azért vagyok veled, mert a te szemedben keresztül másként látom a világot. – Kuncogni kezdett, és a vacsora felé biccentett. – És azért vagyok veled, mert állandóan nevetségessé teszed magad, és ez rettenetesen szórakoztató.

Nekipréseltem az arcom a tenyerének, és vele együtt nevettem az asztalon gőzölgő gusztustalanságon, de közben folyamatosan az járt a fejemben, hogy vajon miért csináltam. Akkor jutott először az eszembe, hogy Naoko soha, egyetlen másodpercre sem gondolkodott el azon, vajon normális-e az, amit tesz, és vajon mit gondolnak majd róla mások. Magának élt. Mindig azt tette, amit helyesnek tartott.

Azt reméltem, hogy ebből tanulhatok.

Amikor befogadtuk Santit, még nem épült fel teljesen. Tüdőgyulladást kapott attól, hogy odakint aludt a hóban, és két lábujját elvesztette, mert lefagytak. Amputálni kellett őket a kórházban. De hazavittük, és Naoko gondoskodásának köszönhetően egyre jobban lett. Sajnos az érzelmi állapotáról ezt már nem mondhattuk el.

Naoko szabadságra ment. Néhány napra gyakran elment máskor is, de az elmúlt öt év során annyi napja megmaradt, hogy a kórház egy teljes hónapra elengedte. Otthon maradt, és Santit ápolta, hogy minél hamarabb rendbe jöjjön.

Még sohasem láttam ilyennek. Mintha fellobbant volna benne az elszántság tüze. Fáradhatatlanul dolgozott napközben, amikor Santinak meleg levesre, takarókra és társaságra volt szüksége, aki felolvasott neki, és éjszakánként is, amikor Santi rémülten felriadt, és valakinek át kellett ölelnie, mert rázta a remegés a fejében tomboló viharoktól.

Miután letelt az egy hónap, megegyeztünk abban, hogy egy fizetésből is meg tudunk élni. Amikor belenéztem Naoko szemébe, tudtam, hogy valójában nincs választásunk. Felmondott a kórházban, én pedig minden reggel magukra hagytam őket, hogy megvív hassák annak a napnak a csatáját.

Sohasem derült ki, hogy Santival mi történt pontosan. Pinochet továbbra is hatalmon volt, és soha nem érkezett hír a szüleiről. A múlt elhatározta, hogy múlt marad, és csak rémálmok formájában tört fel a felszínre.

Nem tudom, Santi mennyi idős volt akkor, de körülbelül hét- vagy nyolcéves lehetett. Nagyon fiatal. Túlságosan fiatal. És a trauma miatt úgy viselkedett, mintha sokkal fiatalabb lett volna.

Annak ellenére, hogy a kórházban úgy éreztem, összeköt bennünket valami, abban az időszakban gyakorlatilag semmiféle kapcsolatom nem volt vele. Továbbra sem szólalt meg, és jóformán rám se nézett. Napközben nem láttam, ugyanakkor szinte minden hétvégén dolgoznom kellett. Amikor hazaértem, elbújt előlem, mintha szörnyeteg lennék, vagy el akarnám rabolni. Amikor elfordítottam a kulcsot a zárban, azonnal meghallottam a léptei zaját. Kiszaladt a nappaliból, és elrejtőzött valahová: az egyik szekrénybe, a szobájába vagy a fürdőszobába.

Nem zaklatott fel a dolog. Nem igazán. Inkább az bántott, hogy úgy érezte, el kell bújni, és azokra az eseményekre voltam dühös, amelyek ilyenné tették. De nem éreztem sértőnek a viselkedését. Ez nem rólam szólt.

Naoko viszont nagyon hiányzott. Az ideje túlnyomó részét Santival töltötte, mert a fiúnak szüksége volt rá. Önkéntelenül is úgy éreztem, hogy sok mindenről lemaradok. Nem is olyan régen még kényelmesen hátradőltünk egy hosszú nap után, és megittunk néhány pohár vörösbort, miközben a sarokban csendesen suttogott egy gyertya. Bekapcsoltuk a tévét, és az életről, az orvostudományról és a világ dolgairól beszélgettünk.

De újabban annyira lefoglalta Santi fürdetése és lefektetése, hogy szinte tudomást sem vett rólam, és mire végzett, már annyira fáradt volt, hogy csak alvásra vágyott. Néha szándékosan ébren maradtunk és bekapcsoltuk a tévét, mint régen, de már nem volt ugyanaz. Nem beszélgettünk közben. Egy szót sem szóltunk egymáshoz.

Igazság szerint gyűlöltem az egészet. Azt mondogattam magamnak, hogy nem Santira neheztelek, hanem a helyzetre. Ez viszont nem volt igaz.

Emiatt aztán gyötört a bűntudat, amivel nem tudtam mit kezdeni. Egész nap rám nehezedett, mintha egy gusztustalan lény telepedett volna a vállamra. A fülemben suttogott, és emlékeztetett rá, hogy hiába tartom magam jó embernek, aki jó dolgokat tesz, valójában csak áltatom magam, mert önző vagyok.

Úgyhogy azt tettem, amihez tudtam, hogy értek – elkezdtem keményebben dolgozni. Az otthon töltött idő alatt elvégeztem

az összes házimunkát, amire képes voltam: mostam, bevásároltam, takarítottam. Az összes edényt elmosogattam, még akkor is, amikor nekem a szomszéd szobában kellett vacsoráznom. Mindent elintéztem, amit csak tudtam, és magamra egy másodpercet sem szántam. Kimerült voltam, és ideges. Majdnem összeroppantam.

De a bűntudat legalább enyhült valamelyest.

Santi végül már nem bújt el mindig, valahányszor meghallotta a kulcsomat a zárban. Óvatosan, de kíváncsian kikukucskált a folyosóra, ahogy beléptem az ajtón. Odaszaladt hozzám, és megnézte, mi van a bevásárlószatyrokban. Imádta a kenyeret, az összes fajtát, de a bagel volt a kedvence. Amikor talált egyet a szatyorban, azonnal felmarkolta, és elszaladt vele.

Akkor már tizenegy hónapja lakott nálunk, de még mindig nem szólalt meg, és tudtuk, hogy ez talán így is fog maradni.

Naoko azonban határtalanul szerette, és világosan látszott, hogy ez nem fog megváltozni. Amikor felvetette, hogy fogadjuk örökbe Santit, egy szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy ezt kell tennünk, mert elkerülhetetlennek éreztem ezt a lépést – ez a fiú az életünk részévé vált, és örökké az is lesz.

Egy idő után Santi már az ajtóban várt, amikor hazaértem. Nem mindig, nem mindennap, de elég gyakran. Naoko mellette guggolt, mosolygott rá és ölelgette, és amikor az ajtó kinyílt, hatalmas mosoly terült szét a fiú arcán. Boldogan gügyögni kezdett, amitől felmelegedett az egész lakás, azután odaszaladt hozzám, és átölelte a lábamat.

Azokban a pillanatokban egyáltalán nem gyötört a bűntudat, mert nem éreztem neheztelést, sem szomorúságot vagy

kimerültséget. Csak az erős és mély szeretetet, ami úgy áramlott keresztül rajtam, mint egy hatalmas folyam.

Egyik este, amikor én fürdettem Santit, kinyújtotta felém a karját. Azt a kis hajót tartotta a kezében, amelyikkel a kádban játszottunk, és gügyögve megrázta előttem. Elborították a buborékok.

– Mi a baj, Santi? – kérdeztem. – Mi történt a hajóval?

Kuncogni kezdett, és megrázta.

– Túl sok buborék?

Bólintott, és azt mondta:

– Buborék.

A mai napig emlékszem erre a szóra. Ezt hallottam először a szájából. Tisztán és magabiztosan mondta ki.

– Buborék? – kérdeztem.

– Buborék.

Odahajoltam hozzá, és a homlokához szorítottam a homlokomat. Eldobta a hajót, és a tenyerébe fogta az arcomat. Egy darabig így maradtunk, egymáshoz ért a homlokunk, és Santi halkán gügyögött. És hirtelen már nemcsak ketten voltunk a fürdőszobában, hanem hárman: Isten felbukkant az arcunk közötti résben. Éreztem őt, sokkal erősebben, mint addig bármit.

– Szeretlek, Santi – bukott ki belőlem önkéntelenül. – Ugye tudod?

Elmosolyodott, határozottan bólintott, azután azt mondta:

– Buborék.

Abban a pillanatban, a londoni lakásunk aprócska fürdőszobájában, hinni kezdtem.

Nem tudom, miért törtek rám ezek az emlékek azon a hegygerincen. Talán a hó arra emlékeztetett, hogy Santi kint aludt az utcán a hidegben. Talán Naoko látványától egy pillanatra kinyílt az a doboz, amit minden erőmmel igyekeztem zárva tartani. Évek óta nem gondoltam Naokóra és Santira. Gondosan bezártam őket, sok más emberrel együtt, és gondoskodnom kellett arról, hogy most ne álljanak az utamba. Tisztán láttam magam előtt a célt: ki kell derítenem, hogy miért bukkant fel ez a hegy, ki kell derítenem, hogy Naoko mitől változott meg, és a segítségére kell lennem abban, hogy rendbe jöjjön.

Úgy délután egyre járhatott, amikor Naoko ordítani kezdett. Először csak azt éreztem, hogy a kötélmegfeszül, és ránt egyet rajtam. Mindannyian mebotlottunk, és megtámasztottuk a bakancsunk talpát a hóban, hogy visszanyerjük az egyensúlyunkat. Azután meghallottam Naoko hangját – túlharsogta a szelet, miközben az elöl haladókkal üvöltözött és jajveszékelt. Azonnal felpillantottam, és láttam, hogy a kötéllal küzd, megpróbálja kinyitni a karabinert, hogy kiszabadíthassa magát a karavánból.

Palmer előrelódult, és elkapta, mielőtt oldalra zuhanhatott volna.

– Engedjen el! – kiáltotta Naoko, és megpróbálta ellökni magától. – Hagyjon békén! *Figyel* bennünket. Nem lenne szabad itt lenniük...

Bettan megpördült, megmarkolta Naoko vállát, és lenyomta a földre. Oda akartam szaladni hozzájuk, de nem nyitottam ki a

karabinert, és magammal rántottam Thomast. Naoko még mindig üvöltött.

Térdre estem, és amikor felpillantottam, azt láttam, hogy Bettan felemeli a kezét, és pofon vágja Naokót. A feje kivágódott oldalra, megrázkódott a teste, és visszazuhant a földre.

– Mi a faszt művel? – kiáltottam, miközben kiszabadítottam magam, és rohanni kezdtem felfelé.

Bettan felém fordult.

– Álljon vissza a sorba!

– Hagyja békén!

Magamhoz húztam Naokót, és szemügyre vettem. A földre szegezte a tekintetét, és vöröslő arccal a havat bámulta.

– Jól vagy?

Csak hallgatott, nem nézett rám.

– Mit képzelsz magáról? – kiáltottam rá Bettanre.

– Nem vagyok kíváncsi erre az érzelmős baromságra – felelte Bettan. – Ez a nő egy időzített bomba. Ha így viselkedik, akkor pontosan ezt érdemli. Ha fel akar jönni velünk, akkor a helyén kell maradnia.

Palmer odasétált Bettan mellé, és elindult utána két katona, ők azonban megtorpantak, amikor az ezredes felemelte a kezét.

– Így veszi rá az embereket, hogy kövessék magát? – fröcsögtem. – Megveri őket?

Bettan dühösen közelebb lépett hozzám.

– Az lenne a legjobb, ha mindannyian lehiggadnánk – mondta Palmer, és elkapta Bettan karját.

– Ne várjon tőlem együttérzést csak azért, mert bele volt zúgva ebbe az örült lotyóba! – morogta Bettan.

Levegő után kapkodtam, és ránéztem Palmerre.

– Maga elmondta neki? Mindenkinek elmondta?

Bettan felröhögött.

– Azért tudom, mert dugom az anyját, és beszél álmában! Szedje össze magát, és *álljon vissza a sorba!* Hosszú út áll még előttünk, és erre nincs időnk.

Ökölbe szorítottam a kezem, és rá akartam rontani Bettanre, de valaki megfogta a vállamat. Megfordultam, és a Testőr nézett velem farkasszemet.

– Gyerünk, Harold! Induljunk! Nem ér ennyit az egész, és nem ez a megfelelő alkalom.

Vettem egy mély lélegzetet, és Naoko felé fordultam.

Felpillantott rám. Kezdett belilulni az arca, a folt közvetlenül a szeme alatt indult.

Láttam már ezt a zúzódást felfelé jövet.

Ez már megtörtént.

– Én... – dünnyögtem.

Újra felrémlt előttem John véres öngyilkossága, és eszembe jutott az a férfi, aki hirtelen megfiatalodott. Mi az ördög folyik itt?

– Sajnálom – dünnyögte Naoko. – Összezavarodtam. Induljunk!

– De...

Naoko felállt, hátat fordított nekem, és elindult.

– *Induljunk!*

Semmit sem tehettem. Nem ez volt a megfelelő alkalom. Vettem Bettanre egy utolsó, megvető pillantást, azután visszaálltam a helyemre, Jet és Thomas közé.

– Okézsoké! – kiáltotta Bettan a hátam mögött. – Ideje továbbmenni, emberek!

Egy órával később még mindig a történetek jártak a fejemben. Egy jeges sziklafalon kapaszkodtunk felfelé, amikor Palmer bejelentette, hogy tartunk egy kis pihenőt, hogy bekaphassunk pár falatot, és pihenhessünk egy kicsit, aztán tíz perc múlva indulunk tovább. A többiek szétszéledtek. A Testőr a katonákkal beszélgetett, és észrevettem, hogy Palmer szándékosan olyan messzire húzódik tőle, amennyire csak lehet. Leült, és bedobott egy nikotinrágót a szájába.

Thomas helyet foglalt mellettem. Az arca nem látszott ki a sapkák, a kendők és a szemüveg alól. Eleinte alig szóltunk egymáshoz. Mindketten levegő után kapkodtunk, és azt reméltük, hogy az ételtől elmúlik a hányingerünk és a fejfájásunk. A szél hangosan süvöltött körülöttünk.

Evés közben csatlakozott hozzánk Jet. A símaszkja alól kilógott néhány vörös hajtincs.

– Hé, Harold! Mi történt az előbb? Csak a végét hallottam, de elég komolynak tűnt.

Legyintettem egyet, mert nem tudtam, hogyan önthetném szavakba, amit láttam.

– Mindenki feszült. Ez egy veszélyes helyzet. Én csak... – Megcsóváltam a fejem, és felpillantottam a sziklákra, ahol Palmer éppen Bettannel beszélgetett. Bettan sokkal egyszerűbb téma volt. Őt könnyen kiismertem. – Nem tudom, meddig leszek képes elviselni, hogy ez az alak vezessen bennünket. Még soha életemben nem találkoztam ilyen egoista és narcisztikus emberrel.

Jet vetett egy pillantást Bettanre, azután ránézett Naokóra. Tudtam, mi jár a fejében, habár nem mondta ki: *Nem ő jelent veszélyt erre a túrára, hanem az a nő.*

– Az biztos, hogy Bettan egy seggfej – mondta Jet. – Viszont ha érti a dolgát, akkor kit érdekel? Tudom, hogy minősíthetetlenül viselkedett. De nem az a legfontosabb, hogy épségben fel tud juttatni bennünket a csúcsra?

– Az efféle büszkeség sohasem vezet jóra – dünnyögte Thomas, azután feltolta a szemüvegét, és ránk nézett.

Jet rosszálló arcot vágott.

– Sosem árt egy kis büszkeség. Jó dolog büszkének lenni valamire. Ugye nem azt akarod mondani, hogy ez *bűn*?

– Nem én hoztam szóba a bűnt, hanem te – felelte higgadtan Thomas.

Jet felvonta a szemöldökét, rám nézett, aztán megcsóválta a fejét, de annyiban hagyta a dolgot.

Palmer mindenkit magához intett, és szorosan körbeálltuk, hogy védve legyünk a szélről.

– Figyeljenek rám! – kezdte Bettan. – Egy gleccser jégesése felé közeledünk. Ezek kiszámíthatatlanok, mert a jég állandóan olvad és mozog. Körülbelül három métert tesz meg naponta, ami nem tűnik soknak, de ha hasonlít az Everesten lévő Khumbu-jégeséshez, akkor legördülő jégdarabokra, váratlanul felbukkanó szakadékokra és hirtelen elmozduló talajra számítsanak! Veszélyes lesz a terep, úgyhogy ne baszakodjanak!

Alaposan végigmérte a csapat összes tagját, mintha egy kihívással szembesített volna bennünket, azután a katonák felé biccentett:

– Pár nappal ezelőtt felmentünk a srácokkal, és rögzítettünk pár kötelet, hogy maguk átjuthassanak. Miután átértünk, csak egy félóránnyira leszünk az egyes tábortól. Átrendezzük a sorainkat. Palmer megy elől Sandersonnal, Parkerrel és Millerrel, hogy én szemmel tarthassam a társaságot. Rácsatlakoztatják a karabinereket a kötelekre, és egyenesen haladnak! Nem állnak meg, nem álmodoznak, és nem beszélgetnek egymással! Már így is eleget piszmogtunk, és ránk fog sötétedni, ha túl sokat totojázunk. Ha valami gond van, én rendbe hozom. A csapatom egyetlen tagját sem fogom elveszíteni, világos?

Mindannyian bólogattunk.

– Világosan beszéltem?

– Igen! – feleltük egyszerre.

Én is csatlakoztam a kórushoz, habár gyűlöltem magam érte.

Egyesével megmásztuk a hegygerincet, de amikor felértem, meg kellett állnom.

A hegygerinc egy keskeny völgy felé ereszkedett, és kitágult a látóhatár. A délutáni napsütés szétterült a tájon, és a vibráló gyöngyházszerű fény miatt le kellett árnyékolnom a szemem. Jobbra és balra tőlünk a hegy csupasz sziklái magasodtak magabiztosan és áthatolhatatlanul, és egy gyémántfolyó terült el közöttük. A részlegesen megolvadt jég különböző alakzatokra és méretekre tagolódott, amelyek egymásnak ütköztek, és egymás körül örvénylettek, ezerféle szögben verve vissza a napfényt. A halványkék égbolt és a sötétkék óceán miatt a kék szín uralta a tájat, de más színek is megjelentek: lángvörös, narancssárga és apró, sárga pöttyök, amelyek a csillagokra

emlékeztettek, alattuk pedig a jégesés szinte varázslatos fehérsége.

Csak hogy kevés idő jutott az álmélkodásra. A kötélen rántott rajtam egyet, az értésemre adva, hogy lemaradtam.

Egymás mögött haladtunk egy jégtaréjon, amelyen egy kötélen kígyózott végig. Úgy ívelt át a jeges zuhatag fölött, mint egy híd, és éppen elég szélesnek bizonyult ahhoz, hogy egy ember elférjen rajta. A jeget vékony hóréteg borította, ami ropogott a talpunk alatt. Bizonyos helyeken foltokban eltűnt a hó, és megcsúszott a lábunk.

Minden egyes lépés veszélyes volt. Lassan haladtunk, gyötrelmesen lassan. A hátizsákok szorosan a hátunkhoz simultak, de nehezek voltak, és áthelyeződött miattuk a testünk tömegközéppontja.

A mozgó jégfolyam recsegett és nyöszörgött alattunk, a rázkódás és a vibrálás túlvilági zenei aláfestést biztosított az átkeléshez. A füttyülő szél szopránja csatlakozott a recsegő basszushoz, és mindannyian halálos csöndben maradtunk, mintha istenkáromlás lett volna szavakkal bemocskolni ezt a hátborzongató hangulatot.

Bettan azt mondta, hogy körülbelül egy órába fog telni az átkelés, de mivel lassan és némán haladtunk, egy örökkévalóságnak tűnt. A taréj túlsó végén a jég folyásiránya megváltozott, és a felfelé emelkedő ösvény újra sziklássá vált. Az volt az úti célunk: a biztonságos és szilárd talaj.

Mindkét oldalán jégoszlopok magasodtak, mintha őrséget álltak volna.

Kitartóan gyalogoltunk tovább.

Egyszer csak fülsértő reccsenést hallottam.

Az egész taréj megrázkódott, és csúszkálni kezdett a lábam. Kidőltem oldalra, és a kezem hiába kapkodott valami biztos pont után. Igyekeztem megvetni a lábamat. A bal bakancsom végül rácsúszott egy hókupacra, és sikerült visszanyernem az egyensúlyomat. Zihálva felegyenesedtem.

Jet, aki közvetlenül előttem haladt, megcsúszott és oldalra bukott. Rázuhan a jégre, és hátraborult, miközben siklani kezdett lefelé a taréj oldalán.

– Ááá...!

A kötélmegfogta, rántott rajta egyet, mire ő a levegőben lógva hirtelen elhallgatott. A kötélmegfogta az én derekamat is meghúzta, a karabiner megfeszült, és behajlítottam a térdem, hogy megtartsam magam.

Jet himbálózott, és a mellkasához emelte a kezét.

– Ez fájt.

Bettan azonnal mellettünk termett, habár nem láttam, hogyan került meg Naokót. Lenyúlt, megmarkolta Jet kezét, és felhúzta.

– Ezért vannak a biztonsági kötelek – mondta. – Tudtam, hogy el fogja cseszni valaki.

– Hú! – kiáltotta Jet. – Ez olyan volt, mint egy földrengés.

– Egy jégesésen van, maga marha! – Bettan megcsóválta a fejét. – Mozgó jégdarabokból áll, szóval képzelje csak, *mozog*.

Segítettem Jetnek feltápáskodni. Bettan elégedetten megállapította, hogy Jet megfelelően be volt csatolva, azután megfordult, leugrott a jégtaréjról, majd a lendület és a kötele

segítségével Naoko mögött ért földet. Úgy mozgott, mint egy majom.

Őszintén csodáltam az ügyességéért, és arra gondoltam, hogy hozzá képest mindannyian csigalassúsággal haladunk.

Bettan számára nem volt kockázatos a terep.

Körülbelül az út háromnegyedénél jártunk, amikor ismét fülsértő reccsenést hallottunk, mintha valaki elsütött volna egy fegyvert. Az egyik hatalmas jégoszlop talpazata megrepedt. A jégesés túlsó végén állt, közvetlenül a biztonságot jelentő sziklás ösvény felett.

Az oszlop teteje megcsúszott, dőlni kezdett, és az egymáshoz súrlódó jég hátborzongató csikorgást hallatott.

– Mindenki kapaszkodjon meg! – kiáltotta Bettan, miközben megmarkolta a biztonsági kötelet. – *Kapaszkodjanak!*

Esetlenül követtük a példáját, miközben a tízméteres obeliszk holtteherként kidőlt oldalra. Belevágódott a szemközt magasodó oszlopba, és az egész völgy megrázkódott, de ezúttal felkészültünk rá.

Keményen megvetettem a lábamat és megfeszült a karom, miközben a biztonsági kötelet markoltam. A jégtaréj recsegett alattunk, és úgy éreztem, hogy mindjárt darabokra hullik, de kitartott.

Biztonságban voltunk.

Legalábbis azt hittem.

– A picsába! – kiáltotta Bettan. – Oké, most gyorsan kell mozognunk. Kibaszott gyorsan.

– Mi az? – kiáltotta hátulról a Testőr.

Bettan az oszlop felé bökött. Nem zuhant le a földre, mert a másik megtartotta, de recsegett és nyöszörgött. A jég és a gravitáció viaskodott egymással.

– Nem fogja túl sokáig bírni. Hamarosan eldől, és akkor...

Nem kellett befejeznie a mondatot. A völgyből kifelé vezető biztonságos ösvény közvetlenül az oszlop alatt volt. És az a kiszögellés is, amelyik a biztonsági kötelet tartotta.

Az egyetlen kijáratunk.

– Szedjük a lábunkat, de most rögtön! – kiáltotta Bettan. – Nézzenek a lábuk elé, kapaszkodjanak a kötélbe, és ne lazáljanak! Palmer diktálja az iramot.

Palmer ezredes erre azonnal meglódult.

Nem kocogtunk, mert az képtelenség lett volna. A jég kiszámíthatatlan volt, az ösvény pedig túlságosan keskeny. Ráadásul kapaszkodnunk kellett, ami szintén lelassított minket. De minden tőlünk telhetőt megtettünk. Fittyet hánytunk az óvatosságra, és olyan gyorsan haladtunk, amennyire a terep engedte.

Szédelegtem az adrenalintól és a tengerszint feletti magasságtól. Próbáltam mélyeket lélegezni, de mintha nem lett volna körülöttem semmi.

Egyik láb a másik elé.

Fájdalmasan szúrt a mellkasom.

Ha átérünk, pihenhetek. Megállhatok. Levegőt vehetek.

Igyekeztem a bakancsomra összpontosítani a jég helyett. Miközben a taréj vége felé közeledtünk, egyre nagyobb mélység tátongett alattunk. Eleinte csak ötméteres volt, aztán tízméteres

lett, majd negyven vagy ötven. Görcsbe rándult a gyomrom a hányingertől, miközben Palmer tempójában haladtam.

Egyik láb a másik elé.

Az oszlop reccsent egyet, és amikor felkaptam a fejem, láttam, hogy Naoko megcsúszik.

A bal lába lesiklott a taréjról, és elvesztette az egyensúlyát.

Rémülten felkiáltottam; a hányinger felkúszott a torkomba.

Bettan odalendült Naokóhoz, megmarkolta a kötelét, és felhúzta.

Miután Naoko biztonságban visszajutott a taréjra, felegyenesedett, és Bettan finoman meglökte, hogy igyekezzon.

Újabb iszonytató reccsenés hallatszott, és megremegett a talaj. A megdőlt oszlop felszínén végigcikázott egy repedés, mint a villámlás.

– Gyerünk, mozogjanak! – üvöltötte Bettan.

Palmer felgyorsította a lépteit, mire már nem kocogtunk, hanem *futottunk*. Szaladtunk a keskeny és csúszós jégen a gyémántdarabokból és halálból álló tenger fölött. Egyetlen ócska kis kötel gondoskodott a biztonságunkról.

Szúrt a lábam és a tüdőm.

Egyik láb.

Másik láb.

Csupán húsz méterre volt a kijárat.

Sikerülni fog.

Sikerülni fog.

Éreztem, hogy az oszlop dőlni kezd. Nem néztem fel, mert a lábamra és az egyensúlyomra kellett összpontosítanom.

Amikor a talaj remegni kezdett, úrrá lett rajtam a halálfélelem. Belekapaszkodtam a kötélbe, és magam köré csavartam, de hiába. Az oszlop pontosan ott zuhant rá a hegyre, ahol a kötél ki volt biztosítva, mire az azonnal elszakadt.

Elernyedtem a kezemben.

Fél másodperccel később eszméltem a kelleténél, és rázuhantam a jégre. Éles fájdalom hasított a mellkasomba és a bordáimba. Kétségbeesetten kapálóztam, miközben lecsúsztam a taréj falán az alattunk tátongó mélységbe.

A testsúlyom meddő csatát vívott a gravitációval.

A jeget markoláztam, hátha sikerül belekapaszkodnom valamibe, ám hiába.

Csak az üvöltést hallottam.

Mindenki üvöltött körülöttem.

Valaki megmarkolta a kabátom gallérját, és felhúzott. Thomas hangosan zihált a kimerültségtől, az egyik kezével egy jégcsákányba kapaszkodott, a másikkal felhúzott engem a taréj tetejére.

– Köszönöm – ziháltam, miközben a jégen feküdtem. – Ó, istenem, köszönöm!

Körbenéztem, és megpróbáltam felmérni a helyzetet: az oszlop rádőlt a kijáratra, de nem torlaszolta el teljesen. Maradt egy keskeny rés a romok között, de még elég messze voltunk tőle. Palmer már ott állt, körülbelül tizenöt méterre tőlünk, és átsegítette a résen az embereket. Senki sem zuhant le. Nem vettünk el senkit. Néhányan a jégen feküdtek, mások a jégcsákányaikba kapaszkodtak, és csak Bettan maradt talpon.

Valahogyan sikerült megőriznie az egyensúlyát. Odakiáltott nekünk valamit, de a szél miatt nem hallottuk.

Azután észrevettem, hogy a jégтарéj több helyen is repedezni kezdett.

A talaj, amin álltunk.

Megremegett a becsapódás erejétől, és lassan, de biztosan darabokra tört.

– Gyerünk! – kiáltotta Thomas.

Benyúlt a hónom alá, és megpróbált talpra állítani. Láttam, hogy Naoko épségben átjut a sziklára, nyomában Jettel.

Feltápázkodtam, és botladozva elindultam. Remegtem a félelemtől, és elárasztotta a testemet az adrenalin.

Megrepedt alattunk a jég, és mi egymásba kapaszkodva rohantunk.

A тарéj kitartott.

Amikor már csak néhány lépésnyire jártunk, Thomas átugrott a sziklára, és engem is magával rántott. Néhány másodperccel később a Testőr is földet ért mellettünk.

Biztonságban voltunk.

Megborzongtam a megkönnyebbüléstől.

Feltápázkodtam. Minden porcikám fájt. Zihálva visszafordultam a jégтарéj felé, és valami furcsát vettem észre a jégesés túloldalán: két fekete vonalat. Összeráncoltam a szemöldökömet, és megpróbáltam rájönni, mit látok.

– Valaki esetleg... – kezdtem, de szavaim sípolásba fúltak. Senki sem figyelt rám. Mindenki azzal volt elfoglalva, hogy összeszedje magát. Miután biztonságos talajra értünk, lecsatoltuk magunkat a kötélről, és pihentünk egy kicsit.

Megerőltettem a szemem. Nem vonalakat láttam.

Hanem embereket.

Két símaszkos alak állt a jégen. Valamiképpen magán a jégesésen álltak és felfelé néztek. Felénk mutogattak. Az egyikük egy kötélhez volt erősítve, és már félig felhúzták egy sziklán.

– Emberek vannak odalent! – A többiek felé fordultam. – Látjátok őket?

Naoko felbukkant mellettem.

– Én... ismerem őket – mondta halkan.

– Tessék?

Válasz helyett lelépett a szikláról, és elindult visszafelé azon a jégtaréjon, amelyik majdnem megölt bennünket.

– Naoko, várj!

Megpróbáltam elkapni a karját, de elsuhant, mint egy kísértet.

Nem állt meg. Kitartóan gyalogolt visszafelé, és kinyújtotta maga elé a karját, mintha kábulatba esett volna a látványtól. Öt lépés, azután tíz. Nem nézett a lába elé.

Amikor rálépett az egyik repedésre, az szétnyílt. Mintha lassított felvételt láttam volna: a jégtaréj iszonyatos erővel felhasadt, és Naoko megbotlott.

Mozdulatlanná dermedtem.

Naokónak nem maradt ideje arra, hogy megkapaszkodjon.

Nem jutott ideje arra, hogy futni kezdjen.

Az éhes talaj kitátotta alatta a pofáját.

Két szívdobbanás között elszáguldott mellettem egy alak, akire egy kötél volt erősítve.

Hátrabotladoztam a meglepetéstől, és lehuppantam a sziklás földre. Felismertem az alakot, miközben lassítás nélkül belevágott egy nehéz jégcsákányt a jégbe.

Roger Bettan hatalmas lendülettel elrugaszkodott, és zuhanni kezdett az alattunk tátongó mélységbe.

A levegőben kapta el Naokót.

Szorosan átölelte, amikor beleütközött, és magához húzta. A kötel megfeszült, miközben visszalendültek a sziklafalhoz. Bettan elfordult, ahogy belecsapódott a sziklába, a válla és a karja megvédte Naokót.

Néhány másodpercig himbálóztak, mire magamhoz tértem. A csapat többi tagja már mozgásba lendült, és húzni kezdték a kötelet. Én is csatlakoztam hozzájuk, és kisvártatva felhúztuk Bettant és Naokót a biztonságos talajra.

A férfi felállt, és kihúzta magát. A jeges szél belefújta a kabátja rojtjait az arcába és a hajába, és egy zavaros pillanatig úgy éreztem, mintha egyfajta hegyi isten állna előttem – nem ember, hanem egy természeti erő. Látszólag meg sem izzadt.

Lehajolt, kinyújtotta a kezét Naoko felé, és felsegítette.

– Megmondtam, hogy a csapatom egyetlen tagját sem fogom elveszíteni – közölte.

Esetlenül odabotladoztam hozzá, és rátettem a kezem a vállára.

– Köszönöm – mondtam. – Köszönöm, hogy megmentette őt.

Megvetően végigmért, és eltorzult az arca.

– Húzz a faszba!

Alkonyat előtt biztonságban megérkeztünk az egyes táborba, ami vaktában felállított sátrakból és mobilkunyhókból állt.

Kisebb volt, mint az alaptábor, de látszott rajta a szervezettség. Mindenkinek jutott egy sátor, a kunyhókban székek és asztalok voltak. Azon töprengtem, hogy hányan tették meg előttünk ezt a veszélyes utat, és hányan vesztek oda.

Reggel fogjuk tartani a tudományos eligazítást. Ma este már túlságosan fáradtak vagyunk hozzá. Gyorsan megvacsoráztam, azután befeküdtem a sátramba, és megpróbáltam minél melegebben bebugyolálni magam.

Tettem még egy kísérletet arra, hogy köszönetet mondjak Bettannek, de a hősiessége nem változtatott a jellemén. Ugyanolyan elviselhetetlen volt a modora, mint korábban. Igyekszem mindent elkövetni azért, hogy ne gyűlöljem, de azt hiszem, hiábavalóan.

Sejtelmem sincs, hogy fognak eljutni hozzád ezek a levelek, Hattie. Ezen a helyen nyilvánvalóan nem tudom postára adni őket. Ettől függetlenül úgy döntöttem, hogy nem hagyok fel az írásukkal, és össze fogom gyűjteni őket. Talán egy jó kis történet kerekedik majd belőlük, amikor viszontlátjuk egymást. Talán együtt fogjuk elolvasni őket a kandallóban ropogó tűz mellett. Talán... ha még életben leszek.

Pihennem kell. Senkivel sem beszéltem azokról az emberekről, akiket Naokóval láttunk. Senkivel sem beszéltem arról a férfiről, akinek átalakult az arca, és arról sem, hogy bepillantást nyertem a jövőbe. Egyelőre nem tudom, kiben bízhatok meg. Ez a hely elnyomja az ember tudatát. Talán a magasság, a hideg, vagy a hegy monumentális mérete miatt. Nem akarom, hogy a csapat többi tagja örültnék tartson.

Holnap beszélni fogok Naokóval arról, amit láttunk. Ki fogom deríteni az igazságot.

Meg kell tennem.

Mert nem vagyunk egyedül.

1991. JANUÁR 25., PÉNTEK

KÉSŐ DÉLUTÁN

Egyes tábor

Drága Hattie!

Ma éjjel azt álmodtam, hogy zuhanok. Nem csúsztam el, és nem is botlottam meg. Nem omlott le a lábam alatt a talaj egy kiszögellésen, és nem vetettem le magam egy szikláról.

Csak lefelé zuhantam a fekete ürességen keresztül.

Semmit sem láttam, csak sötétséget. Csupán onnan tudtam, hogy zuhanok, hogy éreztem a szelet az arcomon, és a hideget a bőrömön.

Nem volt alattam semmi, és nem érzékeltem az időt, egyedül a végtelen zuhanást.

És annak ellenére, hogy nem működtek az érzékszerveim – sem az érintés, sem a szaglás, sem a látás, sem a hallás –, úgy éreztem, hogy zuhan mellettem valaki a sötétségben. Volt mellettem valaki, de túl messze ahhoz, hogy megérintsem. Kinyújtottam a kezem, ám az ujjaim csak a levegőt markolászták.

Zihálva és izzadtan ébredtem, és fáztam.

Szerintem nem kellett volna idejönnünk, Hattie. Ez a hely nem nekünk való.

A tudományos eligazítás időpontját reggelre tűzték ki. A furcsa álmom miatt éjszaka nem pihentem ki magam. Fáradt és izgatott voltam, féltem, és valószínűleg a hosszú repülőút is megviselt. Az elmúlt néhány napban annyi minden történt, hogy teljesen felborult a huszonnégy órás ritmusom. Nyugtalanul és szakaszosan aludtam, néha csak egy órát, néha többet. A harapós hideg sem segített. Több réteg ruhát is magamra vettem, mielőtt bebújtam a hálózsákomba, de egész éjjel fázott a lábam. Azt remélem, Hattie, hogy te soha életedben nem fogsz ennyire fázni, még a leghidegebb téli napokon sem. Senkit sem lenne szabad kitenni ennek.

A modern világ különös feledékenységet váltott ki belőlem. Az agyam nem tud mit kezdeni azzal a hideggel, amelyet nem lehet egy gomb elforgatásával megszüntetni; azzal a sötétséggel, amelyet nem lehet egy kapcsoló felkapcsolásával elkergetni. Már elfelejtettem, mennyire merev, szívtelen és könyörtelen a természet.

Megkönnyebbültem, amikor pirkadni kezdett. Egy új nap állt előttem, és azt reméltem, hogy legalább néhány kérdésemre választ kapok.

Nem éreztem olyan kótyagosnak a fejem, mint tegnap. A Testőrnek igaza volt. A testem kezdett hozzászokni a tengerszint feletti magassághoz, és emiatt kételyek merültek fel bennem. Vajon tényleg a jövőt láttam, vagy csak az agyam képzelődött az oxigénhiánytól?

Miközben a horizontot bámultam, az a gondolatom támadt, hogy ez a hegy egy sivatag. Itt nincs más, csak a hó, a jég és a tiszta, magaslati napfény. Nincsenek élőlények, sem állatok, sem

növények. Az emberi természet a burjánzó élethez vonzódik, a városok ezért épültek a folyók, a tengerpartok és a patakok mellé. És mi most mégis felfelé vánszorogtunk. Ennek nem így kellett volna lennie. Nem tartoztunk ide.

Megfordultam, felpillantottam a fölém tornyosuló monumentális hegycsúcsra, és önkéntelenül arra gondoltam, hogy ennek az expedíciónak nincs semmi értelme. Tökéletesen hiábavaló. Még sohasem szembesültem ilyen érzékletesen a saját halandóságunkkal. Hirtelen eszembe jutott Naoko, és azon töprengtem, vajon jól van-e. Újra magam előtt láttam, ahogy lefelé zuhan. Rájöttem, hogy ez az egész nem pusztán tudományos hóbort vagy holmi érdekes expedíció. A tegnapi események miatt világossá vált számomra, hogy idefent minden egyes döntés élet-halál kérdése.

Vajon megérte?

Oda kellett érnem az eligazításra. A félelmeim dacára képtelen lettem volna hátat fordítani a rejtélyeknek. Elhatároztam, hogy négyszemközt fogok beszélni Naokóval, de először is abban reménykedtem, hogy meg fogja osztani velünk a tapasztalatait. Miközben a mobilkunyhók felé igyekeztem, megállapítottam, hogy a három katona itt is felváltva őrzőjáratot tartott. Némán köröztek a táborban, beleolvadtak a tájba, és egyszer sem tértek le az előre meghatározott útvonalról.

Odaléptem az egyikhez, és kezet nyújtottam.

– Harold Tunmore. Azt hiszem, még nem mutatkoztunk be egymásnak.

– Parker közlegény.

A hangja nyers volt és goromba, elharapta a szótagok végét. Határozottan megrázta a kezem. Talán ezektől a katonáktól választ kaphatok néhány kérdésemre.

– És *magát* mivel csábították ide?

Vállat vont.

– Nekem nem az a dolgom, hogy kérdéseket tegyek fel. Megkaptam a parancsot, aztán idehoztak.

– Igen, hogyne. És melyik létesítményben teljesített szolgálatot? – faggattam.

Alig észrevehetően elmosolyodott, és kissé felvonta a szemöldökét.

– Lehet, hogy csak egy katona vagyok, de ostoba az nem.

Elnevettem magam.

– Nyilvánvaló, hogy nem az. Nos, hideg van idekint. Ha esetleg szüksége lenne valamire, akkor szóljon bátran! Nagyszerű munkát végez. El se tudom hinni, hogy egyedül van idekint. Egész éjjel őrségben volt?

– Köszönöm, Harold. Most én vagyok szolgálatban. Éjfélkor váltottam le Sandersont, Miller pedig pihenőt kapott ma éjszakára, hogy megihasson egy sört. Ha legalább heti egyszer nem tölthet el némi időt egy sör társaságában, akkor elviselhetetlenné válik.

– Hát, ezt tökéletesen megértem. És mit is mondott, *mitől* akarnak megvédeni bennünket?

Parker megint elmosolyodott, de ez minden mogorvasága ellenére meglepően kedvesnek tűnt.

– Nekünk kell gondoskodnunk arról, hogy maguk életben maradjanak. Viszlát, Harold!

Azzal sarkon fordult, és elsétált.

Megfordult a fejemben, hogy utánamegyek, de hangokat hallottam az eligazítás helyszínéül szolgáló mobilkunyhó felől.

– Én csak azt mondom, hogy *tájékoztatniuk* kellene minket.

Jet jellegzetes, vékony hangja átszűrődött a falon, és túlharsogta a szelet. A csukott ajtó mögött tompa hangok válaszoltak. Felmentem a fémlépcsőn, és benyitottam.

Jet és Palmer ezredes egymással szemben álltak.

– Még csak azt sem tudjuk, hogy miért vagyunk itt – makacskodott Jet. – Nem igazán.

– Mindent elmondtunk, amit eddig megtudtunk – felelte Palmer. – Egyszer sem hazudtunk.

Az ezredes karba tette a kezét, és mogorva képet vágott. Thomas szótlanul ült mellettük.

– Az igazság elhallgatása is hazugságnak minősül – mondtam, miközben beléptem a kunyhóba. Palmer felém fordult. – Beszéljünk nyíltan! Nem tudjuk, hogy maguk kinek dolgoznak, így azt sem, hogy *mi* kinek dolgozunk. Jóformán semmit sem tudunk erről a táborról, még azt sem, hogy mióta van itt. Lényegében semmit sem árultak el az előző expedícióról. Folyamatosan azt hangoztatják, hogy a világ legnagyobb elméit gyűjtötték össze, ennek ellenére azt várják tőlünk, hogy naivan elhiggyük, maguk mindent elmondtak nekünk. A körülményekre való tekintettel ez ostobaságnak tűnik.

– Nem szokásunk elhinteni meg nem erősített információkat. A találgatás senkinek sem segít.

– Jaj, ugyan már! – felelte Jet. – Talán nem az a dolgunk, hogy találgassunk? Nem ezért vagyunk itt? Ha kockára tesszük

idefent az életünket; ha itt fogunk *meghalni*...

Becsapódott mögöttem az ajtó, és amikor megfordultam, megpillantottam a Testőr hatalmas alakját.

– Azt hiszem, most kezdődik a tudományos eligazítás, amit azért hívtunk össze, hogy megválaszoljuk a hegyen tapasztalt anomáliákkal kapcsolatos kérdéseiket – mondta higgadtan. – Ennek ellenére maga miatt késve fog elkezdődni, mert arra panaszkodik, hogy nem kap választ a kérdéseire. Ez számomra kissé ellentmondásosnak tűnik.

Palmer összepréselte az ajkát.

– Köszönöm, őrnagy. A számból vette ki a szót.

A Testőr kegyesen elmosolyodott, és az ezredes elfordult tőle.

– Kérem, foglaljanak helyet! – folytatta Palmer. – Hátravan még néhány bemutatkozás.

Elhelyezkedtünk, de a feszültség érezhetően ott fortyogott a felszín alatt. Elégedetlenek és bizalmatlanok voltunk, és a vezetőinknek valójában nem lett volna szabad meglepődniük ezen, mivel nyomozókat toboroztak. Tényleg arra számítottak, hogy csak azzal kapcsolatban fogunk vizsgáldni, amit az orrunk alá tolnak?

Egyértelmű volt, hogy titkolóznak előttünk, de végre úgy tűnt, hogy legalább néhány választ fogunk kapni a hegy rejtélyeire, és ez elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy elhallgattasson bennünket.

A Testőr helyet foglalt közöttünk, és önelégült mosollyal meredt Palmerre. Annak ellenére, hogy az imént a segítségére sietett, az az érzésem támadt, hogy velünk vállal szövetséget. Hogy lassan hadrendbe álltunk.

Körbenéztem a szobában. Thomas a sarokban ült és a jegyzeteit lapozgatta. Naoko nem volt jelen, ahogy Bettan sem.

Palmer a másik helyiségbe nyíló ajtó felé intett, mire két ember lépett ki rajta. Előbb egy ráncos és karakteres arcú, idősebb nő, aki a hideg ellenére meglepően lengén öltözött fel: csupán nadrágot, blúzt és vékony szürke kardigánt viselt. Egy vastag aktatáskát tartott a kezében.

A háta mögött lépdelő férfi legalább két méter magas lehetett, és a nővel ellentétben túlságosan vastagon öltözött. Kesztyűt, sapkát és sálát viselt, mintha hegyi túrára készült volna, habár a kunyhó idebent védett minket a kegyetlen szélről. Furcsának találtam a testtartását, mintha bicegett vagy botladozott volna. A sarokban foglalt helyet, és keresztbe tette a lábát.

A nő odalépett Palmer mellé, és kinyitotta az aktatáskát.

– Hadd mutassam be dr. Polja Volikovát! – mondta az ezredes.
– Ő a biológusunk, és a csapat tudományos vezetője. Ő pedig ott hátul dr. Gideon Gavkey, az antropológusunk. Két héttel ezelőtt érkeztek.

Polja elővett egy laptopot a táskájából, és letette az asztalra. Tátott szájjal meredtem rá, mert szerettem volna megszólalni, de nem tudtam, mit mondjak. Furcsa érzés, amikor az ember az egyik példaképével találkozik. Ha élőben látjuk őket, mintha hiányozna belőlük valami. Valami nem illik bele a képbe. Arra gondoltam, hogy nem kellene itt ülnöm, egy ekkora kaliberű tudóssal szemben, ahogy arra sem éreztem volna érdemesnek magam, hogy egy asztalnál üljek Da Vincivel vagy Galileivel.

Egyértelmű volt, hogy Polja fogja vezetni az eligazítást.

– Ez az egyes tábor – kezdte. Erős orosz akcentussal beszélt, és a hangja keményen, ridegen csengett. – Az összehasonlítás érdekében meg kell határoznunk az anomáliák alapállapotát, mielőtt magasabbra megyünk. Ez a legfontosabb. Melyikük a geológus?

Thomas feltette a kezét.

– Helyes – mondta Polja. – Akkor maga kezdi.

– Tessék?

– Jöjjön ki ide, és ossza meg velünk az eddigi megfigyeléseit!

Volikova leült, elővett egy tollat és egy jegyzetfüzetet, majd várakozásteljesen ránézett Thomasra.

– Ó! – Thomas lassan feltápáskodott. – Igen, nos... rendben.

Kiállt a csapat elé, összeráncolta a szemöldökét, és egy darabig hallgatott, miközben összeszedte a gondolatait.

– Nos... az egészen biztos, hogy egy hegyen vagyunk – kezdte végül. Én voltam az egyetlen, aki elnevette magát, mire Thomas vetett rám egy hálás pillantást. – A hegyeknek az a legjellegzetesebb tulajdonsága, hogy véletlenszerűen állítja elő őket a földtan és az idő – folytatta. – Lehet, hogy ez a hegy csak néhány hónappal ezelőtt került ide, de az összes hegy a talajból emelkedik ki, és a kövek történeteket mesélnek. – Nekidőlt az asztalnak, belemelegedve a beszédbe. – A hegyeket évezredek alatt emelik ki a mélységből a geológiai erők, ezért a tetejük jóval idősebb, mint az aljuk. Amikor megmásszuk őket, nemcsak felfelé mozgunk a térben, hanem visszafelé is haladunk az időben. A viktoriánus geológusok „hatalmas kőkönyvek”-nek nevezték őket, mivel a bolygónk archívumai. A megfelelő eszközök segítségével ezt is elolvashatjuk.

– És mit olvastál eddig? – kérdeztem.

– Egy rendkívül furcsa mesét. Amikor megérkeztünk, észrevettem, hogy a talpazata elsősorban batolit kőzetből áll. Az összetétele alapján azt gyanítom, hogy a földtörténeti középkorból származik, ami összhangban van a világnak ezzel a részével és ezzel a környékkel. Az kétségtelenül egészen örületes, hogy egy ekkora hegy körül nincsenek hegylángok, de ezt a különös tényt egyelőre félreteszem, és majd később foglalkozom vele. De miközben felfelé haladtunk, megállapítottam, hogy a kőzet megváltozik, a földtörténeti jelenkor üledékes kőzeteinek és a prekambrium átalakult kőzeteinek a keverékévé, amelyek földtani szempontból teljes mértékben különböznek egymástól. Jelenleg az egyes táborban vagyunk, és egyre több batolitot és gránitot találok a jég alatt, az előbb említettek *fölött*. Mintha valaki feldarabolt volna három különböző hegyet, és egymás tetejére pakolta volna őket.

– Ennek vajon mi lehet az oka? – kérdezte Polja.

Thomas vállat vont.

– Fogalmam sincs. Ha lehetséges lenne, akkor azt mondanám, hogy ez a hegy utazgatott.

Jet felkapta a fejét.

– Utazgatott?

– Mintha először Ázsiában emelkedett volna ki a földből, és eltöltött volna ott egy kis időt, azután átruccant Amerikába, majd valahova máshova. A kőzetek... nos, *mindenhonnan* származnak. És... egyelőre ennyire jutottam.

Polja bólintott, miközben beírt valamit a füzetébe.

– Köszönöm. Kémikus?

Jet lepillantott a kezére, aztán körbenézett. Vetett előbb rám egy pillantást, végül a sarokban álló Palmerre.

– Egyelőre semmit sem tudok mondani. Az eszközök miatt több időre van szükségem.

– Értem – felelte Polja. – Fizikus?

Miközben kísértáltam a többiek elé, azon töprengtem, hogy mit osszak meg, és mit tartsak meg magamnak. Vajon Jet hozta meg a helyes döntést? A feletteseink visszatartják az információt, ezért talán nekünk is ezt kellene tennünk?

És hol lehetett Naoko? Ő többet látott, mint bárki más. Miért nem vett részt ezen az eligazításon?

– Nincsenek konkrét bizonyítékaim – kezdtem, és megköszörültem a torkomat. – De ebben a szobában rendkívül okos emberek vannak, ezért arra jutottam, hogy közösen kellene elgondolkodnunk pár dolgon. Én a természettani anomáliák miatt vagyok itt, ezért nekem kellene kiderítenem, hogyan bukkanhatott fel a semmiből ez a hegy, ám mióta megérkeztünk, engem elsősorban az idő foglalkoztatott.

Polja felvonta a szemöldökét, de hallgatott.

– Jelenleg tizenketten vagyunk az egyes táborban. Az alaptáborban sokkal többen voltunk. Mondják csak, beszélgettek a többiek közül bárkivel is?

Palmer kényelmetlenül fészkelődött a székén. A Testőr vetett rá egy pillantást, de a nő nem vett róla tudomást. Mindenki hallgatott. A szél úgy rázta a mobilkunyhó falait, mintha ránk akart volna rontani.

Thomas felemelte a kezét.

– Én megkérdeztem az egyik férfitől, hogy mióta van itt a tábor. Nem akarta elmondani, de addig makacskodtam, amíg végül azt felelte, hogy *a tábort hivatalosan hat héttel ezelőtt alakították ki*. – Megcsóválta a fejét. – Furcsán hangzott, és keserűséget vagy inkább gúnyt éreztem a hangjában.

– Mert azt hiszik, hogy már évek óta ott vannak – dünnyögte halkan Jet. – Sőt évtizedek óta. Ezt próbáltam elmondani neked odalent, de... Őszintén szólva, nem lehet rajtuk kiigazodni.

A Testőr szólásra nyitotta a száját, és ránézett Palmerre. Utóbbi alig észrevehetően megrázta a fejét, mire a férfi becsukta a száját. Ez a kis közzjáték is alátámasztotta azt a gyanúmat, hogy számukra ez nem újdonság.

Vajon mi mindent titkolnak el előlünk?

A Testőr felsóhajtott.

– Nos, számomra egyértelmű, hogy az illető összevissza beszélt.

– Ennek ellenére az volt az érzésem, hogy *én* beszélek összevissza – mondta Thomas, ismét zavaros vizek felé terelve a társalgást.

– Oké – szóltam közbe gyorsan, mert nem akartam a kelleténél jobban felbosszantani Palmert és a Testőrt. – Térjünk rá az előző expedíció túlélőire! Az idővel kapcsolatos anomáliákkal kapcsolatban Naoko... – Elhallgattam, és körbenéztem. Furcsa érzés volt úgy beszélni róla, hogy nincs jelen. – Nos, Naoko rögzítette az időt. Látszólag ő is azt hitte, hogy hosszabb ideje van itt, mint valójában. Johnnal pedig akkor találkoztam, miután lehozták a hegyről.

– Azt állította, hogy látja a jövőt – jegyezte meg halkán Palmer. Meglepetten felvontam a szemöldököm, mert váratlanul ért, hogy ő is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Nem csak állította – mondtam. – Valóban különös dolgokra volt képes. Bepillantást nyert azokba az eseményekbe, amelyek még nem következtek be. Azt szeretném, ha elvégeznénk a következő gondolat kísérletet: ha feltételezzük, hogy ez igaz, akkor mi okozhatta ezt?

– Minél jobban megközelítjük a fénysebességet, annál jobban lelassulnak a dolgok, igaz? Ez a relativitás – szólt közbe Jet, aki a megoldás kedvéért látszólag túltette magát a korábbi ingerültségén. – Tudom, hogy most nem száguldunk az űrben, de a jelenség hasonlít ehhez. Az idő lassabban telik a fénysebességgel száguldó űrhajó utasai szemszögéből, mint az otthon maradottak számára.

Bólintottam.

– Vagy a gravitáció. Einstein azt állította, hogy egy fekete lyuk közelében a hatalmas gravitáció miatt lelassul, sőt megáll az idő. Minél közelebb vagyunk egy erős gravitációt kiváltó testhez, annál jobban lelassul az idő. Például az idő lassabban telik azok számára, akik a földön vannak, mint azok számára, akik egy toronyház tetején állnak. A különbség elhanyagolható, de létezik.

– A mai napig emlékszem rá, amikor ezt először hallottam, de minden egyes alkalommal libabőrös leszek tőle – mondta Jet, gyermeki csodálattal a szemében. – A világűr átkozottul vagány.

A körülmények dacára megmosolyogtatott az optimizmusa, a világ működése felett érzett öröme. Egy pillanatig Santira

emlékeztetett, aki szintén élvezettel tanulta meg az apró, új dolgokat. Csakhogy az emlékekkel együtt a szomorúság is megérkezett, és rám nehezedett.

Mindenki hallgatott, csak az ajtó dübörgött a keretében az erős szél miatt.

Végül Thomas törte meg a csöndet:

– Ezek szerint vagy fénysebességgel száguldunk, vagy egy fekete lyuk közelében vagyunk. Érdekes. És a jövőbe látással mi a helyzet?

– Nem tudom – feleltem, és megpróbáltam összeszedni magam. – Még túl korai lenne következtetéseket levonni.

Eszembe jutott a Naokóval kapcsolatos látomásom, és azok az emberek, akiket a jégen láttunk, de már nem akartam szóba hozni őket. Nyugtalanított Palmer és a Testőr viselkedése. Úgy döntöttem, hogy először négyszemközt szeretnék beszélni erről Naokóval.

Polja Volikova felállt, kinyitotta az asztalon heverő laptopot, és rácsatlakoztatta a projektorra. Az világítani kezdett, azután elsötétült. Nem sikerült csatlakoznia. Polja bosszúsan dühnyögött valamit oroszul, azután rácsapott a tenyerével a számítógépre, mire a kivetítő megint életre kelt.

Csak most jut eszembe, Hattie, miközben ezeket a sorokat írom, hogy Gideon, az antropológus egész idő alatt hallgatott.

Polja kajánul elvigyorodott.

– A mikrobák rendkívül fontosak, ezért elsősorban azokat tanulmányoztam a hegyen – kezdte. – Az emberek hajlamosak megfélekezni a mikrobákról. Mivel kicsik, úgy gondolják, hogy nincs jelentőségük. Ez pedig merő arrogancia. A baktériumok és

a mikroszkopikus élőlények alakítják ki a környezetünket, azok felelősek a fajok külleméért, azok irányítják az evolúciót, és azok készítik elő a terepet az összetettebb élőlények számára. Ha válaszokat akarunk, akkor mindig szemügyre kell vennünk őket.

Megnyomott egy billentyűt a laptopon, és a projektor kivetítette az odakint látható tájképet.

– Először is mintát vettem a hóból, a sziklákból és a légkörből, mivel ezen a magasságon nincs növény-, sem állatvilág. Természetesen fennállt a veszélye annak, hogy olyan mikrobákat gyűjtök össze, amelyeket esetleg mi hoztunk magunkkal, éppen ezért messzire el kellett távolodnom a tábortól. A mikrobák nagyon érdekesnek bizonyultak.

Polja megint megnyomott egy gombot, és a projektor kivetített egy másik képet.

– Ez a felvétel egy mikrobáról készült, amelyik hasonlít a szokványos egysejtűekhez. Ezek szabadon élő eukarióták. Élnek, és nem egyértelműen paraziták.

Beletelt egy kis időbe, mire sikerült értelmeznem és megerősítenem a fejemben a látványt. Azok, akik nem értettek a biológiához, összeráncolták a szemöldöküket és ide-oda forgatták a fejüket.

– Ez DNS? – kérdezte Thomas, miközben résnyire húzott szemmel méregette a fekete háttér előtt kirajzolódó hosszúkás alakzatot.

Polja megrázta a fejét.

– Nem egészen. Így néz ki a minta az elektronmikroszkóp alatt. Le kellett küldenem a mintát az alaptáborba, és

visszaküldték nekem a felvételt.

Közelebb hajoltam a felvételhez.

– Csakhogy... ezzel nem stimmel valami.

Polja rám mosolygott.

– Ez ribonukleinsav kettős spirálba rendeződve – magyarázta.

– Ezen a hegyen az eleven mikrobák számára ez a genetikai információ elsődleges tárhelye. Egyelőre csak ennyit tudunk. További vizsgálatokra van szükség.

Vállat vont, és leült.

Alig kaptam levegőt, és szúrt a mellkasom.

A mellettem ülő Jet megcsóválta a fejét.

– Ez lehetetlen.

Körbenéztem, és megállapítottam, hogy két táborra szakadtunk. Az egyik tábor tagjai le voltak nyűgözve, a másik tábor tagjai össze voltak zavarodva. Az egyik tábor tagjai felfogták az elhangzottak jelentőségét, a másik tábor tagjai viszont nem. Thomas szólalt meg először:

– Nézzék, én csak egy geológus vagyok! Elmagyarázná nekem valaki, mi ez az egész?

– Ugye tudod, mi az a DNS? – kérdezte Jet.

Thomas bosszúsan összeráncolta a szemöldökét.

– Hát persze hogy tudom, mi az a DNS!

– Ha Poljának igaza van... ha igaz az, amit azon a felvételen látunk, akkor a hegyen élő eukarióták látszólag nem DNS-re, hanem RNS-re épülnek – magyarázta Jet. – Ez egy egyszálú molekula. Nem rendelkezik kettősspirál-szerkezettel. Nem ez alkotja az élőlények alapját. Ez... ez egyszerűen lehetetlen!

– Igen, ezt értem – felelte Thomas, és megvakarta a fejét. – Rendben van. Ez tényleg furcsa. De azok után, ami ezen a hegyen történik, miért tesz mindenki úgy, mintha kísértetet látna?

Jet megfordult, és belenézett Thomas szemébe.

– Azért, mert az összes élőlény DNS-alapú. Az összes. A DNS tulajdonképpen egyet jelent az élettel. Számos elmélet létezik azzal kapcsolatban, hogy a ribonukleinsav is képes hordozni az élethez szükséges információkat, de bizonyítékokat egyelőre nem találtak. Ez itt... ez... – Megcsóválta a fejét. – Mintha Polja bebizonyította volna, hogy van élet a Marson. Földönkívüli élet. Habár még a Marson is DNS-kódolásra számítottam volna. Az RNS egy katalizátor, az működteti az élethez szükséges kémiai reakciókat, de nem az RNS az élet építőköve. Az élet nem azon alapszik.

– Ez nem egészen így van – mondtam, mire Jet felém fordult. – A vírusok RNS-alapúak, sőt néhány vírus bizonyítottan kettősspirál-szerkezettel rendelkezik.

– Igen, de a vírusok nem élnek – felelte Jet, és a felvétel felé bökött. – Polja a mikrobákról beszél. Az életről. Az *életről!*

– Ezek szerint felfedeztek egy új fajt? – kérdezte Thomas.

– Nem... vagyis igen – felelte Jet. – Csakhogy ez jóval több egy új faj felfedezésénél. Az szinte mindennapos dolog. Ez viszont új megvilágításba helyezi, hogy mit jelent az élet. Ez... – Vett egy mély lélegzetet, és hátradőlt a széken. – Ez a legfontosabb biológiai felfedezés, mióta... Akkora horderejű, hogy nem is tudom mivel összehasonlítani.

Megint csönd telepedett a szobára, és végignéztem a jelenlévőkön. Polja meglepően közönyösnek látszott ahhoz képest, hogy mekkora horderejű bejelentést tett. Thomas összeráncolta a szemöldökét. Gideon arcán értetlenség tükröződött, a Testőr és Palmer komoly képet vágott. Jet a padlóra meredt, és halkan dünnyögött.

Közelebb hajoltam hozzá.

– Mi jár a fejedben?

– Érthető, hogy ezek csak mikrobák – felelte. – Az RNS sokkal labilisabb a DNS-nél, már csak a radioaktív bomlás miatt is. Képtelen fenntartani az összetett életet. Túl sok energiára lenne szüksége. Túl sok mutáció fordulna elő.

– Ez igaz.

– Ezenkívül a LUCA⁸ jár a fejemben.

– A LUCA?

– Az utolsó egyetemes közös ős – mondta Polja. – Ez nekem is eszembe jutott.

– Az általánosan elfogadott nézet szerint az élet egy bizonyos helyről ered – magyarázta Jet. – Mindennek egyetlen közös őse van, a baktériumoktól elkezdve, a struccokon keresztül, egészen a csikóhalakig. De ezek a mikrobák nem tartozhatnak közéjük. Azonban ha két közös ős létezik, akkor...

– Akkor ezek a mikrobák miért csak ezen a hegyen fordulnak elő? – Bólintottam. – Ennek valóban nincs értelme.

Thomas kuncogni kezdett.

– Ezen a helyen semminek sincs értelme.

– És pontosan ezért vagyunk itt – szólt közbe a Testőr. – Maguk arra kíváncsiak, hogy ki irányítja ezt a műveletet, és mi a

célja. Arra kíváncsiak, hogy kinek dolgoznak, de nincs felhatalmazásom arra, hogy ezt közöljem magukkal. Azt viszont el tudom mondani, hogy ezen a hegyen másként kell szemlélnünk a dolgokat, és az az érzésem, hogy ez csupán a kezdet. Azért vagyunk itt, hogy minden tőlünk telhetőt kiderítsünk, és a világ elé tárjuk az eredményeket. Gondoljanak csak bele, hogy milyen hasznosak lehetnek a felfedezéseink a tudomány, a technológia és az emberi tudás számára! Ezért vagyunk itt.

Jet felpillantott rám.

– Magasabbra kell mennünk – hadarta sürgetően. – Magasabbra kell kapaszkodnunk. Ha néhány ezer méteren ilyen felfedezéseket teszünk, akkor vajon mit találunk feljebb, fenn a csúcson? El tudod képzelni?

Meglepett, hogy hirtelen ilyen szenvedélyesnek látom. De a Testőrnek igaza volt. Ez a hely valóban különleges, és felelőtlenség lett volna, ha nem tanulmányozzuk, ha nem fedezünk fel mindent a világ számára, főleg azért, mert bármikor eltűnhetett.

Miközben ezeket a sorokat írom, Hattie, arra a kirándulásra gondolok, amikor megmásztuk a Grampian-hegységet. Emlékszel, hogy a Ben Nevis-csúcson egy Petrarca-szonett egyik sora volt belevésve a sziklába? „Mit szomszéd csúcsok árnya el nem érhet, társ nélkül ég felé törő oromra serkent fölhágni forró gerjedelmem.”⁹

Talán valóban magasabbra kellett mennünk, felfelé kellett kapaszkodnunk.

Talán *ott* majd megtaláljuk a válaszokat.

Miután az eligazítás véget ért, a többség távozott. Palmer ezredes átment a mobilkunyhó másik helyiségébe. Vetett a Testőrre egy pillantást, mire a férfi követte. Thomas odahajolt hozzám.

– Eláruljak neked valamit Palmerről és Bautistáról? – suttogta.

Bólogattam, és közelebb húzódtam hozzá, hogy jobban halljam.

– Az egyik katona mondta el nekem, mielőtt megérkeztél. Sejtelmem sincs, honnan tudja.

– Mit mondott?

– Állítólag évekkel ezelőtt férj és feleség voltak, amikor még mindketten a hadseregnél szolgáltak.

– Tényleg? És most együtt dolgoznak?

Thomas elmosolyodott, és vállat vonva hátradőlt a székén.

Én is hátradőltem, és megpróbáltam megemésztetni a hallottakat.

– Ezek szerint már nem a hadseregben szolgálnak? Egyértelműen nem az amerikai kormány irányítja ezt a műveletet. Erre szerintem már mindketten rájöttünk. De akkor kinek dolgoznak?

Thomas tanácstalanul széttárta a kezét.

– Ki tudja? De az biztos, hogy Palmer ezredesi rangja nem hivatalos.

– És a „Testőr” elnevezés sem a hadsereg utal – tettem hozzá. – Bettan meg... Mi köze van ennek az egésznek Ausztráliához? Bettan vajon a kormány alkalmazottja, vagy szabadúszó?

– Ó, igen! A mi kiváló vezetőnk.

Megcsóváltam a fejem.

– Hogy bírod elviselni azt a fickót? Rettenetesen öntelt.

Thomas elnevette magát, és rátette a kezét a vállamra.

– Hidd el, pontosan tudom, miről beszélsz! De te is láttad őt a gleccsernél. Érti a dolgát.

Felsóhajtottam.

– Igen, tudom. Láttam. Csak... nem értem, miért idegesít annyira.

– Én értem. – Thomas elmosolyodott. – Azért, mert jó ember vagy, és az ekkora büszkeség az idők kezdete óta egyet jelent a gonosszal.

– Ezt hogy érted?

– Nem véletlen, hogy szinte az összes listán, Pontoszi Evagriosztól elkezdve egészen Cassianusig és Dantéig a büszkeség az eredendő és legsúlyosabb bűnök közé tartozik. A gyökeres ellentéte azoknak a dolgoknak, amelyek közelebb visznek minket Istenhez.

– Ó – mondtam –, szerintem nekem nem ez a problémám.

Thomas felvonta a szemöldökét, én pedig körbenéztem a szobában. Rajtunk kívül senki sem tartózkodott bent. A mobilkunyhóba beszökött a hideg, és szorosabbra húztam magamon a kabátot. A szél valamelyest enyhült, de még mindig az ajtót rázta.

– Nyilvánvaló, hogy mélyen vallásos ember vagy, és ezt tiszteletben tartom – mondtam. – Én viszont... nos, fogalmazzunk úgy, hogy nem ápolok túlságosan jó viszonyt Istennel.

– Az nem számít. – Thomas vállat vont. – Istent nem érdekli, hogy hiszel-e benne vagy sem. Az sem érdekli, hogy szereted-e őt. Ez nem változtat azon a tényen, hogy amikor a legáhítatosabbak vagyunk; amikor méltóságról és alázatról teszünk tanúbizonyságot; amikor a legközelebb kerülünk Istenhez, akkor érezzük magunkat igazán embernek.

Megborzongtam, és felhúztam a sálamat az államra.

– Te geológus vagy, igaz? – kérdeztem.

Thomas bólintott.

– És nyilvánvalóan rendkívül intelligens is vagy. Ugye nem utasítod el az evolúciót és az ősrobbanást, meg az efféle dolgokat?

Thomas elnevette magát.

– Nem, Harry. De a geológia alázatra tanít. Minél többet tudok róla, annál jobban megértem, hogy mekkora időintervallumokban dolgozik a bolygónk, és annál jobban megértem azt a nagyszabású tervet, amelyet szinte képtelenek vagyunk felfogni. Semmi sem az, aminek a felszínen látszik. Ha elég tág időintervallumot veszünk figyelembe, akkor a kőzetek bugyborékolni kezdenek és cseppfolyóssá válnak, mint a megolvadt tengerek. Az óceánok befagynak, a kövek pedig összehajtogatódnak, mint a kivasalt lepedő. Ha belegondolok, hogy a bolygó hatalmas mozgásai közepette mi itt létezünk, elakad a lélegzetem. Képtelenségnek tűnik, de *létezünk*. Ez nem véletlen.

Odakint felvisített a szél, és az ajtó nekivágódott a keretének. Önkéntelenül megborzongtam és felegyenesedtem. Egyre jobban lehűlt a levegő, és fáztam, rettenetesen fáztam, annak

ellenére, hogy védett helyen voltam. Felálltam, és odacsoszogtam a sarokban lévő borzalmas instant kávéhoz abban a reményben, hogy fel fog melegíteni egy kicsit.

– De bizonyára eleget láttál ahhoz, hogy tudd, a keresztény dogma többnyire olyan történetekből áll, amelyeket emberek találtak ki és dolgoztak át az évek során – makacskodtam, miközben a vízforralóval babráltam. – A Biblia egy mesekönyv. Kitaláció az egész.

– Hát persze hogy az! – felelte a hátam mögül Thomas. – A lélek a képzeletben lakozik. Én nem mondtam neked semmi újat. Az első színpadra vitt drámák, a görög tragédiák olyan emberekről szóltak, akikben túltengett a büszkeség, a *hübrisz*, ezért elvesztették a kapcsolatukat a mennyországgal. A kereszténység olyan, mint a dráma. Pusztán a lélek és a bennünk lakozó szentség emberi kifejezése. Tudod, mit mondott C. S. Lewis a büszkeségről?

Megráztam a fejem, és intettem neki, hogy folytassa. Már zubogott a víz. Ezen a magasságon gyorsabban felforrt.

– „A szemérmertlenség, harag, kapzsiság, részegeskedés és a többi ehhez képest semmiségek, az ördög is a gőg miatt lett ördög, a gőg vezet minden más bűnhöz, a gőg az istenellenes állapot teljessége.”^{[10](#)}

Megfordultam. A forró bögrétől zsibbadni kezdett dermedt kezem.

– Ezek szerint az ördöghöz hasonlítod Bettant?

Thomas elnevette magát.

– Szó sincs róla! Ő is csak egy ember, mint te vagy én. De azért, hogy elhiteti magával, hogy jobb nálunk, és nem

hajlandó tudomást venni a korlátairól és az emberi gyarlóságáról, le is leplezi őket. Leválasztja magát a saját isteni természetéről. Te látod ezt, és ezért zavar annyira.

A szél süvöltését hallgattam. Thomas nem is sejtette, hogy megérintette a fájdalom mély kútját. Az annyira mély volt, Hattie, hogy majdnem sikerült elhítenem magammal, hogy eltűnt, de Thomas szavai miatt újra felbukkant bennem, habár csak néhány pillanat erejéig.

Thomas látszólag úgy értelmezte a hallgatásomat, hogy ideje távoznia. Megpaskolta a vállamat, azután kiment, és becsukódott mögötte az ajtó.

Nem tudom, meddig ültem ott a gondolataimba merülve. Nem akartam kimenni a szélbe, pedig csak a sátramig kellett volna elsétálnom. A keserű kávémat szorongattam, és arra vártam, hogy a forró folyadék felmelegítsen.

Egy idő után hangokra lettem figyelmes. A szavakat eltompította a másik szoba csukott ajtaja, de a hangnem egyértelmű volt. Palmer és a Testőr vitatkozott.

Halkan felálltam, mert rájöttem, hogy biztosan azt hiszik, már mindenki elment, és odaosontam az ajtóhoz. Rászorítottam a fülemet, de hiába. A szél rázta a mobilkunyhó fémvázát, és a zaj elnyomta a beszélgetést. Csak a fém zörgését hallottam.

Óvatosan lenyomtam a kilincset, és résnyire kinyitottam az ajtót.

– ...és úgy teszel, mintha te lennél itt a főnök, mintha a rangjelzés számítana itt valamit. – A Testőr hangja inkább keserű volt, mint dühös.

– Igyekszem megakadályozni, hogy ezek az emberek is meghaljanak. – Palmer hangja remegett az elfojtott dühtől.

– És szerinted én talán nem? De azzal nem segítünk nekik, hogy eltitkoljuk előlük, amit tudunk, és a sötétben kell tapogatózniuk.

– Semmit sem *tudunk!* Pontosan ez a lényeg. Ha azt hiszed, hogy meg fogom osztani velük az alaptalan szóbeszédet, amivel csak azt érném el, hogy pánik törjön ki a soraink között, akkor...

– A soraink között? Már nem a háborúban vagy, Grace! Azt magad mögött hagytad. Mindketten magunk mögött hagytuk, és jó okunk volt rá.

– *Te* hagytad...! – Palmer hangja elcsuklott a dühtől. Hallottam, hogy vesz néhány mély lélegzetet, hogy összeszedje magát. – Nem akarok erről beszélni. Nem akarom a múlt szarságait a felszínre hozni.

Eltelt néhány másodperc, amelyek egy örökkévalóságnak tűntek. A Testőr aztán higgadtan és kimérten megszólalt:

– Ha Naoko Tanaka elmondja a többieknek, hogy mit látott, mielőtt mi mondjuk el nekik, akkor végképp el fogjuk veszíteni a bizalmukat.

Újabb szünet következett.

– Ha Tanakának megjönne annyi időre az esze, hogy végre értelmesen beszéljen, akkor talán mindannyian megtudnánk valamit erről az istenverte helyről – felelte Palmer. – Addig viszont nem fogom egy őrült nő téveszméi miatt kockára tenni az expedícióm sikerét.

– Ez nem csak a te expedíciód – dünnyögte a Testőr.

– De igen, és ezzel te is tisztában vagy. Tudom, hogy blöffölsz, szóval szívesen felveszem a kapcsolatot a rádión keresztül az Apollóval, hogy bebizonyítsam neked. Veled ellentétben én nem félek tőlük, Steve. Szállj le rólam!

Lépteket hallottam, ezért gyorsan odamentem az ajtóhoz, és kiléptem a mobilkunyhóból a hóesésbe.

Miközben ezeket a sorokat írom, Hattie, éppen a vacsora előtt próbálok felmelegedni. Miután besötétedett, és mindenki visszament a sátrába, meg fogom keresni Naokót. Meg akarok győződni arról, hogy jól van. Ki akarom deríteni, hogy mit tettek vele.

A végére fogok járni ennek.

1991. JANUÁR 25., PÉNTEK

ÉJSZAKA

Egyes tábor [4](#)

Drága Hattie!

Egymást kergetik a fejemben a zavarosabbnál zavarosabb gondolatok.

Azt hiszem, azzal kell kezdenem, hogy beszámolok neked a Naokóval való nézeteltérésemről.

Így, utólag már nézeteltérésnek nevezem, habár nem annak szántam. Mielőtt megkerestem Naokót, kibékülésként, egymásra találásként, sőt, bocsásd meg az érzelgősségemet, talán hazatérésként gondoltam erre az eseményre.

Nos, tévedtem.

Miután beállt az éjszaka, kimásztam a sátramból. A fejlámpám kissé szeszélyesnek bizonyult, ezért a biztonság kedvéért bedugtam a kabátom zsebébe egy elemlámpát is.

Miközben átbtladoztam a havon, és a fejlámpám halványan megvilágította előttem az éjszaka mélységét, valaki megfogta a vállamat. Rémulten összerándultam és megfordultam.

– Hová megy? – kérdezte Parker, az egyik őr.

A sötétben még magasabbnak tűnt, mint korábban. Úgy tornyosult fölém, mint egy szobor.

– Csak egy barátomat akarom meglátogatni. Ugye ez nem tilos? – Finoman megbökttem egy kicsit, mert eszembe jutott a barátságos mosolya. – Vagy be vagyok zárva a tornyomba, mint valami hercegnő?

Parker összeráncolta a szemöldökét és hunyorgott, mert a fejlámpám könyörtelenül belevilágított a szemébe. Odanyúlt a hatalmas kezével, és lejjebb hajtotta.

– Az a dolgom, hogy nyitva tartsam a szemem, Harold. A maga biztonsága érdekében. Figyeljen oda, hogy ne hagyja el a tábor területét!

– Álmomban sem jutna ilyesmi az eszembe. Hacsak nem árulja el nekem, hogy *mit* tart szemmel ilyen kitartóan ezen a jeges és kietlen pusztaságon.

Parker ezúttal nem mosolygott.

– Kedvelem magát, Harold – mondta valamivel keményebben.
– Ne maradjon sokáig kint egyedül!

Megfordult, és eltűnt az éjszakában.

Amikor odaértem Naoko sátrához, a nevét kiáltottam, de nem válaszolt. Mozgolódást láttam és hallottam odabentről, ezért tudtam, hogy nem alszik. Óvatosan felhúztam a cipzárt, és bedugtam a fejem a résen.

Naoko a sarokban egy kis asztal fölé hajolt. Hosszú fekete haja ráomlott az arcára és a vállára, és ebben a megvilágításban csontsoványnak látszott. Az apró villanylámpa halvány narancssárga fénybe borította a sátrat, és Naoko vékony árnyéka hatalmasan imbolygott mögötte a vásznon. Nem fordult meg és nem is nézett rám, a teljes figyelmét lekötötte a

tevékenysége. Engem váratlanul, fájdalmasan megrohantak a régi emlékek.

Naoko egy *necukét* faragott.

A szobor látványától azonnal a londoni lakásunkban találtam magam. A közös lakásunkban voltam, amit felmelegített a kandallóban lobogó tűz, és még vacsora után is kiszivárgott a konyhából a húsos batyu és a rántott sertéskaraj illata. Én az íróasztalom fölé görnyedtem a nappaliban, behúzódva a sarokba, mert Naokónak szüksége volt a nappali közepére ahhoz, hogy faragni tudjon. Feszülten előregörnyedt, kezében a késsel.

Az asztali lámpámon kívül csak a kandalló fénye világította be a szobát. Naoko ezt a megvilágítást kedvelte, mert ádáz árnyékokat vetett a falakra és a plafonra. A fény és a sötétség vetélkedett egymással.

Naoko faragás közben mindig feszülten összpontosított, szinte minden egyes alkalommal, amikor megismételte ezt a rituálét. Elmerült benne, felemésztette az a cselekvés, amelyet újra és újra megismételt. Hiába szólongattam vagy kiáltoztam volna, nem vette volna észre. Elfolyt körülötte a világ, mint a szikla körül a víz, és ő rendíthetetlenül tartotta magát.

Ebben az emlékből felálltam az asztalom mellől, leültem az ablakpárkányra, és rendkívül erős elszigeteltség tört rám, ami gyakran előfordult velem. Nem Naokótól voltam elszigetelve, hanem a világtól. Éreztél már ilyet, Hattie? Gyorsan elmúlik, de gyerekkorom óta velem van. Bizonyos időközönként úgy érzem, hogy nem vagyok összhangban a világgal, mintha a világ

egy hatalmas titok lenne, amibe engem sohasem fognak beavatni, és teljes mértékben elszakadok a múlttól és a jelentől.

Miután Naoko végzett, feltette a szobrot a többi mellé a polcra. Egy miniatúr, gondosan kidolgozott szobor a hagyományos japán *necukék* tengerében. Némelyik a nappaliban kapott helyet, a többi a lakás különböző részein. Naoko a többségét elcsomagolta vagy dobozokba rakta. Mindegyik tökéletesen egyforma volt: egy apró teknős, gazdagon díszített barna páncéllal.

– Miért csinálod? – kérdeztem tőle egyszer, miután egy egész estén keresztül levegőnek nézett.

Kedvesen elmosolyodott.

– Te is tudod, Harry. Már elmeséltem neked.

Bólintottam, és visszagondoltam arra az éjszakára, amikor Naoko ontotta magából a szavakat, és elmondta nekem ezt a mesét. Japánban búvárkodni járt az anyjával, és teknősöket kerestek. Az anyja ökológus volt, ezért hozzáfért a felszereléshez, és Naokót is gyakran magával vitte. Az édesanyja azt mondta, hogy a teknősök a tenger idegenvezetői, mert megmutatnak nekünk egy világot, ami nem a miénk. Órákon keresztül úsztak, miközben a teknősöket üldözték a hullámok alatt. Naoko anyjának azonban meghibásodott az oxigénpalackja, amikor túlságosan mélyen jártak. A lánya tehetetlenül nézte végig a halálát.

– Tudom, tudom. De... – Elhallgattam, mert a megfelelő szavakat kerestem. – Miért emlékezteted magad? Miért kényszeríted magad arra, hogy újra átéld a fájdalmat? Miért nem hagyod inkább magad mögött, hogy új fejezetet kezdhes?

Naoko vállat vont.

– Ez nem választás kérdése, és újrakezdés sem létezik. Az új kezdetekbe bele vannak csomagolva a régiek. Az újrakezdés nem azt jelenti, hogy az embernek hirtelen eltűnik a múltja. Azt jelenti, hogy elveszíted a személyiségedet. Ezt vele nem tudom megtenni.

– Oké, ezt értem. De muszáj ezt emiatt újra és újra átélned?

Naoko megrázta a fejét.

– Nem élem át újra. Ez egy... rituálé. Hogy is mondjam? Manapság, különösen itt, állandóan arra bátorítanak bennünket, hogy próbáljunk ki új dolgokat. Az innovációt és az ötletességet díjazzák. Az újdonság a legértékesebb. Én nem így nőttem fel. Japánban a mesteremberek nem próbálkoznak új dolgokkal. Kiválasztanak valamit, és azt akarják tökéletesíteni. Vannak olyan főszakácsok, akik egy bizonyos fajta szusi elkészítésére áldozzák az egész életüket. Kovácsok, akik ugyanazt a fajta kést készítik el újra és újra, a lehetetlen tökéletességet keresve. Itt mindenkinek a továbblépés és az új a mániája. Megfeledkeznek a múltjukkal való kapcsolatukról. Ez itt... – rábökött a szoborra. – Ez olyan, mint egy mag... magában hordozza a múltat. Ezen keresztül növekedhetnek és virágozhatnak az emlékeink. Így emlékszünk arra, hogy honnan jövünk, kik vagyunk és mit gondolunk a világról. A rituálé segítségével.

Bólintottam.

– Ezért faragod ki újra és újra ugyanazt a teknőst.

– Most és mindörökké – felelte.

Amikor Santi először megszólalt angolul, csak Naokóval és velem beszélt. Idegenek közelében makacsul hallgatott. Ez volt az egyik oka annak, hogy nem tettem említést róla senkinek, sem az apádnak, sem Poppy nénikédnek. Santi biztonságosan fejlődhetett a családukban, és attól féltem, hogy ha feszegetni kezdem a határokat, akkor megszűnik ez az egyensúly.

Visszagondolva, talán azért hallgattam, mert féltem. Ha sohasem beszélek senkinek az életemről, sem Naokóról, sem Santiról, akkor senkinek sem tartozom elszámolással, ha az darabokra hullik. Nem bíztam meg egészen az én kis családomban, mert továbbra sem értettem meg teljesen. Minden igyekezetem ellenére ezt a fajta felelősséget nem lehet egyenletek útján megfejtetni. A szeretetet nem lehet analitikával mérni.

Az első kirándulásaink alkalmával galériákba vittem Santit. 1978-at írtunk, akkor már két éve élt velünk. Egészségesebbnek látszott, és valamelyest kikerekedett az arca, de még mindig kicsi volt és vékony. Úgy álltak ki belőle a végtagjai, mint az ágak. Santi kedvelte ezeket a kirándulásokat, mert nem támasztottam vele szemben elvárásokat. Többnyire rettegett az emberek társaságától. Egy gyerek számára hatalmas terhet jelent, hogy megfelelően viselkedjen és egy bizonyos valami legyen, és Santinak sohasem sikerült kiderítenie, hogy mi az a valami. Képtelen volt leolvasni egy felnőtt arcáról, hogy éppen mit várnak tőle, ettől pedig pánikba esett és még jobban visszahúzódott. Néha napokig tartott, mire újra felbukkant a felszínre.

Naoko mindig makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy Santi megismerje a gyökereit. Egyértelmű volt, hogy hiányzik neki a kórházi munka, mert szeretett segíteni másoknak. De amikor azt javasoltam neki, hogy menjen vissza részmunkaidőben, elvetette az ötletet, és kizárólag Santira összpontosította a gondoskodását és a szeretetét. Azt mondta, döntő fontosságú, hogy Santi ne veszítse el a kapcsolatot a múltjával. Könyveket olvasott neki Chiléről és a dél-amerikai szokásokról. Együtt rövid mondatokat és szavakat tanultak spanyolul. Én viszont úgy vettem észre, hogy ezek a tanórák nem tesznek jót Santinak, inkább csak feszültté válik tőlük. Szerintem úgy érezte, hogy túl magas elvárásokat támasztanak vele szemben, és túl sok a vesztenivalója.

Egy galériában az emberek nem néznek egymásra. Mindenki a művészet miatt van ott. A hangulat miatt. Észrevétlenül keresztül lehet sodródni rajta. Csak azt várják el az embertől, hogy csendes és töprengő legyen, és ez nekünk tökéletesen megfelelt.

Hétvégenként elvittem Santit a Courtauldba, és megmutattam neki az impresszionistákat. Santi többnyire hallgatott, de volt egy kis közös nyelvünk. Bizonyos időközönként megrángatta az ingem ujját, és amikor lepillantottam, azt láttam, hogy nem engem néz, hanem lenyűgözve bámulja a festményt. Aztán pár másodperc múlva határozottan bólintott, ami azt jelentette: *Ez tetszik nekem. Nagyon tetszik.*

Minden alkalommal felírtam magamnak a festmény alkotóját és a címét: Cézanne *Mont Sainte-Victoire*; Guillaumin *Lenyugvó nap Ivrynél*; Monet *Impresszió, a felkelő nap*. Azokat nem

kedvelte, amelyeken emberalakok szerepeltek, kivéve, ha az alakok messze voltak vagy alig látszottak.

Könyveket vásároltunk az ajándékboltban, összeszedtünk egy kisebbfajta gyűjteményt a különböző korszakok impresszionistáiról, és miután hazaértünk, együtt néztük át őket. Santi olyan gyorsan és mohón falta őket, hogy minden alkalommal elnevettem magam. Néhány rövid hónap leforgása alatt ez a kilencéves fiú, ez a szelektív néma és remete többet tudott az európai impresszionizmus történetéről, mint a múzeumi teremőrök többsége.

Egyszer egy modern galériába is elmentünk, mert olyan geometriai formákat és alkotásokat állított ki, amelyeket lenyűgözőnek találtam. Akkoriban kezdtem bele a doktori címem megszerzésébe elméleti fizikából, esti tagozaton, és lenyűgözőnek találtam az összefüggést a világunkban létező formák és közöttük, ahogy mi látjuk a dolgokat. Santi bizalmatlanul méregette a kemény vonalakat és az absztrakt szögeket, ám az egyik műalkotást mindenképpen meg akartam mutatni neki.

Santi rámeredt a hatalmas vászonra, ami szinte beterítette az egyik falat. Ferde formák és kontúrok kusza keveréke volt, amelyek dühös geometriai ritmusban keresztülhasítottak egymáson, és átfedték egymást.

– Mi ez, apa?

– Ez egy tesszerakt – feleltem. – Megmutatja, hogy nézne ki egy kocka négy dimenzióban. Számomra ez az egyik legkedvesebb dolog a világon.

Santi értetlenül ráncolta a szemöldökét.

– Négy dimenzió van?

– Ó, igen! És még annál is több. Az is elképzelhető, hogy végtelen számú dimenzió létezik. Nem látjuk őket, de ez még nem jelenti azt, hogy nincsenek.

– De ha nem látod őket, honnan tudod, hogy léteznek?

– Nos, Santi, azt hiszem, ez egy kicsit talán olyan, mint a szeretet vagy Isten. Azokat sem látjuk, és nem tudjuk meghatározni őket, de attól még valóságosak. Tudod, hogy ott van, mert hatással van más dolgokra. Megérinti a világot. Ez természetesen nem egy tesszerakt, hanem a tesszerakt kétdimenziós megjelenítése, de néha úgy a legkönnyebb megérteni ezeket a felfoghatatlan dolgokat, ha megjelenítjük őket, például szimbólumokként.

– Mint azok a teknősök, amiket anya csinál?

– Pontosan.

– Miért csinálja őket?

Leguggoltam mellé, hogy egyforma magasak legyünk.

– Gondolj rájuk úgy, mint a magokra! A magok csodálatos dolgok. Genetikai információt tárolnak. Bizonyos értelemben a növényt jelenítik meg összesűrítve: a múltját, a fejlődését, a létezését. Anya *necukéi* egy kicsit ezekre hasonlítanak. Összesűrített emlékek azokról a dolgokról, amelyek elhozták őt hozzánk: az őseiről, az otthonáról, az édesanyjáról. A faragás ezekre a dolgokra emlékezteti; arra, hogy honnan jött.

Santi egy darabig bizalmatlanul méregette a festményt, azután visszajött hozzám, megfogta a kezem, és beleegyezően bólintott.

Mivel a szobrokról beszélgettünk, kifelé menet vettem neki az ajándékboltban egy Giacomettiről szóló könyvet. Miután hazaértünk, beleült az ölembe, és döbbenten meredt a lapokon látható furcsa alakzatokra.

– Ez meg mi akar lenni?

Elmosolyodtam.

– Emberek. Ezeket a szobrokat a világ különböző pontjain állították ki. Akadnak közöttük kicsik és nagyok, némelyik még nálam is magasabb.

– És miért ilyen...?

Santi tanácstalanul széttárta a kezét, nem találta a megfelelő szavakat.

– Nyúlánkak? Azért vannak így elnyújtva, mert a művész nem azt akarja megmutatni, hogy néznek ki kívülről az emberek. Az a fontos, hogy néznek ki belülről.

Santi előrehajolt, és a szoborra meredt.

– De a fejük nagyon kicsi, mintha valahol messze lennének, elveszve a térben. És mindegyik egyedül van. – Belelapozott a könyvbe. – Az összes olyan... magányos.

Bólintottam.

– Valóban azok, Santi. Nagyon magányosak.

Santi szemügyre vette a könyv utolsó lapját, amelyen egy hosszú, csontvázszerű alak látszott. Egy kísértetre emlékeztetett, mert látszólag nem volt sem tömege, sem súlya. Úgy nézett ki, mintha nem ebbe a világba tartozna. Santi megrángatta a pulóverem ujját; szerintem észre sem vette, ösztönösen csinálta. Folyamatosan a lapot bámulta, de néhány másodperc elteltével határozottan bólintott.

Amikor a Giacometti-kiállítás ellátogatott a Tate Galériába, kivettem egy szabadnapot, hogy megnézhessem Santival. Körbejárta a termeket, elbűvölték a kis és a nagy méretű szobrok egyaránt. Amikor kiléptünk az udvarra, hátrahőköltem. Egy hatalmas műalkotás – a *Grande femme II* –, egy magas és nagyon sovány nőalak előtt álltunk, amely legalább egy méterrel egy normális ember fölé magasodik. Arra biztatnálak, hogy keress róla egy fotót, Hattie, de az nem adná megfelelően vissza. Nem az igazi, ha nem szembesülsz a méretével, a fejed fölé tornyosuló arc látványával; ha nem érzed a belőle áradó végtelen magányt, ami betölti a teret.

Amikor felpillantottam arra az égbe nyúló, sóvárgó alakra, akkor is végtelenül magányosnak éreztem volna magam, ha száz ember lett volna körülöttem.

Santi megfogta a kezem, és amikor lepillantottam, láttam, hogy könnyes a szeme. Amikor pislogtam, megállapítottam, hogy az enyém is az. Leguggoltam Santi mellé, és átöleltem vézna kis testét.

– Semmi baj, apa – mondta. – Néha én is magányos vagyok, de akkor mindig eszembe jut, hogy te ott vagy nekem. Neked segít, ha eszedbe jut, hogy én ott vagyok neked?

– Igen, Santi. – Ostobán elvigyorodtam. – Nagyon sokat segít.

Amikor visszaértünk a lakásba, Naoko éppen vásárolni volt. Santival leültünk a kandalló elé, és elővettük Naoko szerszámaait. Santi vezetésével óvatosan és lassan elkészítettük az első miniatűr szobrunkat. Kezdetben a galéria udvarán látott szoborra akart hasonlítani, de hamarosan átalakult. A kemény vonalak és az elutasító testhelyzet helyett Santi barátságosra,

kedvesre és vigasztalóra csinálta. A durva felületek helyett Santi apró köröket és kerekeket faragott bele.

Amikor Naoko hazaért a rengeteg szatyorral, megtorpant a nappali bejárata előtt. Éppen akkor végeztünk, és a szerszámok még körülöttünk heverték. Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy talán átléptem valamiféle láthatatlan határt.

– Mit csináltok? – kérdezte óvatosan Naoko.

– Santi készített neked egy *necukét*.

Megböktem Santit, hogy mutassa meg a szobrot. Naokónak elállt a lélegzete.

A fiú mosolyogva odanyújtotta neki.

– Ez olyan, mint azok a teknősök, amiket *babának* készítesz, hogy ne felejtsem el téged. Úgy csináltam meg, hogy hasonlítson azokra a mapucse-szobrokra, amiket azokban a könyvekben láttunk, amiket felolvasol nekem. Azt akartam, hogy ne felejts el engem.

Naoko elvette a szobrot, nézte egy darabig, majd döbbenten pislogott. Néhány könnycsepp folyt végig az arcán.

Felálltam, és elindultam felé.

– Jól vagyok – nyögte halkan, azután megfogta a kezem, és átölelte Santit. – Én csak... nagyon szeretlek mindkettőtöket.

Miközben átöleltem őket, rájöttem, hogy ha nincs Santi, akkor eszembe sem jutott volna, hogy *necukét* készítsek Naokónak. Ez a gesztus sosem merült volna fel bennem. Később megtudtam tőle, hogy a szó két karakterből áll: a *ne* azt jelenti, hogy „gyökér”, a *cuke* pedig azt, hogy „kapcsolódás”. És miközben a karomban tartottam a kis családomat, éreztem a mélyre hatoló gyökereket, amelyek összekapcsoltak a világgal.

Közelebb mentem Naokóhoz abban a reményben, hogy meghall engem.

A nevén szólítottam, de nem kaptam választ. Túlságosan belemerült a tevékenységébe. A keze hangtalanul mozgott a fa körül. A lámpa fénye ugrált a falakon, az árnyékok lázasan táncoltak a narancssárga félhomályban.

Odamentem Naokóhoz, és megfogtam a vállát.

Rémülten felegyenesedett, és a sátor túlsó végébe húzódott.

– Semmi baj! – mondtam, és felemeltem a kezem. – Semmi baj. Csak én vagyok az.

Egy darabig értetlenül meredt rám, és attól féltem, hogy megint sikoltozni fog. Aztán a földre rebent a tekintete.

– Mit keresel itt? – kérdezte vádlón.

– Hát... – Megcsóváltam a fejem, mert meglepett a nyersesége. – Semmit.

– Nem – mondta komoran és halkán. – Nem, ez nem igaz. Valamit. Keresel itt valamit.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Sok mindenben mentél keresztül. Csak meg akartam győződni arról, hogy jól vagy-e.

Megvetően csettintett egyet a nyelvével.

– Ne hazudj nekem, Harry! Nekik dolgozol?

– Tessék? Várjunk csak! Kire gondolsz? Fogalmam sincs, miről beszélsz.

Ugatva felnevetett, ami inkább köhögésre hasonlított.

– Ezek szerint hirtelen felbukkantál a hegyen, hogy meglátogasd a volt feleségedet, mert jó ötletnek tűnt?

Hátráltam egy lépést, és összeráncoltam a szemöldökömet.

– Azért vagyok itt, mert nem vagy jól. Segíteni akarok neked.
Naoko legyintett egyet.

– Ezt nevezem! Felbukkansz, hogy a hős megmentő szerepében tetszeleguess. Ne tegyél úgy, mintha ez rólam szólna, Harry! Nem rólam szól, hanem rólad. Engem meghívtak erre az expedícióra, és éppen a kellős közepén járok.

Megpróbáltam megérteni ezt a nőt, akit magam előtt láttam. A haragját, az elutasító viselkedését. Ez nem az a Naoko volt, akit ismertem. De talán bizonyos szempontból ez az a Naoko, akit én hoztam létre a tetteimmel.

– Rendben van. Hallgass ide! – Megráztam a fejem. – Sajnálom.

Megvetően felhorkant.

– Mit sajnálsz?

– Hát...

Nem találtam a szavakat. Hogy beszéljen az ember arról, ami elől éveken keresztül menekült?

– Tudod, mit? – kérdezte csalódottan. – Valójában nem is számít.

– Nem akartam fájdalmat okozni neked, sem most, sem... korábban.

– Korábban? Amikor elhagytál?

– Nem akartam, hogy így legyen, és nem rólad szólt, hanem...

Naoko felállt, és átsétált a sátron.

– Éveken keresztül *vártam* rád. Vártam, hogy észhez térj, feldolgozd a történeteket és visszajöjj hozzám. De nem jöttél. Nem fogom végignézni, hogy úgy teszel, mintha a múlt nem létezne. Nem fogom!

– Rendben!

Mind a ketten elhallgattunk. Én a földet bámultam, és ólomként nehezedett a tarkómra a szégyen. Naoko szó nélkül visszament a sarokba, és folytatta a faragást.

Megint egyedül ülök a sátramban, és kénytelen vagyok feltenni magamnak a kérdést, hogy mit keresek itt. Azért jöttem ide, hogy megkeressem Naokót. Miután végignéztem John halálát, azonnal tudtam, hogy nem engedhetem meg, hogy vele is ez történjen, de most önkéntelenül azon töprengek, mégis mire számítottam.

Abban a reményben mentem át Naoko sátrába, hogy segíthetek neki és megnyugtathatom, de egyikből sem kért. Ostobaság volt elhitélni magammal, hogy ezt biztosíthatom neki. Nem véletlenül zártam le azt a dobozt, azt az átkozott volfrámdobozt, és a ma esti megszégyenülésem bepillantást engedett abba, hogy mi történik, ha belekukucskálok.

Nem. Engem a hegy visz előre. Túl sok rejtély van itt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjam őket: az idősíkok elcsúszása, az RNS, az emberek a havon. Túl kevés adat áll a rendelkezésemre. Palmer és a Testőr eltitkol előlünk információkat, és még nem tudom, hogy miért. Naoko is többet tud annál, mint amit elmond.

A fenébe is, Hattie, visszamegyek oda. Visszamegyek Naoko sátrába. Beszippantott a régi szentimentalizmus, de én nemcsak a volt férje vagyok, hanem tudós is, és nem fogom újra elkövetni azt a hibát. A végére fogok járni ennek az átkozott rejtélynek, akár tetszik neki, akár nem.

Hattie

Nincs időm. A táborban vagyok, és hideg szelek fújnak. Halálos szelek. Azt hiszem, elvesztettünk néhány embert, de nem tudom, hányat. Ezt a háttérbe szorította valami más. Lövöldözés. Vér a havon. Lények az éjszakában. Kimegyek a sátramból, hogy kiderítsem, tehetek-e valamit. A szél elfojtja a segélykiáltásokat. Véres a kezem. Lények ólálkodnak a táborban. Most kimegyek a sátramból. Ha ezt valaha elolvasod, oszd meg másokkal is! Ne gyere ide! Ne gyere ide!

1991. JANUÁR 26., SZOMBAT

Egyes tábor

Drága Harriet!

Élek, habár kezdem megkérdőjelezni, hogy ez idefent mit jelent. Egyelőre azt hiszem, biztonságban vagyok a hegy rémségeitől. Tegnap éjjel olyan dolgok látogattak meg bennünket a sötétben és a hidegben, amelyeket még nem értünk. Azt az üzenetet pánikba esve írtam, de azt hiszem, nem fogom elküldeni neked. Csupán pillanatnyi elmezavar volt. Semmi több.

Számomra nem jelent újdonságot, hogy megmagyarázhatatlan dolgokkal találkozom, és megkeresem a rejtély kulcsát. Ennek ellenére még sohasem éreztem úgy, hogy ennyi minden forog kockán.

Tegnap éjjel visszamasíroztam Naoko sátrába. Még mindig faragott, és jóformán tudomást sem vett rólam, amikor felhúztam a cipzárt és beengedtem magam, felkészülve arra, hogy válaszokat követeljek tőle. Lassabban, kevésbé lázasan mozgott a keze, és egy darabig a kést figyeltem, miközben egyenes vonalat faragott a fába.

Aztán lassan felemelte a fejét, és képtelen voltam megszólalni. Annak ellenére, hogy alig egy órával azelőtt találkoztunk, a teste és a válla kevésbé látszott merevnek. Az ellenségesség kihunyta a tekintetéből – szelíd pillantása és sötétbarna szeme magához vonzott a félhomályban.

– Te vagy az, Harry? – kérdezte.

– Igen.

– Azt álmodtam, hogy itt vagy. Velem.

Halkan, erőtlően csengett a hangja.

Bizonytalanul meredtem rá.

– Itt voltam. Csak azért jöttem vissza, hogy... A francba, korábban annyira dühös voltál...

Megrázta a fejét, mintha ki akarta volna tisztítani.

– Nem tudom, mit mondtam. Nem emlékszem rá. A hegy miatt van. Túl régóta vagyok itt. Kezdem elveszíteni a... Nem is tudom. Mióta lehoztak ide, zavarosak a gondolataim. Az érzéseim. Dühös voltam rád. Dühös *vagyok* rád, de a hegy felerősíti az érzést. Aztán egyszer csak elmúlik, és... mintha képtelen lennék összpontosítani. Képtelen vagyok a *jelenre* összpontosítani.

Egy szívdobbanásnyi szünet.

Erre csak egy dolgot mondhattam:

– Miért sikoltoztál, amikor megpillantottál engem?

Naoko összevonta a szemöldökét és félrebillentette a fejét, mintha arra próbált volna rájönni, hogy hol vagyok.

– Az emberek sikoltani szoktak, amikor meglátnak egy hullát.

Egy szélököcs megrázta a sátrat, én pedig megborzongtam. Vettem egy mély lélegzetet, megpróbáltam megállítani a kezem remegését, és letérdeltem Naoko mellé.

– Miről beszélsz?

– A hegy megmutatja neked a dolgok mögött rejlő igazságot. – Suttogóra fogta a hangját, és sürgető lett a tekintete. – Megmutatja, hogy néznek ki valójában a dolgok a felszín alatt.

Libabőrös lettem. Közelebb hajoltam hozzá, és a kesztyűbe bújtatott kezemmel megtámaszkodtam a jéghideg padlón.

– Mi folyik itt, Naoko? – követelőztem. – Mi ez a hegy, és mi történt az előző expedícióval? Kérlek, el kell mondanod nekem! Mit láttál odafönt? Mi történt veled?

– Nem emlékszem. Vannak töredékek és villanások, de már nem állnak össze egészé. Neked... – Hevesebben megrázta a fejét, mintha ki akart volna rázni belőle valamit. – Szemmel kell tartanod a másodperceket és a perceket. Tiktak, tiktak. – Ütemesen dobolni kezdett az ujjával a combján. – Mert *ők szemmel tartanak téged*. Csak egyelőre még nem érzed. De ha itt maradsz, akkor hamarosan érezni fogod.

Elfintorodott, és megborzongott. Végre ugyanolyan kedves lett a hangja, ahogy az emlékeimben élt. A szél miatt alig hallottam, amit mondott:

– Nem kellene itt maradnod, Harry. El kellene menned innen, amíg még lehet.

Csikorgatni kezdtem a fogam, mert kétségbeejtőnek találtam, hogy rébuszokban beszél. Odakint kiáltozni kezdett valaki. Talán észrevette, hogy nem vagyok a sátramban. Palmer. Vagy a Testőr. Sűrűlt a szél, és úgy rázta a sátrat, hogy remegtek a falak. Kezdett világossá válni előttem, hogy ha ki akarom szedni Naokóból az igazságnak legalább egy kis részét, akkor ahhoz kevés idő áll a rendelkezésemre.

– Tegnap, azon a jégtaréjon két embert láttunk a távolban – ütöttem tovább a vasat, és megfogtam a kezét. – Azt mondtad, hogy te ismered őket. Honnan ismerted őket?

Naoko a plafonra nézett, és üvege ssé vált a tekintete, mintha egy nem létező csillagképet keresett volna. A tábor felől megint zaj hallatszott.

– Az egyiket már láttam.

– Ki volt az?

Naoko kitartóan bámulta a plafont.

– Te voltál az, Harry.

– Tessék?

Megszorítottam a kezét. Hirtelen felrémlt előttem Naoko arca, ami már azelőtt belilult, mielőtt megütötték volna. Eszembe jutott John, aki megjósolta a jövőt, és azok az arcok, amelyek ugrálnak az időben.

Mi ez a hely?

Odakint még több kiáltás visszhangzott, de nem értettem a szavakat. Rémltnek és zavarodottnak tntek. Egyre erősebben fújt a szél, hangosan robajló fehérzajjá vált.

– Valójában megkönnyebbültem. – Naoko még mindig felfelé nézett. – Először azt hittem, hogy közülük látok valakit.

– Kik közül?

– A régi csapatból. Az utolsó expedícióból. Mielőtt... elindultak.

– Hogy érted azt, hogy elindultak? Azt állítod, hogy még életben vannak?

– Szemmel kell tartanod a másodperceket és a perceket, Harry. Különben megváltozhatnak, amíg nem nézel oda. Tiktak, tiktak. – Odakint eldördült egy lövés, és Naoko azonnal rám nézett. – *Itt vannak.*

Hátratántorodtam, és megpróbáltam kitapogatni a kijáratot. Felhúztam a cipzárt, és kidugtam a fejem a résen, hogy kiderítsem, mi történik odakint.

Eleinte csak fehérséget láttam. Vad széllel kitört egy hóvihar, és a fehérség belecsapódott az arcomba és a szemembe. Hunyorogva a helyére húztam a védőszemüvegemet, és felrángattam a fejemre a nyakam köré gyűrődött símaszket.

Semmit sem hallottam a szél süvítésén kívül. A kavargó fehérség mögött csak színtiszta feketeséget láttam. A tábor halvány fényeit kioltotta a hó.

Felüvöltött valaki. Kiáltását félbeszakította egy viharos széllelés. Balra kaptam a fejem, mert azt hittem, onnan érkezett, de hiába.

Zihálva kapkodtam a levegőt.

Megpróbáltam visszakiabálni, bele a sötétségbe, csak hogy a vihar elnyelte a hangomat. Még jobban kidugtam a fejem, és körbenéztem.

– Hahó!

Elsuhant előttem egy árnyék – egy ember? Nem, ahhoz túl gyors és túl nyurga volt, mint egy hosszú kötél vagy egy angolna. Rémulten beljebb húzódtam, habár nem vettem teljesen biztosra, hogy láttam egyáltalán valamit.

Visszabújtam a sátorba, és Naoko felé fordultam.

– El kell tűnnünk innen. Át kell mennünk az egyik mobilkunyhóba. Ez a sátor túl kicsi. Most azonnal el kellene indulnunk. Valami nincs rendjén. – Csak akkor éreztem meg a szavaim súlyát, amikor kimondtam őket. A sejtjeimben éreztem a bizonyosságot. – Valami nagyon, de *nagyon* nincs rendjén.

– Már túl késő, Harry – suttogta, és higgadtan visszatért a faragáshoz.

Újabb kiáltás harsant. Zajlott valami, és mindkettőnk kedvéért ki kellett derítenem, hogy mi az. A sátor halvány fényében szorosabbra húztam magamon a ruhákat. Megigazítottam a fejlámpámat, és elővettem a zsebemből az elemlámpát.

– *Naoko!* – könyörögtem újra neki, de ő háttal ült és nem nézett rám. – Jézusom, *Naoko!* Ha nem jössz velem, akkor legalább ígérd meg, hogy itt maradsz a sátorban!

Nem válaszolt, és nem is nézett rám.

Vettem rá egy utolsó pillantást, káromkodtam egyet, aztán kibotladoztam a sötétségbe.

Hiba volt. Egyre erősebb lett a szél, és egyre hevesebb lett a vihar. Semmit sem lehetett hallani a vad és fülsiketítő fehérzajon kívül. Az elemlámpám és a fejlámpám használhatatlanná vált, csupán apró cseppek voltak az éjszaka és a hó végtelen óceánjában. Néhány lépés után rájöttem, hogy eltévedtem. Nem tudtam, merre van a sátram vagy a tábor közepe.

Visszafordultam *Naoko* sátra felé, de a sötétség azt is elnyelte az irányérzékeimmel együtt.

Botladozva elindultam, és felszisszentem a fájdalomtól, amikor a hideg belefúródott a nyakamba, az arcomba és az ujjaimba. A hó ezer késként nyúzta meg a csupaszon hagyott bőrfelületeket. Mozdulatlanra fagyott a kezem.

A hátam mögött újabb lövés dörrent.

Ez sokkal hangosabb volt az előzőnél.

Megpördültem, mert nem tudtam eldönteni, hogy elinduljak-e felé, vagy inkább meneküljek előle. De a veszély és a torkomat szorongató pánik ellenére az volt az egyetlen biztos pont ebben az ürességben.

Óvatosan elindultam a dörrenés forrása felé, és egyre több hangra lettem figyelmes. Kiáltásokra, amelyeket elfojtott a hóvihar üvöltése. Egyre gyorsabb iramban követtem őket. Dermedt kezem esetlenné vált, és az elemlámpa végigcsúszott a jégen.

Megfordultam, és szánalmas fejlámpámmal körbepásztáztam a havat, de semmit sem láttam.

Futásnak eredtem a sötétségben, mert kétségbeesetten vágytam arra, hogy megpillantsak valakit, hogy lássak valami mást a havon, a jégen és a feketeségen kívül.

Megbotlottam egy gödörben, és rázuhantam a tömör jégre. Kipréselődött a tüdőmből a levegő. Zihálva az oldalamra fordultam, ide-oda csúszkálva a sziklákon és a hókásán. Erős fémes szag töltötte meg az orromat.

Azután csődöt mondott a fejlámpám.

Felültem, kétszer dühösen rácsaptam, mire újra életre kelt.

Lenéztem a kezemre, a halványan megvilágított talajra és a hóra, amiben ültem. Összezavart a látvány, mert egy pillanatra megdöbbentem az új színtől.

Vörös.

Egy vértócsában ültem.

Újabb kiáltás visszhangzott végig a hegyen.

A fejlámpám megint kialudt, és minden sötétségbe borult.

Semmi. Nincs látvány, amibe belekapaszkodhatok, sem hangok a szél dühös, statikus zaján kívül. Még a hideg hótól is annyira érzéketlenné vált a testem, hogy nem éreztem a kegyetlen levegőt. Az egyetlen biztonságérzetet a kezem és a térdem alatt ropogó jeges talaj jelentette.

Mászni kezdtem, és megcsúsztam. Mivel nem volt fény, elképzeltem, hogy az egész hegy vérből van, és elborított, bele fogok fulladni.

Nem értettem, miért vagyok képes még mozogni. Semmit sem láttam, ami alapján tájékozódhattam volna. Az is megtörténhetett volna, hogy túlságosan messzire mászom, és fejjel belezuhanok egy szakadékba.

Ettől függetlenül valami mozgásra készítetett. És abban a pillanatban rádöbbsentem egy csodálatos dologra. Miután a kezdeti pánik elmúlt, és csak a vakság meg a félelem maradt, szinte mellbe vágott a felismerés.

Élni akartam.

A bizonyosság keresztüláramlott rajtam, mint a futótűz, amit évek óta nem éreztem. Tudnod kell, hogy sosem vágytam a halálra. De istenem! Nagyon régen nem akartam ennyire, *kétségbeesetten* életben maradni.

Nem fogom hagyni, hogy így érjek véget. Nem fogok úgy meghalni, hogy ilyen rossz döntéseket hoztam. Helyrehozom a dolgokat Naokóval, és meg fogom fejteni ennek az átkozott hegynek a rejtélyét.

Így lesz.

A hátam mögött fény villant a viharban, mint egy jelzőfény a feketeségben. Megfordultam, és eltakartam a szemem a hirtelen

támadt ragyogás előtt. Valaki megmarkolta a galléromat, és talpra rángatott.

– Vissza kell mennie a sátrába, Harold – harsant Palmer hangja.

Fény villant. Az ezredes sisakján erős fejlámpa világított. A nő a kezében egy sörétest szorongatott, és egy katona állt mellette, puskával a kezében.

– Kialudt a lámpám – ziháltam, és felemeltem a véres kezem. A kesztyűmön egészen a csuklómig fehér és vörös csíkok húzódtak. – Eltévedtem.

Palmer bólintott, és a mellette álló katona felé biccentett.

– Miller közlegény visszakíséri a sátrába. Ne tévessze őt szem előtt!

– Mi folyik itt? – kiáltottam. – Kinek a vére volt az?

Nem kaptam választ. Palmer sietős léptekkel megelőzött, és eltűnt a sötétben. A katona megfogta a karomat, és magával rángatott. Botladozva lépdeltem mellette.

Hamarosan megpillantottam a sátrainkat. A villanylámpák halvány fénye végre láthatóvá vált, amikor közelebb értem.

Miközben Miller magával vonszolt, szembetalálkoztunk a Testőrrel, aki a másik irányba igyekezett. Egy vastag pisztolyt tartott maga elé, amelyre egy zseblámpát erősítettek. Jóformán tudomást sem vett rólunk, miközben belevetette magát a hóviharba.

– Maradjon itt! – hadarta izgatottan Miller. – Menjen be, és várjon! Ennek még nincs vége.

– Minek nincs... – kezdtem, de hiába, mert Miller addigra eltűnt.

Káromkodtam egyet, és botladozva elindultam a sátrak felé. Amikor odaértem a sajátomhoz, halk nyögést hallottam.

Jet a földön feküdt, a saját sátra előtt. A lábát szorongatta, a feje hátrahajlott, akár egy rongybabáé, és vörös haja ráomlott a hóra. Odarohantam hozzá, és letérdeltem mellé.

– Mi történt?

– Valami elkapott – motyogta, miközben felemelte a fejét. Egy harminccentis seb tátongott a lábán, és folyt belőle a vér. – Vissza akartam menni a sátramhoz, és... áááh! – Rászorította a kezét a sebre. – Nagyon hideg van. *Kurva* hideg van.

Benyúltam a hóna alá, felsegítettem, és betámogattam a sátrába. Jet karját és arcát is kisebb sebek borították, a lába azonban teljesen szétnyílt, és ömlött belőle a vér. Lefektettem a padlóra, aztán megragadtam az egyik plédet, hogy azzal szorítsam el az eret.

– Csak melegíts fel! – motyogta alig érthetően. – Csak melegíts fel!

– El kell állítanom a vérzést – feleltem, miközben sebesen járt a kezem. Az idő fontos tényező volt. A hipotermia miatt nem tud megalvadni a vér. Jet biztosan el fog vérezni, ha nem választom le a lábát a teste többi részétől.

Megrázta a fejét.

– Engem ez nem érdekel. Nem érdekel. Láttam... valamit. Karokat, vagy inkább... hosszú, vékony karokat, mint egy... *Bassza meg!* Nagyon hideg van.

Hevesen megrázkódott a teste. Rácsavartam a plédet a combjára, és megszorítottam, amilyen erősen csak tudtam. Jóformán észre sem vette.

Még több lövés dörrent. Még több kiáltás harsant, egyre közelebbről.

Mire szemügyre vettem Jet nyílt sebeit, és bekötöztem, amennyit tudtam, ő elaludt vagy elvesztette az eszméletét. Ellenőriztem a pulzusát. Valamelyest lelassult, de erőteljes volt. Összeszedtem az összes plédet, és mindegyikkel betakartam. Lehet, hogy el fogja veszíteni a lábát, de túléli, ha kibírja az éjszakát.

Miközben arra vártam, hogy csillapodjon a vérzés, odamentem Jet asztalához, és felmarkoltam egy papírlapot meg egy tollat. Pánikba esve írtam neked azt az üzenetet, Hattie, arra az esetre, ha soha többé nem hallanál rólam.

De a többiek továbbra is küzdöttek odakint. A csata még nem ért véget, és szükségük volt minden segítségre.

Áttúrtam Jet holmiját, találtam egy működőképes zseblámpát, majd felhúztam a sátor cipzárját.

Roger Bettan közvetlenül előttem állt, és egy pisztolyt tartott a kezében.

– Maga meg mi a faszt képzelsz? Hová megy?

– Segíteni akarok.

– Egyedül is elboldogulunk – morogta. – Palmernek egyszer már meg kellett mentenie magát. Maradjon a sátorban, és ne legyen láb alatt!

Kimásztam, és felálltam.

– Mi folyik itt? El kell mondania ne...

Bettan a grabancomnál fogva megragadott, és közelebb rántott magához.

– Azt mondtam, hogy menjen vissza a kurva sátrába!

– Maga meg mi a fenét művel?

– Most nincs időnk megbeszélést tartani! – Csak néhány centire volt egymástól az arcunk; éreztem a lehelete forró gőzét. – Menjen szépen vissza, és hagyja, hogy ezt a nagyfiúk intézzék. *Gyerünk!*

– Oké, oké.

Visszahátráltam Jet sátrába, és Bettan felnyúlt, hogy becipzárazza. Utoljára még megpillantottam Gideont, aki mozdulatlanul állt Bettan háta mögött, alig néhány méterre tőle, mint egy szobor. Rám nézett, és ahogy a sátor lámpái halványan megvilágították az arcát, esküdni mertem volna, hogy mosolygott.

Jet mellett töltöttem az éjszakát. Rendszeresen ellenőriztem a pulzusát, és mindent megtettem azért, hogy ellássam a sebeit és melegen tartsam. Nehezen vette a levegőt, és bár felhevült egy kicsit, nem fokozódott veszélyessé a láza.

Talán magamról is jobban kellett volna gondoskodnom. Miközben ezeket a sorokat írom, a kezem vörös és duzzadt. Zsibbad a fájdalomtól a kesztyűm alatt. A balt sikerült felmelegítenem, de a jobbomon lévő ujjakat nem tudom mozgatni. Az utolsó hármát nem is érzem. Azt hiszem, lefagytak. Kisebbfajta csoda, hogy balkezes vagyok.

Nem tudom, meddig tartott az éjszaka. Én végig ébren voltam, és a sötétség felől érkező hangokra figyeltem. Bizonyos idő elteltével megfogyatkoztak, és hamarosan a vihar is elcsendesedett. A nap látszólag nagyon gyorsan felkelt, és fénybe borította a tábort.

Amikor kiléptem a sátorból, megpillantottam a táborlakók többségét, akik félkörben álltak, körülbelül ötven méterre tőlem. A jégen már nem látszott Jet vére. A vihar betemette.

Odamentem a többiekhez: Palmerhez, a Testőrhöz, Thomashoz, Poljához és Gideonhoz. Bettan nem volt ott. Miller és Sanderson a félkör két végén állt, és erősen szorították a fegyverüket. Parkert nem láttam.

Egy hatalmas lény hevert előttük a földön, amelyhez foghatót még sohasem láttam.

A középső, szürkés-kék tömeg óriási volt, mint egy orrszarvú fejetlen teste. Középen *négy* szemhéj nélküli sárga szem helyezkedett el, de száját nem láttam. A behemót oldalából tíz csáp nőtt ki, több méter hosszan és vastagon, mint a faágak, és csak úgy hemzsegték rajtuk a redők. Szétterültek a lény körül, amelyből sárgászöld folyadék szivárgott a hóba.

Igyekszem olyan pontosan leírni, amennyire csak tudom, Hattie, mert mással nem szolgálhatok, de nem tudom megfelelően visszaadni ezt az... *ízét*. Most itt ülök, és még mindig sokkos állapotban vagyok. Remeg a kezem, de már nem értem, mitől. A félelemtől? Az izgatottságtól?

Valóban egy földönkívülit találtunk?

Poljánál volt egy Polaroid kamera, és körbejárta a lényt, hogy lefotózza. Miután elkészültek a képek, beledugta őket a kabátja zsebébe.

A szörnyeteg mellett egy emberi test hevert, és csak részben takarta a halotti lepelnek szánt pléd. Utóbbi vöröslött a vértől, ami már beleszáradt és felrepedezett. Amikor megpillantottam a pléd alól kilógó fejet, elakadt a lélegzetem. Parker.

Palmer észrevette, hogy mit nézek.

– Jó ember volt.

A Testőr a fejét ingatta.

– A bal karja még nem került elő.

Furcsán higgadtan viselkedtek. Vajon a katonai kiképzés miatt, vagy azért, mert láttak már ilyet? Thomas arca legalább arról árulkodott, hogy nem csak engem kavart fel a dolog.

Erőt vettem magamon, és ránéztem a lényre.

– *Ez ölte meg?*

Palmer bólintott.

– Ez itt elég sok találatot kapott, de végül kidőlt.

– Várjunk csak! Hogyhogy „ez itt”?

– A többi visszavonulót fújt – felelte Palmer. – Elmenekültek. Nem tudjuk, hányan voltak, de legalább még ketten. Talán miután a barátjuk meghalt, nem fognak egyhamar visszatérni.

Embertelen hörgés tört fel a lényből, ami aztán csapkodni kezdett, és hatalmas súlyával forogni a jégen.

Felemelkedtek a puskák. Mindenki hátrált néhány lépést, kivéve Polja.

Ő közelebb ment hozzá, és fölé hajolt.

– Szerintem ez még nem halt meg.

1991. JANUÁR 27., VASÁRNAP

A KORA REGGEL ELSŐ ÓRÁI

Egyes tábor

Drága Hattie!

Vagy valami nagyon újat fedeztünk fel, vagy valami nagyon régít. Minél több időt töltök ezen a hegyen, annál nehezebben tudom megállapítani a különbséget. Néha mintha megnyúlnának a percek, és amit én hosszabb időtartamú írásnak vagy tudományos munkának érzek, az csupán egy pillanatig tart, ha a ketyegő órámmal mérem. Máskor meg, amikor nem figyelek oda, látszólag órák telnek el egyetlen szempillantás alatt.

Ezt kezdetben a dezorientáltságomnak és a tengerszint feletti magasság agyra kifejtett hatásának tudtam be. De Naoko szavai önkéntelenül visszhangot vernek a fejemben. *Szemmel kell tartanod a másodperceket és a perceket. Mert ők szemmel tartanak téged.*

A borzalmas éjszakát követő reggelen becipeltük az általunk leterített lényt Polja Volikova hevenyészett laboratóriumába. A mobilkunyhó ugyanakkora volt, mint az, amelyikben az eligazításokat tartottuk, de telepakolták eszközökkel. A tudósok többségével ellentétben Polja itt is szigorú és tökéletes rendet tartott. Kemény kartonpapírból épített átmeneti irattároló

szekrények foglalták el a hátsó falat, és minden egyes eszköznek – a mikroszkópnak, a szikének, a jegyzetfüzeteknek – saját helye volt.

De a labor nem a lény méretéhez készült. Hatan kellettünk ahhoz, hogy egy vízhatlan ponyva segítségével odahúzzuk az átkozott szörnyeteget a jégen. Odabent elfoglalta az összes helyet, egy asztalon kiterítve, ami nyikorgott a súlya alatt. Hosszú csápjai szétterültek, és felkunkorodtak, amikor elérték a falak sarkait.

Poljának igaza volt. Még élt, de súlyosan megsebesült. Látszólag elvesztette az eszméletét, vagy kómába esett, habár tudom, hogy ostobaság az emberi élettani folyamatokat egy ennyire nyilvánvalóan földönkívüli teremtményre alkalmazni. Az orvosi szókincsem nem terjed ki lehetetlen dolgokra.

Nem dobálózom könnyedén a „lehetetlen” jelzővel.

Délre járt. Összezsúfolódtunk a mobilkunyhóban, és körbeálltuk a szörnyeteget. Korábban mindenkinek nyílt alkalma arra, hogy kettesben töltsünk vele egy kis időt, és tanulmányozzuk, megdöfködjük, és kiderítsük, hogy számunkra mit jelent. Egy tudományos expedíció tagjai vagyunk, és annak ellenére, hogy máshonnan jövünk és másban hiszünk, a kíváncsiság összeköt minket. Mindannyian fel akartunk fedezni valamit.

Most Polja a lény háta mögött állt, szinte eltakarta a dagadozó tömeg. Egy mikroszkóp fölé hajolt, és néha feljegyzett valamit a füzetébe. Polaroidok heverték körülötte, amelyek a lényről készültek, különböző szögekből. A többiek a sarkokba húzódtak. Palmer és a Testőr a szoba két ellentétes végében állt,

Thomas, Gideon és Naoko kört alkotott a fal mellett, Jet pedig egy széken ült az ajtó mellett, és mogorva képet vágott. Csak Bettan nem jelent meg. Ki tudja, merre járt.

Miller és Sanderson készenlétben tartott fegyverrel őrizte a bejáratot. Parker halála ellenére sztoikusán és makacsul eleget tettek a kötelességeiknek.

Jetet nem volt egyszerű behozni a szobába, de ő is ott akart lenni. A délelőttöt az ápolásával töltöttem, megpróbáltam bekötözni a sebeit. Sikerült előteremtenem az eszközöket ahhoz, hogy stabilizáljam a vérveszteségét, de a hipotermiás sokk szinte biztosan kihatott néhány belső szervére.

A lábán lévő seb elég súlyos. A bal sípcsontja több helyen is eltört, a bokája pedig összezúzódott. A combizmokat, jobb meghatározás híján cafatokra tépték. Valószínűleg pillanatokkal azután találtam rá, miután megsérült. Csodával határos módon időben sikerült elállítanom a vérzést – a magasság miatt jelentősen felhígult a vére.

A teste többi része tele van vágásokkal, amelyek keresztülhatoltak a vastag ruházaton, de talán éppen a réteges öltözködés miatt csak felületi sebeket okoztak, azok pedig idővel be fognak gyógyulni. Sajnos a lábáról nem lehet ugyanezt elmondani. Sikerült ugyan bekötöznöm a csontig hatoló sebet, de azt hiszem, művégtag nélkül nem tud majd járni.

Amikor közöltem vele a hírt, Hattie, nem tudtam, mire számítsak. Volt már dolgom hozzá hasonló betegekkel, akiknek a személyiségét szinte meghatározta a megrögzötten pozitív gondolkodás. Az esetek többségében jól fogadják a hírt,

alkalmazkodnak, összeillesztik életszemléletük többi részével. De Jettől nem ezt kaptam, hanem haragot.

– Ez kibaszott nevetséges!

– Bizonyára nehéz lesz feldolgozni, de erős férfi vagy, és...

– Sejtelled sincs arról, hogy mi vagyok! – vágott vissza mogorván.

Elhúztam a számat. Talán naiv dolog volt azt feltételeznem, hogy optimistább lesz, és a sérülés rugalmasabbá teszi. Az a Jet, akit az elmúlt néhány napban megismertem, mindig vidám volt, és könnyed. De ez a férfi, aki előttem ült, idősebbnek látszott, elmélyültek a ráncok az arcán, mintha egész életében mogorva képet vágott volna, ami barázdákat vésett bele. Talán a fájdalomcsillapítók miatt változott meg a vérmérséklete, de úgy tűnt, ennél többről van szó. Mintha éjszaka elrabolták, és kicserélték volna valaki másra.

– Szívesen beviszlek a laborba, ha akarod – mondtam, és készségesen széttártam a kezem. – Thomas majd segít. Ki kell derítenünk, hogy mi az a lény, és egyikünk sem szeretné, ha kimaradnál ebből.

– Nem. – A javaslatom hallatán remegni kezdett a hangja a dühtől. – Át fogok sétálni oda, ugyanúgy, mint mindenki más.

– Szétmarcangolták a lábadat, Jet. Nem sétálsz te sehova.

Jet lebiggyesztette az ajkát.

– Akkor csinálj nekem egy mankót! Különben odaugrálok. De nem fogom hagyni, hogy halottként cipeljenek oda.

Megfogtam a vállát.

– Lépésről lépésre kell haladnod. Gyakran előfordul, hogy azok, akik hirtelen rokkanttá válnak...

– A kurva életbe, én nem vagyok rokkant! – Grimaszolva csikorgatta a fogát. – Nem vagyok... *rokkant*.

– Tudom – feleltem higgadtan. – De fel kell dolgoznod a helyzet valóságát. Ha bele tudnál tenni egy kis pozitív energiát abból, amire annyira...

– Szerinted ez olyan kibaszottul könnyű? Mióta megérkeztem erre a hegyre, nagyon keményen küzdöttem azért, hogy... – Résnyire húzta a szemét, mintha fejfájás gyötörte volna. – Ez a hely nem *normális*, Harold. És kimerítő úgy tenni, mintha az lenne, mintha minden rendben lenne. Ez a helyzet nem valóságos. Ne mondd nekem, hogy viselkedjek normálisan, amikor *hetek* óta egyetlen normális dolgot sem láttunk!

Leesett az állam és kiszáradt a szám, miközben döbbenten meredtem rá.

– Jet... négy napja vagyunk itt.

– Tessék? – Legyintett egyet, mintha egy szót sem akart volna hallani többet. Valószínűleg a stressz, a magasság és a gyógyszerek beszéltek belőle. – Csak adj valamit, amit mankónak használhatok! És hagyj békén!

Most a laborban ült mogorva arccal, karba tett kézzel, és olyan feszülten bámulta a lényt, mintha attól félt volna, hogy felrobban.

Mindannyian a lényt néztük: a közepén elhelyezkedő hatalmas tömeget, a mozdulatlan sárga szemeket és a csápokat, amelyek lelógtak a padlóra a lábunk körül. A testén lévő lőtt sebek megteltek sárgászöld gennyel, és látszólag csillogott a bőre, mintha vékony nyálkaréteg borította volna be. A csápok szinte észrevehetetlenül lüktettek, ami emlékeztetett

bennünket arra, hogy ez a valami még életben van. A szobában enyhe halszag terjengett.

Palmer felsóhajtott, megvakarta a karját, és nyújtogatni kezdte a nyakát, mintha meg akarta volna tornáztatni.

– Nos, mit tudunk? – kérdezte.

– A test és a fej nem válik szét jól láthatóan egymástól – mondta Polja, és egy hosszú bottal rámutatott a szörnyeteg közepére. – Látszólag egyetlen tömegközéppontot alkotnak, és a szemek nagyjából középpüti helyezkednek el. Négy szem négyzet alakban elrendezve. Ez rendkívül ritka. A bolygónkon egyetlen négyszemű komplex organizmus létezik, az állkapocs nélküli orsóhal.

A jobb kezemet zsebre tettem. Sikerült felmelegítenem, de kezdtek megjelenni rajta a viaszos színű vérzéses hólyagok. Az utolsó három ujjam teljesen érzéketlen maradt. Félek, hogy már elhalt körülöttük a hús, és hamarosan produkálni fogják az elüszkösödés tüneteit. Mintha távolról tört volna rám az a gondolat, hogy ha ez bekövetkezik, akkor amputálni kell őket.

Polja rajzolt egy kört a rész fölött, amire az előbb rámutatott.

– Úgy tűnik, hogy nincs szája, legalábbis ott, ahol szerintünk lennie kellene. Ez eleinte összezavart, de azután szemügyre vettem a csápokat. – Hátrált egy lépést, és kinyújtotta maga elé a mutatópálcát. – Ez a tíz nyúlvány, amelyeket csápoknak fogok hívni, egyenként négy méter hosszú. Tele vannak izmokkal, és folyadék lüktet bennük. Elképzelhető, hogy a folyadék úgy működik, mint a vér. Mindegyik csápon sorokban fogak helyezkednek el, habár a részletesebb vizsgálat alapján kiderült, hogy ezek összetétele inkább a csontszerű, megkeményedett

kollagénhez hasonlít, mint például a zománchoz. Rendkívül élesek.

– Én aztán tudom – dünnyögte Jet.

– A fogazatok alatt több száz apró pórus található, amelyek valószínűleg szájként funkcionálnak.

Jet felszisszent.

– Azt állítja, hogy ez a valami meg akart *enni*? Ez történt Parker karjával?

Polja megrázta a fejét.

– Csak elméleteket gyártok. A lény látszólag félkómás állapotban van, talán a lőtt sebek, vagy talán az általam beadott erős nyugtatók miatt. Még él. Úgy tűnik, a sebei gyorsabban begyógyulnak, mint az emberi sebek.

– Ó, nagyszerű! – mondta Jet. – Kurva jó!

– Mr. Towles! – szólt rá szigorúan Palmer. – Kérem, tartogassa a végére a megjegyzéseit!

– Hadd beszéljen! – mondta Thomas, miközben hátradőlt, és megcsóválta a fejét. – Megjárta a poklot. Ha figyelembe vesszük, hogy mi történt Parkerrel, az a csoda, hogy életben van.

– Tartsd meg a kibaszott csodáidat a templomod számára, úgylis ott van a helyük! – fröcsögte Jet.

Thomas meglepetten felvonta a szemöldökét az epés megjegyzés hallatán. Egy pillanatig úgy tűnt, válaszolna erre valamit, de végül hallgatott.

– Az első vizsgálatok megerősítették a gyanúmat – folytatta Polja, tudomást sem véve a vitáról. Kizárólag az előtte heverő rejtélyre összpontosított, és egy pillanatra sem vette le a szemét a lényről. – Ennek a példánynak megegyezik a genetikai

összetétele azzal a kettősspirál-szerkezettel, amelyet felfedeztünk a mikrobákban. Egyértelmű, hogy ez mit jelent: ez a faj, bármi legyen is ez, nem közvetlenül azokból az életformákból fejlődött ki, amelyekről jelenleg tudomásunk van a Földön.

Azon kaptam magam, hogy rendszeresen rápillantok Naokóra, de ő nem nézett rám. Maga elé meredt, és a gondolataiba merült. Bármit megadtam volna azért, hogy megismerhessen azokat a gondolatokat.

Thomas hirtelen előrehajolt.

– Akkor honnan származik? És ha nincs közös őse, akkor *miért* néz ki úgy, mint egy hatalmas, két lábon járó tintahal?

– Nem tudom. Bizonyos dolgok változtathatóak, mások pedig állandóak. Kénytelenek vagyunk azt feltételezni, hogy az élet lehetséges építőkövei variálhatóak, mivel ezt egyértelmű bizonyíték támasztja alá. Az evolúció viszont állandó. Egyszerű matematikai logikára épül: az összes élőlénynek, amelyik megszületik, szaporodik és meghal, keresztül kell mennie a fejlődés folyamatán. Egyelőre nem találtam genitáliákat, sem szaporítószerveket, de a szűznemzés is elképzelhető. Az a legfontosabb az egészben, hogy egy ilyen komplex példány esetében két lehetőség jöhet szóba. – Polja felemelte az egyik hosszú ujját. – Egy: nem a Földről származik. Ez egy idegen életforma, ami valahol máshol fejlődött ki, és a közelmúltban érkezett a Földre, ezért nem találkozott vele eddig senki. – Felemelte a következő ujját. – Kettő: több millió éve létezik a Földön egy, a miénktől teljesen eltérő életforma, és eddig

sejtelmünk sem volt róla. Pillanatnyilag nem tudom megmondani, hogy melyik a valószínűbb.

A Testőr elgondolkodva összeráncolta a szemöldökét, azután feltette a kezét, és Polja biccentett neki.

– Mennyire valószínű, hogy ezek a lények újra ránk fognak támadni? Mennyire intelligensek? És ha ránk fognak támadni, milyen óvintézkedéseket tehetünk?

Polja vállat vont, és leült.

– Nem tudom.

A szobában feszült csend lett. Közénk telepedett a hideg, és a halszag összekeveredett valami erősebbel, ami heves volt és üres, mint a hegyen fújó szelek. Igazság szerint az egész testem bizsergett az adrenalintól. Úgy éreztem, hogy egy szakadék szélére jutottunk, Hattie. Minden idők legnagyobb felfedezésének a küszöbén álltunk, de az egyes darabokat továbbra sem értettem. Még mindig túl sok volt az ismeretlen, és elkezdtem amiatt aggódni, hogy nem fogunk elég sokáig életben maradni ahhoz, hogy megfejtsük őket.

– Nekem van néhány ötletem – mondta egy hang, és ijedten felkaptam a fejem.

Ránéztem Gideonra, aki előredőlt a székén. Még mindig több réteg ruhát viselt, és csak a barna szeme meg a világosbarna bőre látszott ki a sálja és a sapkája alól. Csak ekkor döbbentem rá, hogy még nem is hallottam a hangját. Kisfiús volt és vékony, szinte gyermeki. Az akcentusát nehezen tudtam elhelyezni. Halványan az angolra emlékeztetett, de leginkább semleges volt, mintha Gideon egyszerre származott volna sehonnan és mindenhonnan.

– Folytassa, dr. Gavkey! – mondta Palmer.

Gideon félrebillentette a fejét.

– Nos, ha már az evolúcióról beszélünk, akkor az intelligenciáról sem feledkezhethetünk meg – mondta, és lehúzta a sálát, felfedve széles és mosolygós száját. Egy darabig hallgatott és felfelé nézett. – Egy *a priori* feltételezés szerint az intelligencia evolúciós jellegzetesség. Fejlődés útján jutottunk hozzá.

Összeráncoltam a homlokomat.

– Nos, igen. Természetesen az. Ezt már be is bizonyították. Hiszen ha az ember eltölt egy kis időt csimpánzok és gorillák társaságában, akkor azonnal rájön, hogy mennyire hasonlóak vagyunk.

– Ó, hogyne! Az emberek és a többi állat érzelmi élete nagyban hasonlít egymásra – felelte dallamos hangon Gideon, mintha kigúnyolt volna. – A társadalmi struktúráinkat felfedezzük a majmok között, az érzelmeinket pedig viszontlátjuk a kutyaikon. De gondoljanak csak bele az *eredményeinkbe!* Ebből a szempontból az emberi faj teljesen egyedülálló. Nincs párja a világon. Egyedül próbáljuk megérteni magunkat és a világot, egyedül építjük fel a Tádzs Mahalt, egyedül fejlesztünk ki robotokat és gépeket, egyedül hozunk létre bonyolult pénzügyi rendszereket és gyönyörű egyenleteket, egyedül játszunk szimfóniákat, egyedül sakkozunk, egyedül építünk rakétákat, amelyek elrepülnek más bolygókra és a többi galaxis alakját tanulmányozzák. Mi köze van ennek a ketrecbe zárt patkányok érzelmi reakciójához, vagy ahhoz, hogyan fejezi ki a félelmét egy pávián?

– Nem tudom – hajolt előre Thomas. – Számomra ez emberi arroganciának tűnik. Csak azért gondoljuk így, mert az emberiség a meghatározó modellnek képzele magát, amiről az összes másolat készül. Habár mi az alapján definiáljuk az értelmet, hogy mennyire utánozza le az emberi pszichét, ez nem jelenti azt, hogy az intelligenciának nem létezhetnek jelentősen eltérő változatai is.

– *Pontosan!* – Gideon felpattant, és szinte betöltötte az egész szobát. Már elfelejtettem, milyen magas. – Ha egyfajta evolúciós mérlegre helyezzük az intelligenciát, akkor figyelmen kívül hagyjuk a lényegét.

Ránéztem a bakancsom mellett, némán lüktető csápokra.

– És mi a lényeg?

– Senki sem tudja, honnan származik az emberi értelem. Az ember kétségbeesetten vágyik a bizonyosságra, és ez arra kényszerített bennünket, hogy elfogadjuk az evolúciós folytatólagosság rendkívül kétes vázát. Kétségbeesetten szeretnénk azt hinni, hogy okos majmok vagyunk. De gondoljanak csak a művészen lángoló vágyakozásra; a forradalmárban tomboló igazságérzetre és becsületre; a mámorra, ami felszítja a szerető szenvedélyét! Gondoljanak a költészetre, a posztmodernizmusra, az úrutazásra! – Gideon széttárta a karját, így majdnem fejbe vágta Thomast. Körbehordozta rajtunk a tekintetét. – Hogyan hasonlíthatnánk össze ezeket a néma főemlősök ostoba hierarchiájával? *Szédítő* szakadék tátong közöttük. Miért nincs átmenet? Miért nem léteznek olyan élőlények, amelyek elkezdik használni legalább az elvont nyelvet, vagy tanúbizonyságot tesznek a

legminimálisabb művészi hajlamról? Az emberiség intellektuális törekvései – a vallás, a tudomány, a kultúra és a történelem – egyedülállóak az egész világegyetemben. Mintha az élet egy bizonyos pontig fejlődött volna, azután az emberiség hirtelen tett egy kilencvenfokos fordulatot, és elindult egy teljesen másik irányba. *Honnan* származik tehát az intelligencia?

Thomas elnevette magát.

– Valaki biztosan odatette.

– Most viccelsz, ugye? – nyögte grimaszolva Jet. – Nem minden megmagyarázhatatlan dolog bizonyítja Isten létezését.

Thomas vállat vont.

– És a megmagyarázható dolgok sem bizonyítják, hogy nem létezik.

Jet a homlokához emelte a kezét. Én továbbra is rá-rápillantottam Naokóra, de szótlanul ült, mintha egy színdarabot nézett volna. Palmer előlépett, és félbeszakította a vitát.

– Nézzék, biztos vagyok benne, hogy ez lenyűgöző. De mi köze van ennek a polipszerű lényekhez?

Gideon megint elvigyorodott.

– Nagyon örülök, hogy feltette ezt a kérdést.

Felmarkolta Polja mutatópalcáját, azután végighúzta a csápokat borító taréjok fölött, és rábökött a test középső részére.

– Az ember hajlamos lenne azt feltételezni, hogy ezek a mintázatok biológiai természetűek, mint a zebra csíkjai vagy a leopárd foltjai. De az alaposabb vizsgálat kimutatja, hogy nincs

közük a lény biológiai anyagához, hanem szó szerint mintázatok, amelyeket apró betűkkel írtak a csápokra, látszólag beivódó tintával.

Olyan közel hajoltam, amennyire csak tudtam, és befogtam az orromat a bűz miatt. A csápból hő áradt. Gideonnak látszólag igaza volt: a feketével írott szöveg elterült a széles háttéren. Örvénylett, mint a hullámok a medencében, azután újra összeszedte magát, tekergő formákká változott; eközben gödröket és vályúkat alkotott.

– Vegyék észre, hogy a gödrök mintára utaló rendszerességgel megismétlődnek, de nem olyan szigorúan, hogy pusztán ismétlődés legyen. Ez inkább hasonló szavak vagy nyelvtani szabályok használatára utal.

Felegyenesedtem, mert bizsergett a testem az izgatottságtól, és körözni kezdtem a lény körül.

– Nyelv – mondtam.

Gideon bólintott.

– És nem a repülő madarak egyszerű hívásai és válaszai, ahogy nem is a játékos delfinek párkereső füttyjelei. Nem, ez *írott* nyelv. Bonyolult nyelv gondolatokkal, amelyhez valószínűleg logikai és önelemző képesség is társul, bár ez szintiszta feltételezés. Hölgyeim és uraim! Lehet, hogy felfedeztük az egyetlen élőlényt az általunk ismert univerzumban, amelynek az intelligenciaszintje hasonlít a miénkhez.

– És le tudják fordítani? – kérdezte sürgetően Palmer, miközben ő is közelebb hajolt a lényhez.

– Kizárt dolog – dünnyögtem. – Még ha fel is tesszük, hogy ez egy nyelv... ami szerintem elég merész vélekedés... jelentős mennyiségű kommunikációra és komparatív mintára lenne szükségünk. Sokkal több információra.

Jet kihúzta magát.

– Akkor szerzünk még információt – mondta fojtott, lázas hangon. – Megkeressük azt a helyet, ahonnan előjöttek, és kiderítjük, mit akarnak.

– Nem tudjuk, hol vannak – mondtam.

– Ő tudja. – Jet rábökött Naokóra, aki csöndesen állt a sarokban. Mindenki ránézett. A legtöbben izgatottan toporogtunk a zsúfolt laborban, ami egyre kisebbnek tűnt. – Ne is próbáljon úgy tenni, mintha nem ez gyilkolta volna meg az előző expedíciót! Hol találkoztak velük? Mik ezek?

Naoko szótlanul meredt rá, de izzott a tekintete. Látszólag annál jobban kitisztult az elméje, minél furcsábbak lettek a dolgok. Talán akklimatizálódott? Vagy mi kezdtünk megőrülni?

– Magasabbra – felelte végül. – Magasabbra kell mennünk.

Jet hevesen bólogatott.

– Akkor magasabbra megyünk. *Igen.*

– Ne legyen nevetséges! – fortyant fel Palmer. – Maga nem megy innen sehová, csak vissza az alaptáborba.

– Ugye csak viccel? Nem azért jöttem el idáig, hogy a kispadra ültessenek! – Eltorzult az arca a dühtől. – Nem azért vesztettem el a kibaszott...

Palmer odalépett hozzá.

– Hogy akarja megmászni a hegyet, ha járni sem tud?

– Hozza ide azt a hegymászó superhőst! Biztosra veszem, hogy kitalál valamit. Imádja a kihívásokat.

– Várjanak! – emeltem fel a kezem. – Szerintem nem kellene magasabbra mennünk, legalábbis egyelőre. Várjunk, és szedjük össze magunkat. Ki kell találnunk, hogyan...

– Erre nincs időnk! – vágott a szavamba Jet, és dühösen legyintett egyet. – Hallottad, mit mondott Bettan az időjárásról. Ha nem indulunk el most rögtön, nem fogunk feljutni. A hegy vár bennünket.

– Ezt a döntést nem demokratikusan fogjuk meghozni! – csattant fel Palmer.

Ekkor Thomas és a Testőr is bekapcsolódott a vitába. Mire észbe kaptam, már mindenki kiabált mindenkivel.

Hátráltam néhány lépést, mert letaglózott ez az örült helyzet. Az aprócska labor még kisebb lett, mintha összehúzódtak volna a falak, és halványabb lett a fény. Fájni kezdett a kezem – a fagyás lassan elemésztette a húsomat. Rajtam kívül Naoko volt az egyetlen, aki hallgatott, és amikor ránéztem, megállapítottam, hogy látszólag csak ő őrizte meg teljesen az önuralmát.

Jet üvöltözött, és közben dobolni kezdett az ujjaival a térdén. *Kopp, kopp, kopp, kopp. Kopp, kopp, kopp, kopp.* Egyenletes ritmus. Gideon szinte fel-alá táncolt az izgatottságtól. Thomas a homlokát dörzsölte, és egyre hangosabban beszélt. Miközben rájuk meredtem, hirtelen úgy éreztem, mintha víz alatt lennék.

Elképzeltem, ahogy feljebb megyünk, egyre magasabbra és magasabbra kapaszkodunk a hegyen, és végül elfelejtjük, hogy milyen volt odalent.

Végül mindannyian beleveszünk a hegy lehetetlen varázsába.

Beleborzongtam, amikor John utolsó szavai visszhangozni kezdtek a fejemben, és hirtelen új értelmet nyertek. *Miért görgeti fel Sziszüphosz azt a követ a hegyre, Harry, ha tudja, hogy újra le fog gurulni? Miért görgeti állandóan felfelé azt a követ?*

– Hagyják abba! – motyogtam, de úgy jött ki, mint a buborékok. Mint a levegő. Vettem egy mély lélegzetet. – MINDENKI FOGJA BE!

A többiek elhallgattak, és rám néztek.

– Hát nem látják, mi folyik itt? Ezt abba kell hagynunk. Logikusan kell megközelítenünk a helyzetet. A csapat egyik tagja megsebesült, egy másik pedig *meghalt*. Már a felfelé vezető út is elég veszélyes volt, de azóta szörnyetegek is vannak, valódi szörnyetegek, amik meg akarnak ölni minket. *Őrületség* lenne most magasabbra menni.

Jet megrázta a fejét, és feltápászkodott. Felszisszent, amikor bedugta a mankót a hóna alá, de elszánt arcot vágott.

– Az *őrületség* csak nézőpont kérdése, Harold.

Azzal kibicegett a szobából.

Egy darabig mindenki mozdulatlanul, feszülten állt. Jet tomboló haragja még mindig körülengett minket. Polja megfordult, morgott valamit oroszul, azután kísétált.

És hirtelen megtört a feszültség. Mintha a szoba egy sóhajjal megnyugodott volna, az emberek egymás után felálltak, és távoztak.

Naoko olyan gyorsan eltűnt, hogy észre sem vettem. Utána akartam menni, de nem tudtam, mit mondhatnék. Már sohasem tudom, mit mondjak.

Helyette egy darabig mozdulatlanul álltam, és a lényen látható szöveget bámultam, habár valójában nem láttam. Az elmémben új szálak fonódtak össze, Hattie, régi ötletek törtek a felszínre. Lüktetett tőlük a fejem. Valami összekötötte ezt az egészet: a lényeket, a hegyet, az időanomáliákat és az embereket a jégen. Egy hatalmas összefoglaló elmélet, amihez elég közel járunk, hogy érzékeljük a létezését, de még nem elég világos ahhoz, hogy lássuk. Polja azt mondta, hogy *több millió éve létezik a Földön egy, a miénktől teljesen eltérő életforma, és eddig sejtelmünk sem volt róla*, és Gideon is mondott valamit, de már nem emlékeztem pontosan. Minden összefüggött mindennel. Ezt biztosra vettem. Alig karnyújtásnyira volt a válasz.

Amikor végre körbenéztem, rajtam kívül csak Thomas tartózkodott a laborban. Komoly erőfeszítésembe került, hogy ne a lényt bámuljam, de le kellett vennem róla a szemem. Amíg előttem hevert, nem tudtam gondolkodni.

Leültem Thomas mellé.

– Te mit gondolsz erről az egésze-ről?

– Néha úgy érzem, hogy a tudomány köröket ír le – felelte, miközben a lényt bámulta. – Eltávolít bennünket Istentől, azután visszavisz hozzá. A veszély ellenére szerintem mi pillantottuk meg először Isten egyik nagyszerű teremtményét. Ez... ez számomra nagyon különleges.

– Szerinted tovább kellene mennünk?

Vállat vont, de nem nézett rám.

– A magasabbra kapaszkodás vágyát nem tudom megmagyarázni. Legalábbis szerintem nem jobban, mint Jet. De

létezik. Akaratlanul úgy érzem, hogy valaki odarakta. Talán ugyanaz a valaki, aki megteremtette ezt a hegyet. Valami, ami sokkal nagyobb nálunk. Hívhatjuk Istennek, vagy bármi másnak. Így vagy úgy, de szerintem kötelességem kideríteni, hogy mi az.

Felsóhajtottam, talán azért, mert végre rájöttem, hogy mi nyugtalanított ezzel a vállalkozással kapcsolatban. Fészkelődni kezdtem a széken.

– Téged nem zavar az a gondolat, hogy ha valaki valóban irányítja ezt az egészet, akkor nekünk nincs beleszólásunk? Hogy úgy irányítanak bennünket, mint hangyákat a bolyban?

Thomas végre elszakította a pillantását a lényről, és felém fordult.

– Az evolúcióba van beleszólásunk? És abba, hogy szaporodni meg enni akarunk? A fizika törvényeibe? Nem tudom, miért kellene ugyanezt elvárunk az elménktől.

– Ezek szerint talán bele kellene törődnünk abba a ténybe, hogy nincs szabad akaratunk, és minden eleve elrendeltetett?

Thomas felállt, és széttárta a kezét.

– A szabad akarat és az eleve elrendeltetés nem ellentétes dolgok, Harold. Egymás mellett léteznek. Amikor Akhilleusz szembesült azzal a lehetőséggel, hogy részt vehet a trójai háborúban, az anyja, Thetisz, a Néréiszek egyike, aki rendelkezett a jóslás képességével, azt mondta neki, hogy a sorsa kőbe van vésve. Ha kimarad a háborúból, akkor élni fog, és senki sem ismeri meg a nevét. Ha elmegy a háborúba, akkor szinte biztosan meg fog halni, de az idők végezetéig dicsőséggel fognak emlékezni rá. És valóban így történt. A mai napig

emlékszünk rá. De függetlenül attól, hogy ismerte a jövőt, választhatott.

Bólintottam, mert én is ismertem ezt a történetet, és érdekes módon megnyugtatóan hatott rám ebben a kunyhóban, ennek a képtelen lénynek a társaságában.

– Nagyon művelt vagy egy geológushoz képest.

– Ugyan, csak megvannak az előnyei annak, hogy a feleségem klasszika-filológus.

– Te nő vagy?

Thomas eltakarta a bal kezét, nekem pedig eszembe jutott a gyűrű lenyomata az ujján. Nem válaszolt, csak szomorúan elmosolyodott.

– Szerintem – szóltam, mert igyekeztem témát váltani – Akhilleusznak még több választása volt, mert belelátott a jövőbe.

– Pontosan. – Thomas hálásan bólintott, azután felemelte a mutatópalcát, és megbökte vele a lényt. – A választás és a determinizmus egymásra épül. Ahhoz, hogy irányítani tudjuk egy ember sorsát, először is meg kell adnunk neki a választás lehetőségét. Tudod, mit mond Prospero Arielnek, a rabszolgájának *A viharban*?

Megráztam a fejem.

– „Olyan szabad leszel, mint a szél a hegyen; de most hajtsd végre pontosan a parancsom.”

Palmer összehívott egy utolsó eligazítást késő délutánra. Jet nem jött el. Összeállítottunk neki egy tábori ágyat, és raktunk rá plédeket, hogy ne a kemény földön feküdjön. Aludt, amikor magára hagytam, valószínűleg a fájdalomcsillapítók miatt. És

bár tudtam, hogy valószínűleg azt szeretné, ha felébresztenénk, hogy legalább hangot adhasson az akaratának, megkönnyebbültem, hogy nem így lesz. A trauma megviselte az elméjét.

Bettan ezúttal méltóztatott csatlakozni hozzánk, de már a puszta látványa is felidegesített. Leült, a lábát felrakta az egyik asztalra, és a kulacsából iszogatott. Öntelt vigyor terült szét az arcán, mintha azt üzenete volna, hogy *én különb vagyok ennél*.

Képtelen vagyok megérteni ezt az embert. Itt állunk a történelem legjelentősebb felfedezéseinek a közepén, és őt kizárólag a hírneve és az egója érdekli. De ha őszinte akarok lenni, akkor talán azért idegesít annyira, mert amikor ránézek, a magabiztossága és az arroganciája túlságosan önmagamra emlékeztet.

– Hogy van a beteg? – kérdezte Thomas, és rátette a kezét a vállamra.

– Alszik. Előbb-utóbb rendbe fog jönni, de szerintem le kell vinnünk a hegyről.

Leültünk Gideon és Polja mellé. A Testőr szokás szerint a szoba hátsó részében állt. Naoko Gideon másik oldalán ült. Még mindig nem tudtam rávenni magam, hogy beszéljek vele, mert az értetlenségem és a szégyenem az utolsó pillanatban mindig meghátrálásra kényszerített. És mit is mondhatnék neki? Mit mondhatnék, ami rendbe hozná a múltat?

– Azok után, amiket láttunk és átéltünk, kisebbfajta vita alakult ki azzal kapcsolatban, hogy folytassuk-e ezt a küldetést – kezdte Palmer, és vett egy mély lélegzetet. – Van kiút. Ha visszatérünk az alaptáborba, lemehetünk a helikopterrel, és

idehívhatjuk a repülőgépet. Elmehetünk innen, és akkor a hegymászásnak vége. Ugyanakkor felvettem a kapcsolatot az alaptáborral a műholdas telefonunkon keresztül, és arra a döntésre jutottunk, hogy Roger vezetésével magasabbra megyünk. Azért jöttünk ide, hogy kiderítsük, miért van itt ez a hegy, és még nem végeztük el a munkát. Mr. Towles *mindenképpen* le fog menni a hegyről, amint elég stabil lesz az állapota az utazáshoz. Egyébként is le kell küldenünk a lényből vett mintákat az alaptáborba. Azok, akik vele akarnak tartani, nyugodtan megtehetik. Senkit sem fogunk erőszakkal itt marasztalni. Azért hívtam össze ezt az eligazítást, hogy felmérjem a szándékaikat. Azok, akik feljebb kapaszkodnak, holnap reggel indulnak, hogy kihasználják az időjárást. Fogy az időnk. Ha kitör egy vihar, talán hetekre itt ragadunk.

Egyesével körbehordozta a tekintetét a jelenlévőkön, szinte kihívóan.

– Ki fogja lekísérni Jetet a hegyről? – kérdeztem.

– Én – felelte mogorva hangon a Testőr a hátam mögül. – És ha az idő engedi, utána felmegyek a többiek után.

Palmer döbbenten ránézett.

– Tessék? Ez nevetséges!

– Nem fogom magára hagyni ezt az expedíciót. Visszajövök, és megkeresem magukat.

– Egyedül? – kérdezte Palmer, és egy pillanatra eltorzult az arca a dühtől. – Nem, erről szó sem lehet!

– Nem fogom éppen most feladni. Ezek a minták csak a kezdet. Nem fogják beérni ennyivel.

– Ez nem Kambodzsa, Steve! Nem teheted meg, hogy...

Palmer hirtelen elhallgatott, mert rádöbbsent, hogy hallgatóságuk van. A fejéhez emelte a kezét, mintha attól félt volna, hogy fel fog robbanni. Azután felsóhajtott, és egy pillanatig rettenetesen fáradtnak látszott.

Leült, és esküdni mertem volna, hogy ezt suttogeta:

– Egy kibaszott cigire van szükségem.

– Tisztázzunk valamit! Ugye mindenki tudja, hogy ez örültség?

– mondtam, és előredőltem. – Én is ugyanúgy ki akarom deríteni, hogy mi folyik itt, mint mindenki más, de ez talán... arrogancia. Azt hiszem, talán egy életre elegendő felfedezést tettünk itt. Ha mindannyian meghalunk idefent, akkor velünk együtt minden elvész. Ostobaság lenne továbbmenni. Semmit sem nyerünk vele, csak még több fájdalmat és halált.

Bettan erre hirtelen felpattant, kiállt elénk, és letette a kulacsát az asztalra. Kihúzta magát, és olyan magas lett, amilyennek még sohasem láttam. A meggyőződés aurája vette körül, mint holmi napkorona, ami szinte hullámozott a teste körül.

– Hadd mondjak magának valamit a fájdalomról és a halálról! Ez semmiség. Parker a munkáját végezte. Tudta, milyen kockázatot vállal. És most már mindannyian tudjuk. Úgyhogy hallgassanak rám! Többször is előfordult, hogy beszorultam egy hasadékba élelem nélkül, és fel voltam készülve arra, hogy megegyem a karomat, ha ezen múlik a túlélésem. Olyan heves csatákban vettem részt, amelyeket maguk el sem tudnak képzelni. Több barátot és jó embert temettem el, mint amennyit maguk egész életükben ismertek. De bármi történt, sohasem adtam fel. Teszek az arroganciára. Nekünk *akaratunk* van.

Cselekedni akarunk. Ez tesz bennünket emberre. Ha az első nehézségnél feladjuk, akkor csupán ostoba, sárban fetrengő állatok vagyunk. Ha valaki képes beletörődni ebbe, akkor csak rajta! De én holnap megmászom ezt a hegyet.

Felemelte a fejét, és belebámult a levegőbe, már-már a mennyországot üdvözölve, vagy mintha imádkozott volna. Úgy tűnt, az egész helyiség körülötte forog. Megköszörülte a torkát, azután egyesével belenézett a jelenlévők szemébe.

– „Nem baj, ha szűk a kapu, s ha a tekercs bármit ró ki rám, magam vagyok sorsom ura, lelkem hajóján kapitány.”¹¹

Thomas rám pillantott, felvonta a szemöldökét, azután visszanézett Bettanre.

– Nem hittem volna, hogy maga olvas verseket.

– Nos – tettem hozzá, és önkéntelenül elmosolyodtam –, legalábbis ismer egyet.

– Kapják be! – morogta Bettan.

Azzal sarkon fordult, és kiment a szobából.

Polja felállt.

– Én felmegyek.

Gideon bólintott, és feltette a kezét.

– Én is – mondta Naoko, ugyancsak felemelve a kezét.

Fájdalmasan összeszorult a szívem, mert rájöttem, hogy nincs választásom.

Thomas rám nézett, és vállat vont.

– Nos, öregfiú, úgy tűnik, hogy ezt a döntést helyettünk hozták meg.

Visszatértem a sátramba, hogy felkészüljek a következő egynapos hegymászásra. Csikorgattam a fogam, miközben

megküzdöttem a harapós széllel. Még ezen a rövid szakaszon is össze kellett húznom magam, nehogy ledöntsön a lábamról. Miközben felmelegedtem a sátram viszonylagos védelmében, képtelen voltam megszabadulni attól az érzéstől, hogy bármi legyen is ez az egész, a nyelvem hegyén van a megoldása. Mintha *láttam* vagy hallottam volna valamit, és ha vissza tudnék emlékezni arra, hogy mi volt az, feloszlana ennek az átkozott rejtélynek a köde, és hirtelen minden olyan világossá válna, mint a nap.

Telt az idő, kezdett lenyugodni a nap, és a hideg újult erővel visszatért. A réteges öltözködésnek már látszólag nem volt jelentősége. A hideg beköltözött a lényegembe, és gyökeret vert. Halálosan kimerültem, de mivel tudtam, hogy képtelen leszek aludni, úgy döntöttem, hogy beugrom a laborba, és még utoljára szemügyre veszem a nyugtatókkal telepumpált lényt. Talán a jelenléte vagy az élettani folyamatai a segítségemre lesznek abban, hogy kiderítsem, mi motoszkál bennem. Ha más nem, akkor legalább közelebbről is szemügyre veszem azt a nyelvet, amire Gideon hívta fel a figyelmemet.

A nap úgy dagadozott a horizonton, mint egy seb, és sötétlilára festette az eget. Egy zseblámpára volt szükségem, hogy lássam, merre megyek. A szellőkések valamelyest enyhültek, de állandóan fújt a szél, mint egy örökös alaphang, ami mozgás közben húzott és taszított.

Amikor odaértem az ajtóhoz, azonnal tudtam, hogy valami nincs rendben. Az ajtó nyitva állt, így a hideg szél és hó besüvített abba a helyiségbe, aminek egy steril labornak kellett

volna lennie. Bedugtam a fejem, mire görcsbe rándult a gyomrom.

A lény eltűnt.

Értetlenül odabotladoztam az asztalhoz. Minden érintetlen volt. A lény nem szabadította ki magát. Nem szakította el és nem oldozta ki a szíjakat. Az ajtót emberi kéz nyitotta ki.

Kirohantam a laborból, és kiáltozni kezdtem. Felkapcsolódtak a lámpák, az emberek kidugták a fejüket a sátraikból, és hunyorogva pislogtak bele a szélbe. Palmer és a Testőr fegyverekkel bukkantak fel, és a zseblámpáikkal körbepásztázták a tábor területét, hogy kiderítsék, mi okozza a felfordulást.

A lábam beleakadt valami keménybe, megbotlottam, és rázuhantam egy holttestre. Nem, nem egy holttestre. Arra gondoltam, különös nyugalommal, hogy ez csak egy levágott fej. A maradék két katona közül az egyik. Nem Miller, hanem a másik. Sanderson. A jéggé fagyott szempár szinte vádlón meredt rám.

A többiek lassan előbújtak a sátraikból.

Résnyire húztam a szemem a szél miatt, és elhátráltam a borzalmas látványtól. Rögtön eszembe jutott, hogy Jet egyedül van, és nem tud mozogni. Ő a csapat legsebezhetőbb tagja. Ő tudta a legkevésbé megvédeni magát. Sípolt a tüdöm, és éreztem, hogy a pánik miatt elkezdtem levegő után kapkodni. Odabotladoztam Jet sátrához, amilyen gyorsan csak tudtam, felrántottam a cipzárt, és bebújtam.

A sátor üresen állt. Jet hátizsákja, a hegymászófelszerelése és a mankója eltűnt. Döbbenten meredtem az üres ágyra, meg a

lepedőre, ami a szélben vakítóan lobogott a lila égbolt előtt.

JANUÁR 29., KEDD

Kettes tábor⁵

Drága Hattie!

Szinte el sem tudom hinni, hogy amikor elkezdtem írni neked erről az utazásról – már nem tudom, hogy egy héttel vagy egy évvel ezelőtt –, azt hittem, csak arra lesz jó, hogy rendbe szedjem a gondolataimat. Ez milyen lényegtelennek tűnik most már! Nem számítok rá, hogy még élve hazatérek, de ha ezek a levelek megmaradnak, Hattie, akkor erről valakinek tudnia kell. Félhomály van, és a hideg annyira beköltözött a csontjaimba, hogy fájdalmat okoz az írás. De szinte megszállottan a kötelességemnek érzem, hogy beszámoljak az eseményekről, még akkor is, ha borzalmasak.

Ez az átkozott hely tele van lehetőségekkel. Ma *valódi* felfedezéseket tettünk, és kezdek rájönni, hogyan illeszkednek egymáshoz a kirakós darabjai. Számomra már minden világos, és nem értem, miért nem jöttem rá hamarabb. Már csupán egyetlen helyre mehetünk.

Magasabbra.

A felhőkbe, a hóba és a harapós szélbe. A csúcsra. Még soha életemben nem voltam ennyire biztos semmiben.

Az éjszakát azzal töltöttük, hogy mindannyian Jetet kerestük, de eltűnt. A legutóbbi veszekedésünk miatt nem mertem Naoko közelébe menni, ám képtelen voltam levenni róla a szemem. Minél több időt töltök vele, annál inkább úgy érzem, hogy tudnom kell, merre jár. Vigyázni akarok rá. Már sok idő eltelt, de nem tudom, mit tennék, ha történne vele valami.

Furcsa lábnyomokat találtunk, amelyek eltávolodtak a tábortól – mintha egy mankóra támaszkodó ember és egy csúszkálva közlekedő hatalmas szörnyeteg nyomai lettek volna. Ha nem hangzana annyira nevetségesen, azt mondanám, hogy Jet és a szörnyeteg együtt, kézen fogva vették bele magukat az éjszakába.

Theo Sanderson, a katona holtteste nem került elő.

Nagyon bántott, hogy nem beszélgettem vele. Annyira lefoglaltak a saját problémáim, hogy szinte nem is vettem emberszámba. Mióta elindultunk felfelé, a három katona csendes volt és közönyös, nem vegyültek el köztünk. Csak Parker mutatta meg, hogy van személyisége, nyugodjék békében! Mi tudomást sem vettünk róluk, hallgatólagosan elfogadtuk néma jelenlétüket. De küzdöttek értünk, megvédték bennünket, és ketten közülük meghaltak.

Legjobb tudomásom szerint Miller, az utolsó katona egy szót sem szólt Parker halála óta. Elhatároztam, hogy őt legalább meg fogom ismerni.

– Vissza kell szereznünk Jetet – mondta a Testőr, miközben a nyomokat bámulta a hóban. – Jézusom! Ezek a lények egyesével fognak leszedni minket.

– Nem úgy tűnik, mintha küzdött volna – felelte Thomas zsebre tett kézzel, komor arccal.

A Testőr megcsóválta a fejét.

– Tennünk *kell* valamit.

– Szerintem elég nyilvánvaló a megoldás – mondta Bettan, aki a hátunk mögött állt. – Nézzék csak meg a nyomokat! A kettes tábor felé vezetnek. Oda mentek, ahová mi is tartunk. Mit gondolnak, ennek mi az oka?

A Testőr megfordult.

– Az a lény le fogja rombolni a tábort. – A fejéhez emelte a kezét, és eltorzult az arca. – Tudtam, hogy megfigyelés alatt kellett volna tartani mindenkit! Tudtam! De Palmer azt mondta, hogy „ó, hát annak bizony nem örülnének”, most meg... – Ökölbe szorította a kezét. – Senki sem megy sehová az engedélyem nélkül. Senki! Világos?

Mindenki hallgatott. Túlságosan ledöbbentünk attól, hogy megváltozott a modora. A Testőr mindig higgadt volt és kiegyensúlyozott, sohasem ugrott a torkunknak.

Egy pillanatra eszembe jutott a veszekedésünk Naokóval. Azután Jet, akivel aznap szintén összeszólalkoztam. Vajon a hegymászás okozta stressz vagy a csapatunk egyik tagjának elvesztése miatt viselkedett így, vagy *megváltoztatta* őt valami?

És ha igen, akkor az lassan engem is megváltoztat?

Észrevenném egyáltalán?

A Testőr felmordult, megfordult, és sietős léptekkel visszaindult a mobilkunyhók és sátrak felé. Reggel Palmer bejelentette, hogy mindannyian felmegyünk a kettes táborba,

Bettan vezetésével. A Testőr megjegyezte, hogy ha útközben megpillantjuk Jet nyomait, akkor ő követni fogja őket.

Senki sem tiltakozott.

Rövid temetést tartottunk Parkernek és Sandersonnak, pontosabban annak, ami megmaradt belőlük. A Testőr rövid beszédének szavait elnyelte a hideg szél, aztán a két férfi hegyi temetést kapott. Hamar rájöttem, hogy ez pusztán annyit jelent, hogy beledobják őket a legközelebbi szakadékba. A talaj túl kemény volt az ásáshoz, nagy tüzet pedig nem lehetett rakni a ritka levegő miatt.

Bettan azt mondta, hogy figyeljünk oda a hegyi betegség tüneteire. Jet miatt gyorsabban fogunk haladni a tervezettnél, és ez veszélyes lehet. Igazság szerint, Hattie, nehezen tudom megállapítani, hogy mióta vagyunk itt. Amikor keltezni akartam ezt a levelet, inkább találgatásnak tűnt, mint bizonyosságnak. Vajon négy nap telt el? Vagy öt?

Miért nem tudom?

Szorosan bebugyoláltuk magunkat, és csak a legszükségesebb dolgokat vittük magunkkal. Sanderson felszerelését szétszöttük a tapasztaltabb hegymászók, vagyis Palmer, a Testőr, Bettan és végül Miller között. Sátorokat is kellett magunkkal vinnünk – jóval kisebbeket, mint amilyenekben eddig aludtunk –, mert odafönt nem lesznek. Éppen ezért az élelmiszer és az üzemanyag egy részét hátrahagytuk. Palmer biztosított bennünket afelől, hogy a kettes táborban van egy elrejtett élelmiszerkészlet, és mivel megfogyatkozott a létszámunk, kevesebbre lesz szükségünk, mint korábban. Örültem, hogy nem nekem kell elvégeznem ezeket a komor

számvetéseket. Őszintén szólva mi túlságosan gyengék voltunk ahhoz, hogy akár fél kilóval többet cipeljünk. Minden egyes lépés maratonnak tűnt, és minden egyes lélegzetvétel kevésnek bizonyult ahhoz, hogy hozzájussak a mozgáshoz szükséges oxigénhez. Alig jutottam el az egyes táborig anélkül, hogy összeestem volna. Nem is sejtettem, hogy fogok továbbmenni.

Azokat az oxigénpalackokat méregettem, amelyeket korábban Miller, most pedig a Testőr cipelt a hátán. Egyelőre nem engedték meg, hogy használjuk őket, mivel magasabban létfontosságúak lesznek. Azt mondták, hogy a következő táborban van még belőlük. Legalábbis még volt, amikor az előző expedíció ott járt. De a hétezer-ötszáz méter magasan fekvő kettes tábor lesz az utolsó bázis a halálzóna előtt, ami az a tengerszint feletti magasság, ahol a test sejtjei pusztulni kezdenek az oxigénhiány miatt. Afölött semmire sem támaszkodhatunk. Mindenre szükségünk lesz, amihez hozzá tudunk jutni.

Miller hatalmas súlyt cipelt. A csomagja dagadozott a sátraktól, az élelmiszertől, a fegyverektől és a gyógyszerektől, sőt egy összecsukható asztal is lógott a zsákján. Ennek ellenére szálfagyenesen állt, mintha a társai halálából újult erőt és sztoikus elszántságot merített volna.

Kimerültségem és aggályaim ellenére mégis azon kaptam magam, hogy alig várom az indulást. Ez lesz a következő lépés. Mintha egyfajta sóvárgás költözött volna belém, amit csak a magasabbra kapaszkodással lehetett csillapítani. Tudom, hogy ez logikátlan, és nincs semmi értelme, ennek ellenére úgy izzik bennem, mint a tűz.

Reggel tiszta volt az ég, és alig fújt a szél. Habár ez áldásosnak tűnhet, valójában azt jelentette, hogy elképesztően hideg lett. Miközben odakint álltam, megkeményedtek a ruháim, és rájuk kellett csapnom az öklömmel, mint a kovácsnak a fémre, hogy meglazuljanak egy kicsit. Amikor lehajtottam a fejem, a nyakamon a bőr hozzáfagyott a kabátomhoz, és lassan kellett lehámoznom, nehogy letépjem.

Bettan odavezetett minket egy behavazott, meredek ösvényhez, és elindultunk felfelé. Máris éreztem, hogy kapkodva veszem a levegőt, mintha egész életemben cigiztem volna. A nap vakítóan fényes volt, és nemcsak az égen ragyogott, hanem a hegy fehérsége is visszaverte a sugarait. A szemüveg sem védett meg a vakító fénytől. Résnyire húztam a szemem, és legfeljebb csak húsz méterre láttam el.

Mivel nem süvített a szél, másként terjedt a hang. A ritka levegő felerősítette a kavicsok ropogását és a hó remegését, még másfél kilométeres távolságból is. A napsütés ellenére úgy éreztem, mintha egy öreg kísértetházban gyalogolnék, ami minden egyes lépésnél nyöszörgött és recsegett körülöttem.

A fegyveresek éberek voltak. Most már tudtuk, hogy minden mozgás egy szörnyeteget jelenthet, és minden hang halált hozhat.

Mindenki hallgatott. Senkinek sem volt energiája a beszédre. Csupán annyit tettem, hogy a felfelé kapaszkodásra és az állandóan ismétlődő lépteimre összpontosítok.

Átkeltünk egy hegygerincen, és hangosan, visszhangosan nyögött egyet alattunk a gleccser. Lepillantottam az elképzelhetetlen mélységbe: a kék különböző árnyalatait

láttam, amelyek végeláthatatlanul visszatükrözték és megtörték a fényt. Elképzeltem, hogy belezuhanunk. Elképzeltem, hogy örökké zuhanunk.

Amikor felpillantottam, megállapítottam, hogy már nem látom Naokót a ragyogásban. Néha eltűnt, néha felbukkant, mint egy délibáb. Csak a lábamat és Polját láttam, aki közvetlenül előttem haladt.

Az expedíció során egyetlen panaszszót sem hallottam tőle, és nem látszott rajta a kimerültség. Elszánt testtartással haladt, mintha egy ősrégi emlős lett volna, ami legalább annyira ehhez a helyhez tartozott, mint a hó és a szél. Ránézésre a hatvanas évei végét taposta, de legyőzhetetlennek tűnt, mint maga a hegy.

A Testőr elől gyalogolt Bettannel. Korábban mindig hátul haladt, hogy szemmel tarthassa a csapatot, és segíthessen azoknak, akik esetleg elesnek. Most olyan benyomást keltett, mintha megszállta volna valami.

Nem tudom, mennyi idő telt el. Úgy éreztem, belevesztem a hegybe és a felfelé kapaszkodásba. A tudatom, az egész személyiségem leszűkült a lépteimre, a hóban nyikorgó bakancsaim súlyára. Biztosra vettem, hogy ha sokkal magasabbra mennék, akkor a hegy részévé válnék, és örökre itt ragadnék.

Bele kellett kapaszkodnom valami valóságosba.

Vettem egy mély lélegzetet, és felgyorsítottam a lépteimet, hogy Polja mellé kerüljek. Polja maga elé meredt, és szinte dühös elszántság tükröződött az arcán. Amikor észrevett engem, valamelyest ellágyultak az arcvonásai.

– Harold Tunmore.

Mosolyt erőltettem az arcomra.

– Az vagyok.

– Hallottam magáról, már az expedíció előtt is.

– Igazán? Nos, ez igazán megtisztelő. Komolyan. Persze én is hallottam magáról. Ki ne hallott volna? De az, hogy ismeri a nevemet, hát...

Polja legyintett egyet.

– Elég ebből! Maga összevissza fecseg. Feleslegesen pazarolja az időt ezzel az álszerénységgel.

Felvontam a szemöldökömet. Az „álszerénység” vádlón csengett a fülemben.

– Én nem... ez nem...

– Hallottam magáról – ismételte meg újra. – 1986-ban olvastam a beszámolóját a Shroffman-dilemma megfejtéséről. A Sogod-öbölben tapasztalt biolumineszcenciával kapcsolatban végzett kutatómunkáját is érdekesnek találtam. Nagyon jó volt. Idéztem belőle az egyik előadásomon a Moszkvai Állami Egyetemen. Maga rendkívül intelligens ember. Miért szégyelli?

Kissé elpirultam a símaszk alatt.

– Nem szégyellem. Csak hát... sok intelligens ember létezik. Akik nagyon sok mindenhez értenek. Én csak azért vagyok más, mert sok helyen megfordultam. A világ bármelyik lakójának megvan a képessége arra, hogy annyit dolgozzon, amennyit én.

Polja megvetően felhorkant.

– Ezt maga sem gondolja komolyan.

– És akkor mi van? Talán azt várja tőlem, hogy minden adandó alkalommal meglobogtassam az eredményeimet? Azt

szeretné, ha olyan lennék, mint Bettan?

– Nem. – Polja határozottan megrázta a fejét. – Az az ember egy seggfej. Magának viszont nem kellene szégyenkeznie. Az nem szerénység, hanem... önostorozás.

Hirtelen csönd támadt köztünk, és szótlanul gyalogoltunk tovább.

– Annyi időt töltünk a dolgok rendszerezésével, hogy szem elől tévesztjük a nagy egészt – folytatta Polja, mintha magában beszélt volna. – Biológia, fizika, kémia. Ezek mind különböző szemszögből vizsgálják ugyanazt a dolgot. Nem létezik egyéni válasz arra, ami itt történik: az RNS-mikrobákra, az időre, a személyiség megváltozására. A válasz a közöttük lévő kapcsolatban rejlik.

– A személyiség megváltozása?

– Bizonyára maga is észrevette. Az emberek egyre zárkózottabbak lesznek. Dühösek és furcsák. Nem tudom, hogy Jetet elrabolták-e vagy önként távozott, de az biztos, hogy már előtte megváltozott. Nem volt az eredeti, biológiai önmaga.

Sóhajtottam egy nagyot, miközben igyekeztem feldolgozni a hallottakat. Felidéztem Jet dühös tekintetét, a szenvedélyes szavait, és az állandó dobolást. Ha ő megváltozott, akkor ez azt jelenti, hogy mi is megváltozhatunk?

– Hogy értette azt, hogy a *biológiai* önmaga?

– Vér- és bélmintákat vettem a saját testemből, mióta megérkeztem erre a hegyre. Minél hosszabb időt töltök el itt, annál nagyobb arányban vannak jelen a szervezetemben az általam felfedezett új mikrobák. Ha a környezetünk részei, akkor számítani lehetett erre: megesszük őket, belélegezzük

őket, és velük alszunk. A mikrobák állandó kölcsönhatásban vannak velünk. Sokkal fontosabb szerepet játszanak, mint hisszük. Szimbiózisban élünk velük, és meghatározzák a biológiánkat.

Elég gyorsan haladt, és alig tudtam tartani vele a lépést. A magasság megviselt, egyre gyengébb és lassabb lettem. Nehéznek éreztem a hátizsákomat, kimerültem.

– De biológiai szempontból teljesen különböznek tőlünk – ziháltam. – Maga szerint képesek valódi élettani változást okozni?

Polja vállat vont.

– Ezt még korai lenne megállapítani. Szerintem a jelentős változáshoz évek kellenének. De erről sem szabad megfeledkeznünk, főleg azért, mert az idő látszólag furcsán telik ezen a hegyen.

– Istenem, miért vagyunk itt? – Megcsóváltam a fejem. – Úgy értem, minél több felfedezést teszünk, annál nagyobb ostobaságnak tűnik ez az expedíció. És most, hogy a mikrobiális fertőzés lehetősége is felmerült, én... Maga miért folytatja?

Rám nézett, és abból, amennyit az arcából láttam, úgy tűnt, hogy mosolyog, mintha valami vicceset mondtam volna.

– A Szovjetunióban nőttem fel. Amikor egyetemre jártam, a felfedezést és a tudományt nem pusztán az emberek érdeklődése hajtotta előre. A politika és az erkölcsi világkép része volt. Ez alakítja ki a nemzeti identitásunkat. Nyugaton ez nem egészen így működik. Számunkra a tudomány és a technológia funkciója összefügg azzal az úttal, amelyen az

ország halad. Lenin jövővel kapcsolatos elképzeléseinek a kifejezése, a hegeli dialektika, ahogy Karl Marx megírta.

Ziháltam, hogy ne maradjak le.

– Ezt nem egészen értem.

– Az új dolgok felfedezése több, mint kíváncsiság. Szorosan összefügg az országunk sorsával. Azzal a sorssal, amelyben mindannyian hiszünk. Az országunk a sötétségből, a hidegből és a pusztaságból született, és minden évben felfedeztünk valami újat, tettünk valami nagyszerűt. Végignézttem, ahogy Jurij Gagarin rakétája felemelkedett, és ő lett az első ember az űrben. Harmincnégy éves voltam, és arra gondoltam, hogy ez nemcsak az én honfitársaim sorsa, hanem minden ember sorsa. Valami nagyobb felé kell törekednünk.

– Akkor mi a végcél? Az, hogy mindent tudjunk?

Polja megrázta a fejét.

– Nincs végcél. Ez a folyamat örökké tart. Pusztán arról szól, hogy jobbak legyünk annál, mint amik voltunk. Felfelé kell görgetnünk a követ a hegyen. Azért vagyok itt, hogy részt vegyek benne. Azt remélem, hogy a hegyen tett felfedezéseink tudományos és ideológiai szempontból is jobba fogják tenni a világot.

– De kockáztatja az életét, és a saját testén kísérletezik?

– 1924-ben Bogdanov kísérleti vérátömlesztéseket hajtott végre magán, hogy megvizsgálhassa a vér gyógyító erejét. Ilja Mecsnyikov befecskendezte magának a kolerát, hogy előrébb vigye az immunológia tudományát. A biztonság hiánya nem semlegesítette a szükségességet. A haladás sosem könnyű, de *szükséges*.

– Kinek szükséges? A Szovjetuniónak? Az emberiségnek?
Polja mélyen és szomorúan felsóhajtott, de nem válaszolt.

– Megvannak az indokaim. Maga miért van itt?

Egy darabig hallgattam. Számtalan mondat cikázott át az agyamon, de hangosan egyiket sem mondtam volna ki szívesen. *Próbálom életben tartani a volt feleségemet; próbálom lekötni a figyelmemet; próbálok higgadt maradni, hogy ne omoljak össze újra.*

– Tudja, mit? – kérdeztem, és kuncogni kezdtem. – Nem tudom pontosan.

– De ugye maga is érzi? – kérdezte, és megint izgatottan csengett a hangja. – A vonzást. A *kényszert*, hogy magasabbra menjünk. Ugye maga is érzi?

– Érzek... valamit.

Bólintott, mintha ez alátámasztotta volna az elméletét, azután felgyorsította a lépteit, hagyott, és ezzel az értésemre adta, hogy a beszélgetésnek vége.

Miközben egy darabig szótlánul gyalogoltam, képtelen voltam kivenni a fejemből Polja szavait: *Nem kellene szégyenkeznie.* Szégyellem magamat? Azt hiszem, igen. Talán nem az intelligenciám miatt, hanem azért, hogy mit kezdtem vele. De ez nem baj. Az embernek néha szégyellnie kell magát. Néha megérdemli.

Újra és újra eszembe jutott az egyik nézeteltérésem Santival. Abban az évben tölthette be a tízet vagy a tizenegyet. Azon a nyáron már az Imperial College kísérleti fizikai részlegén dolgoztam kutatóként, London belvárosában. A tudósokat egyre jobban érdekelte a Higgs-mechanizmus, ezzel összefüggésben a

tömeg és a gravitáció mögött rejlő tulajdonságok, és én benne voltam a sűrűjében.

A munka a nappalaim és az éjszakáim túlnyomó részét lefoglalta. Egyre kevesebbet találkoztam Santival és Naokóval, de amikor együtt voltunk, kihoztuk belőle a legtöbbet. Hosszú sétákat tettünk Santival, és izzadtunk a nyári melegben. Santi egyre magasabb és erősebb lett, és magabiztosabbá is vált, de még mindig nagyon vékony volt. Amikor kifáradt és felültettem a vállamra, mindig meglepett, hogy milyen könnyű. Mintha tollból lett volna. Séta közben ostobaságokon vitatkoztunk, és nagyon élveztük. Amikor hazaértünk, édes mirinben és gyömbérben pácolt friss halat ettünk. Vacsora után én fektettem le Santit, és Naoko fejcsóválva hallgatott minket, miközben hosszú, ostoba és több ezer szereplős történeteket találtunk ki óriásokról, macskákról és apró, mégis hatalmas fejű kutyákról.

A hosszú napokon, amikor későn értem haza, Santi ébren maradt, habár kimerült volt. Új mesét akart, egy új helyet, amit felkereshetünk a közös fantáziavilágunkban. Emlékszem, hogy amikor azok az esték véget értek, egésznek éreztem magam. Mintha az, ami korábban voltam, csak a kirakós egyik darabja lett volna, amelyik még nem találta meg a helyét. Santi a jó szívével akaratán kívül leárnyékolta az összes furcsaságot, kétségbeesést és kételyt. Azt hiszem, sohasem értettem meg egészen, hogy mit kaptam tőle: azt az érzést, hogy tartozom valahová.

Amikor beköszöntött az ősz és a levelek egyre sárgábbak, az éjszakák pedig egyre hidegebbek lettek, kezdtem úgy érezni, hogy vissza kell adnom neki valamennyit abból, amit tőle

kaptam. Nagyon fontos lett számomra – nagyon-nagyon fontos –, hogy jó élete legyen. Azt akartam, hogy ő legyen a legboldogabb a világon.

El akartam vinni a városból, hogy megcsodálhassa a körülöttünk lévő gyönyörű tájakat. Addig bezárkózva éltünk, mert azt akartuk, hogy Santi ott legyen, ahol biztonságban érzi magát, de elérkezett az idő. Egy szép tengerpart tökéletes lesz.

Az autót elég kellemes volt. Kényelmes tempóban követtük a tengerpart vonalát, és Naokóval felváltva vezettünk. Santi hátul ült, és elmélyülten lapozgatta a műalkotásokról szóló könyveket. Ez egyre gyakrabban előfordult. Feltettem neki egy kérdést, és egyszerűen nem válaszolt, mert észre sem vette, hogy ott vagyok.

Eleinte hiányoztak a beszélgetéseink, mert szerettem volna megosztani vele azt a részemet. Az elmúlt néhány évben rengeteget fejlődött, már sokkal jobban érdekelték a körülötte lévő emberek és a környező világ, ezért gyűlöltem volna, ha visszaesik, és megint visszahúzódik saját magába. Naoko mindig azt mondogatta, hogy hagyjam békén. A saját tempójában fog növekedni és fejlődni. Boldog volt, és nem is kívánhattunk volna ennél többet. De vajon örökké boldog lesz? A rendelkezésére bocsátottuk az eszközöket ahhoz, hogy élete végéig boldog legyen anyagilag, szellemileg és lelkileg? Nem tudtam a választ erre a kérdésre, és ez zavart.

Mióta örökbe fogadtuk Santit, akkor járt először a tengerparton, és akkor látta először a tengert. Azt egyikünk sem tudta, hogy azt megelőzően mi történt vele. Ezért amikor kiszálltunk az autóból, és elindultunk a parkolóból a végtelen

óceán felé, meglepődtem, amikor Santi rémulten felnyűszített. Bebújt Naoko mögé, és átölelte a combját.

– Nem – mondta. – Nem akarom.

– Mit nem akarsz, Santi? – Letérdeltem mellé. – Mi a baj?

– Nem akarok odamenni. Túl... túl nagy.

– Hát jó, megértem, hogy félsz egy kicsit. De néha szembe kell néznünk a félelmeinkkel. Talán lemehetnénk, és szemügyre vehetnénk. Nem kell belemennünk.

– Nem! – Szorosan lehunyta a szemét.

Kezdttem elveszíteni a türelmemet.

– Hát, márpedig nem fogunk azonnal visszafordulni, pusztán azért, mert te nemet mondasz. Csak úgy lehet bátorságot meríteni az új dolgok megismeréséhez, ha az ember szembenéz a félelmeivel, és rájön, hogy nem is olyan ijesztőek, mint hitte.

– Harry! – jegyezte meg szárazon Naoko.

– Semmi baj. Fontos új dolgokat kipróbálni.

Megmarkoltam Santi karját, de kiszabadította magát, és elhúzódot tőlem.

– Nem, nem, nem!

Azt mondtam magamnak, hogy ostobán viselkedik. Megint elkaptam a karját. Túl fogja tenni magát ezen az ostoba, gyerekes félelmen, ha...

– *Harry!*

Csak ekkor vettem észre, hogy Santi mennyire retteg. Nemcsak a víztől és a tengerparttól félt, hanem tőlem is. Úgy meredt az alkarját szorongató kezemre, mintha fenyegetés lennék. Mintha egy ragadozó próbálta volna elrabolni. Azonnal elengedtem.

– Sajnálom – mondtam, és felálltam.

– Talán el kellene indulnunk visszafelé – jegyezte meg csípősen Naoko. – Nem gondolod? Kellemes út lesz.

Felsóhajtottam.

– Rendben.

Amint ezt kimondtam, Santi sarkon fordult, visszaroht az autóhoz, és beült.

A hazafelé vezető út szinte szótlánul telt, amit Santi nagyon élvezett. Nekem másnap dolgoznom kellett.

Később sem került szóba ez az eset. Egyre gyakrabban észrevettem, hogy amikor otthon vagyunk, Santi beéri annyival, hogy a képzőművészeti alkotásokat nézegeti, és olvasgat róluk. Naokóval úgy döntöttünk, hogy egyelőre magántanuló lesz addig, amíg nem érzi biztonságban magát egy tágabb környezetben, de én önkéntelenül úgy éreztem, hogy hozzá kell szoktatni a világhoz, ha azt akarjuk, hogy boldog legyen benne. Az élet a mozgásról, az új kihívásokról és az új rejtélyek felkutatásáról szolt. Nem leszünk örökké mellette. Gondolatban állandóan ezt ismételtettem.

Beíratam egy festőtanfolyamra, ahová vele egykorú gyerekek jártak. Ez tökéletes alkalom lett volna arra, hogy a szenvedélyének hódoljon, miközben megerőlteti magát, hogy fejlődjön, és egy kicsit jobban legyen. De amikor odamentünk, meg sem szólalt. Nem vette ki a részét az órából, csak némán ült a sarokban, és egész idő alatt nem beszélt senkivel.

– Miért nem próbálsz ki a festékeket, Santi? Nem akarsz kideríteni, mire vagy képes?

Megrázta a fejét, de nem méltatta válaszra a kérdésemet. Körbenéztem, és láttam, hogy a többi gyerek szaladgál, nevet és alkot. Mindegyik olyan volt, mint egy kis facsemete: miközben a fény felé nőttek, kipróbáltak minden új barátság-faágat és eredményt, mielőtt még magasabbra nyújtóztak volna. Amikor megint ránéztem Santira, nem akartam összehasonlítani velük, mégis megtettem.

– Miért nem akarsz beszállni? – A hangom valószínűleg keményebben csengett, mint amilyennek szántam.

Megint megrázta a fejét, és leszegte a pillantását. Óvatosan szemügyre vettem a többi szülőt. Látszólag mindegyik élvezte a gyereke társaságát, és örültek, hogy a gyerekeik büszkék arra, amit csinálnak. Szégyellem bevallani, de féltékenység támadt bennem. Irigyeltem őket.

Rátettem a kezem Santi vállára, és kipróbáltam egy új taktikát.

– Ez csak... egy lehetőség arra, hogy új dolgokat ismerj meg és fejlődj. Nem maradhatsz örökké ugyanolyan. Nem csinálhatod örökké ugyanazokat a dolgokat. Az élet nem így működik.

Santi nem válaszolt. Miután tíz percen keresztül hiába próbálkoztam, elnézést kértem az oktatótól, és távoztunk. Az autóban Santi némán ült, könyvvel a kezében. Néhány percen keresztül csöndben autóztunk, de végül megszólalt:

– Nem vagy elégedett velem, apa?

– Tessék? – kérdeztem azonnal. – Nem erről van szó, Santi. Én csak segíteni akarok neked a fejlődésben. Te nem akarsz... – Nem találtam a megfelelő szavakat. – Nem akarsz *jobb* lenni? Nem akarsz önmagad legjobb változata lenni?

– Nem vagy elégedett azzal, ami most vagyok?

– Nem erről van szó – feleltem, és erősen megmarkoltam a kormányt. – Ezt... ezt nehéz elmagyarázni.

– Semmi baj, apa – mondta bánatosan, és kinézett az ablakon.
– Sajnálom, hogy csalódást okozok neked.

El kellett volna mondanom neki, hogy nem erről van szó, hogy büszke vagyok rá, és mindig az leszek. De valamilyen érthetetlen okból kifolyólag csak az utat bámultam, és egészen hazáig hallgattam.

A legelöl haladó Bettan megtorpant, és felemelte a kezét. Amikor utolértük, megvetően végigmért engem.

– Jézusom! Maga úgy néz ki, mint egy hulla, amelyik meghalt, de azóta is izzad.

Felsóhajtottam, elsősorban azért, mert igaza volt. Alig tudtam egyenesen állni anélkül, hogy a csontjaim ne üvöltöttek volna.

– Miért torpantunk meg?

Bettan felfelé mutatott. Egy meredek, jeges és sziklás fal tornyosult előttünk. Olyan hatalmas volt, hogy elszorult a torkom, és görcsbe rándult a gyomrom.

Ezt mégis hogy fogjuk megmászni?

– Bettan-falnak fogom elnevezni – közölte, és elvigyorodott. – Ha majd mások is megmásszák, tudni fogják, hogy itt jártam, és ez az én expedícióm volt.

A falon ugyan akadtak kiszögellések, de a legnagyobb része sima volt. Bettan úgy saccolta, hogy körülbelül százhetven-száznyolcvan méter magas lehet. *Feleakkora, mint az Empire State Building. Könnyű lesz, tette hozzá vicceskedve.* De amikor ránéztem, megmászhatatlannak tűnt.

Bettan odaterelt minket a fal tövéhez, és fontoskodni kezdett. Kötelek, fémkampók és rudak lógtak a vállán.

– Először én mászom meg, biztosítás nélkül. Maradt néhány fémgyűrű az előző expedíció után, de közülük sok biztosan leesett a jég és a viharos időjárás miatt. Újakat kell elhelyeznem, és újra rájuk kell erősítenem a köteleket. Csigás felvonórendszerrel fogunk létrehozni, hogy maguknak, lusta disznóknak a kisujjukat se kelljen megmozdítaniuk. A kötél egyik végét odaerősítem a fal tetejére, a másik végét pedig le fogom dobni. Kövek lesznek az ellensúlyok, miközben a gravitáció felemeli magukat. Felerősítjük a kötelet, és felhúzzuk magukat. Maradjanak itt, legyenek csendben, és ne csináljanak ostobaságot! Körülbelül negyvenöt perc múlva indulnak.

Mielőtt bárki megszólalhatott volna, Bettan elindult. Odalépett a falhoz, felkapaszkodott rá, és mászni kezdett, mint egy pók. Hamarosan csak fekete foltnak láttuk a fehér falon. Akkora volt, mint egy madár árnyéka, és lassan az ég felé kúszott.

Egy darabig mindenki őt nézte, azután szétszéledtünk. A Testőr távolodott el a legmesszebbre, mert a szörnyetegek nyomait kereste, amelyek elrabolhatták Jetet. Palmer letelepedett a fal tövébe, és magához szorította a pisztolyát. Polja mintákat vett a jégből, és lezárható edényekbe rakta őket.

Egy darabig nem tudtam, hová lett Gideon. Hajlamos volt eltűnni, mert olyan hangtalanul mozgott, mintha lábujjhegyen járt volna. Néha teljesen megfeledkezem a jelenlétéről, amíg hirtelen mögém nem oson, mintha a semmiből bukkanna fel.

Néhány perc elteltével megpillantottam valamivel távolabb. Az eget bámulta.

Körbenéztem Thomast keresve, mert a beszélgetéseink mindig kellemesen felmelegítettek. Az egyik szikla mögött állt, nekitámasztotta a hátát, és hangosan zihált.

– Jól vagy? – kérdeztem, amikor odaértem hozzá.

Azonnal és szégyenkezve felegyenesedett.

– Ó, igen, jól vagyok. – Olyan sápadt és beesett volt az arca, mint egy kísérteté. Egy megfakult fényképre emlékeztetett. – Csak... nyújtóztam egy kicsit.

Összeráncoltam a szemöldököm.

– Biztos vagy benne?

– Magamra hagynál egy kicsit, Harold? – csattant fel dühösen. Mindig barátságos arca most mogorva lett, és a haja vizesen tapadt a homlokára.

– Hogyne – feleltem, és hátráltam egy lépést. – Ne haragudj!

Megfordultam, és igyekeztem figyelmen kívül hagyni a kezemet hasogató fájdalmat. A fagyástól fokozatosan sorvadt a húsom. A fájdalom nem múlt el, ezért tudtam, hogy ott van, de túl sok minden történt körülöttem. Majd később foglalkozom vele.

Inkább odamentem Millerhez, aki magányosan állt, és a jeget bámulta.

– Őszinte részvétem – mondtam, amikor odaértem hozzá. – Sanderson közlegényt nem ismertem, de Parker... kedves volt. Barátságos.

– Jim. – Miller nem nézett rám. – Jim Parker és Theo Sanderson.

Bólintottam.

– Köszönöm. Azért haltak meg, mert megvédték minket. Ezt sohasem fogom elfelejteni. Tehetek magáért valamit?

Értetlenül rám nézett, azután kuncogni kezdett.

– Ölni tudnék egy sörért.

Bocsánatkérően széttártam a kezem.

– Szinte biztos vagyok benne, hogy elfogyott. De ha nekem kellett volna gondoskodnom a készletekről... – Rákacsintottam Millerre, aki felvillantott egy mosolyt, azután viszont újra elrévedt a pillantása. – Jól ismerte őket?

– Mindig is tudtam, hogy ennek a munkának csúnya vége lesz – mondta, figyelmen kívül hagyva a kérdésemet. – De azt hittem, legalább eltemethetjük egymást. Azt sem tudom, hogy hol van Theo teste.

– Sajnálom. – Egyebet nem tudtam mondani. Felnéztem a fölöttünk tornyosuló hegycsúcsra. – Remélem, nem hiába haltak meg. Miattuk bátornak kell lennünk.

Miller felmordult, mintha nevetett volna.

– Vicces, hogy éppen maga beszél a bátorságról. Csak azért beszélget velem, mert túlságosan fél ahhoz, hogy megtegye, amit meg akar tenni.

– Ezt hogy érti?

Miller Naoko felé biccentett, aki egy sziklán ült.

– Szándékosan kerüli őt, mióta magunk mögött hagytuk az egyes tábort. Képtelen levanni róla a szemét, de minden alkalommal, amikor már majdnem megteszi, kitalál valamit, hogy valaki mással beszélgethessen. Ez talán bátorság?

– Maga megfigyelt engem?

– Mindenkit megfigyelek – felelte Miller. – Ez a munkám.

Ránéztem Naokóra, és megállapítottam, hogy Millernek igaza van. Mióta meglátogattam a sátrában, szándékosan elkerültem, mert féltem attól, hogy mit fog mondani, és miféle emlékeket fog a felszínre hozni. Újra és újra gyávának bizonyultam. De ennek vége.

Szemügyre vettem Millert, a goromba sztoicizmusát, a kegyetlen őszinteségét. Talán nekem is többre lett volna szükségem ezekből a saját életemben.

– Köszönöm – mondtam. Nagy levegőt vettem, és elindultam Naoko felé.

Ő megfordult, és rám nézett. Levette a szemüvegét, és különös kifejezés ült az arcán.

– Szia, Harry!

– Naoko – suttogtam. Ennyi év után még mindig furcsa volt kimondani a nevét. – Úgy látom, jobban vagy.

Bólintott.

– Azt hiszem... talán. Minél magasabbra megyünk, annál inkább úgy érzem, hogy önmagam vagyok. Amikor ránk találtak a kettes táborban, szinte semmire sem emlékeztem. Nem tudom, hogyan jutottam fel oda. Azt hiszem, John segített. De utána lehoztak, hogy felépüljek a hegyi betegségből, és minél alacsonyabbra mentem, annál zavarosabbak lettek a dolgok. Mintha fent hagytam volna a tudatom egy részét. Sehogy sem tudtam összefűzni a gondolataimat. Képtelen voltam befejezni a mondataimat. Alig emlékszem valamire, csak egy-egy pillanatra, semmi hasznosra. De minél magasabbra megyek, annál jobban vagyok. Tudom, hogy ez furcsán hangzik.

– És *mit* láttál, amikor beugrottak azok a pillanatok? Emlékszel valamire?

– Emlékszem azokra a lényekre. A csápokra. A haragra. – Lehunyta a szemét. – De nem ez a lényeg. Volt valami más is. Nem stimmelt az *idő*. Nem volt... – Elcsuklott a hangja, és levegő után kapott.

– Mi történt a másik csapattal, Naoko? – kérdeztem. – Említetted őket a viharos éjszaka előtt.

Bánat ült ki az arcára.

– Sajnálom. Nem tudom. Amikor rájuk gondolok, összezavarodnak a dolgok. Az a rengeteg harag, amikor ellenem és egymás ellen fordultak...

– Egymás ellen fordultak? Megölték egymást? Ezt akarod mondani?

Könnyes lett a szeme.

– Nem tudom, Harry. Egyszerűen nem tudom.

– El kell vinnünk téged innen – mondtam. – Nem hiszem el, hogy rákényszerítenek a hegymászásra. Jobban tenném, ha fognálak, és elmennénk erről a helyről.

– *Nem!* – Naoko szeme megint dühösen szikrázott. – Hát nem érted? Nem mehetek el innen. A csúcsra hív engem, Harry. És szerintem nem fog elengedni. Te is érezted, igaz?

Lassan bólintottam.

Naokónak igaza volt.

Azt hiszem, érthetően le kell írnom, mert nem tehetek többé úgy, mintha nem lenne ott: felfelé vonz valami, Hattie. A bennem lakozó sóvárgás arra ösztönöz, hogy feljussak a

csúcsra, és nem tudom, honnan ered. Ez nem pusztán kíváncsiság, hanem tagadhatatlan szükséglet. Megrémít.

– Hiába mennék el innen – folytatta Naoko. – Te is láttad, mi történt velem. Számomra csak egy út létezik ezen a hegyen. Felfelé kell mennem.

Hallgattam, és egy darabig a havat bámultam.

– Sajnálom – mondta Naoko, és felpillantott rám. – Úgy tűnik, hogy mostanában elég gyatra a memóriám. Pár nappal ezelőtt bejöttél a sátramba, hogy beszéljess velem, igaz? Mit akartál mondani?

Vettem egy mély lélegzetet, mert váratlanul ért a kérdés.

– Nem, én... nem tudom, mit mondjak. Nem tudom, hogy jogomban áll-e kimondani. Sok idő telt el azóta. De csak azt akartam... csak azt akartam mondani neked, hogy sajnálom.

Kérdőn összeráncolta a szemöldökét.

– Mit akarsz, Harry? Mit sajnálsz?

– Mindent. Sajnálom, hogy elhagytalak. Sajnálom azt... – Megpróbáltam lenyelni a torkomban keletkezett gombócot. – Sajnálom azt, amit tettem. Az ég szerelmére, Naoko, ne kényszeríts, hogy kimondjam!

Naoko egy darabig hallgatott, és kesztyűs kezével vonalakat húzott a porhóba.

– Ül le! – mondta, mire én esetlenül elhelyezkedtem mellette.

– Szerettelek téged, Harry. Lehet, hogy kezd elmenni az eszem, de erre emlékszem. Azt hiszem, még mindig szeretlek. Vagy legalábbis azt a férfit szeretem, aki talán még ott van valahol mélyen abban a burokban, amit magad köré építettél. Megengedtem, hogy elmenekülj és elrejtőzz az életünk elől,

mert tudtam, hogy te ezt akarod, pedig akkoriban nehezen tudtam megbocsátani neked. De hová mentél?

– Mindenhová – suttogtam. – Sehol sem telepedtem le. Felmondtam az egyetemen. Képtelen voltam egy helyben maradni. Olyan rejtélyeket kerestem, amelyekbe beletemetkezhetek. Tíz éven keresztül jártam a világot, és hírnévre tettem szert. És csak azért csináltam az egészet, hogy elmenekülhessek. – Felsóhajtottam. – És te mit csináltál?

– Mindent megtettem azért, hogy helyrehozzam a dolgokat – felelte. Kiegyensúlyozottabb lett, mintha a múltbéli emlékek segítettek volna neki az összpontosításban. – Sürgősségi ellátásra szakosodtam. Meg terepmunkára. Így kerültem ide. De egész idő alatt vártam. Számíthattál volna rám, ha vissza akartál volna jönni hozzám. – Összeráncolta a szemöldökét. – Tehát miért éppen most? Úgy kérsz bocsánatot tőlem, mintha abban reménykednél, hogy megbocsátok.

– Ez nem így van – mondtam gyorsan. – Tudom, hogy nem érdemlem meg a...

– Neked nem az én megbocsátásomra van szükséged. Magadnak kell megbocsátanod. – Felnézett rám, és abban a barna szempárban egy másodpercre megpillantottam annak a férfinak a tükörképét, aki valaha voltam; azt a férfit, akit Naoko szeretett. – Egykor volt életed, nemcsak velem, hanem előtte is, múlttal, jelennel és jövővel. Most viszont semmi sincs. Látlak téged, Harry. Látom, hogy menekülsz. Azóta menekülsz, mióta elmentél, hogy ne kelljen a múltra, a jövőre, vagy bármi másra gondolnod. Sok minden... – Pislogott néhányat, mintha összpontosítani próbált volna. – Sok minden történt velem ezen

a hegyen, de nem vakított meg. Előrefelé akarok haladni, csak hogy nem haladhatok előre olyasvalakivel, aki nem mozog, aki nem él. – Rátette a tenyerét az arcomra, és bár a kesztyű miatt nem éreztem a bőrét, megborzongtam. – Annyira életteli voltál! Most viszont csak halált látok.

Egyre szaporábban kapkodtam a levegőt, de hiába akarom a magasságra fogni, szerintem nem tehetem. Nagyon fontos, hogy lezárva tartsam azt a dobozt, Hattie. Azt a volfrámdobozt, amibe mindent beleraktam. Mert ha kinyitom, nem tudom, mit fogok tenni. Nem tudom, hogy akkor mit fog jelenteni számomra a világ.

Ám azért jöttem ide, hogy ne legyek gyáva, és magyarázattal tartoztam. Naoko levette az arcomról a kezét, félrebillentette a fejét, és szótlanul méregetett.

– Tudod, hogy fiatalon nem sok barátom volt – kezdtem. – Sőt furcsának tartottak az emberek. Tényleg az voltam, alkalmatlan a társadalmi érintkezésre. Tudod, hogy az iskolában sokat gúnyoltak, meg nem törődtek velem. Mindegy is, nem zavart. Hamarosan kezdtem úgy érezni, hogy nincs szükségem az emberekre. Éppen ezért behúzódtam a tudatom biztonságába. Bezárkóztam, és odabent csinosígtam a saját kis otthonomat, amit bőszen védtem, mert biztonságot adott. – Halkan beszéltem, és igyekeztem ügyelni arra, hogy ne remegjen a hangom. – Az évek során egyre magasabbra építettem a falakat, de odabent bizonyos helyekről ráláttam a mennyboltra, mert a lelkem egy része reménysugárra vágyott, valami többre. És azután, mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül Isten lejött hozzám. Lejött hozzám egy csodálatos nő és egy bámulatos fiú

alakjában. – Remegni kezdtem, és elfordítottam a fejem. – Életemben először teljesnek éreztem magam, és azoknak a pillanatoknak a szépsége olyan tiszta és erős volt, hogy leomlottak a falaim. Már nem volt szükségem rájuk, Naoko. Hát nem érted? A szeretet adott biztonságot. Isten megvédett. És el is árult. Felajánlotta nekem a feloldozást, azután tétlenül végignézte, ahogy darabokra tépem. *Elpusztítottam* az egészet. Te azt mondod nekem, hogy bocsássak meg magamnak. De hogyan is gondolhatnék a megbocsátásra? Egyáltalán hogyan kezdhethnék hozzá?

Elcsuklott a hangom, és hátat fordítottam Naokónak. Lassan felálltam, készen arra, hogy újra távozzak, és magányosan kóboroljak. Ő viszont kinyújtotta a kezét, és megérintette a vállamat.

– Nem azért bocsátunk meg másoknak, mert megérdemlik, Harry – mondta. Félig visszafordultam, és ránéztem. – A megbocsátás nem erre való. Azért bocsátunk meg másoknak, mert szükségük van rá. Neked is szükséged van rá. – Megfogta a kezem, és a tekintetéből könnyörgés áradt. – Bocsáss meg magadnak! Kérlek! Szeretném egy napon újra viszontlátni Harryt. A valódi énedet, nem ezt a bábut, amiben rejtőzöl.

Megszorítottam a kezét. Hosszú éveken keresztül a szégyenemmel és a megbánásommal azonosítottam önmagamat. Ez lett belőlem, és ezek nélkül semmi sem marad. Nem. Ha megbocsátok magamnak, akkor az egyet jelent a halállal.

– Képtelen vagyok rá.

Felálltam, magára hagytam Naokót, és viassasétáltam a hóba.

Miután a felvonórendszer elkészült, először Naoko ment fel, azután Polja. A derekukra erősített kötél segítségével az égbolt felé húzták őket. Az ellensúlyok miatt lassan haladtak, miközben felfelé sétáltak a sziklafalon – mintha lefelé ereszkedtek volna, csak fordítva.

Amikor én következtem, rám erősítették a kötelet, és erősen megmarkoltam. A fagyási sérülésem kezem szinte használhatatlannak bizonyult, és belém mart a fájdalom, amikor megpróbáltam rácsavarni a kötelet, de összeszorítottam a fogam, és jó képet vágtam a dologhoz. Egy másik életemben biztonságos felemelkedésért imádkoztam volna, de ez most nevetségesnek tűnt. Amikor felrántottak, hirtelen súlytalanná vált a testem, mintha a Holdon jártam, vagy az űrben utaztam volna.

A hegyen tökéletes csend uralkodott. A szél alig suttogott. A levegőben himbálózva szemügyre vettem ezt a képtelen tájat. Idefent más a fény, talán a ritka levegő miatt, vagy mert közelebb vagyunk a légkörhöz. A fénynek személyisége és alakja van. A szikla védelme alatt szelíd, higgadt és lágy, ami egy pillanat erejéig békességet és megvilágosodást sugall. Az ember úgy érzi, hogy talán megmenekül. Távolság, ahol a napsugarak tiszta erőből vetülnek rá a hóra, a fény szinte istenivé válik. Aranyszínűre festi a tájat, felemeli, és a hegy lenyűgöző méltóságára emlékeztet. De a hamis fény a legdominánsabb – az kikukucska egy csipkézett sziklaperem mögül, vagy visszaverődik a gleccserszakadékok mélyéről. Elsősorban erre figyelek oda, mert arra emlékeztet, hogy ez a hegy soha,

egyetlen pillanatra sem biztonságos a számunkra. A halál lakik itt, és nem mond le egykönnyen a királyságáról.

Miközben magasabbra emelkedtem, már nem néztem le, nehogy elájuljak a tériszonytól.

Bizonyos időközönként erőteljes hang törte meg a csöndet. Például az egyik szikla hatalmasat reccsent, és elindított egy távoli lavinát, vagy egy jégtömb sikítva és csikorogva kiszakadt az egyik gleccserből. Ilyenkor önkéntelenül összerezzenem, és a kötél kilengett a sziklafal előtt. Minden idegszálam megfeszült.

A táj nem volt állandó: mindig minden a mozgás határán állt.

Félúton megint szétnéztem.

Szemügyre vettem a magaslatokat és a mélységeket, a végtelenbe nyúló jégmezőket, a sziklahegységeket, és észrevettem valami furcsát. Dolgokat láttam a távolban. Egy csapatnyi remegő, mozgó fekete alak kapaszkodott felfelé a hegyen, mint a hangyák. Több száz méterre lehettek tőlem. Elakadt a lélegzetem. Kezdetben biztosra vettem, hogy azokat a polipszerű lényeket látom, de amikor hunyorítottam, megállapítottam, hogy emberek.

Megborzongtam. Rajtunk kívül még tíz ember gyalogolt a jégen. Mi az ördögöt kerestek idefent? Hogy kerültek ide?

Amikor alaposabban szemügyre vettem a jelenetet, láttam, hogy egy keskeny, jeges és sziklás taréjon haladnak végig. Úgy tűnt, hogy a talaj széttöredezik és mozog a lábuk alatt. A taréj túlsó végén lévő biztonságos sziklás ösvény felé igyekeztek, amelyet jégoszlopok szegélyeztek.

Egyre gyorsabban vert a szívem.

Tudtam, mi fog történni, mielőtt megtörtént. Az egyik oszlop eldőlt, az emberek pánikba estek, és futni kezdtek a jégтарéj túlsó vége felé, mielőtt az összeomlott volna alattuk. Tudtam, mert már láttam.

Mi voltunk azok, napokkal ezelőtt, amikor átkeltünk a jégesésen.

Valamiféle lehetetlen módon *ott* voltunk, kiszakítva az időből és a térből. Magamat is láttam a sor vége felé, és Naokót is, aki előttem haladt. Mindenkit láttam, miközben lemenekültünk az összeomló jégтарéjról. És azt a tényt leszámítva, hogy a múlt tárult elém, csak arra tudtam gondolni, hogy az egész fizikájának nincs értelme. Az a jégesés nem ott volt, hanem több száz méterrel alattunk.

Kiáltani akartam, hogy kiderítsem, vajon a többiek is látják-e és nem képzelődöm, de amikor a frissen elkeresztelt Bettan-fal tetejének a közelébe értem, a napfény a hegy mögé bukott, és szem elől tévesztettem az alakokat.

Valaki megmarkolta a vállamat, és felhúzott a sziklára. A Testőr komor arccal bámult le rám.

– Nagyon furcsa... – ziháltam. – Nagyon furcsa dolgot láttam.

– Mit?

– Azt láttam...

Hirtelen elhallgattam. Elmondjam neki? Megbízhatok benne?

– Segítség! – kiáltotta Naoko. – Találtam valakit!

A Testőr azonnal sarkon fordult, és futásnak eredt. Én is feltápáskodtam, lecsatoltam magam a felvonórendszerrel, és utánairamodtam. Naoko a tábor területén volt, ami csupán

néhány kampóból és sátorhelyből állt, és egy test hevert a lába előtt.

Jet.

Elszorult a torkom, és nyeltem egy nagyot. Ám amikor odaértem, rájöttem, hogy tévedtem. Egy nagy szikla tövében egy emberi test fagyott a jégbe, de nem Jet. Még sohasem láttam az illetőt.

Az tűnt föl először, hogy furcsák a ruhái: egy régi póló, formátlan nadrág és mellény, meg egy vastag rojtos kabát, ami mintha egy jelmezkölcsönzőből származott volna.

Letérdeltem a Testőr mellé, aki a holttestet tanulmányozta. A fagyott férfi arca sápadt volt, és érintetlenül megőrizte a jég. Nyilvánvalóan régóta feküdt ott.

A Testőr átkutatta a férfi különös ruházatát. Felhámozta a fagyott rétegeket, és felszerelést meg papírlapokat húzott ki belőlük. A zsebében keményre és ropogósra fagyott dokumentumok voltak. A Testőr félretette őket, és folytatta a kutakodást.

Az egészséges kezemmel felemeltem a dokumentumokat, és átfutottam őket. Kézzel írott levelek voltak egy hegymászó csapatról, amelyet azért küldtek ide, hogy új felfedezéseket tegyen. Elakadt a lélegzetem, és közelebb húztam magamhoz az egyik lapot.

– Mit is mondott, mióta van itt ez a hegy? – suttogtam.

A Testőr rám nézett.

– Tessék?

– Mióta van itt?

– Néhány hónapja. Három vagy legfeljebb négy.

– Biztos benne?

Összeráncolta a szemöldökét.

– Az expedíció előtt készült műholdas felvételek ezt igazolják. Nem volt itt, azután itt termett. Miért?

– Azért, mert ezek a levelek 1754-ben íródtak – feleltem, és megnedvesítettem kicserepesedett ajkamat. – Nem tudom, ki ez, de több mint kétszáz éve fagyott meg ezen a hegyen.

Sejtelmem sincs, meddig bámultam a holttestet, miközben igyekeztem úrrá lenni a megdöbbenésem és értetlenségemen, amelyek hullámokban törtek rám. Egy test, amit mintha kiszakítottak volna a történelemből. Az időtágulás. A térből és időből kiragadott jégesés, meg mi, akik még mindig fölötte gyalogolunk át, újra és újra, a végtelenségig.

Önkéntelenül Santira és az egyik galériára gondoltam, ahová együtt mentünk el.

Képzőművészet. Idő. Tér. Santi.

Mi köti össze ezeket egymással? És miért nem tudlak kivenni téged a fejemből?

És egy szempillantás alatt összeállt az egész. Úgy csapott belém a felismerés, mint a villám. Mintha vakon botladoztam volna egy sötét szobában, és most valaki felkapcsolta volna a villanyt.

– Ó! – leheltem, aztán elnevettem magam.

Pontosan tudom, hogy mi ez a hegy.

JANUÁR 31. (ÉJSZAKA)

Kettes tábor

Drága Hattie!

Máris kezdenek megváltozni a dolgok. Az új ismeretek mindig kérdéseket vetnek fel. Minden felfedezés új kutatási területeket tár fel. Egyre gyakrabban veszem észre magamon, hogy megkérdőjelezem a többieket. Miért vannak itt? Mit akarnak? Nem tagadhatom, hogy ez a hegy hív engem, és fel akarja venni velem a kapcsolatot, mintha ismerne. Vajon ők is olyan erősen érzik ezt, mint én?

A magasság miatt már nem tudok aludni. Éjszakánként órákon keresztül ébren fekszem, halálosan kimerülten, kétségbeesetten vágyva a pihenésre. Amikor végre elalszom, suttogásokat hallok. Terveket szövögetnek és titkolóznak. A többiek lassan megváltoznak. A Testőr már nem az a férfi, aki akkor volt, amikor megérkeztünk. Naoko azt mondta, hogy a csapata tagjai egymás ellen fordultak. Velünk ez miért ne történhetne meg? Talán Jettel már megtörtént, és ő felelt Sanderson haláláért. Vajon még időben észre fogom venni a változást? Néha megpillantom őket – Palmert, a Testőrt, Bettant és már Millert is –, miközben összebújva beszélgetnek, túlságosan távol ahhoz, hogy hallani lehessen őket, vagy bemennek az egyik sátorba, és behúzzák a cipzárt. Eltitkolnak előlünk dolgokat. Nem bízom meg bennük.

Senkiben sem bízom.

Miután felfedeztük a holttestet, bementünk a kettes táborba, és felállítottuk a sátrakat. Ez a tábor szinte összehasonlíthatatlan az előzőekkel. Egy sziklás kiszögellésen helyezkedik el, és a csipkézett falak némi védelmet biztosítanak a szélről. A talajba fémrudakat fúrtak, azokhoz erősítjük a sátrainkat, de ennyi az egész. Nincs semmi nyoma annak az expedíciónak, amelyik előttünk járt itt.

Egyedül kellett felvernem a sátram, ami komoly kihívást jelentett, főleg a sérült kezem miatt. Bettan pillanatok alatt végzett a sajátjával, azután céltalanul lődörögni kezdett a tábor területén, és senkinek sem ajánlotta fel a segítségét. Egyszer, amikor elsétált mellettem, megkértem, hogy dobja oda nekem a lába előtt heverő kötelet, de csak elvigyorodott, és még messzebbre rúgta tőlem.

Valóban vannak itt készletek egy fémládába zárva, amit a jéghez erősítettek, de most már kénytelenek vagyunk magvakkal, energiaszeletekkel és szardínia-, bab- és marhahúskonzervekkel beérni. Kezdem úgy érezni, hogy hamarosan extra oxigénre lesz szükségem ahhoz, hogy kényelmesen kibírjam a napot. Állandóan szorít a mellkasom. De még mindig hosszú út áll előttünk, és az oxigén nem azért van, hogy a kényelemre pazaroljuk.

A sátram valamivel nagyobb annál a helynél, amire egy embernek szüksége van az alváshoz. Nyilván arra számítottak, hogy dolgozni vagy kísérletezni fogok benne. De igazság szerint, ahogy telnek a napok, egyre távolabbinak érzem a küldetésünk eredeti célját. Nagyon hideg van idefent. A hőmérők tanúsága

szerint mínusz tizenhét fok. Egyetlen réteg ruhát sem tudok levenni, főleg éjszaka. A szél miatt a bőr azonnal megfagy. A hideg miatt az agy is lassabban működik. Néha még a legegyszerűbb gondolatok is kiesnek a fejemből.

A sátram viszonylagos melegében, védve a szélről, végre megtudtam vizsgálni a kezem. Semmit sem éreztem. Halványan arra gondoltam, hogy az ujjaim már elhaltak. Megfeketedtek és rothadásnak indultak. Le kell vágni őket, különben az elfagyás továbbterjed. Egyelőre csak három ujjam halt el tövig, de ez nem fog sokáig így maradni. Ha még valaha használni akarom a kezem, akkor el kell távolítani őket.

Érszorítót tekertem a karomra, elővettem a zsebemből a késemet, és rányomtam a húsrá. Valamelyest megnyugtató érzés volt, hogy legalább nem érzem a pengét. Rátettem a kezem az asztalra, ráhelyeztem a pengét az ujjaim tövére, a fagysérülés határára, és belegyűrtem egy rongyot a számba, hogy ráharaphassak.

Vettem egy nagy levegőt, azután még egyet.

Képtelen voltam megtenni.

Letettem a kést, és felhúztam a kesztyűmet. Nem a fájdalomtól féltem, egyáltalán nem. Létezik annál valami sokkal mélyebb, talán egy biológiai ösztön, ami nem engedi meg az öncsonkítást. Felsőhajtottam. Tudtam, hogy hamarosan meg kell csinálni. De nem most.

Megkértem a csapat tagjait, hogy evés után maradjanak kint, hogy megoszthassam velük a felismerésemet. Fejben százszor is átgondoltam, hogy mit fogok mondani, és minden alkalommal egyre képtelenebbnek tűnt a magyarázat. Mintha a hegy súlya

nehezedett volna rá az agyamra, megakadályozva, hogy úgy illesszem egymáshoz a kirakós darabjait, ahogy az számomra megfelelő lenne.

Ráadásul azt sem tudtam, hogyan fognak reagálni a többiek. A Testőr egyre furcsább lett. Halálosan komoly volt és pillanatok alatt felkapta a vizet. Palmer kifürkészhetetlenné vált. Bettan kompetensnek tűnt, de az arroganciája miatt kiszámíthatatlan volt. Elvileg ők lettek volna a vezetőink, akik felvisznek minket erre az átkozott hegyre, de minél több időt töltöttem el velük, annál inkább az az érzésem támadt, hogy nem a mi érdekeinket tartják szem előtt.

Kiosontam, amíg a többiek még a sátraikban tartózkodtak, hogy felnézhessek az égre. Átvágtam az apró táboron, kísértéltem a sziklaperem szélére, és felfelé bámultam. Szinte lehetetlen leírni, hogy milyen a világ ezen a magasságon. Óceán, felhő és égbolt egyetlen, végtelen vászonra olvad össze, és mintha a szilárd talaj kizuhanna az ember lába alól. Bizonyos értelemben olyan, mint a lebegés. Vagy a fulladás.

A tökéletes csendben ekkor halk beszédfoszlányok ütötték meg a fületem. A legközelebbi sátorhoz húzódtam, és felismertem Palmer hangját.

– ...valószínűleg széles körben fegyverre alakíthatók. Természetesen folyamatosan új mintákat vettünk. Az előző csapatnak nincs nyoma, és a vegyészt sem találtuk meg.

Közelebb csoszogtam, ügyelve arra, hogy ne ropogjon a hó a bakancsom talpa alatt. Palmer műholdas telefonjának hangszórójából egy recsegő hang válaszolt, de nem értettem, mit mond.

– Negatív – felelte Palmer. – Nem volt több kérdés, ami érintené Apollót.

Olyan közel hajoltam a sátor anyagához, amennyire csak tudtam anélkül, hogy rázuhantam volna, de a recsegő hang még mindig nagyon halk volt.

– Megerősítve. A küldetés a terv szerint folytatódik. Jelentkezni fogok, amint lehet.

Sípolás hallatszott, azután Palmer felállt. Gyorsan eltávolodtam a sátortól, és vártam. Megint felnéztem az égboltra, miközben a többiek lassan kibújtak a sátraikból, hogy meghallgassák a mondandómat.

Még sütött a nap, de már alkonyodott. Miközben besötétedett, a fénynek súlya lett. A látásom eltompult, és a horizont felől érkező utolsó napsugarak mintha táncoltak volna előttem; mintha a fotonok megnőttek és láthatóvá váltak volna.

Emlékszel, Hattie, hogy tízéves korodban elvittelek kempingezni Northumberlandbe? Azzal töltöttük az estét, hogy kategorizáltuk a fényt és a sötétséget, és új szavakat találtunk ki minden árnyalatra. Bárcsak megmutathatnám neked az itteni naplementét! Amikor ezen a hegyen beesteledik, olyan a sötétség, amelyet még sohasem láttam.

Ez nem pusztán a fény hiánya.

Él és lélegzik.

Letelepedtünk a propán-bután gázzal táplált tűz köré. Ez a gáz rendkívül gyúlékony, de a levegő alacsony oxigéntartalma miatt most csak füstölt és sercegett. Elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy meleget adjon, de lángokra nem futotta tőle.

Mindenki ott volt, Millert kivéve, aki a tábor körül járkált, arra az esetre, ha megint ránk támadnának a szörnyetegek.

Néhányan ülve, mások állva fogyasztották el a kekszet és a maradék sajtot, amihez babkonzervet kanalaztunk. Csak a szemem sarkából láttam, hogy a Testőr áttúrja a holmiját, hátha talál még valamit, de hiába. Kezdték megfogyatkozni a készleteink.

Miközben a kekszet rágcsáltam, Gideont figyeltem, aki megvizsgált egy babszemet, ami ráragadt a kanálára. Megpiszkálta, megforgatta, utána visszatette a konzervdobozba. Látszólag semmit sem evett.

Megkerestem Naokót a tekintetemmel, és ő éppen engem nézett. Egyenesen bele a szemembe. Olyan szenvedély és elszántság áradt belőle, mint még soha. Igaza volt: minél magasabbra kapaszkodott, annál erősebbnek tűnt. Úgy éreztem, hogy velem pontosan az ellenkezője történik.

Vacsora után a csapat tagjai várakozásteljesen rám pillantottak.

Gondolatban felidéztem az általam összeállított magyarázatot, és megköszörültem a torkomat.

– 1988-ban egy kis kutatási projektet vezettem Sydney-ben, egy Ronald Pangborn nevű férfival. A Van der Waals-erőkkkel és a Lamb-eltolódással foglalkoztunk. Érdekes következtetéseket lehetett levonni Heisenberg hidrogénnel kapcsolatos nézőpontjából, ami... – Felsóhajtottam, mert rájöttem, hogy ez felesleges információ. Máris eltértem a tárgytól. – Tulajdonképpen rendkívül apró kvantumrészecskékkel foglalkoztunk, elsősorban elektronokkal és kvarkokkal,

amelyek látszólag véletlenszerűen bukkantak fel és tűntek el a vákuumban.

– Mint ez a hegy – jegyezte meg Palmer.

Halványan elmosolyodtam, amitől azonnal felrepedt a szám.

– Igen. De nem kötöttem össze azonnal ezt a két dolgot egymással, egészen addig, amíg eszembe nem jutott, hogy ez a hegy nemcsak felbukkant, hanem látszólag *újra* felbukkant.

Bettan közelebb lépett a tűzhöz, és most először láttam őszinte érdeklődést az arcán valami olyasmivel kapcsolatban, aminek nem volt köze sem a személyéhez, sem a hegymászáshoz.

– És hogyan csinálja?

– Nézzék, nem oldottam meg mindent, mert a jelenlegi fizikával kapcsolatos ismereteink alapján azok a dolgok, amelyekkel találkoztunk, lehetetlenek. Ennek ellenére megtörténtek. Láttuk őket. Éppen ezért újra kell értelmeznünk a feltételezéseinket. Ez volt az első hiba, amit elkövettem. Abból indultam ki, hogy még mindig abban az univerzumban működünk, amelyik egydimenziós, lineáris idő mentén, és háromdimenziós térben létezik. Csakhogy ez nem így van.

– Hová akar kilyukadni? – kérdezte Palmer.

– Ez a hegy egy tesszerakt.

A nő értetlenül felvonta a szemöldökét.

– Nem tudom, mi az.

Visszagondoltam arra a magyarázatra, amit Santinak adtam, évekkel ezelőtt.

– Szigorú értelemben véve a tesszerakt egy kocka négy dimenzióban, néha hiperkockának is nevezik. Természetesen ez

nem ilyen egyszerű, de az a lényeg, hogy egy olyan építményen vagyunk, amelyik négy dimenzióban létezik. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy ez egy hiperhegy.

Palmer hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Honnan tudja?

– Ez az egyetlen értelmes magyarázat. Szinte az összes általunk tapasztalt jelenség megmagyarázható, ha megértjük, hogy háromdimenziós tudattal rendelkező élőlények vagyunk, amelyek egy négydimenziós térben léteznek, de ehhez azt is el kell fogadnunk, hogy kétdimenziós időt érzékelünk.

– Kétdimenziós időt? – morogta Palmer. – Úgy érzem, hogy szándékosan össze akar zavarni.

– Talán pontosan ezt akarja – jegyezte meg halkán Bettan. – Ha ő az egyetlen, aki megérti a hegyet, akkor ő lesz a főnök. Talán ez a célja.

Palmer nyugtalanul toporgott, és ide-oda cikázott a tekintete köztem és Bettan között. Én figyelmen kívül hagytam a vádaskodó megjegyzést, mert nem értettem, mi váltotta ki.

Mióta nem bíznak meg bennem? És miért?

– Oké, oké. – Hátráltam egy lépést. Kapart a torkom, mert kiszáradt. Ránéztem Naokóra egy kis támogatásért, és ő bátorítóan bólintott is. – Megpróbálom érthetőbben elmagyarázni. Képzeljenek el egy lapos felületet, például egy asztallapot! Le akarjuk fedni papírlapokkal, de úgy, hogy nem fedhetik egymást. Előbb-utóbb elfogy a hely, igaz? Ez egy kétdimenziós sík, és ebben a két dimenzióban véges a hely. Mit tehetünk? Esetleg felrakhatunk egy irattartó szekrényt az

asztalra, ennek köszönhetően hirtelen egy harmadik dimenzióban is le lehet rakni a lapokat, így sokkal több elfér.

– Igen, ez érthető – mondta Thomas.

– Most képzeljék el, hogy maguk hangyák, és csak kétdimenziós felületként tudják értelmezni az asztallapot. Végigsétálnak rajta, és amikor elérnek a végére, vissza kell fordulniuk. Ha felteszek egy papírlapot a szekrény tetejére, akkor az a hangya számára eltűnik. Kivettem a számára értelmezhető létezésből. Egy darabig ott volt, azután eltűnt. Ha visszateszem az asztalra, akkor újra felbukkan.

Palmer bólintott, mintha kezdte volna megérteni, hová akarok kilyukadni. Polja a szemét forgatta.

– Most képzeljék el, hogy tele akarom pakolni dobozokkal a sátram, de egyre kevesebb hely áll a rendelkezésemre. Mit tehetek? Nos, ha hozzáférnék a negyedik dimenzióhoz, akkor berakhatnám őket oda. De mivel emberek vagyunk, és három dimenzióban érzékeljük a dolgokat, a dobozok egyszerűen eltűnnének. Kivéve természetesen akkor, ha valaki visszateszi őket.

– Ez történik a kvantumrészekcskékkal is – vont le a következtetést Thomas. – Ezek szerint ez a hegy már biztosan járt korábban is a Földön?

– Azt hiszem, mindig is itt volt. Pusztán arról van szó, hogy a Föld túlnyomó részét nem látjuk. Vakká tesz minket az érzékelésünk.

– Ez örültség – közölte Bettan, és megcsóválta a fejét. – Micsoda baromság! Négy dimenzió? És hogy jött rá erre? Hirtelen megszállta az ihlet?

A Testőr bólintott, és rám nézett.

– Én is tudni szeretném erre a kérdésre a választ.

– Csak az igazságot próbálom kideríteni – makacsodtam. Hirtelen dühös lettem Bettanre, Palmerre és a Testőrré. Elhátráltam a szárnalmas kis tűz mellől, és végigmértem őket. Azok után, hogy titkolóztak, még ők vonnak kérdőre engem? – Emberek *haltak meg*, és maguk *semmit sem* mondanak nekünk. Valóban el akarják hitetni velünk, hogy semmit sem tudtak meg az előző expedíció tagjaitól? Egyáltalán semmit? Még azt sem árulják el nekünk, hogy ki irányítja ezt az egészet! Kinek tartoznak elszámolással? Mi az az Apollo?

A Testőr arca kővé dermedt, és megfeszültek az izmai.

– Ez titkos információ, Harold – mondta Palmer, aki a Testőr mellett állt, és karba tette a kezét. – Magának ezt nem kell tudnia.

– Miért nem? – Széttártam a karomat. Mindenki felém fordult, és mivel körben álltak, én pedig néhány méterre voltam tőlük, úgy éreztem magam, mint egy tárgyaláson. – Ha nekünk kell kiderítenünk, hogy mi folyik itt, akkor minden információra szükségünk van.

Palmer egy darabig szótlanul meredt rám.

– Azért, mert nem bízom meg magában – felelte végül.

– Bizalom?! – üvöltöttem, és dübörgő léptekkel odavágtattam hozzá. – Én maguk közül senkiben sem bízom meg!

Aztán meglöktem.

Palmer hátratántorodott, és megcsúszott a bakancsa a jégen. A szemem sarkából láttam, hogy Naoko görcsösen megborzong,

mintha valaki megütötte volna. A Testőr egy szempillantás alatt előhúzta a pisztolyát, és rám fogta.

Palmer visszanyerte az egyensúlyát, és elkapta a Testőr karját. A férfi hirtelen felé fordította a tekintetét, de a pisztolyt nem eresztette le. Mozdulatlanra dermedtem, hevesen vert a szívem, és forróság járta át a testemet. A Testőr higgadtan meredt az ezredesre, de merev testtartása azt harsogta: *Eressz el!*

Én nem mozdultam meg. A többiek az eseményeket figyelték, Naokót kivéve, aki látszólag képtelen volt rám nézni. Hirtelen megborzongtam. Miért löktem meg Palmert? Gondolkodás nélkül cselekedtem. Egyszerűen *megtörtént*.

– Azt hiszem, Haroldnak el kellene gondolkodnia a viselkedésén – mondta kimérten és higgadtan az ezredes. A lehelete forró gőzfelhőként szállt fel a szájából. Senki sem mozdult meg. Palmer először rám nézett, azután a pisztolyra, majd megint rám. Nyilvánvalóan azt sugallta, hogy térjek vissza a magyarázatomhoz, mégpedig gyorsan.

– Mindannyian nyugodjunk meg, jó? – mondta Thomas, és békítően széttárta a karját. – Kanyarodjunk vissza a lényeghez, és hallgassuk végig Haroldot!

Palmer olyan lassan és óvatosan eresztette el a Testőr karját, mintha kígyó lett volna. A Testőr hátrált egy lépést, még mindig szigorú arccal, ám úgy besötétedett mostanra, hogy nem láttam a szemét. Vettem néhány mély lélegzetet, de még mindig hevesen vert a szívem, az izmaim megfeszültek, és *rettenetesen* dühös voltam.

Mi az ördög folyik itt?

– Ezek szerint egyszer már itt volt ez a hegy? – tudakolta Thomas, miközben beállt közém és a Testőr közé. – Ezen a helyen, a mi három dimenziókban? – Ezt az információt látszólag nagyon lényegesnek tartotta.

Megráztam a fejem, hátha kitisztul egy kicsit.

– Talán. Vagy valahol máshol. Ha magasabb dimenziókban mozog, akkor nem kell túlságosan messzire mennie ahhoz, hogy egészen máshol legyen. Figyeljenek. – Benyúltam a kabátom alá, és előhúztam azt a papírlapot, amit a naplóból téptem ki. – Jusson eszükbe a hangya. Most ennek a lapnak a sarkából indul. – Összehúztam a papír két sarkát úgy, hogy majdnem összeértek. Belemerültem a magyarázatba, és ez segített. – A mi kétdimenziós hangyáknak keresztül kellene gyalogolnia az egész lapon ahhoz, hogy eljusson az egyik sarkától a másikig. De egy olyan hangya számára, amelyik hozzáfér a harmadik dimenzióhoz... nos, neki a papír két sarka alig egy centire van egymástól. Ez a hegy bárhol felbukkanhatott a világon, sőt akár a Marson is, azután átlépett egy másik dimenzióba, és visszatért ide. A jégbe fagyott férfi alapján az 1700-as években egyszer már itt járt. És ki tudja, hányszor fordult meg errefelé azelőtt?

– De egy efféle dologról bizonyára készültek volna feljegyzések – dünnyögte Bettan, aki a csenevész tűz mellett kuporgott.

– Erről az expedícióról is lesznek feljegyzések, miután véget ér? – vágtam vissza.

Bettan hanyagul legyintett egyet, tudomást sem véve a megjegyzésemről.

– Azt hittem, hogy az *idő* a negyedik dimenzió.

– Nem – feleltem, és igyekeztem összpontosítani. – Számunkra az idő egy dimenzióban, egy egyenes vonal mentén mozog. Úgy érzékeljük, hogy előrehaladunk a vonal mentén, és hátra tudunk nézni, de semmi több. Azt állítjuk, hogy jelenleg négy dimenzióban érzékeljük a világot: ebből három a tér, a negyedik pedig az idő. Én egy negyedik *térbeli* dimenzió létezéséről beszélek.

Hagytam nekik egy kis időt, hogy megemészhessék a hallottakat, mielőtt folytattam. A Testőr még hátrébb húzódott; Palmer a közelében maradt. Alakja kirajzolódott az éjszakai égbolt előtt.

– Ha ez a hegy egy magasabb térbeli dimenzióban létezik, akkor az megmagyarázza, hogyan bukkanhat fel az óceán közepén. Ahogy azt is, hogyan fagyhatott meg itt 1754-ben egy férfi. De arra persze *nem* ad választ, hogy miért nyúlik meg itt ilyen furcsán az idő.

– Azt miből deríthetnénk ki? – kérdezte Thomas.

– Térjünk vissza a hangyánkhoz! – makacskodtam. Próbáltam lekötni a többiek figyelmét, és igyekeztem én magam is összpontosítani. Naoko továbbra sem nézett rám. – Most egy egyenes vonal mentén halad. A hangya egy egydimenziós lény. Csak előre tud menni, vagy hátra. Így érzékeli a teret. Most képzeljék el, hogy már nem a térről beszélünk, hanem az időről. Úgy érzékeljük az időt, mint az a hangya a vonalon: előre és hátra. De ha egy lény kétdimenziós, sőt akár háromdimenziós időben létezne, akkor mindent látna, ugyanúgy, ahogy fentről mi is látjuk az egész vonalat. A múlt, a jelen és a jövő egyszerre

létezne. Ebben az esetben mozgatni lehetne a részeket, össze lehetne kötni a végeket a kezdetekkel, és hurkokat lehetne belerakni. Ez nem feltétlenül magyarázza meg azt az érzést, hogy megnyúlik az idő, de segít megmagyarázni néhány általunk tapasztalt jelenséget. Például az alaptáborban tartózkodók idővel kapcsolatos furcsa beszámolóit, meg azt is, John hogyan tudta megjósolni a jövőt.

És hogy néhány nappal ezelőtt magunkat láttam a jégén, tettem hozzá gondolatban, de nem mondtam ki hangosan. Már ez a felismerés is megrázta a csapat tagjait.

– Én továbbra is úgy gondolom, hogy ez baromság – morogta Bettan.

– Nos, szerintem az a baromság, amit eddig eltitkoltak előlünk – vágtam vissza. – Valóban el akarja hitetni velem, hogy nem számított arra, hogy találkozni fogunk azokkal a lényekkel? Akkor miért vannak ilyen alaposan felfegyverkezve? Mi mást rejtegetnek még előlünk?

– Csak óvatosan, Harold! – figyelmeztetett halkan a Testőr, és szavai mögött fenyegetés rejlett.

– Különben mi lesz? – követeltem, mert képtelen voltam úrrá lenni a hirtelen fellobbanó haragomon. Megkerültem Thomast, és tettem néhány lépést a Testőr felé. – El fog temetni engem? Kitöröl a történelemből, mint a többieket? Talán Sandersonnal is ezt csinálta? Vagy *Jettel*?

Mire felfoghattam volna, hogy mi történik, a Testőr ökle belecsapódott az arcomba. Megbotlottam, lezuhantam a hóra, és átjárt a fájdalom. Naoko halkan felkiáltott, odaszaladt

hozzám, és átölelt a hóban. A haragom olyan gyorsan illant el, mint ahogy felbukkant.

Felpillantottam, és láttam, hogy Palmer elkapta a Testőr karját, és visszahúzta. Bettan a tűz mellett vigyorgott; úgy tűnt, mindjárt elneveti magát. Thomas aggodalmas és értetlen pillantást vetett Poljára, aki ezt látszólag nem vette észre.

A Testőr szeme izzott a dühtől. Még sosem láttam, hogy így felbőszült volna. Megpróbálta lerázni magáról Palmert, de a nő erősen fogta.

Egy pillanatig azt hittem, hogy megint elő fogja húzni a pisztolyát, de ehelyett összegörnyedt, és az ezredes elengedte. A Testőr kihúzta magát, vetett rám egy dühös pillantást, azután elviharzott a sátra felé.

– Jól van – mondta Palmer, és körbenézett. Nyilvánvalóan azt akarta, hogy lépjünk tovább. – Ezek szerint az a maga hatalmas elmélete, hogy ez a hegy négy térbeli dimenzióban létezik.

– *Róla* nem fogunk beszélni? – kérdeztem, és a távolodó Testőr felé böktektem.

Naoko rátette a kezét az arcomra, és felszisszentem a fájdalomtól.

– Azt majd vele elintézem – felelte fagyosan Palmer. – Ne foglalkozzon vele! Négy térbeli dimenzió és két időbeli dimenzió?

Felsóhajtottam, felültem, és Naoko felsegített.

– *Legalább.*

– Oké. És ezt a hegyet magasabb síkban létező lények rakták ide, amelyek képesek felfogni és érzékelni a magasabb dimenziókat.

Megdörzsöltem az arcomon lévő dudort, és a szemembe is belehasított a fájdalom.

– Azt hiszem.

Palmer vett egy mély lélegzetet.

– *Miért?*

– Sejtelmem sincs.

– Nagyszerű! – jegyezte meg gúnyosan Bettan. – Ez igazán hasznos volt.

Felállt, sarkon fordult, és elindult a sátra felé.

Mintha ez lett volna a végszó arra, hogy a megbeszélés véget ért, Polja, aki egész idő alatt hallgatott, halkán felmordult, és távozott. Amikor elhaladt mellettem, megpaskolta a vállamat.

– Ha további elméletei is vannak, vagy ha *lát* egy újabb jelenséget, akkor mindenképpen mondja el nekünk, világos? – mondta lassan Palmer.

Miközben elsétált, Naoko felém fordult.

– Hadd beszéljek vele! Nem tudom, miért lökted meg, és azt sem tudom, hogy miért ütött meg téged a Testőr, de ez így nincs rendjén. Óvatosnak kell lennünk idefent. Vigyáznunk kell egymásra.

– Köszönöm – mondtam, mert más nem jutott eszembe. A szerepcsere erőteljesen hatott, és nem értettem, mi siklott félre. Én csupán az elméletemet akartam elmagyarázni, és sehogy sem tudtam felfogni, az hogyan csapott át üvöltözésbe és verekezésbe. Miért voltam olyan agresszív? Miért volt olyan dühös a Testőr? Nem tudom megválaszolni ezeket a kérdéseket, Hattie, és ez nagyon megijeszt.

Thomas odalépett hozzám, és félénken elmosolyodott. Hátrapillantott a válla fölött a többiekre, akik a sátraik felé igyekeztek, és lassan elnyelte őket az éjszaka.

– Nos, én hiszek neked – mondta végül.

Felvontam a szemöldököm.

– Igazán?

– Egy régi vicc jut róla az eszembe – felelte. – Két fiatal hal egymás mellett úszik, és szembetalálkoznak egy idősebb hallal, amelyik a másik irányba halad. Az idős hal odabiccent nekik, és azt mondja: „Jó reggelt, fiúk! Milyen a víz? A két fiatal hal egy darabig úszik, azután az egyik ránéz a másikra, és megkérdezi: „Mi a fene az a víz?

– Igen. *Pontosan* erről van szó. – Ráböktem Thomasra, mert nagyon örültem, hogy a problémára összpontosíthatok. – Az a bajunk, hogy túlságosan hozzá vagyunk szokva a környezetünkhöz. Kétségtelen, hogy ez számunkra örültségnek hangzik, de ha kihúznám az egyik halat a vízből, hogy alaposan megnézhessen engem, mit látna? Miféle történeteket fog mesélni, miután visszatettem a vízbe? Senki sem hinne neki. Örültnék tartanak, vagy... meghurcolnák.

Thomas elvigyorodott.

– Ő lenne Jézus.

– Tessék?

Felvonta a szemöldökét. A tűz halkan pisláskolt közöttünk, ám az égbolton ülő hatalmas és fehér hold jelentette az egyetlen fényforrást.

– Ugyan már! A hal lejön a létezés egy másik síkjából, és csodába illő dolgokról beszél, amelyek kizárt, hogy valóságosak

legyenek. A többi hal annyira nem hisz neki, hogy keresztrefeszítik. Azt ne mondd, hogy még nem hallottad ezt a történetet!

Döbbsen meredtem rá, de mielőtt megszólalhattam volna, Thomas elnevette magát. Láttam, hogy a Testőr kidugja a fejét a sátrából, és a következő pillanatban Palmer feje is felbukkant mellette. A sötétség miatt csak alakokat láttam, de éreztem, hogy gyanakvóan méregetnek minket. Sejtettem, miféle kérdések kavarghatnak a fejükben: *Vajon min nevet? Talán tud valamit, amit mi nem?*

Thomas nevetése mosollyá szelídült.

– Az előbb eszembe jutott valami.

– Micsoda?

– Gondolj csak bele! – Remegett a hangja az izgatottságtól. Megfordult, és körbemutatott a körülöttünk lévő tájon. – Ha ez a hegy, ez a képtelen, isteni hegy, ami a csúcs felé ösztönöz minket, az idők során újra és újra felbukkant, mesék és legendák születtek volna róla, még akkor is, ha senki sem hitt a beszámolóknak. A történeteinkben akkor is nyoma lenne. – Remegett a keze a lelkesedéstől. – *Gondold csak végig!* Te is tudod, hogy milyen gyakran ismétlődik meg ugyanaz az elképzelés a különböző kultúrákban: Mózes megmássza a Sínai-hegyet, hogy találkozzon Istennel és lehozza az isteni törvényeket; a Pándava-fivérek a *Mahábháratában* a Kajlás-hegy csúcsán találják rá a mennyországba vezető kapura; Szisüphosz újra és újra megmássza Hadész hegyét, egészen az örökkévalóságig. A szent hegy az összes vallásban előfordul. Az Olümposz, a Hara Berezaiti, a Meru-hegy. – Beszéd közben hevesen gesztikulált, és szinte sugárzott az arca. – De mi van

akkor, ha ezek valóságosak? Mi van akkor, ha egyszerűen csak fizikailag hozzáférhetetlenné váltak?

– Hová akarsz kilyukadni? – kérdeztem, miközben egy jéghideg szellőkés süvített el az arcom mellett. – Azt akarod mondani, hogy az Olümposzon vagyunk?

Thomas megrázta a fejét, és elvigyorodott.

– Nem csupán az Olümposzon, hanem az idők kezdetétől létező összes istenség hegyén. Ha helyes az elméletem, Harold, akkor az emberiség történetének legszentebb helyén állunk.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy mindjárt szétveti az izgatottság. Azután leszegte a pillantását, és összeráncolta a szemöldökét. Megpróbált szavakat formálni, de csak némán tátogott, és végül előrebukott.

Mielőtt elkaphattam volna, összeroskadt a földön.

Miller bevitte Thomast a sátrába, miközben Naoko elment az orvosi felszerelésért. Egyszer csak, bármiféle megegyezés nélkül, megint ő lett az expedíció orvosa – már nem csak egy túlélő volt, akiről mi gondoskodtunk. Miután visszajött, azt mondta, hogy egy kis helyre lenne szüksége Thomas körül. Az egyébként sem segít, ha túl sokan toporgunk körülötte. Nyugtalanul szétoszlottunk, és megpróbáltunk pihenni valamennyit.

Mivel még éhes voltam, ettem egy kis zabkását és szardíniát. Furcsa összeállítás, de ezen a hegyen már hozzászoktam a különös dolgokhoz. Egy kis hó segítségével kitakarítottam a műanyag tálat és a kanalat, és visszatettem őket a táskámba.

Néhány óra elteltével kikukkantottam a sátramból. Gyorsan körbenéztem, mert nem akartam felhívni magamra a figyelmet.

Ezen a hegyen sohasem éreztem biztonságban magam, attól a perctől kezdve, hogy megérkeztem, de most már a csapatom tagjait is veszélyesnek találtam. Képtelen voltam kivenni a fejemből a Testőrt; azt, ahogy rám támadt, és egy szempillantás alatt előkapta a pisztolyát.

Egy dologban tökéletesen biztos voltam: ők akárkinek is dolgoztak, azok számára nem a mi biztonságunk a legfontosabb.

Sötét volt odakint, de egyetlen felhőt sem láttam az égen. A sápadt hold és a csillagok tömege baldachinként borult a táborunk fölé. A Tejút fehér, elmosódott sávja keresztülszelte az eget. Egy darabig felfelé bámultam, és azon ámuldoztam, hogy milyen keveset tudunk a világegyetemről, és eltöprengtem, vajon tudni fogunk-e mindent valaha, vagy bizonyos dolgokat nem nekünk szántak. Talán nem véletlenül voltak elérhetetlen távolságra.

Lassan vágtam keresztül a havon Thomas sátra felé, hogy ne ébresszek fel senkit. Felhúztam a cipzárt, és bebújtam.

Naoko lefektette Thomast a sátor padlójára. Néhány üres oxigénpalack sorakozott mellette. A mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt, és zihálva kapkodta a levegőt, függetlenül attól, hogy eszméletlenül feküdt. Naoko mellette ült, az egyik kezében egy sztetoszkópot tartott, a másikkal pedig a páciense pulzusát ellenőrizte a felfújható pánt segítségével.

– Mi történt vele?

Naoko felsóhajtott; gőzölgött előtte a lehelete.

– Minden jel arra mutat, hogy agyi ödémája van a magasság miatt. – Rátette a kezét Thomas karjára. Még mindig nyugtalan volt, időnként elfogta a remegés és a zavarodottság, de

hosszabbra nyúltak a tiszta tudattal járó időszakai. – Gyorsan ver a szíve, és van egy kis láza. Párszor magához tért, de értetlenül motyogott, mintha részeg lenne.

Igyekeztem felidézni az orvosi ismereteimet. Nagyon régen praktizáltam utoljára.

– Mik a kilátások?

– Az agya megduzzad a magasság miatt. Adtam neki oxigént és acetazolamidot, de nem akarom, hogy hiperventiláljon. A többi tünetet valószínűleg eltitkolta.

– A többi tünetet?

– Az agyi ödéma kialakulását általában hányás és fejfájás előzi meg.

– Nekem ezeket nem említette.

– Nem – felelte Naoko, és azzal az együttérzéssel nézett Thomasra, amibe beleszerettem. – Valóban nem.

– Nem akarom elhinni, hogy ez történik – ingattam a fejemet, és leültem Naoko mellé. – Mit tehetünk még érte?

– Le kell vinnünk a hegyről, Harry, máskülönben meg fog halni.

Nyeltem egy nagyot, és azon töprengtem, hogy ezt egyáltalán meg tudnánk-e oldani. Saját magunkon kívül vajon megbízhatunk valakiben? És azok után, amit ma elmondott nekem, vajon Thomas beleegyezne egyáltalán, hogy levigyük innen?

– Ostoba férfi – dünnyögte Naoko. – Férfiak! Ostoba, együgyű férfiak.

– Ezt hogy érted?

– Eltitkolta, hogy beteg, pedig ha időben szól, akkor segíthettem volna neki. De most? – Megcsóválta a fejét.

A szavai súlya belém ivódott, és felsóhajtottam, mert hirtelen elfogott a szégyen. Ismerős érzés volt, szinte mulatságos. Szokatlanul otthonos a rengeteg furcsaság között.

– Sajnálom, Naoko – mondtam, és lehúztam a jobb kezemről a kesztyűt. – De én is nagyon ostobának érzem magam.

Ránézett a megfeketedett ujjaimra, és a tenyerébe temette az arcát.

– Mióta?

– Néhány napja, azt hiszem.

– *Néhány napja?!* – fortyant fel. – Te idióta! Nyújtsd ki a kezed!

Megmarkolta a csuklóm, és maga felé húzta. Megforgatta a kezemet, aztán elfintorodott. Mire észbe kaptam, már a kezében termett egy szike. Megpróbáltam elrántani a kezem.

– Hékás, várj egy kicsit! Nincs valami más...

– Az elhalt húst el kell távolítani. Most rögtön! – Belenézett a szemembe. – Elfogyott az érzéstelenítő. Ez minél hosszabb ideig marad a helyén, annál jobban felemészt, míg végül már semmi nem marad belőled.

Miközben Naoko keze az enyémen pihent, és a bőre melege hozzáért a csuklómhoz, hirtelen meghittség vett körül minket, felmelegítve a sátrat. A hideg ellenére felforrósodott a testem. A tűz a mellkasomban lobbant lánggra, azután átterjedt a torkomra és az arcomra.

– És ha túlságosan fájdalmas lesz? – kérdeztem halkán.

Naoko megszorította a másik kezemet.

– Az lesz. Ez lesz a legfájdalmasabb dolog, amit valaha átéltél. El kell fogadnod, hogy ott van a seb, már megtörtént, és nem lehet visszacsinálni. Utána le kell vágni.

A forróság felkúszott a szememig, éreztem, hogy nedves lesz, és könnyek folytak végig az arcomon. Lepillantottam a kezemre, arra a megfeketedett csonkra, ami az elodázásom, az ostobaságom és az önutálatom jelképévé vált, azután belenéztem Naoko feneketlen barna szemébe.

Határozottan bólintottam.

Elengedte a kezem, és behúzta alá az orvosi ládát. Gyorsan szorítókötést rakott a csuklómra, lecsavarta az alkoholos fertőtlenítő kupakját, és áttörölte vele a szikét, hogy sterilizálja. Rám nézett, újra megfogta a csuklómat, és rányomta a kezemet a láda fedelére. Felemelte a szikét, ráhelyezte a pengét a három ujjam tövére, valamivel lejjebb annál, ameddig a fekete üszkösödés szétterjedt. Megborzongtam a penge érintésétől.

– Azt rakd be a szádba! – mondta, és egy rongy felé biccentett, ami Thomas mellett hevert.

Thomas már nem kapkodta olyan szaporán a levegőt; úgy tűnt, mintha csak mélyen aludna, és távoli helyekről álmodna békésen. Felemeltem a rongyot, majd bedugtam a két fogsorom közé.

– Lassan elszámolok háromig – közölte tárgyilagosan Naoko, ahogy erősebben rányomta a kezemet a ládára. – Megpróbálom gyorsan csinálni, de nincs megfelelő fűrészem. Nem lesz olyan tiszta munka, mintha kórházban lennénk. De ki fogod bírni. Tudom, hogy képes vagy rá.

Nyeltem egy nagyot, és bólintottam.

– Egy – mondta, és belenézett a szemembe.

Mintha megállt volna az idő. Százezer kimondatlan pillanat telt el közöttünk.

– Kettő.

Lehunytam a szemem, és a háromra vártam, de hiába. Kegyetlen fájdalom hasított bele a csuklómba és a karomba. Felüvöltöttem, ráharaptam a rongyra, és szorosan becsuktam a szemem. Zihálva kapkodtam a levegőt az üvöltések között.

Kikapcsolt a tudatom, és csak a fájdalomra, a húsomba hatoló pengére meg a meleg, nyirkos vérre tudtam gondolni, ami tócsába gyűlt a kezem alatt. Minden más kitörlődött. Egy hosszú, elnyújtott pillanatig csak én léteztem és a fájdalom.

Azután véget ért.

Nem a fájdalom, legalábbis nem egészen. Még mindig úgy izzott a kezem, mintha beledugtam volna a tűzbe. De már túljutottam a nehezén. Amikor kinyitottam a szemem, Naoko már a kezemet kötözte, a megfeketedett, megcsonkított és véres ujjaim pedig oldalt heverték.

Felzokogtam, és kiesett a számból a rongy. Az érzések feltartóztathatatlan áradata áramlott keresztül rajtam: a veszteség, a gyász, a megkönnyebbülés. Naoko egy szót sem szólt, csak a tenyerébe fogta az arcomat, maga felé húzott, és úgy zuhantam bele az ölébe, mint egy rongybaba.

Átölelt, és cirógatni kezdte a hajamat. Nem tudom, meddig feküdtem ott mellette összegömbölyödve, mint egy gyerek, miközben hangtalanul belezokogtam az éjszakába.

Hattie, ki kell egészítenem az utolsó levelemet arra az esetre, ha soha többé nem térnék vissza. Ezt most a sátramban írom,

miközben úgy teszek, mintha a holmimat pakolnám össze.

Éjszaka van. Még mindig nem tudok aludni. Néhány pillanattal ezelőtt zajt hallottam odakintről, és mivel azt hittem, hogy Palmer az, vagy esetleg a Testőr, akik kiosontak, hogy összeesküvést szőjenek ellenünk, kidugtam a fejem a hidegbe.

Tévedtem. Ő állt odakint, mint egy álombeli alak.

Jet.

A lába már nem volt összezúzódva, de nem is gyógyult meg, legalábbis nem egészen. Nem stimmelt vele valami. Hullámozott, mintha önálló életet élne, és önkéntelenül arra gondoltam, amit Polja mondott a mikrobákról.

– *Jet!* – suttogtam, és kibújtam a sátorból. – Jól vagy, Jet?

Csillogott a szeme, és a mosolya arra a robotnyúlra emlékeztetett, amelyik megijesztett téged abban a vidámparkban, Hattie. Arra az élettelen nyúlra.

– Ó, igen, Harold! *Nagyszerűen* vagyok.

– Jet? – kiáltotta egy másik hang a hátunk mögül. Megfordultam, és megpillantottam Polját, aki kibújt a sátrából a hóba, és aggodalmas arccal elindult felénk. – Mi történt magával?

– Megmutatom. Mindkettőtöknek megmutatom, de csak nektek. Most rögtön velem kell jönnötök. Ne ébresszétek fel a többieket! Bennük nem lehet megbízni.

Tétováztam, és ránéztem Poljára. Eszembe jutott Palmer telefonbeszélgetése és a Testőr ökle. Polja arckifejezéséből semmit sem lehetett kiolvasni.

– Oké – mondtam. – Mit fogsz megmutatni nekünk?

– Ó, Harold! – felelte, és úgy vicsorgott, mint egy farkas. –
Megmutatom nektek az örökkévalóságot.

FEBRUÁR 2.??

Kettes tábor⁶

Drága Harriet!

Mire kijutottam a sátramból, Jet már a sötétség felé igyekezett. Enyhe szél fújt, és az éjszakát jól megvilágította a tiszta égbolton ragyogó csillagtakaró. Hatalmas hold ült fölöttünk, mintha tízszer közelebb lett volna a kelleténél, és a fénysugarait visszaverte a jég és a hó.

Ettől függetlenül nem láttam messzire. Jet jóformán eltűnt, és Polja is csak néhány lépéssel maradt le tőle. Vetettem egy utolsó pillantást a táborra, mert nem szívesen hagytam egyedül Naokót Bettannel és a Testőrrel.

Jetet elnyelte a sötétség, és Polja alakja is egyre jobban összezsugorodott a távolban. Halkan káromkodtam egyet, szorosra húztam a hátizsákom pántját – a kezem még mindig fájt a kezdetleges műtét miatt –, és utánuk eredtem ezen a barátságtalan vidéken.

Sikerült utolérnem őket, habár hangosan ziháltam. Az oxigénhiány miatt úgy izzott a tüdőm, mintha egy kilométert futottam volna. Polja is egy hátizsákot cipelt, és ő is zihált. Mióta elindultunk a hegyen, most láttam rajta először, hogy erőlködik. Azt is megállapítottam, hogy sokkal több holmit hozott magával, mint én. A fényképezőgépe a csomagja oldalán lógott, a

hegymászófelszerelés pedig kidudorodott a tetején. Nekem csak a zseblámpámat és néhány ruhadarabot sikerült összedobálnom. Vajon mire számított, mennyi ideig leszünk távol? És én mennyire voltam felkészületlen?

Jet higgadt maradt. Nagyon gyorsan lépdelt, de látszólag nem sietett. Nem bicegett, és semmi sem utalt arra, hogy megsebesült. Közelebb mentem hozzá, hogy szemügyre vegyem a lábát, amit én láttam el. Tudtam, hogy szinte a felismerhetetlenségig összezúzódott.

Felé fordítottam a fejlámpámat, és igyekeztem tartani vele a lépést. A lába hol beleveszett a sötétségbe, hogy felbukkant belőle. Jet nadrágja elszakadt, és csupasz bőrét szabadon érte a hideg szél, de látszólag nem zavarta a dolog. A lába csillogott a fényben, mintha valamiféle folyadék borította volna. Az izmok, amelyek vastagabbak lettek, mióta utoljára láttam őket, szinte apró kígyókként tekeregtek a bőre alatt.

Amikor végre kezdtem normálisan lélegezni, és sikerült tartanom az iramot, Jet megtorpant. Olyan váratlanul történt, hogy Poljával elgyalogoltunk mellette, és vissza kellett fordulnunk.

– Merre jártál? – kérdeztem. – Mi történt veled?

Felemelte a kezét, hogy elhallgattasson. Polja rám pillantott, azután vissza Jetre. Ő a fejéhez emelte a kezét, és az ujjával ütemesen dobolni kezdett a koponyáján.

Kopp, kopp, kopp, kopp. Kopp, kopp, kopp, kopp.

A másik kezét kinyújtotta maga elé, benne az órájával.

Néhány másodperc elteltével elmosolyodott, megint azzal a furcsa, mohó vigyorral, és azt mondta:

– Ne aggódjatok! Jó irányba megyünk.

– Hová?

Nem válaszolt, hanem sietős léptekkel elindult, mi pedig botladozva követtük.

Hangos csúszkálás visszhangzott a jég alól. Megfeszültek az izmaim. Megfordultam, de túl gyorsan, ezért a fejlámpám fénye is túl gyorsan cikázott végig a jégen ahhoz, hogy hasznát vegyem. Polja megmarkolta a kabátomat, húzni kezdett, és Jet után lökdösött, mert megint lemaradtunk tőle.

– Mi volt ez? – suttogtam.

Polja megrázta a fejét. Kivörösödött az arca a megerőltetéstől.

– Nem tudom, de nem szabad szem elől téveszteniük őt.

Újabb csattanás hallatszott. Hangosan felkiáltottam, és ugrottam egyet. Polja rám nézett, és a fejlámpája belevilágított a szemembe. Elkapta a karomat, és rámutatott egy sziklára, ami lezuhant a mozgásban lévő hó miatt.

– Csak egy szikla – mondta inkább magának, mint nekem. – Csak egy szikla volt.

Azután újabb hangos csúszkálás következett, mintha száz kígyó vergődött volna. Felnyűszítettem, mert képtelen voltam úrrá lenni egyre erősödő félelmemen. Félttem a sötétségtől, az elszigeteltségünktől meg az ismeretlen lényektől, amelyek a feketeségben ólálkodtak. Megpördültem, és hunyorogni kezdtem, de semmit sem láttam, csak jeget és havat.

– Ez *nem* csak egy szikla. Van itt velünk valami – makacskodtam, és Polja felé fordultam. – Hoznunk kellett volna egy fegyvert.

Polja összepréselte az ajkát.

– Tudom, Harold. De nem hoztunk. És ha most visszamegyünk, szem elől tévesztjük Jetet. Éppen ezért fő a higgadtság, és maradjunk annak a férfinak a közelében, aki átvészelte ezeket a viszonyokat. Képes rá?

Ránéztem Jetre, aki megállt, és ránk várt.

– Igen – feleltem halkán, habár nem egészen tudtam, hogy igazat mondok-e. – Igen, képes vagyok rá.

– Helyes.

Amikor utolértük Jetet, háttal állt nekünk, és a levegőbe emelte a karját, mintha egy gyülekezethez beszélt volna. Egy zsákutca húzódott előtte: meredek kőszirt, ami túl magas volt ahhoz, hogy megmásszuk. Néhány nagyobb méretű, hóval borított szikla hevert a szirt lábánál. Halálos csönd borult a tájra.

A szél is megváltozott. Közelebbről fújt, áporodott szagot sodort magával, és esküdni mertem volna, hogy valamivel melegebb lett.

– Ez egy bejárat – mondta Jet. – Egy a sok közül. Én meg tudom mutatni nektek az utat.

– Semmit sem látok – mondtam.

Erre megkerülte azt a sziklát, amelyik a legközelebb esett a kőszirthoz. Körülbelül öt méter magas lehetett. A szikla és a meredek fal között mélyedés húzódott, egy üreg, éppen akkora, hogy egy ember befért rajta. Mivel a szikla leárnyékolta, koromfekete volt. A fejünk fölött világító hold fénye egyáltalán nem jutott le oda.

A feketeség körül megváltoztak a színek: az üreg széle kéken világított, és mindent kékre festett maga körül, mint egy szűrő.

Éreztem, hogy maga felé húz, mintha saját gravitációval rendelkezett volna.

A kék színű fény lüktetett, és hirtelen az jutott az eszembe, hogy olyan, mintha élne. Mintha *éhes* lenne.

Jet bebújt az üregbe, és mielőtt rémülten felkiálthattam volna, eltűnt a szemem előtt.

Ez örültség volt. Hátrahőköltem a döbbenettől. Tiszta téboly! De vettem egy pillantást Poljára, és azonnal tudtam, hogy mit fog tenni.

– Polja...

Belépett a sötétségbe, és nem jött vissza.

Egy darabig mozdulatlanul álltam, azután forgolódni, toporogni, és nyöszörögni kezdtem. Túl gyorsan történt az egész. Olyan hevesen vert a szívem, hogy az agyam nem tudta utolérni. Csak abban voltam biztos, hogy egyedül maradtam, tökéletesen elszigetelten, és még csak nem is sejtettem, hogyan jussak vissza a táborba. Kész örület!

Újabb borzalmas csúszkálás visszhangzott a sziklák között. Rémülten megborzongtam, és a mellkasomhoz kaptam a kezem.

– *Bassza meg!*

Vettem egy mély lélegzetet, lehajoltam, és fejest ugrottam a feketeségbe.

Olyan érzés volt, mintha zuhannék, de nem tartott sokáig, legfeljebb néhány másodpercig. Mintha eltűnt volna a lábam alól a talaj, és céltalanul bukfenceztem volna egy légüres térben. Kemény felületen értem földet, és kinyitottam a szemem.

Sziklát éreztem a talpam alatt, és a fény nem az ég felől érkezett. Itt nem létezett égbolt. A föld alá jutottunk, egy barlangba, amelyet halványan megvilágítottak a sziklafalak mentén elhelyezett lobogó fáklyák. Ki rakta őket oda? Ki gondoskodott arról, hogy ne aludjanak ki? Eszembe jutott, hogy mi sehogys tudtunk egy ekkora tüzet életben tartani ezen a magasságon, de elképzelhető, hogy már nem ugyanott voltunk. Melegebbnek éreztem a levegőt. Nem sokkal, csak egy kicsivel. Ilyen hidegben persze egy kicsi is rengeteget számított.

Résnyire húztam a szemem. Polja mellettem állt, Jet pedig előttünk. Csak annyi fény volt, ami bevilágította az alagutat. Nem tudtam megállapítani, hogy hol érnek véget a falak és hol kezdődik a plafon. Szűkösnek éreztem a helyet, habár a barlang akár egy kilométer magas is lehetett.

– Majd hozzászokik a szemetek a sötétséghez – mondta szinte dallamos hangon Jet. – Ők nem kedvelik a világosságot, mert nincs hozzászokva a szemük. Mindig csak egy rövid időre jönnek fel a napfényre. A fáklyák elsősorban azért vannak, hogy ünnepélyes hangulatot árasszanak.

– Amikor azt mondd, hogy „ők”, akkor azokról a... lényekről beszélsz? – kérdeztem.

Jet elnevette magát, mint egy gyerek, aki egy furcsa viccet hallott.

– Igen, Harold. – Megfordult, és mosolyogva megcsóválta a fejét. – *A lényekről.*

– Miért hoztál ide minket?

Elhalványult a mosolya.

– Azért, hogy megértsétek, mit kell tennünk. – Megkeményedtek az arcvonásai, és úgy táncoltak rajta a fáklyák által vetett árnyékok, mint a fekete lángok. – A többieket a saját érdekeik vezérlik, de ti ketten rám hasonlítotok. Azért vagytok itt, hogy felfedezzétek az igazságot. És az az igazság, hogy nem kellett volna idejönnünk. Helyre kell hoznunk a hibáinkat.

– Itt laknak?

– Ez az egyik lakhelyük – felelte. – De sok van belőlük. Gyertek, megmutatom!

Elindult, én pedig kissé lemaradtam tőle, hogy kiderítsem, Polja jól van-e. Rám nézett, és az arcán aggodalom tükröződött, de hallgatott. Bólintott, azután intett, hogy kövessem Jetet.

Jetnek igaza volt. Miközben az alagútban gyalogoltunk, hozzászokott a szemem a sötétséghez. Ez a kevés fény is elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy felmérjem, hol járunk. Az alagút körülbelül húsz méter széles lehetett, de a falakból és fentről még több járat ágazott le, amelyek a barlang többi részébe vezettek. Hatalmas föld alatti rendszernek tűnt, amit felépítettek, nem természetesen alakult ki. Azon töprengtem, hogy meddig terjedhetett, és gyanítottam, hogy képtelenség megtippelni.

Minél jobban hozzászokott a szemem a sötétséghez, annál inkább észrevettem, hogy az alagút falai nem pusztán göröngyösek, hanem kivésték őket. Bonyolult, történeteszerű jeleneteket ábrázoló domborművek futottak végig rajtuk, amelyek látszólag a végtelenbe vesztek. Nehéz volt értelmezni a jelentésüket, mivel a stílusuk annyira eltért mindentől, amit valaha láttam. Mintha a régi hieroglifák és a modern

impresszionizmus keveréke lett volna. Ugyanakkor bizonyos szimbólumok teljesen egyértelműnek tűntek. A hegy motívum például állandóan visszatért. Az alján olyan lények tartózkodtak, mint amilyenekkel mi is találkoztunk, fölöttük pedig látszólag fényből vagy hullámokból álló társaik voltak. Hirtelen eszembe jutott a sötét és apró gyóntatófülke.

Szinte mellbe vágott a felismerés. Ez nem közönséges föld alatti barlang, hanem az istentisztelet helye. Egy templom.

– Maga is hallja? – kérdezte Polja.

Ránéztem, és összeráncoltam a szemöldököm.

– Mit?

– Figyeljen!

Elhallgattam, és hegyezni kezdtem a fülem, hátha meghallok valamit a saját légzésemen kívül. Beletelt egy kis időbe, mire felfigyeltem a halk zúgásra, habár nem a fülem érzékelte, hanem inkább a testem, mint az erőteljes, mély és remegő basszust.

– Mi ez?

– Ezek ők – felelte Jet. – Így kommunikálnak, pontosabban ez a lényegük. Így osztják meg egymással a tudatukat.

– Kollektív tudattal rendelkeznek?

– Valami olyasmi – felelte. Bekanyarodott az egyik keskenyebb alagútba, mi meg követtük. – Önálló lények, de állandóan összhangban vannak egymással, állandóan együtt énekelnek. Ez valójában nem hang, hanem inkább elektromos aktivitás. Minél tovább maradtok itt, annál erősebben fogjátok érzékelni. Korábban bármit megadtam volna azért, hogy tanulmányozhassam a kémiáját. De természetesen már nem az

a férfi vagyok, aki voltam. – Hátrafordult, és elmosolyodott. – Jóval több vagyok annál.

Libabőrös lett a karom.

– Hogy fedezted fel ezt az egészet? – kérdeztem, hogy témát váltsak. – Hogy kerültél ide?

– A táborban kezdtem megérteni őket, amikor megsebesítettük az egyiket; amikor hozzám értek. Aznap éjjel megértették velem. És minél tovább vagyok itt, annál többet látok. Annál többet tudok. Az agyam kezd ráhangolódni az agyhullámaikra. Fokozatosan kezdődött. Eleinte csak felvillanó képeket és gondolatokat láttam. Sokat töprengtem azon, hogy melyik szóval lehetne a legtalálókbban jellemezni őket. Komoly kihívást jelent az eltérő nyelv miatt, de van egy szó, amelyik újra és újra eszembe jut. *Leviatánok*.

A szó hallatán megborzongtam.

– Mint a bibliai szörnyetegek?

Jet elgondolkodva félrebillentette a fejét.

– Ironikus, nem igaz? Ahogyan összeállnak ezek a történetek.

– Belenézett a szemembe. – Segítettek nekem. Rendbe hozták a lábamat. De elsősorban megmutatták nekem az igazságot. És csak nagyon keveset kérnek érte cserébe.

A nyelvem hegyén volt a kérdés, de nem mertem feltenni: *mit?*

Az alagút egy tágas barlangba torkollott, és elakadt a lélegzetem. A körülbelül ötven méter magas fekete falakat domborművek és színes festmények díszítették. Bonyolult mintázatok kavarohtak egymás körül a sziklafalon, mint a csillagok, kicsik és nagyok.

Ez volt a legidegenebb dolog, amit valaha láttam, és gyönyörűnek találtam.

– Látjátok? – kérdezte Jet, és a falak felé intett. – Sok mindent nem értünk ezzel a hegyel kapcsolatban. És sohasem fogjuk, mert nem nekünk szánták. Nem érdemljük meg, hogy itt legyünk. De meg fogják engedni nektek, hogy egy darabig itt maradjatok, ha segítetek nekik.

Miközben a falat bámultam, hirtelen megtántorodtam, kótyagossá váltam. Szédültem, és mintha lelassultam volna, mint amikor részeg az ember. A háttérben morajló zúgás felerősödött, érzékelhetőbbé vált, mint korábban. Behízelegte magát az agyamba. Ólomsúlyok nehezedtek a csontjaimra: a mélységes bánat terhe.

– Ugyanakkor *félnek* – folytatta Jet, és hirtelen szomorúan csengett a hangja. – A legutóbbi találkozásunk aggasztja őket. Még sohasem láttak fegyvereket, és nem értik őket. Én egyfajta közvetítő csatorna vagyok a számukra, ezért van szükségük rám. Segítetek nekik megérteni, hogy miért vagyunk itt. Próbálom elmagyarázni, de... – Megérintette a fejét. – Még nem tökéletes a kapcsolat. Még ennyi idő után is korlátozottak a lehetőségeim.

Elszakítottam a tekintetemet a falról, és ránéztem.

– Mióta vagy itt, Jet?

Vállat vont.

– Másfél hónapja? Talán kettő? Ti is meg fogjátok érteni, hogy ezen a helyen nem úgy telik az idő, ahogy gondoljátok. – Kioktató lett a hangja. – Mindjárt visszajövök. Maradjatok itt! Meg kell próbálnom elmagyarázni nekik, hogy itt vagytok és nem jelentetek veszélyt, azért, hogy megértsék, ti majd a

segítségemre lesztek abban, hogy elintézzük a csapat többi tagját.

– Elintézzük? – ismételtem meg, miközben az állandó zúgás benyomakodott a koponyám hátsó részébe. Megráztam a fejem, hogy kitisztuljon. – Ezt hogy érted? Miben kell a segítségedre lennünk?

– Ó, azt hittem, hogy ez nyilvánvaló! – felelte Jet, miközben bekanyarodott az egyik alagútba. Miután elnyelte a sötétség, csak a falak verték vissza a hangját: – Természetesen meg kell ölnünk őket. Mindenkit meg kell ölnünk.

Kettesben maradtunk Poljával a barlangban, és megbabonázva álltunk a hatalmas műremek előtt. Egy darabig mind a ketten hallgattunk, mert nem tudtuk, hogyan beszéljünk arról, ami az imént elhangzott. Körbenéztem, miközben értelmezni próbáltam a látványt. Úgy nézett ki, mint egy galaxis. Minél tovább bámultam, annál nehezebben tudtam levenni róla a szemem.

– Tegnap maga összehajtott egy papírlapot – mondta Polja. – Azt mondta, hogy az a görbület egy magasabb dimenzióban lehetővé teszi a hangya számára, hogy szinte varázsütésre átugorjon egyik síkból a másikba.

– Igen.

– Akkor így kerültünk ide. Azon léptünk keresztül. Egy térgörbületen.

Bólintottam.

– Ez logikusnak tűnik.

Nem értettem, hogy ez miért nem jutott hamarabb az eszembe. Annyira nyilvánvalónak tűnt, de az a makacs zúgás az

agyam hátsó részében elhomályosította a gondolataimat, mintha piszkos vízen keresztül próbáltam volna szemügyre venni őket. Ökölbe szorítottam a kezem, habár nem tudtam, miért. Még a megcsonkított kezemen is megfeszült a kötés, miközben a maradék két ujjam azon fáradozott, hogy belevájhassák a körmeiket a tenyerembe.

Tudtam, hogy szándékosan nem beszélünk arról, amit Jet mondott. Talán azért, mert féltünk, hogy még a közelben van és meghallja, vagy pusztán azért, mert egyszerűbb volt úgy tenni, mintha nem történt volna meg. Közben egyre nyirkosabb lett a levegő.

Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat, miközben a falat bámultam.

– Ez megmagyarázza az időtágulást. Gondolja csak végig! Ha ezek dimenzióbeli görbületek, akkor valószínűleg sokkal nagyobb tömeg van itt jelen, mint amennyit látunk. Ahogy az összehajtogatott papír is egyre vastagabb lesz, ezek a hegyben lévő görbületek akár száz- vagy ezer-, sőt akár egymillió rétegnyiek is lehetnek. Egy ekkora tömeg eltorzítaná a téridőt, mert mindegyik olyan, mint egy aprócska fekete lyuk. Ez megmagyarázza a körülötte lévő fény kékeltolódását. – Polja felé fordultam. – Az ördögbe is! Hiszen még a gravitációs vonzást is éreztem! Minden egyes alkalommal, amikor túlságosan megközelítjük valamelyiket, megnyúlik az idő. Ezért van itt Jet már hónapok óta, annak ellenére, hogy számunkra csak három nappal ezelőtt tűnt el. Pusztán arról van szó, hogy nem látjuk ezeket a görbületeket, mert nem a mi érzékelésünkben történnek meg.

Polja helyeslően bólintott, és izgatottan összecsaptam a tenyerem.

– Ezért dobolt Jet! Összevetette az órájával, és eltéréseket keresett.

Szemmel kell tartanod a másodperceket, mondta Naoko. *Mert ők szemmel tartanak téged.*

– Ha az anomália valóban egy helyre összpontosul, akkor az időtágulást még a fejem és a kinyújtott karom között is érzékelni lehetne – magyaráztam, miközben igyekeztem figyelmen kívül hagyni az állandó zúgást. – Ha megközelítem az anomáliát, ha különböző időterületeken haladok keresztül, a dobolás üteme el fog térni az óra ütemétől. Ha meg tudom állapítani, hol torzul el az idő, akkor meg lehet találni a görbületeket.

Polja rám nézett.

– Igen. Mi vagyunk a hangyák. Ez tökéletesen érthető.

– Hogy érti?

Hátráltam egy lépést. Szédelegtem, és nem értettem az összefüggést.

– Biológiai szempontból tökéletesen érthető – felelte Polja. – Gondoljon csak a hangyákra! Saját világuk és társadalmuk van. Élnek, meghalnak, és megosztoznak velünk ezen a bolygón. A házainkban, a kertjeinkben, a szántóföldjeinken laknak. Ennek ellenére mit gondol, van bármelyik hangyának is tudomása az emberek létezéséről?

Összevontam a szemöldökömet.

– Szerintem *semmiféle* létezésnek nincsenek a tudatában.

– Ez igaz. – Polja letérdelt, végighúzta a kesztyűs ujját a sziklán, majd megnyalta. – De bizonyos értelemben ők is rendelkeznek öntudattal. Csakhogy az ő síkjuk annyira eltér a miénktől, hogy képtelenek megérteni az emberiséget, sőt azt sem képesek felismerni, hogy létezők. Egy közeledő cipőtalpat talán érzékelnek, de egy hangya számára ez ugyanolyannak tűnik, mint egy folyó vagy a heves szél.

Rámeredtem, és igyekeztem a szavaira összpontosítani, kihámozni őket a környező zúgásból.

– Hová akar kilyukadni?

Polja felállt, és kihúzta magát.

– Évezredek óta létezők ezen a bolygón, és talán megosztóznak rajta más bonyolult élőlényekkel, csak sejtelmünk sincs róla. Vajon ez hogyan lehetséges? Miért rejtőznek el előlünk? Viszont ha mi olyanok vagyunk a szemükben, mint a hangyák, akkor már érthető. Nem rejtőztek el előlünk. Valószínűleg a fajunk kialakulása óta az orrunk előtt vannak, csak túl ostobák vagyunk ahhoz, hogy észrevegyük őket.

– Maga ezekről a... lényekről beszél?

Képtelen voltam kimondani azt, hogy „leviatánok”. Túlságosan mesészerű volt. Örültségnek hangzott.

– Nem – felelte Polja, miközben a festményt nézegette. – Nem hiszem. Szerintem ők is hangyák, habár talán fejlettebbek nálunk, legalábbis ha ezekből a barlangokból indulunk ki. Arról beszélek, ami iderakta ezt a hegyet.

Ezután hátranyúlt, leakasztotta a hátizsákjáról a Polaroid fényképezőgépet, és készített néhány fotót a falról.

A zúgás felerősödött, mintha reagált volna. Hangosabb lett, és már a fejemből sugárzott ki. Mélyeket lélegeztem, és igyekeztem valami másra összpontosítani. Megpróbáltam kizárni.

– Ez egy térkép – közölte Polja, és felpillantottam a kavargó csillagképekre. – A hegy térképe. Látja azokat a naprendszerekre emlékeztető köröket? Ott vannak a görbületek. Látja azokat a vektorokat? – Felmutatott a kivésott vonalakra, amelyek összekötötték egymással a rendszereket. – Összekapcsolódnak egymással. Ezek a lények feltérképezték az egész hegyet.

– Honnan tudja?

– Nézze meg a köröket! – felelte Polja. – Összekapcsolódnak egymással, de folytatódnak. Az egész egy kört alkot, mint egy vasúthálózat. Szerintem ezek nem úgy működnek, mint az ajtók, hogy az ember bemegy az egyikben, és ugyanazon jön ki.

Félrebillentette a fejét, és az őrijítő események dacára önkéntelenül elámultam azon a tényen, hogy a kiváló Polja Volikovát látom munka közben, amint épp megold egy problémát. Összefüggéseket és kapcsolódási pontokat lát.

– Nem – folytatta Polja. – Nézze csak! A *bejáratok* vannak feltüntetve. Mindegyik bejáraton keresztül egy új helyre lehet eljutni. És a szimbólumok jelölik, hogy *hol* vannak ezek a bejáratok a hegyen, nem a térképen való elhelyezkedésük.

Dübörgés visszhangzott a barlang falai között. Mintha léptek lettek volna.

– Jet azt mondta, hogy mindenkit meg akar ölni – bukott ki belőlem. – És azt akarja, hogy segítsünk neki.

– Tudom.

– Mihez kezdjünk? – kérdeztem remegő hangon.

Rám nézett, közelebb hajolt hozzám, és suttogóra fogta a hangját:

– Ha valóban csak két hónapja van itt, akkor az RNS-mikrobák gyorsabban fertőzték meg a szervezetét, mint ahogy megjósoltam. Nézze csak meg a lábát! Az nem emberi DNS. A neurobiológiánk rendkívül sebezhető. Lehet, hogy amikor felhasadt a combja, jobban megfertőződött, mint mi. Talán sikerült fogékonyabbá tenniük ezekre a behatoló mentális energiákra. Azt fogjuk mondani neki, hogy segítünk, amíg nem visz ki bennünket ebből a barlangból. Utána futásnak eredünk, és figyelmeztetjük a többieket a veszélyre. Ez az egyetlen megoldás.

Szerettem volna alaposabban átbeszélni vele ezt az ötletet, de minden egyes alkalommal, amikor eszembe jutott valami, a gondolataimnak meg kellett küzdeniük az egyre erőteljesebb zúgással, és mire észbe kaptam, minden kitörlődött a fejemből. Rettenetesen *felbőszültem*.

A fogamat csikorgattam, és szorított a mellkasom. Végére is ha Jet fogékonyabb lett, akkor mi van, ha mostanra mi is azok lettünk?

Polja ide-oda cikázott, miközben fotókat készített. Lefényképezte a hatalmas csillagkép összes sarkát. Látszólag rá nem hatott az a valami, ami belepréselte magát a tudatomba. Miután a fotók elkészültek, bedugta őket a kabátja zsebébe.

Lehunytam a szemem, és igyekeztem a saját gondolataimra összpontosítani. Felvillant előttem egy kép: a hegy a sötétben; a

süvöltő szelek; és az a harag, az a mély gödör, ami épphogy megérintette a tudatom peremét. Rémülten levegő után kaptam – ezek a gondolatok nem tőlem származtak, mégis megtelepedtek a fejemben. És az egész mögött valamiféle vonzást éreztem, ami mintha egy másik forrásból eredt volna. Nem a tudatomból, hanem a testemből. Sóvárgás volt. Fel kellett jutnom a csúcsra. Felfelé kellett kapaszkodnom.

– Ki kell jutnunk innen, amilyen gyorsan csak lehet – suttogtam, miközben egyre gyorsabban ziháltam. – Maga nem érzi? Istenem! Benne van az agyamban.

– Én is érzem, Harold – felelte halkán Polja, azután begyömöszölte a fényképezőgépet a hátizsákjába. – De nagyon keményen küzdök ellene.

– Érzékelitek őket, igaz? – kérdezte a hátunk mögül Jet.

Megpördültem, és felemeltem az öklömet. Jet feltartotta a kezét.

– Ne félj! Ez csak a kezdet. Megmutatják neked azt a világot, ami az emberiségen túl létezik. Bepillantást nyertél az örökkévalóságba. Fogadd be, ahogy én!

Lassan elindult felénk, és úgy vigyorgott közben, mint egy ragadozó.

– Hogyan segíthetünk? – kérdezte Polja. – Hogy jutunk vissza a többiekhez?

– Idővel meg fogják mutatni nektek az utat. Türelmesnek kell lennetek. Azt mondták, hogy néhány hónapig itt maradhattok velem. Hogy tanulhassatok. Hogy megérthessétek. – Valószínűleg kiült az arcomra a döbbenet, mert hozzátette: – Ne félj, Harold! Itt máshogyan telik az idő. Változik, mint az

évszakok vagy az időjárás. Hamarosan rájössz, hogy nem hagyatkozhatasz rá.

Jet résnyire húzta a szemét, és a Polja zsebéből kikandikáló polaroidokra szegezte a tekintetét.

– Mi az? – tudakolta feszülten, és lépett egyet a nő felé.

Utóbbi legyintett egyet, és hátat fordított neki.

– Semmi.

– *Ne fordíts hátat nekem!*

Ijesztővé vált a hangja, miközben egy szempillantás alatt a nő előtt termett, mint a villám, és kirántotta a fotókat a zsebéből. Polja hátratántorodott. Jet dühösen átlapozta a képeket.

– Ezeket miért csináltad? – üvöltötte.

Polja hátrálni kezdett, és védekezően felemelte a kezét.

– Én csak...

– *Nem szabad!* – üvöltötte Jet, és a hangja sistergett a dühtől, miközben rárontott Poljára. – *EZ NEM A TIÉD!*

– Jet! – Felemeltem a karomat, hogy megállítsam, de félrelökte. Hátratántorodtam, mert meglepődtem az erejétől. Túl későn vettem észre a kezében a kést. Egyszerű zsebkés volt, mindannyian kaptunk egyet a hegymászáshoz.

– Polja! – üvöltöttem, de hiába. Polja futásnak eredt, ám Jet sokkal gyorsabb volt nála. *Sokkal* gyorsabb. Egyetlen mozdulattal beledöfte a kést a nyakába, a csigolyái közé. Polja mozdulatlaná dermedt, halkan felsóhajtott, azután ernyedten Jet felé dőlt. Ívesen meghajlott a teste, amikor a férfi hátrafelé húzta, mert elszakadt a gerinccsatornája. A kés kicsúszott belőle, és a sebből ömleni kezdett a vér meg a gerincvelő-folyadék; kilógtak belőle az idegek is.

– Ezt nem neked szánták – közölte meglepően higgadtan Jet, miközben leeresztette Polja testét a földre. A nő szeme tágra nyílt, és vér szivárgott a szája sarkából. Jet szinte anyáskodóan beszélt hozzá, mintha egy kisgyereket dorgált volna meg. – Meg kell értened. Ezt nem neked szánták.

Dermedten álltam. Miközben Jet a haldokló Polja fölé hajolt, csak a menekülésre tudtam gondolni. El akartam rohanni onnan, amilyen gyorsan csak a lábam bírta. Mégsem mozdultam meg. Hová mehettem volna? Döbbenten álltam, beleizzadtam a ruháimba, és vártam.

Jet felállt, és rám vigyorgott. Hevesen vert a szívem, és borsódzott a hátam a kabátom alatt. Hirtelen túl meleg lett hozzá, és túl meleg lett a cselekvéshez is.

– Semmi baj. Most már minden rendben lesz.

A zúgás felerősödött, és új érzések rohantak meg. Még több emlékkép, amelyek nem az enyémekek voltak: lávafolyamok, kavargó homokviharok és az örökös felfelé kapaszkodás. Belepréselték magukat a tudatomba, és befurakodtak a lényembe.

Ki kellett találnom valamit. Ki kellett jutnom innen, mielőtt Jet rám támad, vagy én is elkezdem úgy látni a világot, ahogy ő, ami még rosszabb lett volna. Tudtam, hogy megtörténik, ha itt maradok. Elkerülhetetlen volt.

Csak hogy képtelen voltam gondolkodni. Jet odasétált a falhoz, és mohón bámulta, mintha Polja nem a háta mögött vérzett volna el éppen. Biztosan tehettem volna valamit, de minden alkalommal, amikor halványan felrémlt előttem egy terv körvonala, egy másik gondolat tolakodott a fejembe. Undorító

ízt éreztem a nyelvemen, és visszataszítónak találtam ezeket az apró kétlábúakat, amelyek befurakodtak a hegyünkbe; amelyek azt gondolták, hogy több eszük van nálunk; amelyek szétterjedtek, dugtak és belehánytak a mi...

Megborzongtam, mert hirtelen nem tudtam, hol vagyok.

– Ne aggódj, Harold! – mondta Jet, és rátette a kezét a vállamra. Közvetlenül mellettem állt, a tekintete a távolba révedt. – Eleinte kellemetlen, de majd elcsitul. A leviatánok voltak itt először, érted? Az övék, nem a miénk. Mi ezt nem érdemeljük meg. De én itt leszek, hogy átsegítselek rajta. És hogy segítsek nekik.

Elhúzódtam tőle, és lassan hátrálni kezdtem. Igyekeztem a légzésemre és a szívverésemre összpontosítani, bármire, amitől sikerül megőriznem a józan eszemet. Beleütközött valamibe a lábam, mire lezuhantam a földre.

Polja holtteste. A feje kifordult oldalra, és egyenesen rám meredt.

Helyes. Önkéntelenül jutott eszembe ez a gondolat.
Megérdemli.

Rémülten megborzongtam, mert visszataszítónak találtam a saját elmémet. Felültem, és megpillantottam azokat a friss polaroidokat, amelyek még nem hívódtak elő teljesen. Jet ledobta őket a földre. Polja egy térképet említett. Talán ez jelenti majd a kiutat, ha sikerül kijutnom ebből az őrjító barlangból.

Nem engedtem meg magamnak, hogy fontolóra vegyem a dolgot. Nem bízhattam a saját gondolataimban. Gyorsan kinyújtottam a kezem Polja felé, összeszedtem a fotókat, és bedugtam őket a kabátom alá, jó mélyre.

– Annyi minden van itt – suttogta Jet, miközben a barlang falait bámulta. Nem nézett rám, miközben apránként és halkán hátrafelé csúsztam a földön. – Szépség. Művészet. Méltóság. És mi elloptuk tőlük, Harold. Mindent elloptunk tőlük.

Már körülbelül húsz méterre jártam tőle, de teljesen lekötötte a figyelmét a fal. Mintha megfeledkezett volna rólam egy kis időre.

Vettem egy mély lélegzetet, és felálltam.

Majd futásnak eredtem.

Botladozva megpróbáltam berohanni a legközelebbi alagútba. Vakon szaladtam, hogy megszabaduljak Jettől, a zúgástól és azoktól a gondolatoktól, amelyek úgy próbáltak belém hatolni, mint az élősködők.

Addig futottam, amíg égni nem kezdett a tüdőm, és lüktetni a kegyetlen fájdalomtól a lábam. Tovább! Be a barlang mélyébe! El innen!

A falakból csúszkálásra és mozgolódásra emlékeztető hangok szűrődtek ki, és visszhangot vertek az üregekben. Biztosra vettem, hogy a rám vadászó szörnyetegek mozgását hallom. Meg akartak állítani engem.

A zúgás lármává, üvöltéssé erősödött. A fiatalságom emlékképei táncoltak előttem, esztelen dolgok, amelyek sohasem történtek meg. Botladozás a jégen és a havon. Képtelen istenségek imádata. Azután még korábbi emlékek arról az időszakról, amikor még nem születtem meg, amikor még nem alakult ki az emberiség, sem a nyelv, sem az idő. A létezés hatalmas láncolata, az élet aranyszínű ösvénye, amelyen én is lépdeltam, és mindig lépdelni fogok, akár akarom, akár

nem. A szabad akarat nem létezett. Ebben egészen biztos voltam. Csupán illúziók léteztek. Csupán a világ apró szegletei, amelyeket kiharcoltunk magunknak.

Botladozva, levegő után kapkodva megálltam. Nem sejtettem, hogy Jet hol lehet, de azt kellett feltételeznem, hogy közel van. Próbáltam visszaváltozni önmagammá. Nem akartam a hegyre és a barlangra gondolni. Ki akartam zárni a zajt.

Naoko.

A táborban maradt. Várt rám. Magam elé képzeltem, ahogy alszik, és erősen erre összpontosítottam. Az arcformájára, a szeplőkre a bal füle alatt, a hullámokban végződő hajára. És miközben magam elé képzeltem őt a sátrában, minden emlékképemben őt láttam. Láttam a közösen eltöltött időt, a szeretkezéseinket, a közös nevetéseinket és sírásainkat. Olyan tisztán láttam, mintha tükörbe néztem volna.

Szorosan lehunytam a szemem, és hagytam, hogy eltöltsön Naoko látványa. Tudtam, hogy mit kell tennem, és mielőtt meggondolhattam volna magam, meg is tettem. Felnyitottam a bennem lévő doboz tetejét. Csak annyi bátorságom volt, hogy belekukucskáljak, és kiereszem belőle az iránta érzett szeretetemet, amit hosszú időn keresztül mélyen eltemettem. És vele együtt megérkezett a fájdalom, a gyűlölet és ezernyi visszataszító érzés, amelyeket soha többé nem akartam érezni. De ezek az *én* érzéseim voltak. *Hozzám* tartoztak.

A zúgás búgássá halkult, az pedig mély, visszhangzó rezgéssé – nem múlt el, de már nem is taglózott le. Újra tudtam, hogy ki vagyok.

Naoko férje vagyok. Az a férfi, aki szerette őt, aki élettel ajándékozta meg, és aki apró darabokra zúzta azt az életet. De mindig is szeretni fogom őt, örökkön örökké.

Ez vagyok én.

A csúszkáló hang felerősödött, és remegni kezdtek az alagút falai. Ügyetlenül elővettem a fényképeket, de túl sötét volt, és túl bonyolultnak bizonyultak az ábrák. Órákon keresztül kellett volna tanulmányoznom őket, ám csupán percek álltak a rendelkezésemre.

– *Harold!* – kiáltotta valahonnan a távolból Jet. Remegett a hangja a dühtől. – *Nem szökhetsz meg előlem!*

Megint futásnak eredtem. Bekanyarodtam egy másik alagútba, de abból is kisebb járatok ágaztak szét minden irányba, én pedig nem tudtam, hová vezetnek. Nagyokat lélegeztem, hogy úrrá legyek a pánikon. Közben eszembe jutott Jet dobolása és a kinyújtott karja.

Léteztek kijáratok. Csak meg kellett találnom őket.

Kinyújtottam magam elé a kezemet, futásnak eredtem, és hálát adtam az égnek, hogy még mindig megvan az órám. A fejemen doboltam, ugyanúgy, mint Jet, és igyekeztem tartani az ütemet a másodpercmutatóval.

Megbotlottam egy sziklában, és a kinyújtott karom miatt elvesztettem az egyensúlyomat, de sikerült visszaszereznem. A csúszkálás hangosabb lett.

Felsőhajtottam, és előlről kezdtem az egészet. *Egy, kettő, három...* A másodpercmutató lemaradt az ütemtől. Pislogtam, és tettem még egy próbát. A mutató megint lemaradt.

Egy görbület közelében jártam.

Majd miután bekanyarodtam az egyik keskenyebb alagútba, a dobolás és a mutató üteme megint egyforma lett.

Visszamentem oda, ahonnan elindultam. Tudtam, hogy idelent van az anomália.

A görbület.

Végigrohantam az alagúton, és kétségbeesetten reméltem, hogy igazam van.

A csúszkálás egyenletes dübörgéssé változott, mintha egy egész hadsereg lett volna a nyomomban. Egy sziklába épített boltíves átjáró körvonala felé haladtam. Sötétséget láttam benne, mintha egy homályba vesző, mély gödör lett volna, körülötte pedig kék színű fény áramlott a kőbe.

A fény lüktetett, és változott a színe, ahogy befelé ömlött a valóság, és a sötétség elemésztette.

Csak hogy nem tehettem mást. Vettem egy mély lélegzetet, és belevetettem magam.

A barnák vörössé és kékké változtak. A testem megbillent, mintha székestől hanyatt estem vagy elgáncsoltak volna.

Megnyúlt az idő, és olyan érzésem támadt, mintha lassított felvételnéként mozognék, akár egy álomban.

Megint zuhantam.

Azután hó. És jég. És fuldoklás.

Térdre rogytam, és a torkomhoz kaptam a kezem. Nem tudtam, hová kerültem, de nem volt elegendő oxigén. Túl magasra jutottam. Heves szél csapkodta az arcomat, csípte a szememet.

Megfordultam, négykézlábra ereszkedtem, és megpróbáltam felmérni a környezetemet. Egy kőből és sötétségből épült

boltíves átjárón keresztül jutottam ide. Úgy állt ott, mint a Stonehenge jeges maradványa, benne a képtelen űrrel: egy görbülettel a tér másik részébe.

Hátrafordultam, de a mögöttem lévő emelkedőt szinte teljesen eltakarták a szélben kavargó hópelyhek. Mögötte volt a hegycsúcs.

Nem kellett látnom.

Olyan pontosan tudtam, hogy ott van, mint a saját nevemet.

Hirtelen mohó vágyakozás tört rám. Nekem kellett elsőként felkapaszkodnom a csúcsra. És valahogyan azt is tudtam, hogy ha eljutok odáig, akkor sohasem térek vissza.

Nem számított.

Feltápászkodtam, és óvatosan elindultam felé. Ez az. Pontosan ezt kell tennem. Piszkálta közben valami a tudatom hátsó részét, de nem törődtem vele.

A hegycsúcs várt, és én mindjárt odaérek.

Szinte vonszoltam magam, és alig kaptam levegőt, de ez sem érdekelt.

Semmi sem számított, csak a felfelé kapaszkodás.

Csak hogy ez nem volt igaz. Megfeledkeztem valamiről.

Valakiről.

Valakiről, akinek itt kellett volna lennie mellettem. Nem ez volt a megfelelő pillanat, függetlenül attól, hogy a testem ezt akarta.

Összeszedtem minden maradék erőmet, hátat fordítottam a csúcsnak, és elindultam az ellenkező irányba. Olyan érzés volt, mintha a gravitáció ellen küzdöttem volna. Szédelegtem.

Tudtam, hogy el fogok ájulni, ha nem jutok hamarosan oxigénhez.

Nem maradt más választásom.

Csak így lehetett túlélni, és én túl akartam élni.

Odabotladoztam a boltívhez, és beleugrottam a görbületbe.

Feketeség.

Aztán fehérség.

Aztán hóba merült az arcom.

Vettem egy mély lélegzetet, és felsóhajtottam. A levegő úgy töltötte meg a tüdőmet, mint a méz, mint a hideg víz a sivatagban, és belülről simogatott.

Feltápáskodtam, és körbenéztem. Nem a barlangba jutottam vissza. Valahová máshová kerültem. Hirtelen belém hasított a felismerés: Poljának igaza volt. A görbületek nem úgy működnek, mint az ajtók. Nem oda-vissza lehet közlekedni rajtuk, hanem előre, a kör következő megállója felé. Bárhol lehettem a hegyen – egyedül, étel és víz nélkül, és sehogy sem tudtam gondoskodni a biztonságomról.

Térdre rogytam, és a tenyerembe temettem az arcomat. Ennyi volt. Mindennek vége.

Meg fogok halni.

Egyedül, elszigetelten, anélkül, hogy megértettem volna, mi hozott ide bennünket, és mit jelent ez az egész. Sohasem fogom viszontlátni Naokót.

Azután megpillantottam valamit, körülbelül kétszáz méterre tőlem, a következő hegygerinc mögött. Eszelősen felnevettem a megkönnyebbüléstől. A táborunk volt az; a felkelő nap épp csak megvilágította a sátrakat.

FEBRUÁR ELEJE

Kettes tábor⁷

Drága Harriet!

Mire leértem a táborba, a többiek már felkeltek. Mintha Palmer és a Testőr alakját láttam volna a távolban. Nyújtózkodtak, és előpakolták a konzerveket a reggelihez. Látszólag nem vették észre, hogy Polja eltűnt. Eszembe jutott, hogy a napok Jet számára hónapoknak tűntek, és rájöttem, hogy nem tudom, mennyi ideig voltunk távol, vagy hogy ez a csapat többi tagja számára mennyi időnek tűnt.

Még csak félúton jártam lefelé a hegygerincen. Óvatosan lépdeltem, mert még nem szedtem össze magam fizikailag és mentálisan. Minden alkalommal, amikor átküzdöttem magam egy sziklán, belehasított a fájdalom a jobb kezembe, amputált ujjaim friss csonkjain keresztül. Minden egyes lépésnél magam előtt láttam Polja felhasadt nyakát és Jet örült tekintetét, és éreztem a csúcs rémisztő vonzását.

Amint megpillantottak engem, illetve egy alakot a távolban, mutogatni és kiáltozni kezdtek. A többiek azonnal kimásztak a sátraikból, mert már minden zűrzavar mögött veszélyt sejtettek. Le akartam kiáltani nekik, hogy csak én vagyok az, és nincs miért aggódniuk, minden rendben van. De amint a fejembe ötlött ez a gondolat, azonnal rájöttem, hogy ez hazugság lenne.

Miközben lefelé vonszoltam magam, átmászva minden sziklán, erősen megvetve a bakancsomat a jeges havon, arra is rájöttem, hogy halálosan kimerült vagyok. Napok óta nem aludtam eleget, és csak ez az őrült utazás tartott mozgásban. Úgy éreztem, hogy mindjárt össze fogok esni.

– Merre járt? – tudakolta határozottan a Testőr, amint hallótávolságba értem.

Nem volt energiám arra, hogy válaszoljak, ezért csak mentem tovább. Aggodalmasan és gyanakvóan végigmért, miközben egyre jobban megközelítettem.

– Mikor hagyta el a tábor területét? Miért hagyta el a tábor területét?

Palmer, Bettan, Gideon és a Testőr sorban álltak egymás mögött. Miller mellettük helyezkedett el, felemelt puskával. Nem fogta rám, de látszólag készen állt rá. Naoko is kidugta a fejét Thomas sátrából, és gyanakvóan méregetett.

– Én...

A kimerültség miatt újra megrohantak azok a furcsa gondolatok, amelyek a barlangban költöztek belém emlékképekként. Szemügyre vettem a négy alakot, és feltámadt bennem a gyűlölet. Felkavarodott a gyomrom, de leküzdöttem.

– Úgyse mondaná el nekünk az igazat – vicsorogta Bettan. – Árulja el, miféle kísérleteket végzett a hátunk mögött? Miben...

– Hagyja abba! – kiáltottam. – *Hagyja abba!*

Bettan elhallgatott, és felvonta a szemöldökét. Palmer egyelőre hallgatott, de acélos volt a tekintete, és úgy emelte rám, akár egy fegyver irányzékát.

– Hát nem látják, mi történik itt? – könyörögtem. – Ez a paranoia és az állandó veszekedés *meg fog ölni* minket.

– Ha kioson a táborból az éjszaka közepén, akkor biztosan így lesz – felelte vádlón a Testőr.

– Polja meghalt. – Nagy levegőt vettem, lehajoltam, és megtámasztottam a kezem a térdemen. Remegett a szemhéjam a kimerültségtől. – Polja halott. Jet beledöfött a nyakába egy kést. Jet! És maga nem csinál mást, csak fenyegetőzik, mintha *én* lennék az ellenség. De nem én vagyok, és a többiek sem azok. Ez a hely az ellenségünk! A hely teszi ezt velünk, és nem is sejtik, mennyire veszélyes!

Egy darabig mindenki hallgatott. A Testőr jelentőségteljes pillantást vetett Palmerre, azután rám nézett. Csak a körülöttünk kavargó hideg szél halk füttyülése törte meg a csendet.

A Testőr odalépett hozzám, és rátette a kezét a vállamra.

– Mondjon el mindent!

Könyörögve felpillantottam rá, mert kétségbeesetten meg akartam értetni vele a helyzetet, ám mire észbe kaptam, hirtelen összerogytam. Elterültem a hideg talajon, és mély álomba merültem.

Amikor felébredtem, a Testőr bent volt a sátramban. Ruhástól lefektetett egy vastag hálózsákra, és türelmesen várt. Síri csöndben ült mellettem, a tekintete a semmibe révedt. Lépteiket hallottam odakintről, és megállapítottam, hogy valaki a sátor körül járkal. Valószínűleg Palmer vagy Miller őrködött.

A torkomban dobogott a szívem. Félttem, és még félálomban voltam. Vajon kiengednének a sátorból, ha ki akarnék menni?

Szinte magam előtt láttam, ahogy a Testőr rám veti magát, leszorít, és fojtogatni kezd, amíg ki nem fogy belőle a sötét gyanakvás.

Megpróbáltam arrébb csúszni, hogy messzebb legyek tőle, de hiába. Az alvás ellenére elgyengültek az izmaim, egy csepp energia sem maradt bennük. De ébren voltam. És tudtam beszélni. Talán ennyi elég lesz.

– Észrevettem... hogy mostanában megváltozott a viselkedésem – mondta lassan a Testőr. Meglepetten felkaptam a fejem, de nem nézett rám. – Minél magasabbra kapaszkodunk ezen a hegyen, annál inkább rájövök, hogy hatással van rám. Büszke vagyok arra, hogy a legrosszabb helyzetekben is megőrzöm a hidegvéremet és az optimizmusomat. – Egy pillanatra felvillantotta azt a kedves mosolyt, ami jellemző volt rá, mielőtt elindultunk felfelé, de a következő pillanatban leolvadt az arcáról. Elnyelte valami. – Mostanában mindenkiten veszélyt látok. Próbálok uralkodni magamon, de miután Jet eltűnt... – Megcsóválta a fejét. – Igaza volt, Harold, amikor azt mondta, hogy itt nagyon nem stimmel valami. Az minden vágyam, hogy megvédjem ezt az expedíciót. De már nem tudom, hogyan csináljam.

Felültem. Nem voltam benne biztos, hogy elhiszem a szavait. Ha rá is hatott az a befolyás, ami Jetre is, aminek majdnem én is alávetettem magam, akkor nem lehetett megbízni benne.

Eszembe jutott az a munkás, akivel az alaptáborban beszéltem, aki látszólag egy szempillantás alatt megfiatalodott, és oda-vissza ugrált az időben. *Ezt nem magának szánták.* Jet is ezt mondta Poljának, miután beledöfte a kést a nyakába. Ha a

leviatánok befolyása egészen az alaptáborig terjedt, akkor egyáltalán biztonságban lehetett bármelyikünk is?

A Testőr egyenesen a szemembe nézett.

– Mondja el, mi történt!

Vettem egy mély lélegzetet. Polja fotói szinte perzselték a kabátomat. Ha elővenném őket, akkor a Testőr vajon rám támadna, leszorítana a földre, és meggyilkolna?

Megfeszült az állkapcsom.

Ezt nem csinálhattam tovább egyedül. Nem titkolhattam el mindenki elől, amit láttam, különben én fogok megőrülni. Vállalnom kellett a kockázatot.

Előhúztam a kissé meghajlott fotókat, és kiterítettem őket magam elé. A Testőr szemügyre vette őket, én pedig figyeltem őt, hogy őrjöngeni kezd-e, mint Jet, de semmi sem történt.

Úgy ömlött ki belőlem a történet, mint az özönvíz: Jet és Polja; a leviatánok és az alagutak; a görbületek; a hegycsúcs. Éreztem, hogy egyre jobban feloldódik bennem a feszültség. Ha megmutathatom valakinek, amit láttam, ha sikerül megértetnem valaki mással, akkor nem leszek egyedül. És ez rengeteget számítana.

A Testőr feszülten hallgatott. Nem tett fel kérdéseket, nem vitatkozott, nem tett megjegyzéseket. Befogadta az egészet, és bátorítóan bólogatott, amikor elakadtam.

– Tudom, milyen az a bizalmatlanság, amit érez – mondtam, miután a történet végére értem. Nagyon fontos volt, hogy ezt megértse. – Azok a gondolatok, amelyek most a fejében kavarnak, nem a maga gondolatai. De küzdhet ellenük. Ha én meg tudom csinálni, akkor mindannyian képesek vagyunk rá.

A Testőr felállt.

– Beszélnem kell a többiekkel. Egyelőre magára hagyom. – Belenézett a szemembe. – De van egy utolsó kérdésem. Megfordult a fejemben, hogy felhagyok ezzel a küldetéssel, és lemegyek. Ugyanakkor úgy érzem, hogy csak akkor lehet véget vetni ennek, ha felmegyünk a csúcsra. Ott vannak a válaszok, és talán csak így menekülhetünk meg. Ezek az én gondolataim, Harold? Én jutottam erre a következtetésre, vagy valaki elültette a fejemben?

Nyeltem egy nagyot, mert tudtam a választ. Eszembe jutottak Polja mikrobái, amelyek belénk költöztek, és visszaemlékeztem a zúgásra is. Mégis, amikor kinyitottam a számat, Naoko szavai jártak a fejemben: *Én csak úgy jutok le erről a hegyről, ha felfelé megyek.*

A görbületekre gondoltam, meg arra, hogy mit éreztem a csúcs közelében.

– Azt hiszem, ez egy logikus következtetés. – Keserűnek éreztem a hazugságot. – Én magam is ezt mondanám.

A Testőr összeráncolta a szemöldökét, és egy darabig szótlánul méregetett.

– És ha olyanokká válunk, mint Jet?

– Jet hónapokat töltött odalent, legalábbis számára azok hónapok voltak. Ha nem megyünk be azokba a barlangokba, ha fel tudunk jutni, amilyen gyorsan csak lehet, akkor nem esik bántódásunk.

Némi habozás után bólintott.

– A készleteink miatt egyébként sem maradhatunk itt örökké. Kezdenek megfogyatkozni, és kevés az élelmiszer. Maga ki tud

igazodni ezeken a görbületeken, hogy gyorsabban feljussunk?

Nagyot sóhajtottam, és beleborzongtam abba a gondolatba, hogy vissza kell mennem oda.

– Nem tudom. Nem olyan egyszerűek, mint az ajtók. Mozognak. Én három különböző helyre jutottam el ugyanazon az átjárón keresztül: a barlangokba, a csúcsra és ide. De ha Poljának igaza volt... – Az előttem heverő fotók felé intettem. – Ha ez a térkép valóban megmutatja, hogyan működnek, akkor amennyiben lesz rá elég időm, talán felvázolhatok egy útvonalat. Polja majdnem megfejtette a szimbólumok jelentését a barlangban, mielőtt...

Elcsuklott a hangom, mert képtelen voltam újra kimondani. Vajon be tudom fejezni a munkát, amit Polja elkezdett? Vajon vagyok elég jó? Vagyok elég *épelméjű*?

A Testőr bólintott.

– Akkor lásson hozzá! – Felhúzta a sátor cipzárját, de mielőtt kilépett, hátrafordult. Megint megpillantottam azt a barátságos arcot, amelyik rávett erre az őrült expedícióra, és azt az őszinte, kedves mosolyt. – Örülök, hogy épségben visszajutott hozzánk, Harold.

Aztán leolvadt a mosolya, távozott, én pedig ismét magamra maradtam.

Visszafeküdtem, mert még mindig kimerült voltam az alváshiánytól és az erőfeszítéstől. Lehunytam a szememet, és megpróbáltam aludni, de nem tudtam. Állandóan Polját láttam magam előtt: a nyakába fúródó kést, a szájából csorgó vért és az üveges, halott tekintetét, amivel rám meredt.

A sátrat megrázta a szélöközés, ami arra emlékeztetett, hogy továbbra is ki vagyunk szolgáltatva a hegynek.

Naoko hamarosan meglátogatott. Amikor belépett a sátorba, jóleső melegség járta át a testemet, és valamelyest ellazultak az izmaim. Leült mellém, felbontott egy babkonzervet, és lerakta elé.

– Egyél!

Belenyomott a kezembe egy kanalat.

Megkordult a gyomrom.

– A Testőr azt mondta, hogy fogytán vannak a készleteink.

Megsimogatta az arcomat.

– Ez még nem jelenti azt, hogy éhezned kell. Ismerlek téged, Harold. Enned kell.

Bólintottam, és lassan kanalizni kezdtem a hideg babot.

– Hallottam, mi történt Poljával – mondta Naoko, és lehunyta a szemét. – Ez... felidézi a rossz gondolatokat. Megint elhomályosul minden a fejemben.

Lenyeltem a babot.

– Ez történt az előző expedícióval is, igaz?

Hallgatott, és elfordította a fejét. Nem akart erre gondolni.

– Azt hiszem – felelte végül. – Néha én magam sem tudom. Homályosak az emlékek. Tudom, hogy eleinte minden rendben ment, azután egymás ellen fordultak az emberek. Emlékszem a haragra és... azokra a lényekre.

– A leviatánokra.

– Így hívják őket? Már tisztábban emlékszem rájuk, de nem ez volt az, hanem... valami más. – Összepréselte az ajkát, miközben a megfelelő szavakat kereste. – Egy másik tudat. Azt hittem,

hogy maga a hegy. Szemmel tartott minket. Belénk költözött, és a részünkké vált. Már elmondtam neked, hogy minél közelebb vagyok a csúcshoz, annál inkább értelmet nyer minden.

Bólintottam, és letettem a konzervdobozt, mert rájöttem, hogy már befaltam az egészet. Valószínűleg éhesebb voltam, mint hittem.

– De attól félek, hogy az ellenkezője igaz, és minden csupán nézőpont kérdése – folytatta. – Még mindig számolom az órákat, Harry. Tele van vonalakkal a jegyzetfüzetem. Nem tudom abbahagyni. Legszívesebben a perceket is számolnám. Talán... talán csak azért érzem épelméjűnek magam, mert ti is megőrültök velem együtt.

Hevesen megdobbant a szívem, mert szavakba öntötte azokat a félelmeket, amelyeket én képtelen voltam megfogalmazni. Ennek ellenére elmosolyodtam, és megfogtam a kezét.

– Mostanában sokkal jobban vagy. Számomra épelméjűnek tűnsz.

– Talán azért, mert mindkettőnknek elment az esze.

– Akkor legalább az vigasztal, hogy veled együtt örültem meg. Ezt a világon senki mással nem élném át szívesebben, Naoko.

Elnevette magát.

– Helló, Harry! – mondta. – Örülök, hogy újra látlak. A valódi énedet. Már azt hittem, hogy elveszítettelek.

Belenéztem a szemébe, amiben olyan fény csillant, amit már tíz éve nem láttam. Élet. Gondolkodás nélkül odahajoltam hozzá, és megcsókoltam. A nyakamra tette a kezét, és belemerült a csókba, a szívderítő megkönnyebbülés vak és tiszta pillanatába.

És ezzel együtt visszatértek az emlékek, amelyek még mindig ott voltak, függetlenül attól, hogy megpróbáltam elfelejteni őket. Felbugyogtak a lelke mélyéről, és megfertőzték a pillanat tökéletes békességét. Magam előtt láttam őt – a kisfiunkat. Benne volt minden közös pillanatunkban és minden téglában, amire felépítettük az életünket.

Könnyes lett a szemem, és elhúzódtam Naokótól. Elszorult a torkom, miközben igyekeztem visszatartani a zokogást. Elfordítottam a fejem, és a padlóra szegeztem a tekintetem.

– Szeretlek – suttogtam. – De ha veled vagyok, mindig órák gondolok.

– Én is, Harry. Viszont a jó dolgokra is emlékszem. Nem hibáztathatom magamat azért, amin nem tudok változtatni.

– Én igen. – A kezemet pizskáltam, mert úgy éreztem, hogy viszketnek a levágott ujjaim. – Az én hibám volt.

Felsőhajtott, és felállt.

– És ezen az sem változtat, ha halálra gyötröd magad. Azért jöttem, mert szólni akartam, hogy Thomas ébren van. Látni akar téged.

Felhúzta a cipzárt. Meg akartam kérni, hogy maradjon, de nem tudtam, hogyan.

– Hogy van Thomas?

Naoko felém fordult.

– Egyáltalán nincs jól. Bátran viselkedik, de a bátorság sajnos nem fogja megmenteni.

Kilépett a sátorból a jeges szélbe, és behúzta a cipzárt.

Felmelegedtem, amennyire csak tudtam, mielőtt újra kimentem a hidegbe. Átöltöztem, mert a ruháim nyirkossá

váltak, de a régiek is bűzlöttek az izzadságtól. Szusszantam párat, hogy felkészüljek, aztán kimentem.

Szerencsére sütött a nap. A bakancsom ropogott a hóban, miközben átvágtam a táboron. Miller kifejezéstelen arccal állt Thomas sátra mellett. Amikor közelebb értem, felém fordult.

– Láta, ahogy Polja meghal?

Lassan bólintottam. Mindent elkövettem azért, hogy kiverjem azokat a képeket a fejemből.

Miller átvette a puskáját a másik kezébe.

– Őt is azok a lények kapták el, mint Parkert és Sandersont?

– Nem. – Megráztam a fejem. – Őt Jet ölte meg. Megőrült.

Miller összeráncolta a szemöldökét.

– Hogyan?

Tanácsstalanul vállat vontam.

– Azt hiszem, a lények és a hegy miatt. Megfertőzik azokat, akik túl sokáig maradnak itt. Rákényszerítenek bizonyos dolgokra. Egymás ellen fordítják az embereket. És önmaguk ellen.

Egy pillanatra eltorzult az arca a fájdalomtól.

– Maga szerint...

– Nem – vágtam a szavába. – Parker és Sanderson nem őrült meg. Ők azért haltak meg, mert megvédték minket. Ebben biztos vagyok.

Bólintott.

– Köszönöm, Harold.

Felakasztotta a fegyverét a vállára, és elsétált. Magamra hagyott Thomas sátra előtt.

Felhúztam a cipzárt, és beléptem.

Thomas úgy nézett ki, mint egy hulla. Féloldalasan feküdt, a hátát hátizsákokkal támasztották meg, és a bőre olyan fehérnek tűnt, mint a hegyet borító hó. Vöröslött a szeme, és a láztól verejtékezett a homloka. Gideon törökülésben ült mellette, és feszülten bámulta, mintha lenyűgözte volna Thomas mozdulatlan teste. Még mindig úgy bebugyolálta magát, mint hegymászás közben, de a sálja fölött hatalmas mosolyt láttam.

– Helló, Harold! – mondta, azonban nem nézett rám. – Úgy hallottam, izgalmasan telt az éjszaka.

Erőtlenül elnevettem magam, hogy megszabaduljak a nyugtalanító érzéstől.

– Így is mondhatjuk.

Felcsillant a szeme, és felvonta a szemöldökét, miközben felém fordult. Némán tátogtam, mert nem tudtam, mit mondhatnék ennek a férfinak, akivel alig beszélgettem. Igazság szerint gyakran arról is megfeledkezem, hogy egyáltalán velünk van. De most itt volt velem szemben. Miért? Megint úrrá lett rajtam a jó öreg paranoia. Állandóan gyanakodtam, állandóan kételkedtem a csapat összes tagjában.

Leültem, és megpróbáltam ellenállni neki.

– Azt mondta a Testőrnek, hogy látta a csúcsot. – Gideon közelebb hajolt hozzám. – Milyen érzés volt?

Összeráncoltam a szemöldökömet.

– Olyan... nos... nem tudom biztosan.

– Ugyan már, Harold! Ez nem igaz. Ne tegyünk úgy, mintha az *óvilágban* lennénk! A vonzás, a vágy, hogy egyre magasabbra kapaszkodjon, és feljusson a csúcsra... Árulja el, milyen érzés volt!

Elfordítottam a fejem, mert hatalmába kerített a nyugtalanság. Úgy éreztem, hogy Gideon kihasznál, és az elszigeteltségem segítségével akar azokban a gondolataimban vájkálni, amelyeket nem akartam megosztani.

Csak hogy eszembe jutott a Testőrrel lefolytatott beszélgetésem. Ha nem próbálunk tudatosan úrrá lenni a bizalmatlanságunkon, akkor mindannyiunknak vége.

– Olyan... mint az éhség – kezdtem, és a megfelelő szavakat kerestem. – Mintha napok óta nem ettem volna, és tudom, hogy egy csodálatos étellel megrakott asztal van az orrom előtt. A testem mohón kívánja. Nem mentális sóvárgás, hanem fizikai.

Bólintott, mintha a világ legszokványosabb dolgáról beszéltem volna. Odakint felerősödött a szél, és fűtyült a sátrak között.

– És maga ellenállt neki. Sikerült lejutnia hozzánk. A tudat működése lenyűgöző. – Elvigyorodott. – Egyszerűen csodálatos. Egyszerűnek és logikusnak tűnik, azután az ember rájön, hogy elkerülte valami a figyelmét. Gyakran ilyen a világ, nem igaz? Néha pusztán arra van szükség, hogy az ember a feje tetejére állítsa, mint amikor megfordítunk egy képet vagy átrendezzük egy szó betűit, és hirtelen új értelmet nyer az egész. Rábukkanunk valamire, ami egész idő alatt az orrunk előtt volt.

Azon töprengtem, hogy vajon csak a kimerültségem miatt nem értem-e, amit mond, vagy a szavainak tényleg nincs értelme. Felállt, magas termete kitöltötte a sátrat, és hirtelen megborzongtam a félelemtől. Mintha attól tartottam volna, hogy rám támad, leszorít a földre, és megfojt.

– Maga lenyűgöz engem, Harold. – Fölém tornyosult. – Egyelőre csak ennyit akartam mondani. Maga lenyűgöz engem. Remélem, ez a jövőben is így lesz!

Thomas megmozdult, és halkán felsóhajtott. Gideon rám mosolygott, felhúzta a cipzárt, és kilépett a sátorból. Míg távozott, a jeges szél befújta a résen a havat.

Amikor megfordultam, láttam, hogy Thomas ébren van. Megpróbált elmosolyodni, amikor rám nézett, de mintha nem engedelmeskedtek volna az izmai, és csak egy fintor lett belőle.

Leültem mellé, és felhúztam a térdem, hogy felmelegedjek egy kicsit. Nem volt könnyű ránézni, de udvariatlanság lett volna elfordítani a fejemet.

– Harold – motyogta alig hallhatóan. – Örülök, hogy látlak. Azt hiszem, már nincs sok időm hátra.

– Ne légy nevetséges! Leviszünk majd az egyes táborba, és a gyógyszerek...

Erőtlenül felemelte a kezét, mire elhallgattam. Láttam, hogy ez az apró mozdulat is hatalmas erőfeszítésébe került.

– Senki sem fog egyhamar elindulni lefelé. Ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint én. Nincs szükségem hamis reményre. Most nem. És nem haragszom. Örülök, hogy itt vagy.

– Igazán?

– Ott vagytok, ahol Isten szerint lennem kell.

Megdöbbentett a képtelen kijelentés.

– Tessék? Isten azt akarja, hogy belehalj a hegyi betegségbe?

Egész testsúlyával ránehezedett a hátát támasztó hátizsákokra, mint egy rogyadozó épület. Furcsán békés volt az arca, miközben felpillantott a plafonra.

– Ennek így kell lennie. Az a helyzet, hogy néha megingott a hitem. Most már tudom, miért. Túlságosan könnyű volt az életem. Túl nyilvánvaló. Most már tudom, hogy áldozatot kell hoznom azért, hogy bebizonyítsam Istennek, hiszek benne. Teljes egészében neki kell ajánlanom a lelkemet.

A fejemhez kaptam a kezem, és hitetlenkedve meredtem rá.

– Te... te értelmetlenül akarsz meghalni?

A nyaka alig tudta megtartani a fejét, de idegtépően higgadt maradt a mosolya.

– Próbára teszi a hitünket, Harold, mint Ábrahámét. Nem számítottam arra, hogy ez megtörténik velem, de ha megengedem, hogy megtörténjen, akkor bebizonyítom, hogy megbízom az isteni elgondolásban.

– Dehát nem látod, hogy ez mekkora *ostobaság*? – fakadtam ki. Ökölbe szorítottam a kezem, és a gyengesége dacára a legszívesebben pofon vágtam volna őt. Vajon ezt is a hegy csinálta? Ez a harag más volt, mélyebb.

A biztonság kedvéért elhúzódtam Thomastól, de megfogta a csuklómat. Olyan erőtlén volt, hogy alig tudta megszorítani.

– Úgy döntöttem, hogy átadom magam valaminek, ami nagyobb nálam, és ez boldoggá tesz. Mindig arra törekedtem, hogy boldog legyek.

– Na és?! – csattantam fel. – Isten azt akarja, hogy fájdalmas és borzalmas halált halj, hogy próbára tehesse a hitedet? – Éreztem, hogy kiabálok. Arra gondoltam, hogy csak levegőt kell vennem. Csak el kell fojtanom a haragot. De képtelen voltam rá. Valójában nem akartam megtenni. Thomas ostobaságokat beszélt. Jogosnak és *helyénvalónak* éreztem a dühömet. –

Ábrahám története *őrültség*, mert vagy azt bizonyítja, hogy Isten nem létezik, vagy pedig azt, hogy szándékosan baszakszik velünk. Egy gonosz kölyök, aki nagyítóval perzsel fel egy hangyabolyt. Mert *ez* itt? – Mellkason böktem Thomast. – Ez olyan szeretet, amiről még nem hallottam soha.

Thomas reszelősen és erőtlenül köhögni kezdett, és az egész teste beleremegett. Levegő után kapkodott. Felálltam, toporogtam, és remegett a kezem.

– Harold – suttogta alig hallhatóan. – Még Jézus is azt hitte, hogy Isten magára hagyta.

– De ez nem *igazságos!* – üvöltöttem, miközben egy évtizednyi elfojtott harag ömlött ki belőlem. – Pusztán játékszerek vagyunk, amelyekkel eljátszadozhat, azután eldobhatja őket, ahogy a kedve tartja? – Letérdeltem, megfogtam a vállát, és közelebb húztam magamhoz, hogy megértessem vele. Fel *kellett* fognia. – A fenébe is, Thomas, ez túl kevés. Hát nem érted? – Erősen megráztam. – Miért nem érted?

Miközben ráztam, lehunyta a szemét, és felületessé vált a légzése. Gyorsan elengedtem.

– Thomas? – suttogtam.

Egyre lassabban vette a levegőt, azután halkán sípolt egyet a tüdeje, majd elnémult.

– *Thomas!*

A feje rábukott a hátizsákokra, és elernyedte az arca, ami mindig tele volt élettel. Lecsukódott a szemhéja, és kisimult a homloka. Gyorsan ellenőriztem a pulzusát, de semmit sem éreztem. Meghalt.

Egy szempillantás alatt elillant belőlem a harag. Elhátráltam, és rémülten meredtem arra, amit tettem. Nem tudom, mennyi ideig ültem mellette. Nem sírtam, és nem is üvöltöttem, mert egyiket sem éreztem helyénvalónak. Zsibbadtan ültem, és a megcsonkított kezemet bámultam.

Odakint süvöltött a szél.

Ezt a hegy csinálta. *A hegy kényszerített erre.*

Nem. Ez hazugság volt. Áadtam magam a haragomnak. Az éveken át tartó menekülés és elfojtás után dühös akartam lenni. *Élveztem.*

És megöltem Thomast.

Megfogtam a kezét, és a meggyőződéselem ellenére elmondtam egy imát. Felálltam, és azon gondolkodtam, hogy az elmúlt néhány napban két ember halálát néztem végig. Kiléptem a hideg szélbe, hogy közöljem a többiekkel a hírt.

Aznap este megtartottuk Thomas és Polja temetését, miközben lenyugodott a nap. Mindenki feszült volt. Mivel figyelmeztettem őket arra, hogy a lények a sötétséget kedvelik, de félnek a fegyvereinktől, Miller, Palmer és a Testőr állig felfegyverkeztek. Miller erősen szorította a puskáját, a másik kettő hanyagul tartotta maga előtt. A derekukon pisztolyok lógtak. A Testőr derékszíján néhány gránátot is láttam. Nem is sejtettem, hogy ennyi tüzerőt hoztak magukkal.

Gyakran elnéztem a távolba, mert minden mozgás mögött Jetet sejtettem. Minden szellőkéstől és megmozduló sátorlaptól megborzongtam.

Jet tudta, hol talál minket, és azt is, hogy sebezhetőek vagyunk.

Thomas holttestét ráfektettük egy kiugró sziklaperemre. Még egy hegyi temetés. Abban egyeztünk meg, hogy mondunk néhány szót, azután lelökjük a szikláról, hogy a teste lezuhanjon a jeges pusztaságba, megfagyjon, és örökre elnyelje a hegy. Érdekes módon úgy gondoltam, hogy ő is ezt akarta volna.

Egy részem úgy gondolta, hogy Jet temetését is meg kellene tartanunk. Ő is a barátom volt, és önkéntelenül úgy éreztem, hogy az a férfi, akit ismertem, ugyanúgy meghalt, mint Thomas vagy Polja. Ő azonban érzékeny pont maradt. Senki sem akart beszélni róla.

Felajánlottam, hogy megtartom a gyászbeszédet. Így véltem helyesnek, de amikor leültem, hogy elgondolkodjak rajta, nem találtam a megfelelő szavakat. A délután túlnyomó részében azzal küzdöttem, amit elkövettem.

Naoko azt mondta, hogy nem az én hibám volt, mert Thomas egyébként is meghalt volna, de én magam előtt láttam, ahogy lecsukódik a szeme, miközben üvöltözöm vele, és dühösen kirázom a maradék életet a testéből.

Az elméleteit sem tudtam kivenni a fejemből. Nem kételkedtem abban, hogy részben igaza volt: egy magasabb rendű lény tette ide ezt a hegyet, valami olyasmi, amit képtelenek vagyunk felfogni. Ebben most már teljesen biztos voltam. Lehet, hogy Isten volt az, de egy részem túlságosan egyszerűnek és nyilvánvalónak érzi ezt a magyarázatot.

Félkörben álltunk a holttest körül, komolyan és elmerengve. A szél valamelyest enyhült, és a felhőtakaró miatt nem volt olyan hideg, mint korábban. Néhány perc csendet kértem, és

lehajtottuk a fejünket. Képtelen voltam kiverni a fejemből Thomas szavait:

Mindig arra törekedtem, hogy boldog legyek.

Vajon én is elmondhatom ezt magamról? Az elmúlt tíz évben gondoltam egyáltalán a boldogságra? Kissé felemeltem a fejem, és szemügyre vettem a többieket. Palmer és a Testőr valamivel távolabb álltak tőlünk. Kimerültek és komolyak voltak. Egy pillanatra rám néztek, azután vissza a jeges sziklákra.

Bettan megváltozott. Mintha eltűnt volna az arroganciája. Rideg volt az arckifejezése, és megfeszültek az izmai.

Naoko lehajtott fejjel állt, és miközben az emelkedő és süllyedő mellkasát és a szélben lobogó haját néztem, melegség járta át a testem. Volt idő, amikor én is boldog voltam. És talán idővel megint az leszek. De ha most megengedném magamnak, hogy boldog legyek, azzal meggyaláznám a mi kis családnk közös emlékeit. Valamint Thomas emlékét, és mindazokét, akiknek fájdalmat okoztam. Mert ha jelentettek, ha *még mindig* jelentenek valamit a számomra, akkor bizonyára megérdemlem a szenvedést. Nem igaz, Hattie? Hát nem érdemlem meg ezt a fájdalmat?

Ránéztem Gideonra, és meglepett, hogy ő nem hajtotta le a fejét, hanem engem bámult lenyűgözve, mint aki életében először pillantja meg a Grand Canyon. Egy darabig a szemébe néztem, azután lehajtottam a fejem, és a havat bámultam.

– Azért vagyunk itt, hogy elbúcsúzzunk két barátunktól – mondtam. – Velünk együtt vettek részt ezen az utazáson, velünk együtt néztek szembe a nehézségekkel, és meghaltak. – Egy kicsit remegett a hangom, mint a megfeszített húr. – Amikor

úgy döntöttem, hogy eljövök erre az expedícióra, szinte semmit sem tudtam róla. De halállal kezdődött. Talán naiv voltam, amikor azt hittem, hogy nem így fog folytatódni. Remélem, hogy a legjobb pillanataik, a tudásuk és a kedvességük alapján fogunk visszaemlékezni Thomasra és Poljára. Nem tudom, hogy van-e élet a halál után. De a magam részéről mindent el fogok követni azért, hogy mindannyian túléljük ezt, és hogy jó emberként őrizhessük meg a barátainkat az emlékezetünkben.

– Idióták voltak – dünnyögte Bettan.

Döbbenten elhallgattam.

– Tessék?

– Ha betartották volna a legalapvetőbb utasításokat, akkor még most is élnének – morogta. – De mindketten úgy döntöttek, hogy ostoba idióták lesznek.

– Pofa be, Roger! – förmedt rá Palmer. – Nem ez a megfelelő alkalom.

– Nem, nem, folytassa csak! – mondtam. – Kíváncsi vagyok, hová akar kilyukadni.

Bettan egyenesen a szemembe nézett.

– Oda akarok kilyukadni, hogy Thomas úgy döntött, eltitkolja előlünk a hegyi betegségét. Ha tudtam volna róla, akkor tehettem volna valamit. És Polja, az úgynevezett zseni belevetette magát az éjszakába úgy, hogy nem vitt magával fegyvert, és nem szólt senkinek. És most halott. Ennyit róla.

Megcsóváltam a fejem, és elfogott az undor.

– Hogy merészeli? Nem ezt érdemelték.

– És most kioktat bennünket a harmadik idióta, aki csak a vakszerencsének köszönhetően maradt életben – folytatta

Bettan, miközben rám bökött az ujjával. – Nincs szükségem arra, hogy ezt végighallgassam. Maga ugyanúgy felelős Polja haláláért.

Hátratántorodtam, mintha az arcomba vágott volna.

– Ez nem... – Ökölbe szorítottam a kezem. – Most nem ez a lényeg. Azért vagyunk itt, hogy emlékezzünk rájuk, nem azért, hogy sértegezzük őket. Ez illetlenség.

Bettan undorító és reszelős hangon felnevetett.

– Szerintem csak az időnket pazaroljuk két senkire, akiknek meg voltak számlálva a napjaik. A fenébe is! Maga alig egy hete ismeri őket, és úgy viselkedik, mintha két családtagját veszítette volna el. Én meg akarom mászni a bolygó legveszélyesebb hegycsúcsát, és maga csak *az időmet vesztegeti*.

Elment mellettem, odalépett Thomas holttestéhez, és egyetlen szó nélkül lelökte a lábával a szikláról.

Döbbsen néztük végig, ahogy a holttest lezuhan a mélybe. Nekem minden alkalommal megrándult az arcom, amikor a holttest nekicsapódott a havas szikláknak, és egyre jobban felforrt bennem a düh.

– Tessék! – közölte Bettan, és megfordult. – Talán most végre azzal foglalkozhatunk, amiért itt vagyunk. – Megint eltrappolt mellettem, és elindult a sátra felé.

Utánairamodtam. A hó ropogott a bakancsom talpa alatt. Elkaptam a vállát, és magam felé fordítottam.

– Emberek voltak, maga önző seggfej! A *barátaink* voltak. Maga úgy viselkedik, mintha valamiféle hős lenne...

– Mert *valóban* hős vagyok, Harry – vágott vissza megvetően.
– Sokan arra áldozták az egész életüket, hogy elérjék azt, amit

én.

Az arcába nevettem.

– Maga egyszerűen röhejes.

Megcsóválta a fejét, és elvigyorodott.

– Az erő nem a mérettől függ. Az erő azt jelenti, hogy az ember elég tökös ahhoz, hogy felismerje, hogy ő irányítja az életét. De a *magafajták*? – Mellkason bökött. – Ők gyávák. Halálosan rettegnek attól, hogy ők a felelősek a tetteikért, ezért kitalálták az istenségeket, a hátrányos megkülönböztetést, a politikát és egy csomó más baromságot, hogy elhitessék magukkal, hogy *azok* irányítanak mindent. Maga szerint azért vagyok itt, mert véletlenül hegymászónak születtem? Baromság, Harold! Magam vagyok a sorsom ura, mert ezt akarom, és ezt választom. A többi nem számít.

Hátat fordított nekem, és elsétált. Remegtem az idegtől, és szemügyre vettem a többieket. Palmer és a Testőr úgy tett, mintha semmit sem hallott volna, Naoko pedig egyszerűen vállat vont, mintha azt mondta volna, hogy *Mégis, mire számítottál?*

Gideon már eltűnt.

Ezeket a sorokat a hideg sátramban írom, munka közben. Éjszaka van, és aludnom kellene, de túl hideg van az alváshoz. A sátrakba is kérlelhetetlenül beveszi magát a hideg, és az ember végül csak arra tud gondolni. Csak a munkával és az összpontosítással lehet küzdeni ellene.

Felállítottam azt az összeecsukható asztalt, amit Miller cipelt fel, és most Polja fotói hevernek rajta. Kezdem érteni őket.

Összekapcsolódnak egymással a szálak, mint a keringési pályák a csillagok körül. Ösvényeket látok. Feltáru előttem a hegy.

Volt valaki a sátramban, mióta legutóbb itt jártam. Gondosan ügyelt arra, hogy a megfelelő sorrendben tegye vissza a fényképeket az asztalra, azonban nem végzett tökéletes munkát. Áttúrta a holmimat, és ellenőrizte a munkámat. És az a legrosszabb az egészben, Hattie, hogy egy szót sem szólhatok erről senkinek. Bárki sebezhetővé válhatott. Bárki átalakulhatott.

Óvatosnak kell lennem. Szemmel kell tartanom őket.

Mindannyian egyetértettünk abban, hogy fel kell kapaszkodnunk a csúcsra, de szerintem különbözőek az indokaink. Mindannyian érezzük azt a vonzást, azt a csillapíthatatlan éhséget, ami a csúcs felé visz minket. Az én indokaim meglehetősen egyértelműek: hosszú ideje abban a hitben élek, hogy ez a világ semmit sem tartogat már nekem. Ez egy meddő hely, és az elmúlt tíz évet azzal töltöttem, hogy megpróbáltam elmenekülni, csak hogy az erőfeszítéseim hiábavalónak bizonyultak.

Most azonban végre felcsillant bennem a reménysugár. Rettegtem attól, hogy viszontlátom Naokót, de a mai nap eseményei és a közelsége arra emlékeztetett, amit akkor éreztem utoljára, amikor annyi évvel ezelőtt elhagytam őt.

Bárcsak meg tudnám menteni ettől a borzalmas helytől! Bárcsak el tudnám vinni innen, mielőtt mindannyian megőrülünk, vagy egymás ellen fordulunk, vagy darabokra tépnek minket azok az ősi lények!

Ha lenne egy cseppnyi józan eszem, magam mögött hagynám ezt a hegyet azok után, amiket láttam. Lemennék az alaptáborba, beülnék a helikopterbe, és elvitetném magam innen.

De a fel és a le már nem azt jelenti, mint korábban. Ez a hegy egy Möbius-szalag, visszacsavarodik önmagába, és ami két oldalnak látszik, az valójában csak egy. A ránk váró veszélyek dacára végre megértettem Naoko szavait: már nem mehetünk el innen. Csak úgy jutunk le erről a hegyről, ha előre felé megyünk, a lüktető görbületeken és anomáliákon keresztül.

Már nem tudom letagadni a vonzást és a sóvárgást.

Fel kell jutnunk a csúcsra, együtt.

Ott várnak a válaszok.

JANUÁR VAGY FEBRUÁR (AZT HISZEM)

Valahol a hegyen

Drága Harriet!

Mire reggel lett, összeállítottam egy tervet. Kiterítettem magam elé a fotókat a sátor padlójára, és gondosan úgy helyeztem el őket, hogy a lehető legpontosabban visszatükrözzék azt a falat.

Eleinte nehezen ment az összpontosítás, és azon kaptam magam, hogy nem tudom függetleníteni a barlangban készült képeket azoktól a dolgoktól, amelyeket átéltem ott: Jet elmebajától, Polja halálától és attól az érzéstől, hogy kezd elmenni az eszem. Még mindig attól féltem, hogy a leviatánok jobban megfertőztek minket, mint hittük. Eszembe jutott Bettan viselkedése a temetésen. Vajon meg lehet bízni benne? Vajon meg lehet bízni bármelyikünkben is?

Összpontosítanom kellett ahhoz, hogy a fotókat csupán egy kirakós darabjainak lássam. Egy megoldandó egyenletnek.

Polja azt mondta, hogy a görbületek nem úgy működnek, mint az ajtók, hanem körkörösök, és a szerencsés szabadulásom is ezt bizonyította. És egy szigorú térkép, amit fel lehetett festeni a falra, arra utalt, hogy nem változhatnak örökké, vagyis állandónak *kell* lenniük. Ha abból indultam ki, hogy minden egyes görbület bejárata közvetlenül egy másik kijáratához

vezet, de utóbbi bejárata már egy harmadik kijáratot nyit – mintha a dimenziók közötti ugrások folytatólagos köréről lett volna szó –, akkor a térkép kezdett értelmet nyerni.

Sikerült beazonosítanom négy különböző ismétlődő grafológiai mintát, amelyek egymásból és egymásba vezettek. Jól kivehetőek voltak, és minden egyes csomópontot egy bizonyos minta jelölt. Polja azt feltételezte, hogy helyeket jelölnek, és jelen helyzetben nem szállhattam vitába annak a nőnek az utolsó gondolataival, akit őszintén csodáltam. Mivel ez a hegy hajlamos volt arra, hogy megváltozzon, miközben az ember felfelé haladt, arra a megállapításra jutottam, hogy a négy minta a hegy négy rétegét jelöli: a csúcs közelében lévő területet, a középső részt, az alsóbb részeket és végezetül az alattuk lévő barlangokat.

A legegyszerűbb szimbólum jelölte a középén elhelyezkedő csomópontot, mint egy forgó galaxis közepét, és minden más akörül kapcsolódott össze. Megborzongtam, amikor ránéztem, és egy hideg szélököcs megrázta a sátram falait. Feltételeznem kellett, hogy az a hegycsúcs.

Tisztában vagyok vele, Hattie, hogy minden egyes feltételezésem gyenge lábakon áll. Túl kevés adat állt a rendelkezésemre ahhoz, hogy meggyőzőbb elméleteket állítsak fel. Ennek ellenére amikor felsorakoztattam őket egymás mellett, a térkép feltárult előttem, szinte ösztönösen.

A hegy csikorgott odakint, mintha válaszolt volna. A jég súrlódott a sziklákon, és mozogtak a gleccserek. Szorosabbra húztam magamon a kabátot.

Az utolsó, és valószínűleg leggyengébb feltételezésem az volt, hogy azok a csomópontok, amelyek közel esnek egymáshoz a térképen, a háromdimenziós földrajzi térben is közel vannak egymáshoz. Két okból jutottam erre a következtetésre. Egyrészt azért, mert a leviatánok látszólag ugyanabban a térben léteznek, mint mi, ezért logikusnak tűnt ez az elrendezés. Másrészt pedig azért, mert ha mégsem ebben a térben léteznek, akkor képtelenek leszünk eligazodni ezen a térképen. Az utolsó feltételezésem a szükségszerűségből fakadt.

Csak reménykedni tudok benne, hogy nem fogom mindannyiunkat megölni.

Arra számítottam, Bettan majd nem örül annak, hogy én fogok navigálni. Igazság szerint magam elé képzeltem a jelenetet: fenyegetően fog rám nézni, mint egy dacos gyerek, meg fogja kérdőjelezni a feltételezéseimet, és ócsárolni fogja a munkámat. Elhatároztam, hogy nem hagyom úgy feldühíteni magamat, mint korábban.

Legnagyobb meglepetésemre Bettan azonnal elfogadta a tervet.

– Nagyszerű munkát végzett – közölte, miközben a sátramban felállított asztal fölé hajolt. A remegő fény torz árnyékokat vetett. Kezdett felkelni a nap. Bettan a térkép másolatára bökött a jegyzetfüzetemben.

– Maga szerint ezek a felső rétegek milyen magasak lesznek? – kérdezte tárgyilagosan.

Alig tudtam ránézni, mert képtelen voltam elfelejteni, hogy megütötte Naokót, és lelökte Thomas holttestét a hegyről, meggyalázva ezzel a barátom emlékét. De együtt kellett

működnünk ahhoz, hogy feljussunk a csúcsra. Ez ellen semmit sem tehettem.

– Nem tudom pontosan.

Hatan kuporogtunk a sátorban, összecsomagolva, indulásra készen. Miller odakint őrködött. A hálózsákomat feltekertem és a hátizsákomhoz erősítettem, és már csak az asztalt meg a sátrat kellett összepakolni ahhoz, hogy folytathassuk a küldetést. Szemügyre vettem őket. Vajon melyikük járt bent tegnap a sátramban? Kiben bízhattam meg?

Naoko a sarokban kuporgott. Felhúzta a lábát a mellkasához, és átölelte a karjával.

– Nincs szükségem a pontos magasságra – tette hozzá Bettan –, de nagyjából tudnom kell az oxigénkészletünk miatt. Arra a csapat többségének szüksége lesz a következő szakaszon, mert már a halálzóna közelében járunk.

– Tudok adni néhány hozzávetőleges támpontot, de ennyi az egész – feleltem. – Magával mi lesz?

– Én egy kicsivel tovább fogom bírni oxigén nélkül. Az Everestet is anélkül másztam meg, de ez a hegy magasabb. Nem fogok a szükségesnél nagyobb kockázatot vállalni.

A sapkába és símaszkba bugyolált Palmer helyeslően bólogatott.

A felszerelés túlnyomó részét a táborban hagytuk. Mivel sok embert elvesztettünk, nem tudtunk olyan sok mindent magunkkal cipelni. Ebből a szempontból főleg Parker és Sanderson ereje hiányzott, mert minél magasabbra megyünk, annál gyengébbek leszünk. Nem visszük magunkkal az asztalt, sem a sátrakat. Palmer azt mondta, hogy három napra elegendő

élelmiszert, és két napra elegendő oxigént tudunk elcipelni. És nem fogunk újra tábort verni. Ez volt a végső próbatétel: vagy sikerül, vagy sem.

Arról már egy ideje senki sem beszélt, hogy mennyi készletre lesz szükségünk ahhoz, hogy lejussunk.

– Mi lesz a védelemmel? – kérdezte Palmer. – Találkozni fogunk a leviatánokkal?

– Ezt nehéz előre megjósolni – feleltem. – Azt hiszem, nem fogunk bemenni a barlangokba, de már kint, a hegyen is megtámadtak minket.

– Akkor lassan fogunk haladni. – Félrebillentette a fejét, és ránézett a Testőrrre. – Minden alkalommal mi ketten, Steve-vel fogunk elsőként átmenni, hogy felmérjük a terepet. Kevés fegyver lesz nálunk, hogy gyorsan tudjunk mozogni. Miller és Bettan a biztonság kedvéért a csapat többi tagjával marad.

– Nem csak fizikailag leszünk veszélyben – jegyezte meg a Testőr, és végighordozta a tekintetét a társaságon. – Ha Haroldnak igaza van, rengeteg képtelen dolgot fogunk látni, ami könnyen összezavarja az embert, ezért oda kell figyelnünk egymásra. Ha valaki furcsán viselkedik, akkor figyelmeztetjük a többieket. Ha valaki furcsán érzi magát, akkor szól róla.

Mindenki helyeslően bólintott.

– Akkor egyelőre végeztünk – mondta Palmer. – Nem tudjuk, mi van odafönt, de ma megtaláljuk.

Mindenki magányosan félrevonult egy kicsit az utolsó szakasz előtt. Még mindig korán volt, a nap alig bukkant fel a horizonton. Bettan odakint állt, kitárta a karját az egyre erőteljesebb fény felé, és mélyen beszívta a ritka levegőt. Miller

a fegyvereit ellenőrizte. Miközben lebontottam a sátramat, láttam, hogy Palmer és a Testőr megosztózik egy cigarettán. A füst az égbolt felé kígyózott.

Miután elpakoltam a sátrat, leültem Naoko mellé, de csak hallgattunk. Mindketten vastag rétegekbe burkolóztunk, és kesztyűt viseltünk. Naoko megfogta a bal kezemet, és magához szorította. A horizontot bámultuk, és a gondolatainkba merültünk.

Azután a megfogyatkozott létszámú csapatunk elindult felfelé, hogy kihasználjuk a nappali világosságot. Az oxigénpalackokat a hátizsákjainkra erősítettük, ezért még jobban húzták a hátunkat. Én Naoko közelében gyalogoltam. Egyre inkább azon kaptam magam, hogy a közelségére, a jelenléte melegére van szükségem. Nem tudom, hogy bírtam ki ilyen sokáig nélküle.

Természetesen nem aludtam, habár néha elszunyókáltam egy félórára, de a kimerültség már a részemmé vált. Az élmény részévé. A homályos látás. A sajgó csontok.

Csakhogy amikor feltettem az arcomra a maszkot, és beszívtam a kiegészítő oxigént, az egész testem megkönnyebbült. Uralkodnom kellett magamon, nehogy túl sokat szívjak be belőle, és esetleg hiperventilálni kezdjek. Miért nem használtuk őket már hamarabb? Minden egyes lélegzetvételtől egyre jobban kitisztult a fejem, és egyre erősebbek lettek az izmaim.

A ránk leselkedő veszély miatt nyitva tartottuk a szemünket. Ezen a magasságon csak a látásunkra hagyatkozhattunk. A magasság kegyetlenül elbánt a többi érzékszervünkkel: a ritka levegőben nincsenek szagok, a bőr érzéketlenné válik, az ízek

eltompulnak. Az ember nem hall mást, csak a vére lüktetését, és a saját, kapkodó légzését, miközben a tüdő oxigénért küzd. Olyan érzés, mintha víz alatt lennénk. Ezért hagyatkozhattunk kizárólag a látásunkra.

Amikor felértünk a hegygerinc tetejére, megkönnyebbülten felsóhajtottam. Még mindig ott volt az a görbület, amin keresztülmentem. Feketén kavargott és lüktetett a hasadékbán. Azt feltételeztem, hogy nem mozognak, különben hogy térképezhatték volna fel őket? A történetek után azonban semmiben sem voltam biztos.

A mély feketeség beszippantotta a színt a környező levegőből. Nappali fénynél furcsábbnak tűnt, mintha nem illett volna ide. Mindenki döbbenten meredt rá, képtelenek voltak levenni róla a szemüket. Talán most először hittek nekem feltétel nélkül.

Lepillantottam az általam felvázolt térképre. Kívülről tudtam az útvonalat, de minden adandó alkalommal megszállottan ellenőriznem kellett.

– Mutatnom kell valamit – mondtam, miután lehúztam az arcomról az oxigénmaszkot. Ledobtam a hátizsákomat, adtam a Testőrnek egy stoppert, egy pedig nálam volt. – Ezt fogja meg, és menjen a görbület közelébe! Én húsz méterrel távolabb leszek. Amikor felemelem a kezem, indítsa el a stoppert! Harminc másodperc elteltével mind a ketten felemeljük a kezünket.

Eltávolodtam a görbülettől, és reméltem, hogy a kísérlet működni fog. Amikor felemeltem a kezem, elindítottam a stoppert, és a Testőr is elindította az övét. Harminc másodperc elteltével felemeltem a kezem.

– Miért emelte fel a kezét? – kiáltotta a Testőr. – Csak tizenennyolc másodperc telt el.

Ropogott a bakancsom a hóban, miközben visszakocogtam hozzá. Megmutattam neki az órát.

– Számomra harminc másodperc volt. Az idő lassabban telik a görbületek közelében. Így fogjuk megtalálni őket, miközben a csúcs felé haladunk. Kétfős csapatokat alkotunk, és az órákat fogjuk használni.

Mindenki bólogatott, és szerintem egy kicsit mindannyiunkat lenyűgözött az egész. De a tény, hogy ilyen készségesen elfogadtak egy efféle jelenséget, számomra azt bizonyította, hogy rendkívül furcsává váltak a dolgok.

– Mármost ha ezen átmegyünk, akkor néhány ezer méterrel magasabbra kerülünk – mondtam.

Bettan komoly arccal odalépett mellém.

– Jusson eszükbe, hogy ez alaposan meg fogja viselni a szervezetüket! A fokozatos emelkedés is halálos lehet. Nem tudom, hogy egy ilyen hirtelen bekövetkező változásnak mi lesz az eredménye, de azt igen, hogy Harold egyelőre túlélte. Mindenkinél van oxigénpalack és maszk. Egyenletesen lélegezzenek, mielőtt átmennek!

– Nem leszünk ott sokáig – tettem hozzá. – Ki kell lépnünk a görbületből, azután vissza kell lépnünk ugyanabba a görbületbe. Elvileg egy másik helyen fogunk kilyukadni, mintha egy kör mentén mozognánk. Később keresnünk kell egy másik görbületet. De most ezen fogunk bemenni és kijönni, és a körkörös elrendezés miatt körülbelül ezen a magasságon leszünk, csak a hegy másik pontján.

Mindenki az arcára erősítette az oxigénmaszkot. Palmer maga elé emelte a puskáját.

– Tudom, hogy mi megyünk be elsőként, de ha Haroldnak igaza van, akkor ez nem úgy működik, mint egy ajtó. Nem tudjuk figyelmeztetni egymást, ezért reméljük a legjobbakat. Várjanak egy kicsit, azután kövessenek minket! Miller lesz az utolsó. Miután mindenki átért, visszafelé is így fogunk átmenni.

– Ránézett a hatalmas termetű Millerre, aki bólintott. – Van kérdésük?

Miután mindenki hallgatott, Palmer is felvette az oxigénmaszkot, lekuporodott, és belegyalogolt a sötétségbe. A Testőr szorosan követte.

Mind a ketten eltűntek.

Vettem egy mély lélegzetet, és a többiekre pillantottam. Odamentem a görbülethez, és közelebbről is megvizsgáltam. Megváltozott a pereme körül a fény: a szikla kéken lüktetett a középen lévő fekete tömeg közelében. Vonzást éreztem, mintha könyörgött volna, hogy lépjek be. Palmert és a Testőrt viszont nem láttam. Azt reméltem, hogy bárhol is vannak, legalább élnek. De ebben nem lehettünk biztosak. Csak a remény maradt.

Egy darabig mindenki hallgatott, azután Miller odalépett hozzám, beállt a görbület elé, és elzárta az utat.

Összevontam a szemöldökömet.

– Palmer azt mondta, hogy maga lesz az utolsó.

Felemelte a puskáját, és ráfogta Bettanre.

– Mi a szar folyik itt? – követelte Bettan, és rájöttem, hogy a katonát leszámítva közülünk csak neki van fegyvere.

– Ez túl sok – felelte furcsán színtelen hangon Miller. Megkeményedtek az arcvonásai, és csillogott a szeme a napsütésben. – Ez az egész, ez a sok halál és örület. Ezt... – Megrázta a fejét. – Ezt nem nektek szánták.

Jaj, ne!

Pontosan tudtam, mi fog történni. Miller meg fogja húzni a ravaszt, és egymás után le fog lőni minket: Bettant, engem és Gideont.

És Naokót.

Rávetettem magam Millerre. Amikor rázuhantam, eldőrdült egy lövés. Nem tudtam megnézni, hogy eltalált-e bárkit is. Egymásba gabalyodva lezuhantunk a földre. Miller megmarkolta a derekamat, és könnyedén felemelt, mint egy rongybabát. Sokkal nagyobb és erősebb volt nálam.

Elkaptam a fegyverét, és megpróbáltam megütni vele, de elkapta, és belevágta a puskatust az arcomba.

Hátravágódott a fejem, és belezuhantam a hóba. Naoko felsikoltott. Folyt az orromból a vér. Valaki kiabált és ordítozott.

Miller rám ült, és leszorított. Az arcán megmagyarázhatatlan gyűlölet tükröződött. Megint felemelte a puskatust, hogy lecsapjon vele a koponyámra.

– Jusson eszedbe Jim! – kiáltottam. – Jusson eszedbe Theo! Értünk haltak meg. Jusson eszedbe, ki vagy!

Erre mozdulatlaná dermedt, és értetlen arcot vágott.

Két gyors lövés dörrent. Miller összerándult, és vér fröcskölt a mellkasából.

Amikor felpillantottam, Bettan éppen Miller fejére célzott, és a harmadik golyót egyenesen a koponyájába küldte.

Miller rám zuhant, és nyirkos lett az arcom a leheletétől.

– Ó, bassza meg! – dűnnyögtem. – Jézusom!

Legördült rólam a súly. Bettan félrelökte Miller holttestét. Naoko térdre rogyott, a tenyerébe temette az arcát, remegett, és kapkodva vette a levegőt. Odabotladoztam hozzá.

– Jól vagy?

– Ez nem történhet meg újra – zihálta suttogva. – Nem, nem, nem. Nem történhet meg. Nem történhet meg.

– Semmi baj – mondtam, és átöleltem. – Miller meghalt. Én itt vagyok, és jól vagyok. Mindannyian itt vagyunk.

Szorosan magamhoz húztam, és addig ringattam, amíg egyenletessé nem vált a légzése. Bettan átkutatta Miller holttestét, és elhajította a puskáját.

– Mi a fasz volt ez? – kiáltotta.

– A leviatánok. Az a... – Megcsóváltam a fejem. – Az a valami megfertőzte, ugyanúgy, mint Jetet.

Naoko felnyögött.

– De már vége van – mondtam, miközben Naoko kapucnis fejét simogattam. – Vége van. Semmi bajod.

Csakhogy nem úgy tűnt, mintha vége lett volna. Úgy éreztem, hogy ennek sohasem lesz vége.

Bettan a görbület felé biccentett.

– Palmerék ránk várnak.

– Adjon már Naokónak egy kis *időt!* – üvöltöttem. – Valaki megpróbált megölni minket.

Bettan leeresztette a puskát.

– Pontosan ezért kell együtt maradnunk. Majd összeszedik magukat a túloldalon.

Lepillantottam Naokóra. Már nem remegett, és sokkal egyenletesebben lélegzett. Lassan és erőtlenül feltápászkodott, aztán bólintott.

– Igaza van. Sajnálom. Én... már tudok mozogni. Át... át kell mennünk.

– Rendben van. – Összepréstem az ajkam. – Bassza meg! *Rendben van.*

Vetettem egy utolsó pillantást Miller holttestére, és arra gondoltam: *Ez akár én is lehetnék. Ó, istenem! Bárki lehetne közülünk.*

– Vegye magához Miller puskáját! – mondta Bettan. – Nincs értelme itt hagyni.

Megkerestem a hóban, lehajoltam, és felemeltem. Nehéz volt, és rájöttem, hogy fogalmam sincs, hogy kell tartani vagy hogyan kell használni, de Bettan már a görbület lüktető feketesége előtt állt készenlétben tartott fegyverrel, és intett, hogy kövessük. Gideon mellette volt. Felvettem az oxigénmaszkot, átkaroltam Naokót, és együtt léptünk be a sötétségbe.

Amikor visszatért a fény, szédelegtem. Megbotlottam, és felkavarodott a gyomrom, mintha valaki behúzott volna egyet. Zihálni kezdtem, kétségbeesetten beszívtam az oxigént a palackból, és összpontosítanom kellett, hogy megnyugodjak és ne hiperventiláljak. A jéghideg levegőtől hátratántorodtam, leejtettem a fegyvert a hóba, és belekapaszkodtam Naokóba. A teste érintésétől erőre kaptam, és szorosan tartottuk egymást a szélben.

Megfordultam, és megpillantottam Gideont és Bettant. Egy alak sietős léptekkel közeledett felénk.

A Testőr volt az, a karjában Palmerrel.

– Hol voltak? – kiáltotta, miután lehúzta az oxigénmaszkot az arcáról. A szeme vörös volt, és beesett. – Mi a francot csináltak?!

– Miller megőrült – kiáltotta vissza Bettan, de a szél eltompította a hangját. – Megpróbált megölni minket. Nem tudtunk elindulni.

– Öt óra telt el – mondta rekedt hangon a Testőr, miután odaért hozzánk. Palmer ájultan hevert a karjában. A feje hátracsuklott, és széttárta a karját. – Átmegyünk a görbületen, most rögtön. Együtt. Gyerünk, gyerünk, gyerünk!

Elbotladozott mellettünk, és beleugrott a görbületbe. Kétségbeesetten, sietve követtük, és megint elnyelt bennünket a sötétség.

Egyszerre léptünk ki a másik oldalon. Egy sík, havas és jeges területre kerültünk, valahol a hegyen, sziklafalak és hegygerincek között.

A mellkasomban éreztem, hogy alacsonyabban vagyunk.

A Testőr hangosan zihálva lefektette Palmert a földre. Odaintette magához Bettant.

– Adjon egy oxigénpalackot! – mondta, miközben Palmer pulzusát és légzését ellenőrizte. – A végén már közös palackot használtunk, de az is kiürült, és Palmer elájult. – Megcsóválta a fejét. – Mégis hol voltak eddig?

– Miller átalakult – morogta Bettan.

– Átalakult?

A hegymászó elfordította a fejét, és összepréselte az ajkát.

– Ugyanúgy, mint Jet. Le kellett lőnöm. De mi átjutottunk.

Végignéztem a többieken. Naoko a földön ült, és a tekintete a semmibe révedt. Még nem szedte össze magát a pánikrohamból. Gideon a háta mögött állt, és hangosan zihált.

– A picsába! – A Testőr a levegőbe emelte a karját. – A picsába! Miller jó ember volt. *Kedveltem* őt. Most meg ez? Bassza meg!

Egy darabig fel-alá járkált, és a fejét ingatta, azután felém fordult.

– Mi történt az idővel? Miller rátámadt magukra, de az bizonyára nem tartott öt óra hosszáig. Merre jártak?

– Nem tudom. – Tanácstalanul széttártam a kezem. – Itt nem segít a tudomány. Talán amikor az ember átmegy, kiszámíthatatlanná válik az időtágulás. Tudjuk, hogy a görbületek meghajlítják az időt, de szinte lehetetlen megmondani, hogy mennyire. Nem tudom, hogy a hegynek mekkora része van egymásra helyezve más dimenziókban. Ezt képtelen lettem volna előre megjósolni! – Megfeszítettem az állkapcsomat, és igyekeztem meggyőzni magamat is arról, hogy ez igaz.

A Testőr odalépett hozzám, és megmarkolta a grabancomat.

– Akkor miért nem figyelmeztetett arra, hogy fennállhat ennek a veszélye?

– Mert nem tudtam!

– Nem tudta? – kérdezte vádlón, és megmarkolta a nyakam. Rémülten megpróbáltam elhúzódní tőle, mert eszembe jutott Jet és Miller, de erősen szorított. – *Nem tudta?!*

– Steve... – köhögte Palmer, és kinyújtotta felé a kezét.

A Testőr nem vett róla tudomást, hanem hevesen megrázott.

– Gondolkozz, Steve! – Palmernek erőtllenül csengett a hangja.
– Gondold végig, hogy miért vagy dühös!

A Testőr mozdulatlanra dermedt. Zihálva kapkodta a levegőt. Ide-oda cikázott a tekintete köztem és Palmer között. Szusszantott párat, lehunyta a szemét, és látszólag megnyugodott. Elengedett, majd hátrált egy lépést.

– Sajnálom. Én... én csak...

Megcsóválta a fejét, és hátat fordított nekem.

– Semmi baj. Örülök, hogy életben vannak. – Palmer felé fordultam. – Jól érzi magát?

A mellkasához emelte a kezét, és elfintorodott.

– Azt hiszem. Lélegzem. Csak egy kis oxigénre van szükségem.

– A történetek után nem maradhatunk itt – mondta Bettan. – Mozgásban kell lennünk. – Háttal állt nekünk, és a tekintetével a környéket pásztázta, azután Palmer felé fordult. – El tud indulni belátható időn belül?

A nő bólintott.

A Testőr ránézett, és mintha egy pillanatra fájdalom tükröződött volna a tekintetében.

Egy meredek és jeges lejtő tetején álltunk. Mögötte egy havas és sziklás síkság terült el két alacsonyabb hegycsúcs között. Tiszta volt az ég, melegen sütött a nap, és a hó vakítóan csillogott.

– Nem mehetünk vissza ezen keresztül – mondtam. – Rossz irányba visz.

– Milyen messze van innen a következő? – kérdezte Bettan.

– Nem tudom biztosan. Remélhetőleg csak néhány száz méterre, de ez csak egy feltételezés. Mindenkinek van órája.

Szétszéledünk, legalább húszméteres távolságra egymástól. Bizonyos időközönként mérjenek le harminc másodpercet! Ha valakinek lassabban ketyeg az órája, az azt jelenti, hogy egy görbülethez közeledik.

– Én Grace-szel maradok – közölte a Testőr. Igyekeztem nem túl látványosan meglepődni azon, hogy Palmer keresztnévét használja.

Bólintottam. Fájt a lábam, és szúrt az oldalam.

– Nekem is szükségem van egy kis pihenésre. Az a legutóbbi átkelés... – Leültem egy kőre, lehajtottam a fejem. – Elégge megviselt.

Bettan megvetően felhorkant, és Gideon felé fordult.

– Én nem akarok a kelleténél tovább maradni. Velem jön?

Gideon bólintott, és elindult felé.

– Én is jövök – mondta Naoko, aminek hallatán fájdalmasan összeszorult a szívem. – Három szempár többet lát, mint kettő.

Szólni akartam neki, hogy maradjon velem; hogy ne kerüljön tőlem látótávolságon kívül, de tudtam, hogy nincs jogom ilyesmit követelni tőle.

– Ne menjetek túlságosan messzire! – kértem végül erőtlen hangon. – A görbületnek a közelben kell lennie.

Naoko bólintott, aztán követte Gideont és Bettant, akik elindultak lefelé a lejtőn. Egymás tökéletes ellentétei voltak. Bettan magabiztosan lépdelt, a magas Gideon viszont kissé imbolygott.

Azon gondolkodtam, hogy mit tudok dr. Gideon Gavkey-ről. Antropológus. Így mutatták be nekünk, és annak ellenére, hogy az őrült kaland során vele együtt kapaszkodtam felfelé, vele

együtt harcoltam, és majdnem vele együtt haltam meg, nem tudtam volna ennél többet mondani róla.

Vajon visszahúzódó a természete, vagy én nem voltam elég kíváncsi?

És ha nem, akkor miért nem?

Összeráncoltam a szemöldökömet, és megráztam a fejemet. Ez a hegy furcsa dolgokat művel az ember gondolataival.

Palmer kissé szédelgett az oxigénhiánytól. A Testőr, aki éppen a fejét csóválta, úgy fektette le a hóba, hogy lássa az eget.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Nem akarom elhinni, hogy ezt csináljuk.

– Mit?

– Ezt az egészet. – A havas táj felé intett, és a hangja kétségbeesettséget sugárzott. – A semmiért! Két csapat, Harold. Az egyik meghalt, a másik haldoklik. Ha véletlenül lejut innen valaki, az egyenlő lesz a csodával. És miért? Ez egy vicc. Ez az egész egy hatalmas tréfa.

– Miről beszél?

– Amikor ez a hegy felbukkant a műholdfelvételeken, a NASA adta tovább az információt az amerikai kormánynak – mondta, és közben a kezét bámulta. – Természetesen a többi ország érdeklődését is felkeltette. Folyamatosan érkeztek a hívások a Szovjetunióból, Kínából és Angliából. Kaotikus volt az egész, amíg közbe nem léptünk.

– Az Apollóról beszél?

– A legnagyobb vállalat, amiről valaha hallott. Megvásárolták ezt az expedíciót, ennyi az egész.

Felvontam a szemöldökömet.

– Azt akarja mondani, hogy egyetlen vállalat képes volt meghátrálásra kényszeríteni a szovjet és a kínai kormányt? Maga azt mondta nekem, hogy ez egy közös küldetés a... nagyobb jó érdekében.

Amint kimondtam ezeket a szavakat, én is rájöttem, hogy mennyire naivan hangzanak.

A Testőr elnevette magát.

– Ugyan már! Ha lefizeti a megfelelő embereket, bármit megtehet. Maga szerint miért szedtek össze egy kiváló orosz tudóst, egy ausztrál kommandóst, két leszerelt ezredest és egy angol fizikust? *A nagyobb jó érdekében?* A geológust abban a reményben hívták ide, hogy olajat vagy kibányászható ásványkincseket talál. A biológus azért van itt, hátha pénzzé tehető vagy fegyverré alakítható orvostudományi felfedezéseket tesz. Ez csak a pénzről szól, Harold. Ennyi az egész. Akinek elég pénze van, annak saját hadserege lehet. Mi ketten, maga és én eldobhatóak vagyunk.

Hitetlenkedve meredtem rá.

– Ennyi... az egész?

– Mégis, mire számított? A jó és a rossz ősi kultuszára? Egy tervre, ami megmenti a világot? A haladáshoz csupán egyetlen dolog szükséges. A világ magasról tesz magára, rám, Grace-re és mindannyiunkra. Ha ezt felfogja végre, akkor rá fog jönni, hogy csak két választása van: vagy megkapja a fizetségét, vagy nem. Maga sem tudja megváltoztatni a világ rendjét, Harold. Ennyivel kell beérnie.

Nem tudom, miért lepődtem meg.

– És ezt miért mondja el nekem éppen most?

A Testőr felállt.

– Azért, mert *végeztem*. Elegem van abból, hogy meghalnak körülöttem az emberek, és abból is elegem van, hogy ezért én vagyok a felelős. – Vetett egy pillantást Grace-re, azután rám nézett. – Talán a tragédia döbbenti rá az embert arra, hogy mi a fontos. Most még elmehetünk innen.

– Én... – Megcsóváltam a fejem. – Nem vagyok biztos abban, hogy lemehetünk innen. Szerintem a hegy nem fogja megengedni. Azt hiszem, hogy csak felfelé vezet az utunk.

Közelebb jött hozzám.

– És ezt meg tudja ígérni nekem, Harold? Mert az agyam logikus része biztosra veszi, hogy ha összefogunk, és visszajutunk a kettes táborba, akkor lassan leereszkedhetünk az alaptáborba. De egyedül egyikünk sem tudja megcsinálni: vagy együtt megyünk le, vagy együtt megyünk fel. És ezen a helyen már nem tudok megbízni a saját gondolataimban. De ha maga azt hiszi, *komolyan* azt hiszi, hogy csak akkor menekülhetünk meg erről az istenverte helyről, ha felfelé megyünk, akkor követem magát. Valóban azt hiszi?

Szótlatlanul meredtem rá, és az járt a fejemben: *Semmit sem tudok megígérni magának. Én sem bízom meg a gondolataimban, ugyanúgy, mint maga*. De nem ezt mondtam, Hattie, hanem azt, hogy:

– Igen, azt hiszem.

Kiáltás hallatszott a távolból, és hamarosan megpillantottuk a többieket, akik vigyorogva kapaszkodtak felfelé.

– Megtaláltuk! – kiáltotta Naoko. – Megtaláltuk a görbületet!

Úgy döntöttünk, hogy ezúttal együtt fogunk átmenni. Sejtelmem sem volt arról, hogy az időtágulás minden görbület esetében ugyanúgy működik-e, de nem vállalhattuk a kockázatot. Szerencsére a feltételezéseim helyesnek bizonyultak, vagyis már csak néhány átkelés állt előttünk. Ha átmegyünk ezen a görbületen, akkor valamivel magasabbra jutunk. Azután keresnünk kell még egy görbületet, amelyen keresztül elvileg elérjük a hegy csúcsát.

Feszített belülről ez a tudás. Azóta nem tudtam kiverni a fejemből a boltíves átjáró és a hegycsúcs felé vezető emelkedő látványát, mióta hátat fordítottam nekik. Tegnap éjjel is eszembe jutott, amikor a hálózszakomban kuporogtam és aludni próbáltam. Eszembe jutott a beszélgetések közben, eszembe jutott, amikor a térképen dolgoztam, és amikor felfelé kapaszkodtam. Mindig az a vonzás.

A sóvárgás.

Hamarosan lecsillapodik majd. Nem tudtam, hogy ez mit jelent, de a testem alig várta, hogy kiderítsem. Elhitethettem volna magammal, hogy csak így menthetem meg Naokót. Elhitethettem volna magammal, hogy csak a kíváncsiságom hajt. De az igazság ennél sokkal elemibb volt. Fent *kellett* lennem a csúcson, ahogy a többieknek is.

A következő görbület is csak egy üreg volt a sziklában, és ebben is az ismerős üres feketeség lüktetett. Nagyon érdekes, hogy az ember mennyi mindenhez hozzá tud szokni, Hattie. Alig néhány nappal ezelőtt ez a jelenség a képzelőerőm határait feszegette volna. Most ez a téridő-anomália pusztán egy eszköz volt arra, hogy eljussunk oda, ahová menni akarunk.

– Magyarázza el nekünk, mi fog történni, Harold! – kérte a Testőr.

– Ez valamivel magasabbra fog vinni bennünket, de remélhetőleg nem annyira, hogy megint oxigénre legyen szükségünk.

Izgatottan toporogva összenéztünk. Mindenkinél volt egy oxigénpalack arra az esetre, ha tévedek. A Testőr és Palmer fegyverekkel is felszerelkezett, habár Palmer kissé bizonytalanul állt a lábán.

– Bármi történjék is, *nem* ezen a görbületen kell visszamennünk – folytattam. – Nem jutott időm arra, hogy az emlékezetembe véssem a térképnek ezt a részét. Fogalmam sincs, hová vezet. Megint keresnünk kell egy másik görbületet, ami fel fog vinni bennünket a csúcsra. Már majdnem odaértünk.

A Testőr bólintott. Palmer elvesztette az egyensúlyát, és belekapaszkodott, a férfi pedig átkarolta, majd így szólt:

– Én megyek be először, azután Grace, Bettan, Harold, Naoko és végül Gideon. Gyorsan kell átmennünk, és nem szabad túlságosan lemaradnunk egymástól. Nem akarom, hogy úgy járjunk, mint legutóbb.

Bólintottunk.

– Egy.

Nyeltem egy nagyot, és azért imádkoztam, hogy helyesek legyenek a térképpel kapcsolatos feltételezéseim.

– Kettő.

Láttam, hogy Bettan előhúzza a pisztolyát, és készenlétbe helyezi.

– Három.

A Testőr belépett az üregbe, és mindannyian követtük őt a feketeségbe.

Megint nappali világosság lett.

Puha hó ropogott a talpam alatt. Levegő után kaptam, és hálásan megállapítottam, hogy még mindig érzem az oxigént a tüdőmben. Egy kis völgybe érkeztünk, amelyet fennsíkokra és hegygerincekre tagolt jeges csúcsok szegélyeztek.

Felnéztem, és üvölteni kezdtem.

Minden egyes fennsíkon egy hatalmas leviatán állt. Úgy éreztem, hogy több száz van belőlük. Őrködtek, vonaglottak és vártak. A hegy ürességét felváltotta a szürkés-kék szörnyetegek feltartóztathatatlan tömege.

Egyszerre fordultak felénk.

– Ó, a picsába! – morogta Palmer.

Mondani akartam neki valamit, de hirtelen rettenetesen dühös lettem. Lángolt a testem, és a legszívesebben lelőttem és felperzseltem volna mindent, ami az utamba kerül. Elakadt a lélegzetem. Szemügyre vettem a csapatunk tagjait, ezeket az apró és gusztustalan emberi lényeket, és *gyűöltem* őket.

A lényegüket gyűöltem. Az izzó tekintetük pedig arról árulkodott, hogy ők is gyűöltek engem.

Helyes. Megérdemlem, hogy gyűöljenek.

Értéktelen vagyok.

Semmi vagyok.

A lények hihetetlen sebességgel elindultak lefelé, a csápjaik végigcsúsztak a jégen és a havon. Azért jöttek, hogy megöljenek minket, és alig vártam, hogy ez bekövetkezzen. Meg akartam

halni, és azt akartam, hogy velem együtt mindenki meghaljon. Csak erre voltam érdekes.

Letérdeltem, és széttártam a karom, hogy üdvözljem őket. Hogy üdvözljem a halált.

Lehunytam a szemem, és az örökké tartó csöndre vártam.

Valaki pofon vágott.

Lezuhantam a földre.

Levegő után kapkodtam, és amikor felpillantottam, Bettan állt fölöttem.

– Álljon fel, maga marha!

Meglepetten pislogtam, mert nem tudtam értelmezni a látványt. Az örület és a harag dübörgése visszhangzott körülöttem.

– Körülbelül húsz másodpercünk van arra, hogy átjussunk a görbületen. – Bettan megmarkolta a kabátom gallérját, és felhúzott. – A többieket már átvittem. *Mozogjon!*

Esetlenül feltápászkodtam, miközben Bettan felrángatott.

– De... de nem tudjuk, hová vezet – mondtam, mert kezdtem észhez térni.

– Pofa be!

A rohanó lények alig néhány méterre jártak tőlünk.

Szorosan egymásba kapaszkodtunk, és együtt visszaugrottunk a feketeségbe, az ismeretlenbe.

Először csak a szelet éreztem. De nem pusztán szél volt: minden egyes szellőkés belém hasított, mert az apró jégdarabok úgy kavarogtak a levegőben, mint a lövedékek. Fűlsiketítő volt a zaj. Megpróbáltam levegőt venni, de csak jéggel lett tele a szám.

Egy hóvihar kellős közepére kerültünk. Vajon hol lehettünk? Milyen magasan? Sejtelmem sem volt.

És hol van Naoko?

Bettan még mindig belém kapaszkodott. Elvesztettem az időérzékemet. Ha túl sokáig késlekedtünk, a többiek talán órákkal vagy napokkal ezelőtt átjöttek.

Mielőtt észbe kaphattam volna, Bettan vonszolni kezdett. Csúszkáltam és botladoztam a jégen. Megmarkolt, és talpra rángatott. Fájdalmasan hullámozott a mellkasom. Nem jutottam elegendő oxigénhez. Túl magasan voltunk. És az egész mögött még mindig ott zúgott az a harag, ami befészkelte magát az agyamba. Elhalkult, de még nem tűnt el.

Ügyetlenül megfogtam a oxigénmaszkot, és mélyet lélegeztem. Keresztüláramlott rajtam az édes ízű levegő. Közben egyre összefüggőbbé váltak a gondolataim. Magam előtt láttam a felénk rohanó halálos lényeket.

Vajon ők is átjöttek? Hamarosan felbukkannak?

Rémülten hátranéztem, de már nem láttam a görbületet. Csak fehérség volt mindenhol.

– Hát itt vannak! – üvöltötte Bettan, és rángatni kezdett.

Sűrűn pislogtam a hóviharban. Épphogy ki tudtam venni az üreget, egy természetes, széltől védett barlangot. Négy alak kuporgott odabent, a csapatunk többi tagja. Naoko élt.

Megborzongtam a megkönnyebbüléstől. Mindannyian túléltek. Nem lesz semmi bajunk.

Azután a szemem sarkából megpillantottam még valamit. Mintha egy ember lett volna odakint a hóviharban.

Meg akartam kérdezni Bettantól, hogy ő is látja-e, de a maszk eltompította a hangomat. Az oxigén ellenére még mindig fájt a tüdőm, és kapart a torkom. Bettan kitartóan rángatott a barlang felé, az alak pedig eltűnt.

Eljutottunk a sziklához és az alatta kuporgó csapathoz. Palmer a földön feküdt, és mélyeket lélegzett az oxigénpalackjából. Bettan elengedett, mire térdre rogytam.

Naoko odarohant hozzám, és a tenyerébe fogta az arcomat.

– Jól vagy, Harry?

– Nem – dünnyögtem. – Úgy értem, igen. Azt... azt hiszem. De az előbb...

– Mi a baj? Mi történt?

– Van valaki odakint.

– Követtek bennünket? – kérdezte a Testőr, és gyorsan felkapta a puskáját.

– Nem. Illetve nem tudom. De nem a lények voltak, hanem egy ember.

A Testőr letérdelt mellém.

– Jet?

Megráztam a fejem.

– Talán. Nem láttam. Lehet. Ki más lehetne?

– Kimegyek, és körbenézek.

– Ne légy nevetséges! – csattant fel Palmer, és felkapta a fejét.

– Itt maradunk ezen a védett helyen, amíg elcsitul a vihar.

A Testőr Palmer felé fordult.

– Ha valóban Jet van odakint, akkor ezt most azonnal ki kell derítenünk. Te is tudod, mi történt Poljával. Végezni akar velünk.

– Nézzék! – mondta Bettan. A barlang bejárata előtt állt, és résnyire húzott szemmel pásztázta a vihart. – Azt hiszem, látok valakit.

Mindannyian megfordultunk. Egy alak sétált el, körülbelül harminc méterre tőlünk. Lassan és hanyagul lépdelt, mintha tudomást sem vett volna a körülötte kavargó jeges hóról. Felgyorsult a szívverésem, és fohászkodtam, hogy ne vegye észre a rejtekhelyünket és ne álljon bosszút rajtunk a fejében kavargó őrült gondolatoktól vezérelve.

Amikor a hóvihar néhány másodperc erejéig valamelyest elcsitult, alaposan szemügyre tudtuk venni.

Mindenki hallgatott. Senki sem tudta, mit mondjon, mert mindannyian ugyanazt láttuk. Nem Jet sétálgatott odakint.

Hanem Thomas.

???

Egy barlang. Valahol a hegyen.

Drága Harriet!

Már egy ideje itt kuporgunk a barlangban. A vihar nem csitult el, ugyanolyan hevesen tombol, mint eddig. Csak a barlang nyújt biztonságot. A lények látszólag nem követtek minket, vagy ha mégis, akkor sikerült jól elrejtőznünk.

Miután megpillantottuk Thomast, a Testőr közölte, hogy utána megy. Palmer tiltakozni próbált, és meg akarta győzni arról, hogy maradjon velünk, de hiába. Mire az első mondata végére ért, a Testőr már kint járt a viharban.

Még mindig nem jött vissza.

Nem tudom, mit gondoljak. Állandóan magam előtt látom a barátom alakját, ahogy elsétál a barlang előtt. Nem értem az egészet. Mit keresel odakint, Thomas? Végignéztem a halálodat. Hallottam, ahogy a holttested zuhanás közben nekicsapódik az összes sziklának. Miféle erők támasztottak fel?

Nyilvánvaló, hogy a tervem kudarcot vallott. És bár tudom, hogy vissza kell ténnem a térképemhez, hogy megértsem, hol vagyunk a hegyen, és hogy jutunk ki innen, mégis képtelen vagyok rá. Minden pillanatban a fejemben lévő hangok ellen küzdök.

Mindig ott vannak, ugyanolyan erősen, mint odalent, a lények barlangjában. Ha nem összpontosítok valamire nagyon erősen,

akkor átveszik fölöttem az irányítást.

Azért számoltam be neked az előző levelemben olyan részletesen azokról a veszélyekről, amelyekkel meg kellett küzdenünk, hogy lefoglaljam valamivel az agyam. De kezdek kifogyni a témákból, Hattie. Attól félek, hogy ha ez megtörténik, akkor minden elveszett.

Azt el tudom mondani neked, hogy mit csináltak a többiek. Talán az segíteni fog. Naoko az elmúlt órát azzal töltötte, hogy átválogatta és rendbe tette a hátizsákjában lévő orvosi felszereléseket. Szerintem már tízszer végigcsinálta. Kipakolt mindent, ellenőrizte a címkéket, majd mindent visszapakolt. Gideon szótlanul és feszülten figyelte, és egy szót sem szólt.

Miután a Testőr elment, Palmer leült, és lehajtotta a fejét. Elővette a műholdas telefont, és a kezében forgatta. Egy darabig békén hagytam, de miután megírtam az előző levelet, aggasztani kezdett, hogy talán az ő gondolatait is megfertőzték azok a lények. Azt reméltem, hogy a beszélgetés segít majd neki abban, hogy visszaverje a támadást.

– Jól van? – kérdeztem, miközben letelepedtem mellé.

Felkapta a fejét, gyűlölködve nézett rám, és úgy tűnt, hogy mindjárt rám veti magát. Hátrahőköltem, ettől a reakciótól pedig mintha észhez tért volna.

– Nem, nem vagyok jól – felelte halkan, aztán felsóhajtott. – Próbálom felvenni a kapcsolatot az alaptáborral és Apollóval. De minden alkalommal, amikor felhívom őket, ugyanazt a szöveget hallom.

Megnyomott egy gombot a telefonon, bűgő hang hallatszott, azután megszólalt egy tompa, recsegő hang:

– Folytassák a küldetést a tervek szerint, de gondoskodjanak arról, hogy... – A hang itt kihagyott egy kicsit. – ...a folyamatos mintavétel a legfontosabb. Nem veszhetnek el a feljegyzések, mielőtt leküldik őket.

Összeráncoltam a szemöldökömet.

– És ez mit jelent?

– Ez egy régi beszélgetés – felelte Palmer, és összepréselte az ajkát. – Napokkal ezelőtti. Az egyes táborban beszéltem velük utoljára, és a telefon azt ismételte. Nem tudom, mi történik itt, de el vagyunk vágva tőlük és a segítségtől. És annyira... – Földhöz vágta a telefont, a készülék pedig hangosan csattant egyet a sziklán. – Annyira dühös vagyok! De nem értem, miért.

– Azt hiszem, a kollektív tudat miatt – feleltem, és óvatosan rátettem a térdére a kezemet, hogy megnyugtassam. – Azok a lények így *gondolkodnak*. Próbáljon valami másra összpontosítani, valamire, ami fontos magának!

– Például mire? – Megfeszültek az arcán az izmok, és kidagadtak a nyakán az erek.

Ránéztem Naokóra, és eszembe jutott, hogy nekem mi segített a legutóbbi alkalommal. Semmi más nem jutott az eszembe.

– Hogy ismerkedett meg a Testőrrel?

Palmer hitetlenkedve meredt rám.

– Steve-vel? És megtenné, hogy nem szólítja így?

– Így mutatkozott be nekem.

Palmer elhúzta a száját.

– Tudom. Mindenkinek így mutatkozik be. Azt hiszi, hogy romantikus, pedig valójában marha *dühítő*!

Az utolsó szót szinte köpte, és önkéntelenül azon töprengtem, hogy vajon ez annak a haragnak-e a része, amivel mindannyian megfertőződünk, vagy valódi.

– Romantikus?

Halkan, bánatosan kuncogni kezdett, amitől megrázkódott a válla.

– Akkor ismerkedtünk meg, amikor mind a ketten az amerikai hadseregben szolgáltunk – kezdte lassan. – Kambodzsában voltunk, a vietkongok kommunista menedékeit takarítottuk ki, amelyeket valójában bázisként használtak, és azokból indítottak támadásokat Vietnám ellen. Piszkos munka volt. De csak így tudtuk biztonságosan kimenekíteni a csapatainkat Dél-Vietnámból anélkül, hogy felrobbantották volna őket. Én ápolónő beosztásban dolgoztam, habár szinte teljesen elfelejtettem azt az életet. Akkoriban a nők elvileg nem vehettek részt a harcokban, de valójában mindenkinek ölnie kellett a túlélésért. A szabályok senkit sem érdekeltek. Fiatalok voltunk. Átkozottul fiatalok.

Mintha valamelyest ellazultak volna az izmai beszéd közben. Miután belemerült az emlékeibe, elcsitult a haragja. Figyelmesen hallgattam, és az én tudatomban is halkabb lett a zúgás.

– És Steve?

– Steve elvitt minket egy ostoba rajtaütésre, amit senki sem hagyott jóvá. Azt hitte, tudja, hol rejtőzik az ellenség, és arra gondolt, hogy gyorsan elintézi őket. Ilyen ember volt. Az a kényszerképzelete, hogy mindenkit meg kell mentenie. Olyan, mint egy megszállott. Képtelen tétlenül végignézni, hogy valaki

valami veszélyeset tegyen, ha ő is könnyedén meg tudja csinálni. – Vállat vont, és a barlang bejárata felé biccentett. – Most is éppen ezt műveli. Tűzharc tört ki a dzsungelben. Gránátok robbantak. Öten megsebesültünk, és legjobb tudomásunk szerint az ellenség egyetlen karcolás nélkül megúsza. Nem haltam meg, de akár halott is lehettem volna. Egy repesz belefúródott a hasamba, és több golyót is kaptam a lábamba. Tudtam, hogy hamarosan elvérzek.

– De végül túlélte.

Vállat vont.

– Jóformán semmire sem emlékszem. Elájultam, és amikor magamhoz tértem, a tábori kórházban feküdtem. Másoktól tudtam meg, mi történt, és az egész tábor erről beszélt, sőt később az egész hadsereg. Steve négy napon keresztül kint maradt velem a dzsungelben, a többieket pedig elküldte segítségért. Velem maradt. Etetett. Gondoskodott rólam. És amikor a vietkongok visszatértek, az összeset meggyilkolta. Elgyötörten és véresen találtak rá; fegyverrel a kezében állt előttem, az ellenség halott katonáival körülvéve. Azt mondták, olyan volt, mint egy őrangyal, ami elűzi a gonoszt.

– Egy testőr – dünnyögtem.

Palmer megint elnevette magát, ezúttal könnyedebben.

– Miután a háború véget ért, összeházasodtunk. Egy ilyen romantikus gesztus után nem lehet nemet mondani.

– És azután mi történt?

– Ó, hát beköszöntöttek a hétköznapiak. Békeidőben nem úgy működnek a dolgok, mint a háborúban. Steve a mai napig egy arrogáns seggfej, aki hősnek képzei magát, én pedig továbbra is

egy hülye picca vagyok. A válás után éveken keresztül elkerültük egymást. De amikor mindkettőnket kijelöltek erre az expedícióra...

– Igen?

– Nem számít. – Palmer legyintett egyet. – Én... nos, nem tudjuk magunk mögött hagyni a múltat, hiába erőlködünk. Nem számít, hány kitüntetésem van és mennyire lenyűgöző az aktám. Mindig az a lány leszek, akit Steve Bautista megmentett. Néha egyszerűen el kell fogadnunk, hogy kik vagyunk.

Ekkor magára hagytam, mert úgy tűnt, hogy egyedül akar lenni. A történet segített, ebben biztos voltam, és Palmer látszólag belemerült az ábrándozásba, ami megvédte azokat a gondolatoktól, amelyek igyekeztek meghódítani az elméjét.

Várakozás közben éreztem, hogy egyre erőteljesebbé válik a zúgás. Azért írom most ezt a levelet, hogy megszabaduljak tőle. Én is szívesen elmerültem volna a múltban, mint Palmer, és egy darabig az ő emlékeiből táplálkoztam.

El kell fogadnunk, hogy kik vagyunk.

Talán ezért van ekkora hatással rám a zúgás. Túl nagy részt temettem el a múltamból. Nem állok vele kapcsolatban. Az jár a fejemben, hogy Bettan a ránk leselkedő veszély ellenére mindig ugyanaz az ember maradt. Nem változott meg. Azt is értem, hogy miért: lehet, hogy ez nem helyes, de feltétel nélkül hisz önmagában. Irigylem ezért.

Remeg a kezem a hidegtől, a fájdalomtól és a több ezer ősi lény lassan felgyülemelő haragjától.

Ha élve le akarok jutni innen, ha nem akarom, hogy felemésszen a sötétség, akkor talán ideje elmondanom neked,

hogy mi történt. Ideje örökre feltárnom annak az átkozott doboznak a legmélyebb részét, és ki kell engednem a tartalmát a világba. Hosszú időn keresztül a feledés határozta meg az életemet, de most először kezdem úgy érezni, hogy csak az emlékezés segítségével tudom megőrizni a józan eszemet.

1981-et írtunk. Még mindig az Imperial College-ban dolgoztam kutatóként, de már nem volt olyan szigorú az időbeosztásom. Túlnyomórészt elméleti munkát végeztem, és vagy otthonról dolgoztam, vagy külföldre utaztam, ahol konferenciákon vettem részt, illetve előadásokat tartottam – a genfi CERN-ben, illetve Berlinben vagy San Franciscóban. Kiköltöztünk Surrey-be, egy nagyobb házba, és Santit beíratuk az ottani iskolába. Naoko részmunkaidőben a Surrey Megyei Királyi Kórházban dolgozott.

A szabadnapjaimon meglátogattam, ebédet vittem neki, vagy hazavittem, és közben megismerkedtem a kórház igazgatójával, egy magas, nagydarab férfival, akit Paul Idrisnek hívtak. A szigorúságáról volt híres: az ápolónők és az orvosok szinte vigyázzban álltak, amikor végigsétált a folyosón. De mi barátok lettünk – mindketten imádtuk a rejtélyeket és a kutatómunkát. Azt hiszem, titkon az én állásomra vágyott a rengeteg adminisztráció helyett, ami egy kórház vezetésével járt.

Miközben Naokóra vártam, megittunk együtt egy kávé, ha éppen volt egy kis ideje, és gyakran elámultam azon, hogy képes vagyok erre. Mielőtt Naoko és Santi belépett volna az életembe, kifejezetten kerültem az emberek társaságát. Sohasem ültem be valahová a munkatársaimmal egy italra, és valószínűnek tartottam, hogy előbb fogok a Holdon sétálni,

mint hogy erre sor kerüljön. De ahogy teltek az évek és megnyíltam Naoko és Santi előtt, úgy tudtam egyre könnyebben megnyílni mások előtt is. Emlékszem, hogy hálás voltam ezért.

Talán emiatt nem akartam, hogy Santi ugyanazokat a dolgokat élje át, mint én fiatal koromban. Igazság szerint még akkoriban sem tettem említést az apádnak és a nagynénédnek a kis családom létezéséről, habár nem tudom, miért. Jobban tisztában voltam az elszigetelődés veszélyeivel, mint bárki más. Meglehet, még mindig attól féltem, hogy szét fog hullani az egész. Talán annyira újnak éreztem ezt az életet, annyira távolinak attól, aki gyerekkoromban voltam, hogy nem akartam, hogy a két világ találkozzon egymással.

– Hogy van a fiad? – kérdezte egy napon Paul, miközben a rémes kórházi kávéát kortyolgattuk. A büfé alkalmazottai sohasem akartak pénzt kérni érte, mert Paul volt a főnök, de ő mindig ragaszkodott ahhoz, hogy mindkettőnk kávéját kifizesse.

– Jól – hazudtam. – Nagyszerűen megállja a helyét. Remekül beilleszkedett.

Igazság szerint a tanárok azt mondták, hogy nem beszélget az osztálytársaival, és nem próbál barátokat szerezni. Okos gyerek, de csak a maga módján. A tanárok többségének ez nem tetszett.

Paul szélesen elmosolyodott.

– Az én lányom most fog versenybe szállni az országos vitaszónoki kupáért. Komolyan mondom, hogy egy őstehetség. Nem tudom, kitől örökölte. Fellép a színpadra, és mintha az egész világ rá figyelne.

– Ez csodálatos!

– Nem is sejtéd, mennyire. – Mosolyogva megcsóválta a fejét, mintha képtelen lett volna feltartóztatni a boldogság áradatát. – Amikor fent van a színpadon és beszélni kezd, a közönség meg száj tátva hallgatja... hát, a „büszkeség” gyenge kifejezés arra, amit érzek. Mintha lenne bennem valami, ami korábban nem volt ott, érted? Az a bizonyosság, hogy egy napon ki fog kerülni ebbe az őrült világba, és mindenkit le fog venni a lábáról. Tudod, miről beszélek?

– Természetesen. – Bólintottam, és kényelmetlenül feszengetem. Úgy éreztem, hogy mondanom kell még valamit, és halkan belebeszéltem a kávémba. – Santi nagyon tehetséges művész. A tanárai nem győzik eleget dicsérni.

A gyerekem érdekében hazudtam, habár nem egészen értettem az okát, és hirtelen úgy éreztem, hogy Santival két külön világban élünk. Én megtaláltam a módját annak, hogy létezzek a sajátomében, kórházigazgatókkal kávézzak és a gyerekekről beszélgessek, de mély szakadék választott el tőle. És abban a pillanatban áthidalhatatlannak tűnt.

A hazugságom miatt egész nap gyötört a bűntudat. Nem tudtam dolgozni. Csak arra tudtam gondolni, hogy nem teszek eleget Santiért, és nekem kell gondoskodnom arról, hogy megkapja ugyanazokat a lehetőségeket, mint a többi gyerek. Megpróbáltam elhitetni magammal, hogy csupán lassan fejlődik, és idővel utoléri a többieket. De mivel észrevettem, hogy én folyamatosan növekszem és fejlődöm, az az érzésem támadt, hogy cserben hagyom őt.

Úgy éreztem, hogy kudarcot vallottam, és elhatároztam, hogy ezt mindenáron helyre fogom hozni.

Naoko kórházi munkarendje miatt hetente háromszor én mentem Santiért az iskolába, de ez alkalommal ezek a gondolatok jártak a fejemben.

Amikor beült hátra, nem indítottam be a motort. Megsejtettem, hogy valami nincs rendjén. Szótlanul ült, és a lábfejét bámulta.

– Mi történt?

Elővett egy összehajtott papírlapot a zsebéből, és odanyújtotta nekem. Kikaptam a kezéből, és elolvastam. Az igazgatóhelyettes levelet írt, amit másnapra aláírva vissza kellett adni. Santinak aznap testnevelésórája volt, akkor kezdtek el úszni tanulni. Santi nem vett részt az oktatáson, és még csak nem is volt hajlandó átöltözni. Az igazgatóhelyettes szó szerint azt írta, hogy „szándékosan ellenszegült”.

Felsóhajtottam. Az efféle dolgok egyre gyakoribbá váltak.

– Sajnálom, apa – suttopta.

A vékony kis karjával átölelte a mellkasát, és elfordította a fejét.

– Semmi baj – feleltem higgadtan. – Megértem. De ki kell találnunk valamit, hogy ez megváltozzon. Közösén fogunk kitalálni valamit, te, én meg anya, rendben? Nem zárkózatsz be. Beszélni fogok a tanárokkal, és a segítségedre leszünk, amikor nehéz helyzetbe kerülsz. Ez jól hangzik?

Szenvtelenül bólintott.

– Tudod, mit? – kérdeztem, és belevigyorogtam a visszapillantó tükörbe. – Támadt egy ötletem.

– Miféle ötleted?

Elmosolyodtam.

– Majd meglátod. De most nem fogunk egyenesen hazamenni. Felderült az arcocskája; a komorsága mögött mosolyt sejtettem. Beindítottam a motort, bekapcsoltam a rádiót, és elindultam a Thursley Természetvédelmi Terület felé, ami alig negyedóránnyira volt tőlünk.

Lekanyarodtunk a főútról, rá a tágas és mocsaras tőzeglápára, amelyet élő Giacometti-szobrokra emlékeztető nyurga fák pettyeztek. Amikor ideköltöztünk, gyakran kijöttünk ide Santival sétálni, és beleszeretett a gyér természetbe, a magányos tájba. Melegen sütött a nap, az égbolt kék volt és tiszta, és amikor Santi elvigyorodott, tudtam, hogy jól fog alakulni ez a délután.

Öt perccel később leparkoltam a Frensham-tavacskánál, egy édesvizű tónál, ami a park közepén helyezkedik el. Hétköznapi volt, és nem elég meleg ahhoz, hogy sokan legyenek kint. Láttunk néhány kirándulót útközben, de a tópart üresnek tűnt.

– Miért jöttünk ide? – kérdezte Santi, amikor kiszállt az autóból.

Leguggoltam mellé, és biztatóan megpaskoltam a vállát.

– Megtanítalak úszni, cimbora.

Meglepetten pislogott, és hátrált egy lépést.

– Tessék?

Kihasználtam a meglepetését, és eltökélten folytattam a mondandómat, mielőtt erős ellenállást fejthetett volna ki.

– Ideje megtanulnod. Az úszás fontos készség. Tudom, hogy ma nehézséget okozott neked, de most velem vagy. Végig melletted leszek.

Megrázta a fejét.

– Nem akarom!

– Azt *hiszed*, hogy nem akarod, de még sohasem voltál a vízben, igaz? Honnan tudnád, ha sosem próbálsz ki új dolgokat? Csak így fejlődhet az ember, Santi.

Szemügyre vette a tavat, a partot halkan nyaldosó hullámokat, a békés vidéket. Csak a fejünk fölött köröző madarak csicsergése törte meg a csöndet.

– De nem akarom!

– Hát, néha nincs választásunk! – csattantam fel. – Bizonyos dolgokat meg *kell* tennünk. Ilyen az élet.

Santi a földre szegezte a tekintetét, és a cipőjét bámulta. Felsőhajtottam, és megfogtam a kezét.

– Hallgass ide! Sajnálom. De komolyan mondom, hogy imádni fogod, ha kipróbálsz.

– Oké – felelte halkán.

– Biztos vagy benne?

Nem mozdult meg.

– Oké – ismételte meg.

– Gyerünk!

Felálltam, és kézenfogva lesétáltunk a partra.

Miután mind a ketten bokszeralsóra vetkőztünk, mert természetesen nem volt nálam úszónadrág, besétáltam a vízbe. Santi feszülten figyelt a partról, és belefúrta a lábujjait a homokba.

Megálltam a térdig érő vízben, azután visszafordultam.

– Idáig bejöhetsz – mondtam neki. – Nincs sodrás, és a víz tökéletes.

Gyanakvóan méregetett.

– Rajta! – biztattam. – Tedd meg a kedvemért!

Lassan megközelítette a vizet, és amikor az hozzáért a lábához, megborzongott. Beledugta az egyik lábujját, aztán az egész lábfejét. Utána széttárta a karját, mint egy járnai tanuló gyerek, és bejött hozzám.

– Hideg – közölte, és megfogta a kezem.

– Dehogyan. Ne butáskodj!

Lefröcsköltem, mire halkan felsikkantott és halványan elmosolyodott.

– Látod? – Megint le akartam fröcskölni, de kitért előlem. – Nem is olyan vészes.

Néhány percig játszadoztunk, én közben óvatosan egyre beljebb araszoltam, és végül már Santi derekáig ért a víz. Úgy döntöttem, hogy jöhet a következő lépés.

– Végig tartani foglak – mondtam. – Nem engedlek el. Csupán annyit kell tenned, hogy kihúzod magad, és hajtod magad a lábaddal meg a karoddal. Nagyon ügyes leszel, megígérem.

Lassan bólintott, és beleereszkedett a vízbe. Hagytam, hogy óvatosan ráfeküdjön a karomra, és megtartottam. Még mindig nagyon könnyű volt és vékony. Vetett rám egy tétova pillantást, azután reszketve mozgatni kezdte a kezét.

– Ez az! – mondtam, és elindultam vele. – Most mozgasd az egész karodat és a lábadat!

Miközben lubickolni kezdett, lassan beljebb vittem, amíg a mellkasomig nem ért a víz, azután megfordultam, és elindultam visszafelé.

– Úszol, Santi! – kiáltottam boldogan. – Látod? Őstehetség vagy!

Felpillantott, elnevette magát, és még erősebben mozgatta a végtagjait.

– Úszom!

– Úszol! Tudtam, hogy nagyon ügyes leszel.

Mintha örökké tartott volna ez a pillanat: mi ketten, Santi a karomban, nevetve, lubickolva és forgolódva, miközben a nap melegen süti a hátunkat és a nyakunkat. Mire abbahagytuk, már kivörösödött az arca. Derékig állt a vízben, és még mindig pancsolt.

– Megint csinálni akarom!

– Rendben – feleltem vigyorogva. – De várj egy kicsit! Maradj itt, ahol leér a lábad! Ide akarom hozni a fényképezőgépet, hogy megörökítsem ezt a pillanatot.

– De...

– Ne aggódj! Máris visszajövök. Mozogj egy kicsit, és élvezd a vizet, oké?

Emlékszem, hogy úgy éreztem, ezt dokumentálnom kell: az én fiam úgy úszik, mosolyog és csapkod a vízben, mint egy halacska. Ez tűnt a legfontosabb dolognak a világon. *Már tizenkét éves, gondoltam. Nem lesz semmi baja.*

Kinyitottam a kesztyűtartót, és megkerestem a fényképezőgépet. Az apádtól kaptam karácsonyra, Hattie, néhány évvel korábban. Postára adta, mert nem volt időm elmenni érte. Emlékszem, hogy arra gondoltam: *Jövő karácsonykor elmegyünk Benhez, és találkozik Naokóval és Santival, azzal a két kis csillaggal, amelyek körül az életem naprendszerre forog.*

Megmarkoltam a fényképezőgépet, és megfordultam, hogy készítsek néhány fotót Santiról a távolból.

Csak hogy ő nem volt ott.

Összeráncoltam a szemöldökömet, elindultam, és a partot pásztáztam. Talán kijött a vízből? Hová ment?

Minden egyes lépéssel egyre jobban szétterjedt bennem valamiféle nyugtalanító érzés, mint a rák. Libabőrös lett a karom, és megborzongtam.

Azután megpillantottam. A vízben feküdt, arccal lefelé, és nem mozgott.

Felkavarodott a gyomrom, és botladozva futásnak eredtem a homokon, a kövek között. Lelassult az idő. A testem nem mozgott elég gyorsan, nem volt hajlandó gyorsabban mozogni. Amikor ellepte a bokámat a víz, megbotlottam, hasra estem, és hevesen csapkodni kezdtem.

Santi még mindig túlságosan messzire volt tőlem.

Teljes erőből úsztam és futottam a vízben. Halványan sejtettem, hogy Santi nevét üvöltöm és segítségért kiáltozom.

Amikor odaértem hozzá, nagyon hideg volt a teste. Ernyedten lebegett a víz felszínén, arccal lefelé. Fuldoklott. Vagy már megfulladt. Ezt nem tudtam.

Felkaptam, és elindultam a part felé. Úgy éreztem, mintha higanyban mozognék, és nem haladnék elég gyorsan. Santi végtagjai élettelenül és hidegen szétterültek körülöttem.

Megpróbált úszni. Úszni akart még egy kicsit, de nem tudott. Nem volt elég erős. És én vettem rá erre az egészre.

Amint kiértem a partra, lefektettem a homokra. Akkor már három vagy négy kiránduló közeledett felénk. Valószínűleg

meghallották a kiáltásomat.

– *Hívjanak mentőt!* – üvöltöttem. – *Most!*

Rátettem az ujjam Santi nyakára, visszatartottam a lélegzetemet, és kétségbeesetten azt reméltem, hogy érezni fogok valamit. Esküdni mertem volna, hogy van pulzusa, de nagyon gyenge volt, rettenetesen gyenge, mint egy suttogás visszhangja.

Hátrahajtottam a fejét, és elkezdtem szájból szájba lélegeztetni. Megint orvos lettem, és a többi, üvöltő részem a tudatom mélyére taszítottam.

Végtelennek tündek a másodpercek, de Santi végül köhögni kezdett.

Víz buggyant ki a száján, és végigfolyt az arcán. Emlékszem, arra gondoltam, hogy ez nem elég. Nem elég. A víz túlnyomó része valószínűleg a gyomrában lesz, nem a tüdejében. Lehajoltam, a jéghideg arcához tartottam a fületem, és éreztem a bőrömön a leheletét. Megborzongtam a megkönnyebbüléstől. Majdnem felüvöltöttem. Könnyes lett a szemem. Santi életben volt.

Lélegzett, és *élt*.

De tudtam, hogy még nem menekült meg. Sok fulladásos esetet láttam, ezért tudtam, hogy az elkövetkezendő órákban fog eldőlni minden. Kórházi ápolásra volt szüksége, mégpedig azonnal.

– Hol van a mentő? – Megfordultam. Négyen vagy öten álltak körülöttünk, aggodalmas arcot vágtak, és a kezüket tördelték. – Felhívta őket valaki?

– Már úton vannak – felelte az egyik férfi. – Azt mondták, hogy várjunk. Tíz perc múlva ideérnek.

– *Tíz perc múlva?*

Tudtam, hogy ez a legjobb esetben is tizenöt perc lesz, és minden egyes perc azt jelentette, hogy Santi esetleg egyre nagyobb veszélybe kerül. Lázasan dolgozott az agyam. Felkaptam Santit, és sietős léptekkel elindultam az autó felé. Olyan könnyű volt, mint egy madártoll.

– Azt mondták, hogy maradjon itt! – kiáltotta utánam a férfi. – Nem szabad megmozdítani!

Nem kötöttem az orrára, hogy orvos vagyok, és tudom, mit csinálok. Tudomást sem vettem róla. *Fogalmuk sincs, miről beszélnek. Mindenkinek azt mondják, hogy várjon. Ez a szokványos eljárás. De én nem várok. A fiam életéről van szó.* Santinak azonnal be kellett kerülnie a kórházba, és a Surrey Megyei Kórház csak húsz percre volt tőlünk. Tizenötre, ha megszegem a sebességkorlátozásokat.

Mire a mentő ideér, már egy kórházi ágyban lesz.

Még több tiltakozó kiáltást hallottam a hátam mögül, de oda sem figyeltem rájuk. Lefektettem Santit a hátsó ülésre, és a lába meg a karja köré kötöttem a biztonsági övet, aztán beindítottam a kocsit, és beletapostam a gázba.

Nem tudom, mennyi ideig vezettem, de óráknak tűnt.

Miután csikorogva lefékeztem a bejárat előtt, berohantam vele a sürgősségi osztályra.

– Eszméletlen – magyaráztam. – Fuldoklott. Lélegzik, de nagyon gyengén.

Az ápolónők azonnal munkához láttak. Hoztak egy hordágyat, és ráfektettem Santit.

– Nem köhögte fel az összes vizet. Azonnal csökkenteni kell a gyomrában lévő nyomást.

– Tudjuk, mit kell tennünk – felelte az egyik ápolónő. – Kérem, bízza ezt ránk!

– A nagy francokat! – üvöltöttem. – Bemegyek vele az intenzívra.

– Maga nem mehet...

– Tudja, ki vagyok? Talán idehívjam dr. Idris? El akarja veszíteni a *kibaszott állását*? Bemegyek.

Nem vitatkoztak velem. Végigrohantunk a folyosón, és begurítottuk Santit az egyik szobába egy sürgősségi kocsival együtt.

– Szükségem van egy fecskendőre és egy tubusra a dekompresszióhoz – közöltem.

– Először oxigént kell adnunk neki vénásan – felelte az ápolónő. – Nem tudjuk, mennyire hipoxiás. Meg kellene várnunk egy orvost, hogy...

– *Én orvos vagyok. Én vagyok a kórházuk legjobb orvosa. Víz van a bélrendszerében, ebben biztos vagyok. Lélegzik. Kap oxigént, de csökkentenünk kell a nyomást.*

– Szerintem nem...

– GYERÜNK!

Az ápolónő bólintott, és hátrált néhány lépést. Intett egy másik ápolónőnek, aki odaadta nekem a fecskendőt és a tubust, majd hozzákezdtam az eljáráshoz. Legalább ezerszer csináltam már ilyet. Tudtam, mit csinálok. Ezt ismételtettem magamnak.

Ez csak egy beteg. Ez nem Santi. Ez nem az én fiam.

Tudom, mit csinálok.

A fecskendő belefűródott a gyomrába, és felhúztam a dugattyút.

Alig volt benne víz, csak néhány csepp. Értetlenül összeráncoltam a szemöldökömet. Ennél több vizet kellett nyelnie. Ebben biztos voltam.

– Harold! – Felkaptam a fejem, és megpillantottam Pault, aki az ajtóban állt. – Ki kell menned innen, mégpedig most azonnal!

– Paul! Nagyon örülök, hogy itt vagy. Én csak...

– Harold! – Szigorúan csattant a hangja. – Kérlek! Ne kelljen idehívnom a biztonságiakat!

Lepillantottam Santira. Még mindig lélegzett, de nagyon gyengén. Rettenetesen törékenynek látszott a teste. Csak egy bokszeralsót viselt. Ahogy én is.

Ránéztem Paulra, és rájöttem, hogy milyen rosszul festhet ez az egész. De én csak segíteni akartam Santinak. Megpróbáltam megmenteni.

– Kérlek, gondoskodj róla, hogy rendbe jöjjön! – könyörögtem, de nem annyira neki, sokkal inkább Istennek. – Kérlek, Paul! Kérlek!

– Tájékoztatunk a fejleményekről, amint lehet – felelte. – De most ki kell menned innen.

Kimentem a folyosóra, leültem az egyik padra, a tenyerembe temettem az arcomat, és remegni kezdtem.

Nem tudom, meddig ültem ott. Megkértem az egyik ápolónőt, hogy keresse meg Naokót. Nem is emlékszem, hogy mit mondtam neki. Homályos volt minden, mintha víz alatt lettem

volna. Emlékszem, hogy úgy éreztem, én is fuldoklom és nem kapok levegőt.

Fel-alá járkáltam. Megpróbáltam inni valamit, de nem tudtam nyelni. Hányingerem lett. Kimentem a mosdóba, és hánytam.

Amikor kijöttem, Paul a folyosón várt.

Ismertem ezt az arckifejezést. Számtalanszor láttam. Már én is néztem így más betegek és más gyerekek miatt.

– Santi lélegeztetőgépen van – közölte síri hangon.

– Magánál van?

Paul megrázta a fejét.

Felnyögtem, és megdörzsöltem a halántékom.

– Ezek szerint kómába került. Az nem baj, ha nem károsodott az agya. Még nincs veszve minden. Az lesz a...

– Harold! – vágott a szavamba Paul metsző hangon. – Nincs kómában. Sajnos túl sokáig maradt oxigén nélkül. Nincs érzékelhető agyfunkciója.

Fuldokoltam. Víz alatt voltam, és nem kaptam levegőt.

– Mit akarsz ezzel mondani? Hogy agyhalott?

Paul összeprézelte az ajkát.

– Attól tartok. Sajnálom.

– De hogyan? Hiszen lélegzett! Lélegzett!

– Lehet, hogy ezt nem kellene végighallgatnod...

– *Hogyan?*

Megmarkoltam az inge gallérját. Megfogta a kezemet, és lehúzta magáról.

– Ventilációs-perfúziós eltérés volt. Az édesvíz elpusztította a felületaktív anyagokat a tüdőhólyagocskákban. Elegendő

oxigénhez jutott, de a tüdőben lévő vér nem tudta felszívni. Ez gyakran előfordul az édesvízi fulladások esetében.

Egy szempillantás alatt összerogytam, mint egy dűledező épület. Kiürült az agyam. Paul felsegített, és megkérdezte, hogy be akarok-e menni Santihoz. Képtelen voltam válaszolni. Tetőtől talpig elzsibbadtam.

Odabotladoztam az egyik padhoz, és összegömbölyödtem, amíg végül olyan kicsi nem lettem, hogy nem kellett gondolkodnom.

Egy idő után felpillantottam, és Paul már nem volt ott.

Magamra hagytak.

– ...nem történt volna meg, ha várt volna.

Kipislogtam a szememből a könnyeket, és felemeltem a fejem. Az az ápolónő beszélt, akivel üvöltöztem. Akkor állt be a nővérpult mögé, és nem vett észre.

– Borzalmas így elmenni – felelte egy másik ápolónő.

– A mentősök oxigénnel dúsított vért adtak volna neki. Néhány perccel azután értek oda, hogy az apa elindult vele a kórházba. Édesvíz? Azonnal hipoxémiára gyanakodtak volna.

– Te is infúzióra akartad kötni, nem?

– Hát persze! Kézenfekvőnek tűnt. De az apa az arcomba üvöltött. Ismeri dr. Idris. Az állásommal fenyegetőzött. Mégis mit kellett volna tennem? Ha nem lett volna olyan átkozottul arrogáns, a kölyök már jól lenne.

Úgy csapott belém a felismerés, mint a villám.

Én csináltam ezt az egészet.

Én vettem rá Santit, hogy akarata ellenére belemenjen a vízbe. Félt, mert tudta, hogy veszélyes, de én okosabb voltam

nála.

Egyedül hagytam egy kibaszott fotó kedvéért, mert be akartam bizonyítani, hogy igazam van.

Nem vártam meg a mentőt.

Nem hallgattam az ápolónőkre.

Azt hittem, hogy náluk is okosabb vagyok, hogy *jobb* vagyok náluk. Azt hittem, hogy Isten azért adta nekem ezt a családot és ezt a gyereket, hogy megmutathassam a világegyetemnek, hogy elég jó vagyok ahhoz, hogy apa legyek.

És *tévedtem*.

Mivel pedig tévedtem, megöltem a fiamat.

Meggyilkoltam.

Amikor Naoko megérkezett, képtelen voltam hozzá szólni. Nem is tudtam ránézni. És valahol mélyen tudtam, hogy soha többé nem leszek képes rá. Később Paultól megtudtam, hogy ő kapcsolta ki a lélegeztetőgépet. Én nem is mentem be Santihoz.

Az agyhalál egyenlő a halállal. Ezt pontosan tudtam. Santi már nem volt abban a szobában. Csak a gyilkosságom színhelye.

Kirohantam a kórházból. Összepakoltam a holmimat, felültem az első gépre, és gyáván eltűntem, amilyen gyorsan csak tudtam.

És azóta menekülök.

MÁR NEM TUDOM, MIKOR VAN.

A barlangban, a hegyen.⁸

Drága Harriet!

Odakint továbbra is tombol a vihar. A Testőr még nem jött vissza.

Még mindig várunk.

Olyan magasan vagyunk, hogy lassan ahhoz is oxigénre lesz szükségünk, hogy ne ájuljunk el. Már mindannyian kiürítettünk egy palackot, és meg kellett kezdenünk egy másikat. Már csak néhány maradt. Nem tudom, mennyi ideig tudunk még várni.

A polaroidokat nézegetem a zseblámpám fényénél, és kiutat keresek. Megpróbálom visszavezetni, hogy honnan jöttünk. A szélvédett barlangban valamivel melegebb van, és mivel nem süvít a fülembe a hideg, könnyebben megy a gondolkodás. Azt hiszem, megtaláltam a helyzetünket a térképen, de a következő lépés már nem lesz ennyire egyszerű. Ha visszamegyünk azon a görbületen, amelyik idehozott minket, a barlangokban fogunk kikötni, és ebbe bele sem akarok gondolni.

Miután kiöntöttem a szívemet az előző levelemben, Hattie, üresnek éreztem magam. Sírni akartam, de nem tudtam. Vörösre akartam zokogni a szemem, hogy átéljem azt a katartikus fájdalmat, amit akkor tapasztalunk, amikor

szembenézünk lelkünk legsötétebb részével, mert akkor legalább embernek éreztem volna magam.

Ehelyett csak szótlánul ültem a barlangban.

Naoko leült mellém, és a tekintete ugyanúgy a semmibe révedt, mint az enyém. Eleinte alig tudtam kivenni a körvonalát. Csak vastag ruhákat és hegymászófelszereléseket láttam. Rángatózott egy kicsit a karja, ami mostanában jellemző rá. Azok után, amiken keresztülmentünk, még mindig nem tökéletesen egészséges, még nem egészen önmaga.

Sokáig hallgatott, de nem is kellett megszólalnia. Valószínűleg hullámokban áradt belőlem a hosszú évek után felszínre hozott szégyen és bűntudat.

Egy örökkévalóság elteltével megtörtem a csöndet:

– Mindennél jobban szerettem őt.

Naoko lassan bólintott.

– Tudom.

– Azt hittem, hogy el tudom felejteni. Azt hittem, hogy téged is el tudlak felejteni. Azt hittem, hogy minden elől el tudok menekülni, és folytathatom a bujkálást. De képtelen vagyok rá.

– Tudom.

– Megpróbáltam továbblépni – mondtam. – Megpróbáltam előlről kezdeni. Mindent elkövettem azért, hogy kizárjam őt. Mindent gondosan elzártam és elrejtettem magamban, de már semmi sem tartja lezárva! Még a bűntudat és a gyűlölet sem. Nagyon sokáig gyűlöltem magam, Naoko. És *belefáradtam!*

Megfordultam, és ránéztem. Könnyes volt a szeme, kipirult az arca a rétegek alatt. Egy szót sem szólt, csak megfogta a megcsonkított kezemet.

– Mit tehetek? – könyörögtem. – Elegem van a bűntudatból és a szégyenből. Mondd meg, mit tegyek!

– Emlékszel arra a *necukéra*, amit anyámnak készítettem? – kérdezte halkán.

– Hát persze! – Összeráncoltam a szemöldökömet, mert nem értettem, hová akar kilyukadni. – A teknős.

– Anyám mindennap hiányzott nekem. Annak ellenére, hogy fájdalmat okozott, mindennap emlékeztem rá. Ha úgy teszel, mintha a múlt nem létezne, akkor nem tudsz továbblépni. Nincsenek újratekzdések, Harry. Az újbán a régi is benne van. Csak akkor lehet a jelenben élni, ha befogadod a múltat, és magként használod, amiből kinövesztheted a jövőt.

Lehajtottam a fejem. Nem ezt akartam hallani. Nem ezt akartam csinálni.

– Beszélned kell róla, hogy emlékezz rá – makacskodott. – Beszélünk kell róla.

Remegni kezdtem, és megráztam a fejem.

– De igen, Harry. Meg tudod csinálni. Tedd meg értem! Ez a hegy... – A homlokára szorította a kezét. – Kérlek! A segítségemre lesz abban, hogy újra önmagam legyek. Idézd fel a legkedvesebb emlékeidet, a legjobbakat, és én is megosztom veled az enyémekeket.

Én pedig lassan és dadogva engedelmeskedtem: meséltem neki arról a Giacometti-kiállításról, amit együtt láttunk Londonban. Meséltem neki azokról a történetekről, amelyeket lefekvés előtt találtunk ki, a mesék és utazások végtelen soráról. Meséltem neki arról, hogy mindig megfogta a kezem, amikor félt.

Naoko mesélt nekem azokról a festményekről, amelyeket közösen készítettek, amíg én dolgoztam. Elmesélte, hogy miközben ő főzött, Santi mindig elcsente a zöldségeket, és a lakásban rohangált velük.

És valahogyan – annak ellenére, hogy kinyílt a doboz és kitártam a lelkem, pedig halálosan rettegtem, hogy az szétszaggat majd – az a tény, hogy Naokóval beszélgettünk, mindent rendbe hozott.

Tudtam, hogy minden rendben lesz.

– Rengeteg jót tettél érte – mondta. – Rengeteget. Nem azt mondom, hogy feledkezz meg arról, amiért hibáztatod magad. De ha visszaemlékszel rá, akkor képes vagy a jóra is visszaemlékezni?

Nagy levegőt vettem.

– Nem tudom. Hosszú éveken keresztül azt mondogattam magamnak, hogy vagy Isten nem létezik és az egész az én hibám... vagy Isten létezik és büntet engem. Thomas úgy gondolta, hogy mindannyian Isten nagyszabású tervének a részei vagyunk. Vajon ez azt jelenti, hogy eltervezte, hogy ez fog történni velünk? – Megráztam a fejem. – Thomas valószínűleg örült volt. Talán mindannyian azok vagyunk. Talán Isten valóságos, de ostoba vagy gonosz, és ennek az egésznek szándékosan nincs értelme. Nem érdekel. *Tényleg* nem érdekel. Magasról teszek az egészre, Naoko. Csak azt akarom, hogy életben maradjunk. Ennyi az egész: szeretném, ha együtt túlélnénk ezt. Rengeteg időt elvesztettünk, rengeteg időt, amit...

Elcsuklott a hangom, és belenéztem a szemébe. Egy életre bele tudtam volna veszni abba a szempárba, és még többre

vágytam volna.

– Annyira hiányzik! – mondtam.

Kinyújtotta a karját, és átölelt.

– Tudom. Nekem is.

Ekkor végre elsírtam magam. Nem hisztérikus zokogás volt, hanem az éveken át tartó szomorúságból fakadó csöndes sírdogálás. Belefúrtam a fejem a vállába, és lassan, fokozatosan kieresztettem.

Miután végeztem, megfogta mind a két kezem.

– Amikor túl leszünk ezen – kezdtem. – Nem *ha*, hanem amikor. Előlről kezdünk mindent. Nem, nem előlről. Nem fogjuk elfelejteni a múltat. Folytatni fogjuk. Megtesszük a következő lépést. Szeretlek.

Naoko elmosolyodott.

– Én mindig is szerettelek, Harry. És mindig is szeretni foglak.

Hozzám simult, és magamhoz húztam. A rám nehezedő testtől szinte súlytalannak éreztem magam. Szabadnak.

Felsőhajtottam, és körbenéztem. Egyre halványabb lett a fény, Palmer és Bettan éppen akkor vették elő a zseblámpáikat. Gideon körülbelül öt méterre ült tőlünk, és feszülten bámult engem és Naokót, mintha egy filmet nézett volna. Önkéntelenül úgy éreztem, hogy már régóta figyel bennünket.

Néhány órával ezelőtt besötétedett. A vihar még mindig tombolt, és a Testőr továbbra sem tért vissza. Palmer kezdett kétségbeesni, fel-alá járkált, és ökölbe szorította a kezét. Bizonyos időközönként megtorpant, kinézett a viharba, dűnnyögött valamit, megrázta a fejét, azután folytatta a járkálást.

Mi ketten Naokóval az egyik sarokban kuporogtunk szorosan összebújva, hogy melegen tartsuk egymást. Hozzásimult a mellkasomhoz, és lehunyta a szemét. Közös oxigénpalackot használtunk, és spóroltunk az energiával, hogy túléljük az éjszakát. Bettan leült, és a barlang falát bámulta. Mintha most először lett volna csöndben. Gideon hanyatt feküdt a földön, és tökéletesen nyugodtnak látszott.

Amikor Palmer már legalább századjára is elhaladt előttünk, megtorpant.

– Kimegyek.

– Felejtse el! – mondta Bettan és felkapta a fejét. – Pillanatnyilag ez az egyetlen menedékünk a vihar és a lények ellen. És hiába tudok lőni, csak a maga segítségére számíthatok, ha ránk támadnak. Legalábbis addig, amíg a Testőr nem jön vissza.

– Nem hagyhatom magára.

– Készenlétben kell állnunk, hogy azonnal elindulhassunk, amint visszaér. Kezdünk kifogyni az időből és az oxigénből. Fel kell jutnunk a csúcsra. Mi lesz a következő lépés, Harold?

Hátradóltam, miközben átöleltem Naokót.

– Még nem tudom. Tanulmányoztam a térképet, de... – Vállat vontam. – Több időre van szükségem.

– Akkor talán ideje lenne a kibaszott térképpel foglalkoznia, nem gondolja?

Rá akartam szólni, hogy szálljon le rólam, de igazat beszélt. Készen kellett állnunk, hogy az első adandó alkalommal kimehessünk innen, ahhoz pedig útvonalra volt szükségünk.

Megmozdítottam a karomat, és megpróbáltam óvatosan elhúzódni Naokótól. Felemelte a fejét, és álmosan elmosolyodott.

– Dolgoznom kell.

Bólintott, felállt, nyújtózkodott, azután járkálni kezdett. Elővettem a polaroidokat a hátizsákomból, amelyeket korábban már felcímkeztem és rendszereztem, és megvilágítottam őket.

Palmer továbbra is mozdulatlanul állt.

– Nem hagyhatjuk odakint egyedül.

– Mi mást tehetnénk?

– Valakinek ki kell mennie, és körbe kell néznie, legalább a barlang környékén. Lehet, hogy beszorult valahová. Ha visz magával zseblámpát és a közelben marad...

– És ki legyen az? – kérdezte Bettan, és ő is járkálni kezdett. A léptei visszhangot vertek a barlangban. – Ha maga megy ki, védelem nélkül maradunk. Ha Harold megy ki, nem lesz útvonalunk. Ha én megyek ki, és nem jövök vissza, akkor jó nagy szarban lesznek, amikor elérkezik az idő.

– Én kimehetnék – mondta Naoko. Felkaptam a fejem, és megvilágítottam a fejlámpámmal. – Viszek magammal zseblámpát, és a közelben maradok.

– Egyedül? – bukott ki belőlem. – Ez örültség!

– Akkor majd én vele tartok – ajánlotta Gideon, és mindenki ránézett. – Vigyáznánk egymásra.

Összeráncoltam a szemöldököm.

– Szerintem nem...

– Gondolják csak végig! – mondta mosolyogva. Meleg és megnyugtató volt a hangja, mint a méz. – Mindenkinek megvan

a maga szerepe. Ha Harold itt marad, megtervezheti a hegycsúcs felé vezető utat. Ha Palmer itt marad, akkor megvédheti magukat. Ha Bettan itt marad, akkor meg tudják tenni a szükséges előkészületeket ahhoz, hogy azonnal elinduljunk. És mi ketten Naokóval mit csinálunk? Nyilvánvaló, hogy mi leszünk az őrszemek. Ez a leglogikusabb megoldás.

Bettan bólintott.

– Igaza van.

Izgatottan fészkelődni kezdtem. Valóban jó ötletnek tűnt. A józan eszem azt súgta, hogy ez a logikus megoldás. De az ösztöneim és az érzéseim nem akarták kiengedni Naokót a hóviharba.

Vagy talán mégis?

– Vigyázni fogok rá, Harold. Nincs miért aggódnia.

– Valóban ez a leglogikusabb megoldás – ismételte meg Gideon szavait Palmer.

Második hallásra elfogadhatóbbnak és pofonegyszerűnek tűnt az érvelés.

– Azt hiszem, ha a közelben maradnak, akkor... – Elhallgattam, és lepillantottam a fotókra.

– Nincs miért aggódnia – ismételte meg újra Gideon.

Halványan elmosolyodtam, és éreztem, hogy kisimul a homlokom. Gideonnak igaza volt. Feleslegesen aggódtam.

Itt maradok, kiderítem, hol vagyunk, és megtervezem az útvonalat. Gideon és Naoko megkeresik a Testőrt, visszahozzák, és együtt felmegyünk a csúcsra.

Igen. Újra végiggondoltam az egészet, miközben Naoko megfogta Gideon kezét, és kiléptek a sötétségbe.

Igen.

Ez a leglogikusabb megoldás.

Hattie...

Ki kell mennünk a hóviharba. Most azonnal. Minden megváltozott. Alig várom, hogy elinduljunk végre, de türelmesnek kell lennem, amíg a többiek elkészülnek. Igazuk van, nem szabad egyedül kimennem, habár kétségbeesetten vágyom rá. Nagyon ostobának érzem magam, Hattie. Nem akarom elhinni, hogy nem vettem észre.

Egész idő alatt itt volt az orrom előtt.

Nem sokkal azután, miután Gideon és Naoko elment, a Testőr visszatért.

Remegve és reszketve bebotladozott az éjszakából. Az egész testét fehér hóréteg borította.

Palmer odaszaladt hozzá, és egy pillanatig úgy tűnt, hogy át fogja ölelni, de amikor közelebb ért hozzá, lelassított. Esetlenül megálltak egymás előtt.

– Jól vagy? – kérdezte kissé mogorván Palmer.

– Thomas nincs odakint – felelte elgyötört pillantással a Testőr. – Kerestem és kerestem, és néha megpillantottam a távolban, de mindig eltűnt, mint egy kísértet. – Körbenézett. – Várjunk csak! Hol vannak a többiek?

– Naoko és Gideon az előbb elindultak, hogy megkeressenek téged.

A Testőr a fejéhez kapta a kezét.

– És te elengedted őket? Ami odakint van, az egy rémálom. Percek alatt el fognak tévedni. Naoko és *Gideon*? Miért engedték el őket?

Zavartan egymásra néztünk, és kissé furcsán éreztük magunkat. Látszólag senki sem tudta szavakba önteni a választ.

– Az adott helyzetben jó ötletnek tűnt – felelte végül Palmer.

– *Tessék?*

– Nos – tettem hozzá –, Gideon bizonyos értelemben...

Hirtelen elhallgattam. Miért mentek ki a hóviharba?

– Bassza meg! – A Testőr megcsóválta a fejét. – Utánuk kell mennem. Ráadásul pont ők! Azt megértem, hogy miért van velünk egy orvos, de Gideon? Még mindig nem értem, hogy miért hozattak ide veled egy antropológust, Grace, de...

– Tessék? – Palmer kihúzta magát, és megfeszültek az izmai. – Mit mondtál az előbb?

– Bizonyára nagyszerű antropológus, de...

– Te vetted fel Gideont!

A Testőr döbbenten rámeredt.

– Dehogysis!

– Márpedig te vetted fel, mert én biztosan nem. Te beszélgettél el vele.

– Várjanak! – mondtam, mert hirtelen egy különös gondolat ütött szöget a fejembe. Magam előtt láttam Gideon arcát, amikor kilépett a barlangból, és eszembe jutott, hogy milyen hatással voltak rám a szavai. – Várjanak, várjanak! Álljunk meg egy pillanatra!

– Mi történt?

Elkerülte valami a figyelmemet. Valami nyilvánvaló.

– Mi a neve? Mondja ki a nevét!

– Gideon?

– A teljes nevét!

Palmer összeráncolta a szemöldökét.

– Gideon Gavkey?

– Úgy írják, hogy G-A-V-K-E-Y? – kérdeztem.

– Igen.

Akaratlanul kitört belőlem a nevetés, de az örült hang nem a vidámságból fakadt, hanem a kétségbeesésből.

Eszembe jutottak Gideon szavai: *Néha pusztán arra van szükség, hogy az ember a feje tetejére állítsa, mint amikor megfordítunk egy képet vagy átrendezzük egy szó betűit, és hirtelen új értelmet nyer az egész.*

– Egész idő alatt szórakoztak velünk – mondtam, és a tenyerembe temettem az arcom. – Kezdetől fogva. Hogy nem vettem észre? Ó, a picsába! Kezdetől fogva szemmel tartanak minket.

– Kik?

Lassan beszívtam a levegőt, és közben megpróbáltam összeszedni a gondolataimat, mert sejtettem, milyen benyomást keltek.

– Hát nem látják? Nem értik? Számukra ez csupán egy hatalmas tréfa. Egy kibaszott játék. Most azonnal ki kell mennem! Naoko nincs biztonságban.

– Harold! – Palmer rátette a tenyerét a mellkasomra. – Miről beszél?

– Gideon Gavkey – ismételtem meg. – *Gideon Gavkey*. Ez egy anagramma. Rendezze át a betűit!

A többiek arcára lassan kiült a felismerés.

Idegen vagyok.

Drága Harriet!^{[9](#)}

Valószínűleg ez lesz az utolsó levél, amit erről a kalandról írok. Lehet, hogy ez lesz az utolsó levél, amit valaha írok.

Együtt mentünk ki a barlangból, amikor megvirradt. A horizont kéken és féhéren csillogott. A szél valamelyest enyhült, ezzel együtt pedig friss és ropogós lett a levegő. Minden egyes levegővételnél úgy éreztem, hogy a hidegtől megdermed az orrom és a torkom. Csupán hat oxigénpalackunk maradt, ami körülbelül tíz vagy tizenkét órára elegendő oxigént jelentett mindannyiunk számára, ám ebbe nem számoltam bele Naokót. És már csak energiaszeleteket tudtunk enni.

A fegyverek, valamint a lőszerek kivételével a Testőr mindent kipakolt a hátizsákjából. Maga elé meredt, és lebiggyesztette az ajkát. Rettenetesen dühítette, hogy egész idő alatt nem vette észre a behatolót. Palmer arcán inkább aggodalom tükröződött. Benne látszólag nem tombolt olyan erősen az a jogos harag, amit mi ketten éreztünk a Testőrrel. Mindkettőjük vállán puskák lógtak, a derekukon pedig pisztolyok, és Palmer gránátokat is akasztott a kabátjára.

Gideon a táborunkban volt. Velünk együtt mászta meg a hegyet, velünk aludt, és viccelődött velünk. Egész idő alatt az orrunk előtt volt, mintha gúnyt űzött volna belőlünk. Úgy beszélek róla, mintha ember lenne, de valójában sejtelmem sincs, hogy micsoda. Ahogy felidézem furcsa nyurgaságát, különös szófordulatait, és azt a meglepő szokását, hogy állandóan mintha a semmiből bukkant volna fel – ezért az

ember gyakran meg is feledkezett a jelenlétéről –, nagyon haragszom magamra, hogy nem vettem észre hamarabb.

Vajon ő is olyan, mint Jet? Vagy olyan, mint John volt? Egy férfi, akit az örületbe kergetett a hegy és a lakói? Nem hiszem. Emögött valami másról lesz szó. Újra és újra felrémlenek előttem a barlang falai, azok az istenségek és az imádatuk képei, amiket azokra festettek.

És elvitte Naokót. Ez ijesztett meg a legjobban. Gideon kicsalta tőlünk, és most vele volt. Nem is sejtettem, hogy mi lehetett a szándéka vele.

Meg kellett találnom őket. Meg kellett mentenem Naokót. Nem veszíthettem el őt is. Most nem.

A haragom, a veszteségem és az értetlenségem miatt felületesen vizsgáltam meg a térképet, de amúgy sem állt elég idő a rendelkezésemre. Két dologban voltam biztos: a közelben volt az a görbület, amelyen keresztül menekülés közben kiléptünk, és ha újra átmegyünk rajta, akkor a barlangok mélyére fog vinni minket.

Talán volt egy másik görbület is a közelben, ha meg lehetett volna találni. Elvinne bennünket valahová, esetleg a csúcs közelébe, de Naoko nem lenne velünk. Ez az egész értelmetlenné vált nélküle.

Bettan vezette a csapatot, miközben a hóban gyalogoltunk abban a reményben, hogy rábukkanunk valamiféle nyomra. De alig néhány lépés után rájöttem, hogy ez szinte lehetetlen. A vihar elcsitult ugyan, ám szakadt a hó, és mindent betemetett. Sokat javultak a látási viszonyok, azonban nem is sejtettem, hogyan találhatnánk meg őket.

Nem számított. Meg kellett próbálnom. Nem volt választásom.
A közvetlenül előttem haladó Bettan hirtelen megtorpant.

– Ez tiszta röhej! – kiáltotta, és a vihar felé intett.

– Talán van jobb ötlete?

– Keressünk egy másik görbületet, és menjünk fel a csúcsra!

Az a görbület, amelyiken átjöttünk, ott van előttünk. Szerintem menjünk át rajta, azután eldöntjük, mi legyen a következő lépés.

Döbbenten rámeredtem.

– És hagyjuk itt Naokót *vele*?

Vállat vont.

– Akárki legyen is, az biztos, hogy az expedíció kezdete óta sikerült úgy elrejtőznie, hogy végig szem előtt volt. Sikerült rávennie minket arra, hogy magával vigye Naokót. Tételezzük fel, hogy megtaláljuk, amire persze szemernyi esélyünk sincs... Mit fogunk tenni?

– Megöljük – morogta dühösen a Testőr. – Kiderítjük, mit tud, azután megöljük.

– Hülyeség – felelte Bettan, és vádlón rábökött az ujjával. – Baromság. Azt sem tudja, hogy micsoda. Azt sem tudja, hogy meg tudja-e ölni. Csupán egyetlen dolgot tudunk: a csúcs odafent vár minket. Talán ők is ott lesznek. Talán ott lesznek azok a válaszok, amelyeket...

Erősen meglöktem Bettant.

Hátratántorodott, kihúzta magát, és vidáman felcsillant a szeme.

– Mi a lószar volt ez?

Ökölbe szorítottam a kezem. A megcsonkított jobb kezem lüktetett a fájdalomtól. Már nem tudtam elsiklani Bettan arroganciája, egója és pimaszsága fölött.

Minden, amit éveken keresztül gyűöltem magamban. Minden, ami Santi halálához vezetett. Minden, amit annyira igyekeztem elfojtani magamban. Minden ott állt előttem, mintha egy torz tükörbe néztem volna.

– Addig nem megyünk sehová, amíg nem találtuk meg őket – közöltem.

– Nem maga vezeti ezt az expedíciót. Még akkor sem, ha elvesztette a barátnőjét.

Hirtelen iszonyú erővel megrázkódott a lábunk alatt a talaj, és mindannyian botladozni kezdtünk. Előrezuhantam, és a kezemmel próbáltam megtámasztani magam. A megcsonkított kezem rázuhant egy kőre, és felüvöltöttem a karomba és az idegeimbe hasító, izzó fájdalomtól.

Aztán megint meghallottam azt a jellegzetes, csúszkálásra emlékeztető hangot.

Gyorsan feltápászkodtam, és ide-oda cikázott a tekintetem a Testőr, Palmer és Bettan között. Az volt az arcukra írva, amitől féltem.

Nem voltunk egyedül.

A Testőr és Palmer leakasztotta a válláról a puskáját, Bettan előhúzta a pisztolyát, az ezredes pedig a kezembe nyomott egy másikat.

– Én még sohasem használtam...

– Fogja rá arra, amit le akar lőni, és húzza meg a ravaszt! – hadarta gyorsan, de érthetően. – Csak ne minket vegyen célba!

Odarángatott Bettan mögé úgy, hogy háttal álltunk egymásnak, ők ketten a Testőrrel pedig körözni kezdtek, tüzelésre készen. Megint megremegett a talaj, és megint csúszkálás hallatszott. A szél belefújta a havat az arcunkba. A távolban megpillantottam egy sötét ostorszerű csápot.

Azután még egyet.

– Jet azt mondta, hogy félnek a fegyvereinktől – vetettem fel.

– Ha elég sokan vannak, akkor szerintem az nem számít – felelte a Testőr.

Már körbevett a csúszkálás, félelemmel teli buborékba zárt bennünket. Semmit sem láttam, csak hogy néha sötétén felvillant egy csáp a hóban. A zaj egyre erősebb és kakofonikusabb lett körülöttünk, és egy idő után úgy éreztem, hogy az egész hegy össze fog omlani alattunk.

Azután hirtelen csend támadt.

Csak a sziklák között fütyülő szél halk susogását lehetett hallani.

Majd kilépett egy alak a hóesésből.

– „Egy homokszemben lásd meg a világot – mondta Jet ádáz tekintettel. – Egy vadvirágban a fénylő eget, egy órában az örökkévalót, s tartsd tenyeredben a végtelent.”^{[12](#)}

Bettan felemelte a pisztolyát, és tüzelt. A dörrenés visszhangot vert a hegyen. Jet hátratántorodott, és a mellkasához kapta a kezét. Lepillantott a testére, ami úgy csillogott, mintha fémből lett volna. Vajon mennyi időt töltött lent, a barlangokban? Mennyire volt még ember?

Most elnevette magát.

Vihogása hullámként bukott ki belőle.

– Ó, nagyszerű! Milyen elszánt! – mondta két lélegzetvétel között. – A bitorló cselekszik, de semmit sem lát! Ezzel nem értek el semmit. Már nem olyan vagyok, mint ti. A leviatánok közvetítője vagyok. Én vagyok az ösvény, amelyen keresztül felfedezhetitek a saját pusztulásotokat.

Elmosolyodott, és félrebillentette a fejét.

Azután futásnak eredt, és egy szempillantás alatt megtette a közöttünk lévő körülbelül húszméteres távolságot. Palmer is leadott egy lövést, de célt tévesztett. Jet karja oldalra taszított, miközben teljes testsúlyával belevágódott Bettanbe, és egymásba gabalyodva lezuhantak a földre.

Palmer rájuk fogta a fegyverét, de nem lőtt. Nem tudott. Túlságosan közel voltak egymáshoz.

Előkígyózott a hóesésből egy csáp, és mellkason vágta Palmert.

A nő elesett, elejtette a puskát, ami végigcsúszott a havon. A Testőr dühödten felüvöltött, majd célzott, és tüzet nyitott a lényre.

A fülsiketítő dörrenések közepette megint remegni kezdett a hegy, mintha válaszolt volna, és kék színű húscsfatok töltötték meg a levegőt.

Ismét belém szivárgott az eszelős harag, de felismertem, és elfojtottam. Ez *nem* én voltam. Naoko még mindig odakint volt valahol, és szüksége volt rám.

Miközben a Testőr újratöltött, egy másik leviatán vágatott felé hosszú csápjain, amelyek dübörögtek a havon. Felemeltem a pisztolyomat, nagyjából célba vettem, és lőttem. A lövés erejétől hátracsapódott a kezem. Ijedtemben elakadt a

lélegzetem, az oxigénmaszk lecsúszott a számról, és a hideg levegő belemart a szájüregembe.

Semmi sem történt. Nem találtam el a lényt.

Fájt a karom, a testem tiltakozott a megerőltetés ellen. Nagyon magasan jártunk.

Újabb dörrenés hallatszott. Palmer feltérdelt, összeszedte a fegyverét, és ő is tüzelni kezdett. A leviatán megpördült, kék színű vére a hóra fröccsent, és kidőlt oldalra. Palmer felállt, közelebb ment hozzá, és küldött egy golyót a szeme közé.

A Testőr a helyére csapta a tárat, és csatlakozott Palmerhez.

Amikor megfordultam, láttam, hogy Jet Bettan fölé kerekedett, és a nyakát szorongatta. Bettan ütött és rúgkapált, de nem tudta lelökni magáról, és kezdett megfogyatkozni az ereje.

– A picsába! – dünnyögtem, és lepillantottam a pisztolyomra. – A picsába, a picsába, a picsába!

Felemeltem, és meghúztam a ravaszt, habár nem tudtam, hogy kit vagy mit fogok eltalálni. Jet görcsösen megvonaglott. A golyó belefúródott az oldalába, így Jet a lendületétől lezuhant Bettanról, és a jégre gördült.

A hegymászó feltápáskodott, és futásnak eredt.

Egyenesen felém.

– A görbületbe! – kiáltotta, és mutogatni kezdett.

– De...

– *Gyerünk!* – üvöltötte a Testőr, miközben folyamatosan tüzelt.

Bettannel futásnak eredtünk, Palmer és a Testőr pedig hátulról fedezett minket. Hátranéztem a vállam fölött, hátha megpillantom Jetet, ám nem láttam.

De ez a görbület a barlangokba vezet, akartam mondani a többieknek, csak hogy nem maradt más választásunk. Körülvettek minket, és nem volt más kiút. Nem tudtam, miféle borzalmak várnak ránk a túloldalon, azt viszont igen, hogy *itt* miféle borzalmak vettek körbe minket. Egyre több szörnyeteg közeledett felénk. Vagy a barlangok, vagy a biztos halál.

Keresztülbotladoztunk a sziklákon, és odaértünk a furcsa fekete üreghez. Palmer és a Testőr elkapta a karunkat, és egymásba kapaszkodva beleugrottunk.

Amikor tántorogva megérkeztünk a barlangba, ismét felerősödött a zúgás a fejemben. Ez volt a leviatánok haragjának az epicentruma. Emlékképek és érzések villantak fel előttem – ha szabad utat engedek nekik, akkor felismertem volna őket –, ám tudtam, hogy nem az enyéme.

Mert ismertem önmagamat.

Azonnal könnyebbnek éreztem a testem, mintha ledobtam volna ötven kilót, és rájöttem, hogy most sokkal alacsonyabban vagyunk, mélyen a hegy belsejében. Vettem egy mély lélegzetet, és beszívtam a valódi levegőt a tüdőmbe.

Ez azonban nem tartott sokáig.

A hátunk mögötti görbület kékes fénnel lüktetni kezdett, aztán előkígyózott belőle egy csáp, és felénk csapott.

– *Futás!* – üvöltötte a Testőr.

Nem hezitáltunk. Keresztülvágtunk a barlangon, és berohantunk az alagutakba. A falak mellett sorakozó fáklyák fénye a földönkívüli freskókkal borított falakon táncolt.

A lények dübörögve utánunk iramodtak, mint a halál és a pusztítás egyre közeledő hulláma.

Futottunk és futottunk, néha jobbra kanyarodtunk, néha balra, egyenesen a barlangok mélye felé.

És még mélyebbre.

Nem tudtunk tájékozódni.

Csak életben akartunk maradni.

És minél mélyebbre jutottunk, annál inkább azt reméltem, hogy talán belebotlunk egy másik görbületbe, ami kivisz minket innen, vissza a hegyre, vissza a felszínre, még ha nem is tudjuk pontosan, hová.

Az egyik alagút vége egy hatalmas barlangban végződött. A plafon több száz méter magasan volt, és elnyelte a sötétség. Az üreg közepén bámulatos jelenséget láttam, ami körülbelül fél méterrel a talaj fölött lebegett.

Csak úgy tudnám jellemezni, hogy egy hasadék volt a valóságunk anyagában. Az őrjítően lüktető és kavargó lyuk több ezer különféle színben játszott, a lila, a vörös, a kék és a zöld különböző árnyalatában.

Éreztem a súlyát; még ekkora távolságból is mintha rám nehezedett volna. Alig tudtam ránézni, és alig tudtam levenni róla a szemem. Uralta a barlangot, a hegyet, a létezésünk teljes síkját.

– Mi a franc ez? – suttogta ámultan Palmer.

Megálltunk, szinte teljesen megfélemedkezve a közeledő veszélyről.

Betöltötte a tudatunkat. Semmi másra nem tudtunk gondolni. Nem maradt

helye félelemnek vagy pániknak.

Csak ámulatnak.

– Ez a perem – feleltem. Ott volt előttünk, és a legszívesebben kinyújtottam volna a kezemet, hogy megérintsem. – Ez az átjáró a mi dimenziónk és az ő dimenziójuk között. Ez a tesszerakt szíve.

Palmer rám nézett.

– Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent.

– Ennek véget kell vetni – mondta a hátunk mögött Jet. Elszakítottuk a tekintetünket a hegy szívéről. Túl sokáig vártunk. Jet utolért minket, és valószínűleg a leviatánok is hamarosan megérkeznek. – Nem fogják megengedni, hogy egyszerűen *félredobjátok* őket. Ezt *nem* fogjátok elvenni tőlük. Meg fogtok halni. Nincs hová mennetek.

– Ez nem egészen igaz.

Vetettem egy pillantást a téridőben tátongó lyukra.

Jet felfogta, hogy mire célzok, és eltorzult az arca a dühtől.

– *Nem tehetitek meg!*

Ránéztem a többiekre. Palmer felsóhajtott, a Testőr lemondóan bólintott, Bettan pedig vállat vont, de az összes reakció ugyanazt jelentette: *Mi vesztenivalónk lenne?*

– Akkor ezt figyeld!

Futásnak eredtünk, és belevettük magunkat a tesszeraktba.

Elnyelt a feketeség és a színek feneketlen kaleidoszkópja. Valami felfelé húzott, kiemelt a testemből, bele a végtelenbe.

[1]^{[10](#)}

Drága Hattie! Tíz év telt el azóta, mióta kiléptem a gépből arra a hegyre. Ezt a naptár mozgása, az óra ketyegése, a falakba vésett

vonalak és a megírt levelek alapján tudom. De már nem *érzem* az idő múlását. Az összes pillanat örökké egy helyben áll.

Tudom, hogy arra várok, hogy az apád eljöjjön, és kiszabadítson ebből a börtönből, de mivel nem értem, mit jelent a várakozás, úgy érzem, hogy örökké itt leszek.

Néha eltöprengek azon, hogy miért éppen neked címeztem azokat a leveleket, Hattie. Mi köze van ennek a kalandnak hozzád, és miért vontalak bele? Igazság szerint ezt szerintem sohasem tudtam biztosan. Eleinte azt mondogattam magamnak, hogy a levelek csupán feljegyzések, egy napló, amelynek a segítségével mélyebb, tudatalatti szinten tudom feldolgozni az eseményeket. A napló azonban egy önmagunknak írt levél, és minden egyes alkalommal, amikor nekifogtam, helytelennek éreztem. Annak szenteltem az életemet, hogy elrejtőzzek magam elől, megtagadjam a múltamat, és új kihívások meg rejtélyek alá temessem a személyiségeimet. Képtelen voltam őszinte beszélgetéseket folytatni önmagammal. Nem jöttek ki belőlem a szavak. Ráragadtak a papírra, mint a szurok.

Amikor magára hagytam Naokót abban a kórházi szobában; amikor mindent elkövettem azért, hogy kitöröljem az életemből Santi emlékét és megszabaduljak a mardosó büntudattól, egy részem megmaradt. Nem lehet magunkat tökéletesen kitörölni. A múlt nem így működik.

Talán az a kimondatlan részem ragaszkodott hozzád. Veled helyettesítettem azt a szeretetet, amit magam mögött hagytam a porban.

Már bizonyára felnőttél. Én egy öregember vagyok, ha annak lehet nevezni egyáltalán. Igazság szerint meghaltam azon a

hegycsúcson, sok évvel ezelőtt. Az élet feleslegesen kapaszkodik belém.

Már csak arra várok, hogy elérkezzen az időm.

És a várakozás minden pillanattal egyre hosszabbnak tűnik.

[2]

Hol vagyok?

A jelenben vagyok, Hattie, *egy bizonyos* jelenben, ami valójában a múltban van, az idő hasadékainak a mélyén. Ez minden élőlény múltja. Nincs érzékelhető testem. Egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy ennek zavarnia kellene, de nem zavar. És ez a gondolat is elmúlik, ugyanúgy, mint minden. A Föld vörös és bugyborékol, haragot és lávát köpköd. Az olvadt mag folyói kanyarognak és kavarnak a felszínén.

Éjszaka van, de világos is. Hatalmas hold csüng a fejem fölött, habár nem érzékelem a teret. Itt vagyok, de ott is vagyok, mert mindenhol létezem. Rendkívül közeli, mert még csak most szakadt ki a sziklás otthonából és állt rá a pályájára. Soha többé nem lesz ilyen közel. Akkora, mint egy másik bolygó, és szinte betölti az eget.

Gravitáció gravitációval küzd, bolygók taszítják és vonzzák egymást a kozmikus kötélhúzásban, az ősi táncban, amibe belerázkódik a Föld. Lávahullámok söpörnek végig a felszínén, akkorák, mint a felhőkarcolók. Nekicsapódnak az újszülött hegyeknek, felrobbannak, hamuvá perzselik, aztán újjáépítik őket.

Itt nincs élet, legalábbis abban a formában, ahogy én ismerem. Helyette van valami más. Valami, ami öregebb az életnél. Valami, ami kisugárzik a Föld mélyéről. Se nem jó, se nem gonosz. Pusztán csak *létezik*.

Pislogok, és a felszínen vagyok. Nincs szemem, amivel pislognék. Nincs szemhéjam. Nincs arcom. Ennek ellenére érzem, hogy pislogok, mert a sötét és a világos váltogatja egymást.

Miért vagyok itt?

Ez nem véletlen. Megmutatnak nekem valamit.

Sziklás talajon állok. Ebben az időszakban csak szikla és láva, szilárd és folyékony létezik a Földön. Egyelőre nincs jég. Víz is alig van. A sziklák feketék és porózusak, egymillió évnyi vulkánkitörés maradványai. Olyanok a bolygó felszínén, mint a kelések.

Egy férfi áll előttem. Nem ismerem, de tudom, hogy ember. Meztelen, mint Ádám. Látom a fejét, a vállát, a hasát, a nemi szervét és a lábát. Enyhe terpeszben áll, és széttárja a karját, mint Da Vinci Vitruvius-tanulmánya.

De ő nem pusztán egy festmény. Valóságos. Érzelmek tükröződnek a tekintetében. Könyörgően néz rám. Azonnal rájövök, hogy olyan, mint én. Reményei, álmai, félelmei és szenvedélyei vannak.

Megremeg fölötte az ég. A hold nyikorog a kifeszülő és elernyedő baldachinban. Pislákolnak a csillagok.

Rémülten végignézem, ahogy egy ismeretlen erő a levegőbe emeli a férfit, és széttépi. Kitépi a karjait a vállából, a lábait a csípőjéből. Mindent beterít a vér. A férfi arca eltorzul a

fájdalomtól. A kezei kiszakadnak a csuklójából. Aztán leválik a lábfeje is. Utána még több darabra szakad a teste: először ötre, azután tízre, azután húszra. A középben lebegő fej épségben marad, és a teste darabjai geometrikus alakzatban elhelyezkednek körülötte a levegőben.

Szétszedik, és új formákká, új alakokká torzítják a darabjait. Most egymás körül köröznek, mint egy kavargó fraktál. Egy láthatatlan kéz vezetésével új ritmusokat keresnek. A férfi teste egy tökéletesítésre váró eszköz, mint a kovács lágyacélja, vagy mint egy zenész hibátlan skálája.

Mindent elborít a vér. Megfertőzi a Földet, és megfertőződik a Földdel. Ez az élet folyója, és mindenre ráfröccsen, de tovább hömpölyög, amíg végül beteríti a talajt. Engem is beterít. Fojtogat, és levegőt akarok venni, de nincs szám. Be akarom csukni a szemem, de nincs szemem. Teljes egészében és hamisítatlanul át kell élnem ezt a borzalmat.

És miközben végignézem, ahogy ez megtörténik, látom, hogy örökkön örökké megismétlődik. Végtelen teremtként és újjáteremtként. Állandó barkácsolásként, ahogy egy feltaláló ügyködik a fészerben.

De rengeteg a vér. Rengeteg.

[3]

Kibotladoztam a kavargó portálból a hegyre. Sötét volt, és teljesen elvesztettem az időérzékeimet. Tisztábbnak tűnt a levegő, és nem kellett küzdenem azért, hogy lélegezni tudjak. *Nem lehetek túl magasan, gondoltam. Nem tudom, hol vagyok, de*

nem a csúcs közelében. Megfordultam, és körbenéztem. A többiek velem egyszerre ugrottak be, ezt biztosra vettem, de most senkit sem láttam magam körül. Csak sziklákat, jeget és a halovány csillagokkal borított égboltot.

Nem találtam azt a görbületet, amin átjöttem. Mintha egyszerűen ledobtak volna ide, útban valami más felé.

Csoszogó léptek zaja ütötte meg a fülemet, és amikor hátranéztem, megpillantottam egy alakot, aki felfelé kaptatott az emelkedőn.

– Harold? – kérdezte.

– Thomas?

Beesett volt a szeme, és úgy vánszorgott, mintha száz tonnát nyomott volna. Nem viselt sem sapkát, sem símaszkot. Fekete haja lobogott a szélben.

– Mit keresel itt?

– Te meghaltál – feleltem. – Végignéztam a halálokat.

Bólintott.

– Igen. Igen, azt hiszem, igazad van.

Körbenéztem. Nem volt más, csak hó és szél. Csak a csillagok világítottak a fejünk fölött.

– Hol vagyunk? *Mikor* vagyunk?

Thomas elmosolyodott.

– Neked mindig jók a megérzéseid, Harold.

– Meghaltam? – kérdeztem. – Ez a túlvilág? A mennyország? A pokol?

– Azt hiszem, erre a kérdésre nem létezik egyértelmű válasz. Talán bizonyos kultúrák egykor úgy hitték, hogy ez a mennyország. Talán innen származik a mennyország gondolata.

De nem, nem haltál meg. Még nem. – Összeráncolta a szemöldökét. – Nem lenne szabad itt lenned.

– Ezek szerint te halott vagy?

– Igen, azt hiszem, a testem halott. De szerintem az, akit most látsz, nem az, akit ismertél. Ez a hegy... – Kinyújtotta a karját, és körbemutatott. A hegy látszólag elnyúlt a végtelenbe, üresen és élettelenül. – Ez nem csak a te idődben létezik. Egyszerre létezik az összes időben. Olyan, mintha egy vonalat néznél, és belátnád az egészet. Bizonyos pontjain halott vagyok, bizonyos pontjain élek. Az összes itt van, és egyik sem valóságosabb, mint a másik.

Felerősödött a szél, és felkavarta körülöttünk a havat.

– Láttalak téged kint a hóviharban – mondtam. – Mit kerestél ott?

Letérdelt, felmarkolt egy kis havat, azután a tenyerét kinyújtva hagyta, hogy elhordja a szél. Még kesztyűt sem viselt.

– Része vagyok ennek a helynek, és azok is, akik a te idődben már nem élnek. De még életben vannak valahol máshol az időben, ezért itt maradnak, azon a helyen, ami mindenkor létezik.

Mély levegőt vettem. A szavai értelmétől szinte izzott a testem.

– Mindannyian itt vannak? Ha itt maradok, akkor találkozhatok velük? Találkozhatok a fiammal?

Összeráncolta a szemöldökét, azután megrázta a fejét.

– Nem, nem. Az rossz ötlet lenne. Ha túl sokáig maradsz itt, akkor nem tudsz elmenni. Én sem tudom elhagyni többé ezt a hegyet. Ezt nem neked szánták. Még nem.

Fütyült a szél, de semmit sem éreztem. Levettem a símaszkomat, ám nem éreztem sem hideget, sem meleget. Ezt a helyet a semmi jellemezte. Semmi sem mozgott, csak a szél.

– Tudod, hogy Sziszüphosz miért kapaszkodik állandóan felfelé, függetlenül attól, hogy tudja, hogy mindig előlről kell kezdenie az egészet? – kérdezte Thomas.

John utolsó szavai jutottak eszembe a téren és időn keresztül.

– Miért?

Thomas elmosolyodott.

– Azért, mert ez az élet. Örökös felfelé kapaszkodás. Állandó fejlődés. Folytonos küzdelem az entrópia ellen. Nem számít, hogy mi a cél, és mi van a csúcson. Csak a felfelé kapaszkodás számít. Ez jelenti azt, hogy életben vagyunk, Harold. Ez jelenti azt, hogy emberek vagyunk.

Thomas hátat fordított nekem, és elindult a sötétség felé.

– Várj! – kiáltottam. – De mi értelme van? Ha minden előre eltervezett, akkor mi értelme van a cselekvésnek?

Thomas megtorpant. A fejünk fölött egymás után kihunytak a csillagok.

– Ami meg fog történni, az meg fog történni. Vagy már megtörtént, esetleg éppen most történik meg. Rajtad múlik, hogy tartalommal töltsd meg. Rajtad múlik, hogy milyen szép lesz.

Már csak egy körvonalat láttam belőle, egy sötét árnyékot, miközben elsötétült az égbolt a fejünk fölött.

– Viszlát, Harold! – mondta Thomas, és kihunytak az utolsó csillagok.

[4]

Izgatottan kopogok Ben ajtaján. 1983 van, és majdnem nyolc év telt el, mióta utoljára láttam. Hat évvel ezelőtt, amikor megszületett a lánya, küldött nekem egy levelet, és arra kért, hogy menjek el a keresztelőre. Nem vettem róla tudomást. Túlságosan lefoglalt, hogy felépítsem az új életemet, hogy megtanuljam, mit jelentett. De ez már a múlté. Már nem gondolok erre.

Később – *azután* – más kötelezettségeim akadtak. Máshol kellett lennem, és más dolgokat kellett csinálnom. Ben bizonyára megértette.

Megint bekopogok. Egy szőke, göndör hajú kislány nyit ajtót csillogó piros melegítőben.

– Szia! – üdvözl, miközben felpillant rám. – Te ki vagy?

– Harold.

– Ó, igen! – Bólint. – Apa mesélt nekem rólad. Azt hitte, hogy nem fogsz eljönni.

Vállat vontam.

– Őszintén szólva én is azt hittem.

Amikor belépek, Ben ugyanolyan szívélyes, mint mindig. Szinte kellemetlenül érzi magát azért, mert még nem jártam itt, mintha ez az ő hibája lenne, nem pedig az enyém.

A nappaliban ülünk, bort iszunk, és hirtelen csönd telepedik ránk. Nagyon különbözünk egymástól a bátyámmal. Kedves ember, de miután elpuffogtattuk a szokásos közhelyeket, mind a ketten rájövünk, hogy nincs igazán mondanivalónk egymás számára. Ben felesége a konyhában van, és a pulykával

foglalatoskodik. Hattie egy babával játszik a sarokban. Az én tekintetem a semmibe réved, és azon töprengök, vajon miért döntöttem úgy, hogy idén eljövök. A nővérem, Poppy nem is ért rá. Bizonyára jobb dolgom is lenne ennél.

– Megmutathatom Haroldnak a szobámat? – kérdezi Hattie.

– Ó, kicsikém! Szerintem Harold nem...

– Hát persze! – szólok közbe, mert örülök, hogy végre csinálhatok valamit. – Szívesen megnézem.

Hattie bólint, mintha előre tudta volna, és kinyújtja felém a kezét, hogy megfogjam. Végigvezet a folyosón, kinyitja az egyik ajtót, és behúz a szobába.

Csinos kis szoba. Tele van játékokkal és plüssfigurákkal. Egy kis játék konyha áll az ágya mellett, és a szoba közepén lévő asztalka vacsorához van megterítve.

Fájdalmasan összeszorul a szívem, de nem akarok erre gondolni.

Félreteszem.

– Karácsonyi vacsorát rendezel a babáidnak, Hattie?

– Ó, nem! – feleli, miközben felpattan az ágyra. – Ünnepséget tartunk.

– Igazán?

– Igen, de csak kevesen férnek el az asztal mellett. Esther terítette meg nekünk. – Rábök a plüss elefántra, ami kötenyt visel, és a konyha mellett áll. – De nem terített meg mindenkinek. Nem tudom, kit hívjak meg.

– Esthert meg fogod hívni? – kérdezem.

Hattie elgondolkodik, és összeráncolja az orrát.

– Nem. Nagyon bután viselkedett.

– Tényleg?

– Igen. Nem vagyunk jóban.

Elnevetem magam.

– És kivel vagy jóban?

– Hát, én biztosan ott leszek, és Hector herceg is. – Felemel egy kiskutyát, aminek egy korona van a fején, és beteszi az ölébe. Hamiskásan elvigyorodik, mintha valami botrányos titkot rejtegetne. – Ma összeházasodunk.

– Ó! – mondom, és meghajlok. – Nos, gratulálok!

– Igen, és nyilvánvalóan te is ott leszel. Te leszel a díszvendég.

– Igazán? – kérdezem, és leülök mellé az ágyra. – És miért?

Hattie felemeli a fejét, és rám néz.

– Neked van gyereked?

Nyelek egy nagyot, mert hirtelen a torkomban dobog a szívem. Felsóhajtok.

– Nincs.

– Nagyszerű! – Felpattan, és leülteti Hector herceget az asztalhoz. – Apa túlságosan elfoglalt, és arra gondoltam, hogy tehetnénk úgy, mintha te lennél az apukám, és te fogsz férjhez adni.

– Ez nem annyira...

Hattie megfogja a kezem, és lehúz az asztalhoz.

– Kérlek! Ez nagyon fontos.

És bár kétségbeesetten küzdök ellene, abban a pillanatban belém csörgedezik egy kis szeretet. Régen éreztem ezt utoljára. Ennek semmi köze a múltamhoz, a büntudatomhoz és ahhoz, ami történt, de egyetlen pillanat erejéig lehetővé teszi számomra, hogy színleljek.

[5]

A tesszerakt belsejében vagyok.

Semmi sincs körülöttem, csak a végtelen úr. Még feketeség sincs. Csupán vak, hangtalan és szagtalan semmi van. Csak a saját nyálam ízét érzem, csak a saját vérem lüktetését hallom, és egy szemernyi kétségem sincs afelől, hogy a hegy szívében vagyok.

Nem a hegy fizikai magjában, odalent, a mi háromdimenziós világunk barlangjaiban, hanem a hatalmas szuperstruktúra közepén, ahol a dimenziók többszörös rétegei találkoznak egymással, egymásra hajlanak, és körülöttem kavarnak.

Úgy kattog a légzésem, mint egy metronóm. Bugyborékolnak a belső szerveim, és a pulzusom hangosan lüktet a fülemben.

Egy idő után fényt látok, mintha valaki lyukakat vágna az úr szövetébe. Eleinte kevés van belőlük, azután egyre több, és végül több száz nyílik meg körülöttem.

Mint az ajtók.

Ezek az ajtók különböző pillanatokhoz vezetnek az időben. Az összes időbeli pillanathoz a dolgok kezdetétől egészen a végéig. Az alfához és az ómegához, és mindenhez, ami a kettő között van. Miközben megsokszorozódnak, lassan forgok, és belebámulok a végtelen nyers szövetébe.

Hirtelen megváltozik a kép, és magamat látom. Emlékképek villannak fel előttem a gyerekkoromból, a fiatalkoromból és az öregkoromból. Az életem egydimenziós vonala elnyúlik előttem, és az összes pillanata egyszerre történik meg.

Ennek nincs köze az eshetőséghez, a véletlenhez vagy a változáshoz. Ennek nincs köze ahhoz, hogy egyáltalán megtörténnek-e, vagy hogy mikor. Meg kell történniük. Máris zajlanak, egyszerre és mindig.

Forgás közben egyre tisztábban látom őket, mint egy régi film jeleneteit:

Poppy, Ben és én beülünk egy csónakba Dél-Franciaországban. Annyira fiatalok voltunk! Én otthon akartam maradni a könyvem társaságában, de Poppy addig erőszakoskodott, míg végül igent nem mondtam. Belemásztunk abba a fából készült csónakba, és mindent elkövettünk azért, hogy ne pottyanjunk bele a csatorna vizébe.

Santit kergetem a St James's Parkban. Ó, Santi! A nevetésed, amikor megpróbállak elkapni, de elvételek, és gurulni kezdek a pázsiton. Visszaszaladsz hozzám, egyenesen a karomba. Engem is eltölt a boldogságod.

Egy kórházi ágyban fekszem. Nem. Egy idősek otthonában. Pityegnek a monitorok. Nagyon megöregedtem, és alig kapok levegőt. Ben az ágyam mellett áll, és a kezemet fogja. Hogy kerültem ide? Ez a pillanat nagyon fontosnak tűnik, meghatározónak az életem szempontjából. Izgatott vagyok. Hevesen ver a szívem. Remeg a testem az adrenalintól. Ezek a levelek a táskámban vannak. Látom, és tudom, hogy meg kell történnie. Már megtörtént. Csak még nem értem oda.

De hol van Naoko az életem gazdag szövedékében?

Forgok és forgok, kétségbeesetten keresem őt, és hamarosan újra és újra megpillantom.

Átölelem, miközben zokog. Ma két betege is meghalt a kórházban, és ez megviselte. Nem találok a megfelelő szavakat, de nem is arra van szüksége, hanem az ölelésemre. Csak érezni akar.

Naoko elvisz a moziba. Még sohasem jártam ott. Értelmetlennek tűnt moziba járni. Miközben villognak a színes fények, és körülvesznek minket a hangok, Naoko a vállamra hajtja a fejét.

Ez az első szeretkezésünk. Szégyellős vagyok, és furcsán érzem magam, de Naoko nem törődik vele. Átsegít minden egyes pillanaton. Zihálva kapkodom a levegőt, és megfeszülnek, majd elernyednek az izmaim. Feltár előttem egy világot, amit sohasem ismertem, és sohasem akartam megérteni.

De ez mind a múltam része. Nem tudok elveszni benne, hiába szeretnék.

Azt akarom kideríteni, hogy merre lehet most.

Gideonnal van, veszélyben, és meg kell mentenem.

Muszáj megmentenem.

Sebesen forogva száguldok keresztül az életemen. Igyekszem összpontosítani, de nagyon nehéz rátalálni.

Fájdalmasan összeszorul a szívem.

Gideont látom, ahogy megfogja Naoko kezét, és együtt kilépnek a hóviharba. Belekapaszkodom abba a pillanatba, és követem, üldözöm az örökkévalóságon keresztül. Figyelem, ahogy Gideon átvezeti őt egy görbületen, azután egy másikon és még egyen.

Követem őket.

Valahogyan a nyomukba eredek a tesszerakt közepében. Keresztülrohanok a dimenziók görbületein, és üldözőbe veszem őket azokon a pillanatokon keresztül, amelyek már megtörténtek. Bettanre és az akaraterejére gondolok, és arra buzdítom magam, hogy én is erről tegyek tanúbizonyságot. Tovább kell mennem. Igazságra kell váltanom a meggyőződésemet.

Látom őket a jelenben. A mostani jelenemben. Naoko összegömbölyödve fekszik a hóban. Gideon fölébe tornyosul, és kinyújtja felé a kezét. Felüvöltök, és felragyognak körülöttem a fények. A tér és az idő szupernóvájává robbannak, és egy múltó pillanat erejéig mindenhol vagyok. Minden vagyok.

Felvillan. Lángol. Eltűnik.

Belezuhanok a hóba, és térdre rogyok.

Naoko a földön fekszik, néhány méterre tőlem, magzatpózbba gömbölyödve.

Gideonnak nyoma sincs.

Nem tudom, miféle erő vitt keresztül a tesszerakton és hozott el ide, de a többieket is iderángatta velem együtt. Döbbenten, sokkos állapotban, tágra nyílt szemmel álltak mögöttem a hóban, és egy pillanatig azon töprengtem, hogy vajon ők is azt látták-e, amit én: az életüket kiterítve, mint egy festményt.

Egy havas fennsíkon álltunk. A nap a felhőtlen kék égbolton ragyogott, és tiszta volt a fény. Nem kellett megküzdennem minden egyes lélegzetvételért, ami azt jelentette, hogy nem vagyunk túl magasan. A jobb oldalon a fennsík egy hasadékbán végződött. Egy sziklás hegygerinc bukott le a havas

mélységekbe. A másik oldalon két vagy három méter magas, hegyes sziklák emelkedtek, mint a fogak.

Naoko a kettő között feküdt a hóban, egyedül.

Odarohantam hozzá, amilyen gyorsan csak a lábam bírta, átbökladozva a sziklákon és a jégen.

– Naoko! – kiáltottam, miközben lerogytam mellé. – Ó, istenem! Jól vagy?

Felpillantott rám.

– Harry – suttogta. – Én... én nem tudom, hol... Gideon az előbb még...

Felkaptam a fejem.

– Itt van? Mit tett veled?

– Semmit – felelte, és felült. – Azt hiszem. Én csak... nem emlékszem pontosan, mi történt.

És amikor körbenéztem, hátha megpillantom Gideont, észrevettem valamit.

A hegyes sziklákon túl, a következő fennsíkon, körülbelül száz méterre tőlünk, egy boltíves átjáró emelkedett ki a hóból. A fekete közepe kozmikus energiával lüktetett. Pontosan úgy nézett ki, mint az, amit a csúcs közelében láttam.

A többiek odagyűltek körénk.

– Hol vagyunk? – kérdezte Palmer. – Mi a fene történt?

Bettan az átjáró felé mutatott.

– És az mi?

Felnéztem rájuk.

– Azt hiszem, az lesz az utolsó kapu. Az visz fel a csúcsra.

Naoko felsikoltott.

Mindannyian megperdültünk, hogy megnézzük, mit lát. Az a téridő-görbület, amelyen kiléptem, amit felhasítottam, hogy kijussak a tesszeraktból, továbbra is lüktetett. Egyre nagyobbra nőtt, a feketeség szétterjedt, mint a rák, és csápok örvénylettek ki a szívéből.

Jet lépett ki a kellős közepéből, mellette pedig felbukkant először egy, aztán kettő, végül pedig négy leviatán.

– Elég volt! – üvöltötte. Eltorzult az arca, a kabátja elszakadt, és lobogott a szélben. A teste mintha fém-, bőr- és vérfoltokból állt volna össze, és csillogott. – Nem tűrjük tovább a létezésedet!

A Testőr előhúzta a fegyverét, de rájött, hogy nincs több tölténye. A leviatánok megindultak felénk, és éles, velőtrázó sikoltozás töltötte meg a levegőt.

– Bassza meg! – morogta a Testőr, és félredobta a puskát.

Előkapta a pisztolyát, és tüzelni kezdett.

A golyók átszakították a lényeket, amelyekből kék színű folyadék spriccelt, de nem lassítottak le. A fegyvereinkkel szemben érzett korábbi félelmüket legyőzte a haragjuk.

Felhúztam Naokót a hóról, és rángatni kezdtem a sziklák felé. Átmásztunk rajtuk, milyen gyorsan csak tudtunk. Bettan oldalra vetette magát, és közben ő is folyamatosan tüzelt.

Palmer mereven tartotta a fegyverét, és amikor az egyik szörnyeteg a közelébe ért, kétszer meghúzta a ravaszt. Beterítette a kék színű folyadék, a lény pedig elzuhant mellette, végigcsúszva a havon.

Egy meghalt.

A következő azonban már mögötte volt, átugrotta elesett társát, és kavargó csápjaival rávetette magát Palmerre. A nő hasra vágódott, mire a lény átrepült fölötte, és belebucskázott a hóba.

Palmer feltérdelt, előhúzta a pisztolyát, és amikor a leviatán felegyenesedett, leadott három lövést egyenesen a fejére. A lény felsikoltott, megrázkódott, és élettelenül visszarogyott a hóba.

Láttam, hogy Bettan a távolban éppen egy harmadik szörnyeteg előtt próbál elhárítani. A hegygerinc és a jó tíz méteres mélység húzódott mögötte. Hátranézett a válla fölött, és elfintorodott. Felemelte a pisztolyát, de üldözője kiütötte a kezéből az egyik csápjával.

– Roger! – kiáltotta Palmer, miközben leakasztotta a kabátjáról az egyik gránátot. – Ugorj!

Leesett az állam. A hasadék túlságosan mély volt. Bettan nem úszná meg épségben az ugrást – minimum a lábát törné, de inkább összezúzná magát a sziklákon.

A férfi eszelősen elvigyorodott, miközben Palmer kibiztosította a gránátot, és behajította a lény és Bettan közé. Amikor a gránát gurulni kezdett a hóban, a hegymászó levetette magát a gerincről.

A robbanás az egész fennsíkot megrázta, és kék színű húscafatok záporoztak a hóra.

Bettan megpördült a levegőben, behúzta a karját, és felhúzta a térdét, de nem láttam, hogyan ért földet. A negyedik lény, a legnagyobb egyenesen felénk tartott. Elkaptam Naokót, belöktem az egyik szikla mögé, azután futni kezdtem a másik irányba, hogy magam után csaljam a szörnyeteget.

Megbotlottam a jégen, hasra estem, és az arcom belefúródott a hóba. Gyorsan hanyatt fordultam, és körbenéztem.

A leviatán alig néhány méterre járt tőlem.

A Testőr felüvöltött, és teljes erőből rohanni kezdett felém. Egy egész tárat beleeresztett a lény hátába, de nem sikerült megállítania. Kétségbeesetten hátrálni kezdtem, miközben egyre jobban lecsökkent köztünk a távolság, és a szörnyeteg éppen akkor rontott rám, amikor a Testőr a közelébe ért.

Kicsaptak a csápjai, belevágódtak az arcomba és a mellkasomba. Felhasadt a kabátom, égető fájdalom hasított keresztül a testemen. A forró vér ráfagyott a bőrömre.

A lény, ami alig egy méterre volt tőlem, magasra emelte a csápjait, hogy újra lesújtsa. A Testőr futás közben félrehajította a pisztolyát, kihúzott az övéből egy kést, és a szörnyeteg hátára ugrott.

A leviatán megpördült, elkapta, és a csápjaival mély sebeket ejtett a karján és a lábán. De a férfi makacsul megkapaszkodott, és dühödten döfködte a késsel a lény testét és szemét. Én a havon feküdtem, és az oldalamra szorítottam a kezemet. Képtelen voltam megmozdulni vagy bármit is csinálni.

Az egyik csáp rátekeredett a Testőr derekára, aztán lassan szorosabbra fonódott, amitől a férfi dühödten felüvöltött.

– *Steve!* – kiáltotta Palmer, miközben teljes erőből felénk rohant.

A szörnyeteg lehajította a földre a Testőrt, aki pattogva zuhant arrébb; megreccsenő csontjainak ropogása belehasított a levegőbe. Palmer leadott három gyors lövést, a lény pedig hirtelen rándulásokkal visszahátrált.

Megborzongott, és megfordult, miközben velőtrázóan felsikoltott, azután felemelte a hatalmas csápjait a levegőbe, és Palmer felé iramodott.

A nő oldalra vetődött, bukfencezett egyet a havon, majd felpattant, és futásnak eredt. Az óriási teremtmény sebesen megindult utána, dühödten csapkodva a csápjaival.

Amikor a feldühödött leviatán már csak néhány méterre járt tőle, Palmer hirtelen megfordult. Szemügyre vette a jelenetet – én véresen feküdtem a földön; a Testőr kicsavarodott teste a hóban hevert, és lassan tócsába gyűlt körülötte a vér; Naoko még élt, de fegyvertelen és kiszolgáltatott volt; a négy lényből pedig már csak egy maradt életben –, és hirtelen komor elszántság ült ki az arcára.

Ránézett a Testőrrre, és bólintott.

– Grace! – nyögte halkán a Testőr. Megpróbált feltápászkodni, de visszazuhant a földre. – *Ne!*

Palmer leakasztott egy gránátot a kabátjáról, kibiztosította, és széttárta a karját.

– Gyere, és kapj el, te rohadék!

A lény egy borzalmas reccsenés kíséretében belevágódott, aztán mind a ketten felrobbantak.

A fennsík megremegett a robbanás erejétől. Szorosan lehunytam a szemem, mert nem akartam végignézni, ahogy Palmer maradványai repeszekként szétszóródnak a földön. Ránéztem Naokóra, és láttam, hogy a pusztítást bámulva az arcához kapja a kezét. A Testőr zokogni kezdett. Képtelen volt megmozdítani összetört testét.

A segítségemre volt szüksége.

Nem tudtam, mit tehetnék. Vagy hogy bármelyikünk is mihez kezdhetne. Csak arra tudtam gondolni, hogy Palmer meghalt, és mélységes reménytelenség lett úrrá rajtam.

Ennek ellenére valahogyan feltápáskodtam. Egész testemben sajogtam, és égtek a sebeim. Palmer azért halt meg, hogy megmentsen minket: a Testőrt, engem és Naokót. Feláldozta magát értünk, a túlélésünkért, és hogy feljuthassunk a csúcsra.

Mi pedig pontosan ezt fogjuk tenni.

Így fogjuk megtisztelni a döntését.

Bizonytalan léptekkel elindultam a Testőr felé, és azt reméltem, hogy valamiféle csoda folytán képes leszek megmenteni őt.

Összeráncoltam a szemöldökömet, és megtorpantam, mert hirtelen rájöttem, hogy megfeledkeztem valamiről. Négy leviatán támadt ránk, és az összes meghalt. De nem egyedül jöttek át.

Megperdültem.

Éppen abban a pillanatban, amikor Jet odalépett Naoko mögé, és beledöfött egy kést a hátába.

– *Ne!*

Naoko szeme tágra nyílt a meglepetéstől, és vér fröccsent ki a száján. Jet vigyorogva kihúzta a hátából a kést, Naoko pedig összezuhan a lába előtt.

Ne!

Minden mozdulatlaná dermedt – az idő, a tér és az örökkévalóság.

Megfeledkeztem a saját biztonságomról és az előttem álló eszelős férfiről, és futásnak eredtem. Oda kellett jutnom

Naokóhoz, hogy véget vessek ennek az egésznek, és megmentsem.

Azonban amint odaértem, Jet torkon ragadott, és megszorította a légcsövemet. Megpróbáltam eltolni magamtól, de ellökte a kezemet. Borzasztóan erős volt. Felemelt a levegőbe.

– Ez így helyes, Harold. Ez így jó. – Búskomoran csengett a hangja. – A sors akarta így.

Köpködve fuldokoltam és rúgkapáltam.

Jet elvigyorodott, belenézett a szemembe, és ekkor Bettan pisztolya felbukkant a halántékánál.

– Kapd be! – morogta Bettan, majd meghúzta a ravaszt.

Jet feje felrobbant.

Lezuhantam és összeroskadtam a földön. Odamásztam Naokóhoz, és lefeküdtem mellé.

– Menjen oda a Testőrhöz! – kiáltottam rá Bettanre. – Megsebesült.

Bettan elrohant.

Naoko még élt, még lélegzett. Felemeltem, nekitámasztottam a hátát a sziklának, és átöleltem. Egy lyuk tátongott a hátán, a seb beszippantotta a kabátja anyagát. A kés átdöfte a tüdejét, ezért a saját vérében fuldoklott. Rászorítottam a tenyeremet a sebre, de tudtam, hogy felesleges. Szorosan magamhoz húztam, és éreztem a szívverését.

– Harry – suttogta. – Semmi baj. Ez nem a te hibád.

– Nem fogsz elhagyni engem – feleltem remegő hangon. – Nem foglak elveszíteni téged. Még nem. Még egyszer nem. Kérlek, ne tedd ezt velem!

Megborzongott, megcsóválta a fejét, és remegni kezdett a szemhéja.

Szorosan magamhoz öleltem, és az akaraterőmmel próbáltam átpréselni a testem melegét vékony és törékeny testébe.

– Itt az idő – suttogta. – Itt a vége. Ne tedd azt, amivel Santi halála után próbálkoztál. Ne felejts el engem!

– Nem foglak. – Megráztam a fejem, de igyekeztem a kedvéért erős maradni. Most nem egy zokogó férfira volt szüksége. – Nem foglak.

– Mindenkinek be kell számolnod erről a helyről. Fel kell jutnod a csúcsra, hogy... felfedezhesd az igazságot. Az embereknek tudniuk kell, mit... – Elcsuklott a hangja, és vért köhögött a kabátomra. Felpillantott rám, és könnyek folytak végig az arcán. – Nem halhatok meg a semmiért.

Thomas szavai visszhangzottak a fejemben: *Ami meg fog történni, az meg fog történni. Rajtad múlik, hogy tartalommal töltsd meg.*

– Úgy lesz – mondtam. – Megteszem. És utána eljövök érted. Megígérem. Bármilyen történjék is ezután, bárhová is mész ebből a világból, én követni foglak.

Naoko kapkodni kezdte a levegőt, és elkerekedett a szeme a rémülettől.

– És ha nincs ezután semmi?

– Akkor oda is követni foglak.

Megint köhögni kezdett, vére ráfröccsent a kabátomra és a hóra.

– Mit tehetek? – kérdeztem. – Nem tudom, hogy segítsék. Mondd meg, mitévő legyek!

– Nagyon fádom, Harry – suttogta. – Nem akarok fázni többet.
Még erősebben magamhoz húztam.

– Amikor eljövök érted, láng és forróság leszek. Felperzselem a mennyországot, miközben téged kereslek, és meg foglak találni. Megígérem neked, Naoko.

Abbahagyta a remegést, és elernyedte a teste. Rádőlt a mellkasomra, és éreztem, hogy már nem lélegzik.

– Megígérem neked – ismételt meg a hegynek, a hónak és a szélnek. – Megígérem.

A Testőr meghalt. Bettan azt mondta, hogy már alig élt, amikor odaért hozzá. Miután Palmer elment, már nem kellett fölötte őrködni. Egyszerűen feladta.

Még mindig a pusztítás helyszínén vagyunk. Bettan éppen összeszedi az oxigénpalackokat és a felszereléseket, és áttúrja a halottak csomagjait bármi használhatóért. Én írok. És gyászolok.

Már csak ketten maradtunk, és csak egy út áll előttünk.

Minket vár a boltíves átjáró, mögötte pedig a hegycsúcs.

Nincs értelme itt maradni. Mindent elvesztettünk.

Csak a vonzás és a sóvárgás létezik.

És azután?

Azt hiszem, ideje kideríteni.

Hattie...!¹¹

Nem tudom, miért írom ezt. Azt hiszem, évek teltek el, de már semmiben sem vagyok biztos. Fogalmam sincs, hol vagyok. Talán egy elmegyógyintézetben vagy egy börtönben? Valóságos emberek vesznek körül, de már nem látom annak őket. Mennyi ideig voltam távol? Számít ez egyáltalán?

Körülöttem sürgölődnek, mint a hangyák, amiket mindjárt eltaposnak; mint a ketreceikből kivetett, hasztalanná vált kísérleti patkányok. Amikor kérdéseket tesznek fel nekem, már nem értem őket. Ismerem a szavakat, megtanultam az alakjukat és a hangzásukat gyerekkoromban, használtam és megosztottam őket másokkal az életem során, de már semmit sem jelentenek számomra. Minden egyes szónak olyan a hangása, mint egy versenyautónak. Minden mondat előre meg van írva.

Elhessegetem őket. Látszólag félnek tőlem, ostobaságokat fecsegnek, mintha más lennék, mintha elromlott volna bennem valami.

Semmit sem értek. Semmi sincs rendben. És miközben ebben a meleg szobában ülök – a melegben, amiről azt hittem, hogy sosem fogom érezni többé –, még sohasem gondoltam magam ilyen elveszettnek.

Hogyan fogom ezek után értelmezni a világot, Hattie? Mindig is ez volt a munkám, nem igaz? Az életcélom. Úgy érzem, hogy végre meg kell próbálnom elmagyarázni neked, hogy mi történt annak a borzalmas hegynek a csúcsán, ha másért nem, akkor

azért, hogy feldolgozhassam a bennem lakozó örültséget. Kétségbeesetten azt remélem, hogy ezt sohasem fogod elolvasni. Sem te, sem senki más.

Nem teszek úgy, mintha lennének válaszaim. Nincsenek válaszaim. Már semmim sincs.

Csak áthidalhatatlan távolságot érzek, alapvető és nyugtalanító elidegenedést, és biztosra veszem, hogy már semmi sem lesz úgy, mint régen.

Amikor kiléptünk a boltíves átjáróból, mindkettőnkénél volt egy oxigénpalack, de csak a legszükségesebb felszereléseket vittük magunkkal. Tudtam, hogy a magasság rá fog nehezedni a testünkre, Bettan viszont azzal érvelt, hogy minél gyorsabban haladunk felfelé, annál elviselhetőbb lesz.

Mivel egyéb információ nem állt a rendelkezésemre, ezt nem vitathattam.

Azt hiszem, mindketten beletörődtünk abba a ténybe, hogy nem fogunk lejutni a hegyről, függetlenül attól, hogy mit találunk a csúcson. Nem maradt elegendő mennyiségű készletünk. Nem voltunk elegen. És igazság szerint látszólag csak a felfelé kapaszkodás számított. A lefelé fogalma kitörlődött a tudatomból.

Együtt léptünk ki a görbületből, és tettünk néhány bizonytalan lépést a havon. Egy legfeljebb húsz méter széles fennsíkon álltunk, és egy szikla magasodott előttünk. Nem kellett sokat gyalognunk. Néhány perc alatt át fogjuk küzdeni magunkat a jégen és a sziklákon, és fent leszünk a csúcson. Láttam azt a pontot, ahonnan a hegy már nem emelkedett magasabbra.

Megborzongtam, és tetőtől talpig libabőrös lettem. Vajon ennyi az egész?

Jelentéktelennek tűnt, mint egy megfestett tájkép. Ennek ellenére a vonzás a háttérbe szorított mindent. Mohón vágytam arra, hogy megtegyem az utolsó néhány lépést. Már semmi sem állíthatott meg minket. De mi lesz akkor, ha nem múlik el a sóvárgás, miután felérünk a csúcsra?

Akkor mit fogunk tenni?

Körülöttünk csak a lefelé létezett. A fennsík pereme szédítő mélységben végződött, és az alattunk elterülő jég- és felhőréteg hófehér tengerré olvadt össze. Csak a szél zúgását lehetett hallani. Idefent semmi sem mozdult, semmi sem élt. Rajtunk kívül csak a természeti erők voltak itt.

Mivel viseltem az oxigénmaszkot és friss oxigén járta át a testemet, nem voltam annyira letaglózva, mint legutóbb.

Amikor körbenéztem, és szemügyre vettem az alattunk kavargó felhőtakarót, hirtelen mélységes szomorúságot éreztem. Itt álltunk, a világ tetején. Amennyiben Thomasnak igaza volt, akkor a Meru-hegyen, a Sínai-hegyen, az Olümposzon voltunk.

Ámulatot akartam érezni. Azt akartam, hogy lenyűgözzön. De csak üresség tátongott bennem.

Bettan egyetlen szó nélkül elindult felfelé, és magamra hagyott. Szokás szerint utánasiettem, és megpróbáltam a közelében maradni.

Mi van akkor, ha nincs ott semmi?

Miközben átküzdöttem magam az egyik sziklán, és felhúztam magam a hegygerincre, kitörölhetetlenül befészkelte magát a

fejembe egy gondolat: *Mi van akkor, ha egyáltalán nincs ott semmi? Csak egy hegycsúcs. A hegy tökéletesen jellegtelen teteje.* És miközben belém rágta magát ez a gondolat, elsápadtam.

A végső gyomros. Hogy értelmetlen volt a küzdelem, a veszteség. Meg fogunk halni idefent, síremléket állítva az emberiség kíváncsiságának és önteltségének.

Logikusan gondoltam végig ezeket a dolgokat. Tudatosítottam őket. A testem azonban mászni akart, a sóvárgás mozgásra ösztönzött.

Már félúton jártunk, amikor kezdett világossá válni, hogy a csúcs valójában nem csúcs. Nem egyetlen pontban végződött, mint általában az egymásba csúszó tektonikus lemezek, hanem kilapult. Ebből a szögből úgy tűnt, hogy odafent is egy fennsík van, kör alakú és lapos, mint egy kifaragott emelvény.

Felrémlettek előttem az azték áldozati oltárok; a jégbe fagyott múmiák az Andok csúcsainak közelében; az egyiptomi, hegyekre emlékeztető piramisok, amelyeket a holtaknak építettek.

Eszembe jutott a Biblia egyik sora, amit gyerekkoromban olvastam: „A hegyek tetején áldoznak... mert kedves annak az árnyéka.”^{[13](#)}

Minden egyes lépésnél egyre jobban átjárt a rémület, de nem álltam meg. Képtelen voltam rá. Amikor felértünk az emelkedő tetejére, a fennsík pereme közvetlenül fölöttünk volt. Bettannel egymásra néztünk, és belekapaszkodtunk. Mintha megállapodást kötöttünk volna: nem számít, mennyire különbözünk, ezzel közösen fogunk szembenézni.

Bettan gyorsan felhúzta magát, de a megcsonkított kezem és a felhasított mellkasom miatt a segítségére szorultam, hogy én is feljussak. Odafent nem volt sem hó, sem jég. Alig fújt a szél. Csak egy természetellenesen lapos kör alakú sziklafennsíkot láttam.

Gideon pontosan a közepén állt.

– Ezek szerint feljutottatok a csúcsra. Gratulálok! – Sötétebb és mélyebb lett a hangja, és vibrált, mintha többen beszéltek volna egyszerre. A teste csillogott, visszaverte a fényt. – Nem számítottam arra, hogy ketten lesztek.

Tessék?

Döbbenten meredtem rá. Az egész testem remegett, amikor ránéztem. Ez a férfi elvitte a feleségemet, ami végül a halálához vezetett. És arra sem számítottam, hogy fent lesz a csúcson, mintha kezdettől fogva ott lett volna.

Mi az ördög lehetett ez az egész?

– Hogy a lószarba jutottál fel ide? – morogta Bettan, miután levette az arcáról az oxigénmaszkot. Ökölbe szorította a kezét, hullámozott a mellkasa, süllyedt és emelkedett a válla.

Gideon félrebillentette a fejét, és érdeklődve szemügyre vette, mint egy állatot az állatkertben.

– Feljutottatok a csúcsra. Ezt a mérföldkövet kétszázézer év óta senki sem érte el. Ti vagytok az emberi faj legkiválóbb egyedei.

– A legkiválóbb... – dűnnyögtem bele a maszkomba. Lehúztam, és megállapítottam, hogy kapok levegőt. Valahogyan, képtelen módon, tudtam lélegezni. A levegő tiszta volt és édes, mint egy kellemes nyári napon.

Hátráltam egy lépést, és óvatosan lepillantottam a mélységbe. Még mindig a világ tetején voltunk, még mindig veszélyesen meredeken húzódott alattunk a hegy. De már nem fájt a lábam, és könnyűnek éreztem a mellkasomat.

Gideon lassan elvigyorodott, a szája sarkában természetellenesen összeráncolódott az ajka.

– Már fent vagytok a csúcson. Ne nehezítsétek meg feleslegesen a dolgotokat!

– Mi vagy te? – kérdeztem döbbenten.

– Sohasem hazudtam neked, Harold. Egyikőtöknek sem hazudtam. Valóban antropológus vagyok, és az embereket tanulmányozom: a biológiai, élettani és társadalmi fejlődésüket. Úgy is mondhatnám, hogy ez a hobbim.

– *A hobbid?*

Felrémltetek előttem az expedíció borzalmas jelenetei. Magam előtt láttam Jetet, ahogy beledöfi a kést Polja nyakába. Magam előtt láttam Thomas holttestét, ahogy lezuhan a mélységbe. Magam előtt láttam Palmert azzal a gránáttal a kezében. És éreztem a karomban Naoko elernyedtestét.

Nem halhatok meg a semmiért.

Bettan előhúzta a pisztolyát, és ráfogta Gideonra.

– El fogod magyarázni nekünk, hogy mi folyik itt, mégpedig most azonnal!

– Ó, kérlek! – Gideon legyintett egyet, mintha Bettan fegyvere csupán játékszer lett volna. Lépett egyet felénk, nekem pedig le kellett gyűrnöm a késztetést, hogy futásnak eredjek. – Erre semmi szükség. Mindent el fogok mondani nektek. Végére is kiérdemeltétek.

– Te is közéjük tartozol, igaz? – kérdeztem remegő hangon. – A leviatánok egyik istensége vagy.

Felsőhajtott, színpadiasan megcsóválta a fejét, azután vetkőzni kezdett. Levette a sapkáját, a sálját, a kabátját, és végül csak egy nadrág meg egy atléta maradt rajta. Kopasz volt, kreol bőre csillogott a napsütésben.

– Azok a szerencsétlenek egy kezdeti kísérlet eredményei. Az öntudat különböző formáival kísérleteztünk, és rosszul sült el a dolog. Kiderült, hogy túlzott mértékben beleavatkoztunk. Ezeknek a dolgoknak organikusan kell fejlődniük. Megtartottunk közülük néhányat emlékeztetőül. De nagyon féltékenyek azokra, akik felkeltik az érdeklődésünket, ami igazán aranyos.

Bettan mogorván lépett egyet előre, ám nem eresztette le a pisztolyt. Nyilvánvalóan nem erre számított idefent.

– Hogy érted azt, hogy „kísérlet”?

– Azt hiszem, akár nevezhetnénk életnek is, Roger. – Hatalmas kezével megdörzsölte kopasz fejét. – Kezdetől fogva az volt a nagyszabású tervünk, hogy olyasmit hozzunk létre, amivel kommunikálhatunk, és később talán együttműködhetünk.

Meleg szél simogatta az arcomat, ezért én is levettem a sapkámat és a sálamat. Már elfelejtettem, hogy a szél meleg is tud lenni. Elfelejtettem, hogy milyen a meleg.

– Arról beszélsz, amit most csinálunk?

Gideon komoran lehajtotta a fejét.

– Sajnos nem. – Rábökött a saját testére. – Ez viszonylag új fejlesztés. Egyfajta kommunikációs teszt. Nem rejtőztünk el előletek. Évezredekken keresztül próbáltuk felvenni veletek a

kapcsolatot, meg akartuk mutatni nektek, hogy itt vagyunk, de még nem álltatok készen arra, hogy lássatok. – Odasétált a fennsík pereméhez, és lenézett, mintha felmérte volna azt a lehetetlen utat, amit megtettünk. – Éppen ezért kifejlesztettem ezt az alakot. Jóformán nem is vagyok itt. Ez csupán a valódi állapotom egy töredéke, mint egy visszhang visszhangja. Úgy *tűnik*, bevált, habár ezt nem nevezném valódi együttműködésnek. De jól éreztem magam. Rengeteget tanultam ebből az egészből.

Sűrűn pislogtam, és igyekeztem felfogni a szavai értelmét. Eszembe jutott, hogy csak töredékes és zavaros emlékeim vannak Gideonról, mintha nem is vett volna részt teljesen az expedícióban. Sohasem láttam, amikor meg kellett védenünk magunkat, és nem viselte meg a hegymászás. Sohasem vett részt a vitákban. És amikor egy légtérben voltunk, mintha mindenki megfeledkezett volna a létezéséről.

Miért nem vettem észre már hamarabb? Miért nem tudtam?

– Várj egy kicsit! – mondtam, és felemeltem a kezem. Ez képtelenség volt. Örület. – Ezek szerint létrehoztátok... az életet. Létrehoztátok minket. És azután? Mi ez az egész? Elkezdtetek *kihívások* elé állítani minket?

Vállat vont, miközben továbbra is lefelé bámult.

– Az élet bonyolult folyamat. Megteremtettük a kezdeti feltételeket, és megpróbáltuk magára hagyni, de csak stagnált. – Szomorúan ingatta a fejét. – Azt megelőzően megpróbáltunk felgyorsítani mindent, új jellemvonások kifejlesztésére törekedtünk. Amint ti is láttátok, a leviatánok katasztrófába torkolltak. Ti viszont... – Felénk fordult. – Ti lettetek a

főnyeremény. Kiderült, hogy az életet nem lehet rávenni arra, hogy azt tegye, amit mi akarunk. Fel kell készíteni. Készen kell állnia.

– Nem. – Bettan megrázta a fejét, és dühösen szikrázott a szeme. – Nem, ezt nem hiszem el. Azt akarod mondani, hogy egy kibaszott laboratóriumi kísérlet vagyok? – Remegett a pisztoly a kezében, ahogy elkezdett fel-alá járkálni. – Nem. *Nem!* Ez baromság. Én *nem* ez vagyok.

Tördelni kezdtem a kezem: dühösen, letaglózva, zavarodottan.

– De *miért?* Miért vitted el Naokót? Miért... csatlakoztál ehhez az expedícióhoz?

Gideon bosszúsan csettintett egyet a nyelvével.

– Úgy éreztem, hogy túl lassan haladtok, és egy kis ösztönzésre van szükségetek. És azért csatlakoztam hozzátok, mert kíváncsi voltam, hogyan birkóztok meg a hegygel. Kíváncsi voltam, hogy készen álltok-e.

– Készen?

– A megfelelő stádiumban – magyarázta, és minden egyes szót gondosan kihangsúlyozott. – Ez már korábban is megtörtént. Pár százezer évvel ezelőtt szintén egy kihívás elé állítottunk benneteket. Az nem az én felügyeletem alá tartozott. Miután sikeresen levizsgáztatok, úgy döntöttünk, hogy készen álltok az evolúció következő szakaszára.

Bettan még mindig fel-alá járkált. Napok óta egyikünk sem tudott ennyi energiát kipréselni magából, mint most ő.

– Ezt nem fogadom el – dünnyögte. – Ezt nem vagyok hajlandó elfogadni.

Nem vettem róla tudomást, túlságosan is Gideon szavaira összpontosítottam.

– „Az evolúció következő szakasza”? Ez mit jelent?

Széttárta a karját, mintha meg akart volna ölelni a távolból.

– Nyelv, öntudat, önvizsgálat. Az érvelés képessége. Minden, ami megkülönbözteti az embereket a bolygó többi élőlényétől. Ó, rengeteg új fejlesztéssel ajándékoztunk meg benneteket! A módszer bevált, mert új csúcsok felé ösztönzött titeket. Lenyűgöző volt végignézni. De meg kellett várnunk, amíg készen álltok a következő stádiumra technológiailag, intellektuálisan és lélekben. A hegy erre a tökéletes teszt. Pár száz évenként újra kihívás elé állítunk benneteket. Ti vagytok az első sikeres vizsgázók.

Ránéztem Bettanre. A fennsík peremén állt, lefelé bámult, és a fejét csóválta. Ő még nem vetkőzött le, mintha nem lett volna hajlandó elfogadni, hogy ez történik. Néha átvette a pisztolyt a másik kezébe, és megtornáztatta az ujjait.

Gideon felé fordultam.

– És most mi fog történni?

– Ugyanaz, mint legutóbb. Az egyikőtök fogja képviselni a fajotokat, akit magasabb tudati szintre emelek. Egy teljesen új faj, a *Homo altior*, vagyis a magasabb rendű ember alfája lesz. A szikra, ami lánggra lobbantja a tüzet.

Összeráncoltam a szemöldökömet.

– De miért csak egy?

Közelebb jött hozzám, és már csak néhány méterre volt tőlünk. A vastag ruhák nélkül furcsán festett a teste. Szőrtelen volt és sima, mintha viaszból készült volna. Felemelte a kezét,

és kinyújtotta felém a tenyerét. Egy apró, kék színű drágakő csillogott benne.

– Csupán egyetlen mag létezik. Úgy terveztük meg, hogy tökéletesen illeszkedjen az evolúciós szintetekhez és az élettani folyamataitokhoz. Egy évezreden keresztül dolgoztunk rajta. Soha többé nem lesz ehhez fogható. Belétek hatol, újraírja a biológiátokat, majd kiterjeszti, ti pedig szaporodni fogtok, hogy továbbadhassátok.

– És ha nemet mondunk? – kérdezte Bettan, miközben megpördült. – Mi lesz, ha nem fogadjuk el?

– Tessék? – Gideon úgy nevette ki, mint egy gyereket. – Nem mondhattok nemet. Ez a ti pillanatotok. Mindig is ez volt az. Sikeresen levizsgáztatok, és csak most tudtok felemelkedni. Ha hátat fordítotok neki, akkor majd jönnek mások. De ti most kiérdemeltétek. Hamarosan követnek benneteket mások is. Ez a sorsotok. Az egész fajotoké.

– Ezt nem hiszem el! – Bettan remegett a dühtől, miközben Gideon felé hadonászott a pisztolyával. – Nem írhatjátok meg az emberek sorsát! Nem határozhatjátok meg egyetlen kézmozdulattal, hogy kik vagyunk, hogy *ki vagyok én!*

Leadott egy lövést, és a dörrenés belehasított a levegőbe. Gideon meg sem mozdult. Érdeklődve lepillantott a mellkasára, ahol eltalálta a golyó. Nem vérzett. Nem is ütött rajta sebet.

– Ennek meg kell történnie, Roger – közölte komoran. – Ha nem történik meg, az emberi faj örökké stagnálni fog. Sohasem fogtok túllépni azon, amik most vagytok. Nem fognak tudomást venni rólatok, elfelejtenek titeket, és örökre a létezésnek ezen a

szánalmas síkján maradtok, ezen az apró kis bolygón, és sohasem vizitek semmire.

– De az legalább a *mi* választásunk lesz – makacskodott Bettan.

Gideon elhúzta a száját.

– A választás egy ostoba emberi elgondolás. Kiharcoljátok magatoknak a kis világokat, amit számotokra felfoghatatlan erők hoztak létre, és választásnak nevezitek azt, amivel rendelkeztek. Nevetséges! Nem. Miután felemelkedtek, képtelenek lesztek nemet mondani, mint ahogy az sem a ti választásotok volt, hogy megmásszátok ezt a csúcsot. – Közelebb lépett hozzánk, és mintha megnőtt volna. Fölénk tornyosult. – Ez meg fog történni. Meg kell történnie.

Bettan tátott szájjal meredt rá, mintha vitatkozni vagy üvölteni szeretett volna, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. Lepillantott a pisztolyra, leeresztette, és visszatette a tokjába. Beharapta az ajkát, megcsóválta a fejét, és hátat fordított Gideonnak.

Én is elfordítottam a fejem. Ezt kellett tennem. Megcsodáltam a ragyogó égbolt kék kupoláját, ami egészen a horizontig ért. És hirtelen megvilágosodtam. Miközben a világ tetején álltam, és felfelé bámultam, éreztem, hogy a létezésem teljessége egy patkányketreccé zsugorodik össze, és mindaz, amit megtettem, amit nem tettem meg, vagy amit megpróbáltam megtenni, semmiben sem különbözött attól, hogy melyik útvonalat választom az útvesztőben.

A fülembe csengtek Thomas szavai: *Olyan szabad leszel, mint a szél a hegyen; de most hajtsd végre pontosan a parancsom.*

Mindenki hallgatott. Gideon türelmesen várt.

Megfordultam, és újra szemügyre vettem a tenyerén heverő kék színű drágakövet, az apró magot, amely végtelen számú lehetőséggel volt tele. Arra gondoltam, hogy olyan, mint egy *necuke*. Magában hordozza a múltat.

Csakhogynem volt köze a múlthoz.

A jövőről szólt.

Végül a láthatár felé néző Bettan elnevette magát. Eleinte csak kuncogott, majd hisztérikus nevetéssé fajult. Kirobbant belőle, kétrét görnyedt, és a hasára szorította a kezét.

Bizonytalanul elindultam felé, mert attól féltem, hogy megőrült, és közben arra gondoltam, hogy talán ez lett volna a helyes reakció. Szusszantott párat, lassan megnyugodott, és felegyenesedett.

Megfordult, levette a sapkáját, és elindult Gideon felé.

– Akkor én leszek az – közölte.

Értetlenkedve néztem rá.

– Tessék?

– Nyilvánvaló, hogy én leszek az. – Furcsa mosoly ült ki az arcára. Lehúzta a kabátja cipzárját, és levette. Amikor kihúzta magát, az izmai dagadoztak a felsője alatt. – Azt hiszem, így logikus. Az emberiség legjavát keresitek, az emberi faj dicsőségét, és nyilvánvaló, hogy én vagyok az.

Felfordult a gyomrom. Az egész testem tiltakozott az ellen, hogy esetleg Bettanról fogják mintázni a jövő embereit. De ki másról mintázhatnák?

Rólam?

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – mondtam ennek ellenére.

Bettan megvetően felhorkant.

– Mind a ketten feljutottatok a csúcsra – mondta Gideon. – Bármelyikőtök lehet. Szemmel tartottalak benneteket. Mindketten kiérdemeltétek, habár különböző okokból.

– Baromság! – morogta Bettan, és közben rám nézett. – Te nem jutottál fel erre a hegyre. Én rángattam fel ide a szárnalmas seggedet. Újra és újra megmentettem az életedet. Ez az enyém. Erről nem nyitok vitát.

– Ez teljesen... – kezdtem, de hirtelen elhallgattam. Kimerült voltam és elgyötört. *Végeztem*. Nem maradt erőm küzdeni. Ha Bettan akar lenni a jövő, akkor legyen ő. Engem semmi sem várt már. Vállat vontam. – Felőlem.

Bettan elvigyorodott, és odalépett Gideonhoz.

– Ez az egyetlen esély, igaz? – tudakolta. – Senki sem léphet a helyemre?

– Csupán egyetlen mag létezik. Ez a kísérlet kritikus pontja. Nem lehet újra elkészíteni.

– Helyes – mondta Bettan. – Nagyon helyes. – Hitetlenkedve csóváltam a fejem. Még ebben a helyzetben is csak saját magára tudott gondolni. – Mondd, mit tegyek!

– Állj ide eléem, és tárd ki magad a jövőnek! – felelte Gideon.

Gideon az ujjá közé csípte a drágakövet, és Bettan mellkasához eresztette. A hegymászó mellkasáról lehámozódtak a ruharétegek, lezuhantak a földre, és végül csak a csupasz bőr maradt.

Amikor a kő hozzáért a mellkasához, kék színű fénnel lüktetni kezdett.

Bettannek elakadt a lélegzete, és kissé megrogyant a térde, miközben igyekezett egyenesen állni. A kő recsegő hang kíséretében összeolvadt a mellkasával, és apró, kék színű villámok cikáztak keresztül a testén. Felkúsztak egészen a nyakáig és az arcáig.

A drágakő hamarosan eltűnt, és Bettan teste ragyogni kezdett. Eleinte sötétkéken, mint az óceán, azután sárgán, mint a nap. A szín kiszivárgott belőle a karján és az ujjain keresztül.

Kitátotta a száját, levegő után kapkodott, és közben felemelkedett a levegőbe. Két centire lebegett a földtől. Széttárta a karját, és ívben meghajlott a háta, miközben kirobbant belőle a fény.

Azután mennydörgésszerű hang kíséretében energiahullám söpört szét körülötte.

Hátratántorodtam, és majdnem elestem.

Amikor felpillantottam, Bettan egyenesen állt.

Mintha egy emberfeletti lény lett volna.

Egy istenség.

– Elvégeztetett – mondta Gideon, és halkan felsóhajtott, mintha megkönnyebbült volna. – Végre elültettem a magot. Üdvözöllek, *Homo altior*, az emberiség új korszakában!

Bettan megfordult, és rám nézett. Tágra nyílt a szeme, dühös energia izzott benne. Elindult felém, de esetenül mozgott, mintha még nem szokott volna hozzá az új testéhez.

Előhúzta a pisztolyt a tokjából, és érdeklődve forgatta a kezében. Az arcizmai megfeszültek, mintha heves fájdalom gyötörte volna, vagy valamiféle ősi ösztönnel hadakozott volna.

– Magam vagyok sorsom ura, lelkem hajóján kapitány – mondta mély hangon.

Felemelte a pisztolyt, bekapta a csövét, és meghúzta a ravaszt.

Felrobbant a feje, szétspriccelt a vér, és a teste összeroskadott a földön.

Gideon a száját tátva, döbbenten bámulta a jelenetet.

– Mit tettél? – suttogta. Egy pillanatra bosszúság villant az arcán. Aztán az egész teste elernyedett és összeesett.

Gideon hangosan felsóhajtott, majd a következő pillanatban eltűnt.

Remegni kezdett alattam a hegy, és megszűnt létezni. Egyszerűen eltűnt a lábam alól. Zuhanni kezdtem, szaltóztam lefelé, több ezer méteren keresztül pörögtem és forogtam. Könnyezett a szemem. Görcsösen rángatózott a testem.

Megpróbáltam levegőt venni, de semmibe sem tudtam belekapaszkodni.

Feketévé vált körülöttem a világ, tele fénycsóvákcal, ahogy megint keresztülhaladtam a megszűnő tesszerakt közepén. A tér és az idő képei túl gyorsan villantak fel előttem.

Megpróbáltam belekapaszkodni valami valóságosba. Valamibe, ami még mindig létezett. Ha az összes idő és tér ebben a feketeségben volt, akkor maradnia kellett valaminek, amit megragadhattam.

Thomasra gondoltam, Naokóra és bármire, de csupán az emberiség hosszú vonalát láttam, egy magára hagyott kísérletet, ami beleveszett az entrópia és a semmi fekete lyukába.

Még mindig zuhantam, pörögve és forogva, a felhőkön és a szélen keresztül.

Lehunytam a szemem, és minden erőmmel arra az emlékre összpontosítottam, amit soha többé nem akartam elfelejteni.

Santira.

A tekintetére, amikor kimondta az első szavakat.

A mosolyára, miközben rajzolt.

Vigyél vissza oda! – gondoltam. *Bármit megteszek, csak vigyél vissza!*

Elájultam.

Valahol vidéken tértem magamhoz, a mászófelszerelésem maradványai között. Levettem magamról a vastag ruhákat, és elhajítottam őket, de a hátizsákot megtartottam. Angliában voltam, habár nem értettem, hogyan és miért. Talán ide raktak le. Talán itt volt a helyem.

Az okok látszólag már nem számítanak.

Az okozatok sem.

Jött pár ember, és elvittek. Idehoztak. Úgy gondolják, hogy furcsán viselkedem. Mintha nem is lennék ember. Az a szerencsém, hogy nem tudják, mit jelent valójában embernek lenni.

Most mitévő legyek, Hattie?

Hová menjek?

Itt ülök, ebben a fotelben, kibámulok az ablakon, az üresség meg visszabámul rám.

Rám már semmi sem vár ezen a világon, ennek ellenére úgy érzem, hogy mozgásban kell maradnom. Vajon Sziszüphosz is ezt érzi a hegy tövében minden reggel, amikor felébred?

Tudja, hogy felfelé kapaszkodni hiábavaló, és mégis megteszi, mert ezt az utat jelölték ki a számára.

Mert nem az úti cél a fontos, csak az, hogy mozgásban maradjunk.

Csak a következő lépés számít.

Ideje felkelni, Harold. Ideje megtenni a következő lépést.

Nem tudom, hol fogok kikötni legközelebb, de Isten irgalmazzon annak a szerencsétlen bolondnak, aki megtalál engem!

UTÓSZÓ

A Felemelkedés második kiadásában jelent meg

Az öcsém 2020-ban halt meg. A levelei első kiadása óta sokan követeltek bizonyítékokat az állításai alátámasztására. Egyfajta popkulturális szenzáció lett belőlük, és üzenőfalakat megtalálkozókat ihlettek meg, amelyek kifejezetten azzal foglalkoznak, hogy feltárják a Harold hegye és története mögött rejlő igazságot.

Kétségtelen, hogy az emberek többsége létezett. Egy Jet Towles nevű férfi valóban az MIT-nek dolgozott a nyolcvanas években. Egy Thomas Fung nevű geológus valóban Londonban lakott ugyanebben az időben. Mindketten nyomtalanul eltűntek.

Természetesen Sir Roger Bettan és dr. Polja Volikova a két leghíresebb név. Mindkettejüket halottnak nyilvánították, mielőtt a levelek nyomtatásba kerültek. Amikor Bettan eltűnt, a média arról számolt be, hogy hegymászás közben vesztette életét, és a holttestét nem találták meg. A Volikov család makacsul azt állítja, hogy Polja 1995-ben békésen elaludt a moszkvai otthonában. A szkeptikusok ezt megkérdőjelezik, de a család tagjai elzárkóztak a világtól, visszavonultan élnek, és senkinek sem hajlandóak Poljáról nyilatkozni.

Grace Palmer és Steve Bautista létezésére nincsenek bizonyítékok, „a Testőr”-ről nem is beszélve. Látszólag sohasem szolgáltak a hadseregben, és sohasem éltek Amerikában. Az Apollo nevű világméretű vállalat létezését sem igazolja semmi.

Azok, akik összeesküvés-elméleteket gyártanak az interneten, természetesen azt mondják erre, hogy ez egyáltalán nem meglepő.

Habár az élvonalbeli kritikusok többsége kétségbe vonja az öcsém leveleinek igazságtartalmát, Haroldról sokat írtak. Az első és a mostani, második kiadás között eltelt időszakban többen is nyomozni kezdtek, és sok mindent kiderítettek az életéről.

Az kétségtelen, hogy Londonban dolgozott, ott élt Naokóval, és örökbe fogadtak egy Santi nevű kisfiút. Paul Idris körülbelül ugyanúgy számol be Santi tragikus haláláról, mint Harold, habár az a véleménye, hogy Haroldot nem terheli akkora felelősség, mint ahogy ő maga állítja. Vajon tényleg ez az igazság, vagy csupán a kedvessége mondatja ezt vele? Nem tudom.

Engem az rázott meg a legjobban, hogy az öcsém leélt egy egész életet, amiről semmit sem tudtam. Sohasem álltunk közel egymáshoz, még gyerekkorunkban sem. De amikor megtudtam, hogy volt egy felesége meg egy gyermeke, és ilyen borzalmas tragédiát élt át, nekem pedig sohasem beszélt erről... nos, ez olyan rejtély, ami életem végéig velem marad.

Számomra nyilvánvaló, hogy a lányom szerette őt, és ő is szerette a lányomat, és az ő segítségével talán sikerült valamelyest enyhítenie azt a fájdalmat, amit a saját fia

elvesztése okozott neki. Boldogsággal tölt el, hogy a családom legalább ezt a keveset meg tudta adni neki.

1991-ben találták meg Surrey-ben. Kirándulók bukkantak rá a Frensham-tavacska partján, ott, ahol a fia vízbe fulladt. Ez a természetvédelmi terület alig egyóránnyira esik a St. Brigid's Kórháztól, ami végül az otthona lett. Piszkos volt, alultáplált, véres sebek borították a testét, és nem tudta megmondani, mióta van ott.

Összefüggéstelenül beszélt, üvöltözött és agresszívan viselkedett. A kirándulók értesítették a rendőrséget, és mivel a rendőrök nem tudták megállapítani a személyazonosságát, kénytelenek voltak beutalni a kórházba. A szemtanúk beszámolója szerint ordítozott és rúgkapált, amikor elrángatták a tó partjáról, és könyörgött, hogy ne vigyék el onnan.

A kórház régi alkalmazottai megesküsznek arra, hogy valójában 1990-ben találták meg, egy évvel azelőtt, mielőtt a saját állítása szerint felszállt a hegy felé tartó gépre. Sajnos a kórház pincéjét a 2000-es évek elején elöntötte a víz, ezért az erre az időszakra vonatkozó feljegyzések megsemmisültek.

Egy évvel a *Felemelkedés* első kiadása után egy Thaddeus Shaltman nevű pszichiáter írt egy tanulmányt *Trauma a fantázia által: A Tunmore-levelek* címmel, amelyben azt állítja, hogy az egész élmény a pszichózis egy példája, amit a fia halála miatt érzett bűntudat váltott ki Haroldból. Shaltman szerint Harold „elképzelte egy poklot a maga számára, amit a saját megítélése szerint megérdemelt; ahol tehetetlen volt, megbüntették, és amibe teljesen belesüppedt.”¹²

Nem tudom, mi történt az öcsémmel, és nem tudom, Önök majd kinek hisznek, de az biztos, hogy tragédia volt. De ha Ön is hisz ezekben a levelekben úgy, ahogy én, akkor talán jó okunk van arra, hogy optimisták legyünk.

Biztosan tudom, hogy Harold nem feledkezett meg a családjáról. Az utolsó éveiben teljesen eltávolodott az anyagi világtól, de egy szertartást rendszeresen megismételt. Amikor hozzájutott egy műanyag késhez és egy szappanhoz, kifaragta egy nő és egy kisfiú szobrát. *Necukét* készített, hogy örökre megőrizze az emléküket. Hiszem, hogy amikor felgyújtotta magát, betartotta a Naokónak tett utolsó ígéretét: láng és forróság formájában indult a keresésére.

És ha Thomas igazat mondott, akkor Harold egy része még mindig életben van azon a hegyen, az idő és a tér korlátain túl. Santi és Naoko is vele van, és szorosan összebújnak az örökkévalóság mozdulatlanra dermedt pillanatában.

Azt hiszem, boldognak kell elképzelnünk őket.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a könyv nem jött volna létre azoknak a fantasztikus embereknek a támogatása nélkül, akik megmászták velem ezt a hegyet.

Köszönettel tartozom az ügynökömnek, Alex Cochrannek, aki meglátta a lehetőséget ennek a könyvnek a kezdeti változatában, és kitartóan támogatott engem minden egyes lépésnél.

Köszönöm a szerkesztőimnek, Vicky Leechnek és Delia Taylornak, akik a segítségemre voltak abban, hogy a történetem szívéig hatoljak, és ragyogóvá tehessem.

Köszönettel tartozom a legkedvesebb íróársaimnak és a Novel Nerds tagjainak: Lia Hollandnak, Eleanor Imbodynak, Talia Rothschildnak, Lee Sandwinának és Dave Goodmannek. Ti vagytok számomra a biztos támpont. Nélkületek egyetlen írásomat sem lenne érdemes elolvasni.

Köszönöm a C&W csapatának, akik keményen megdolgoztak értem és ezért a könyvért a folyamat minden egyes szakaszában: Luke Speednek, Anna Weguelinnek, Matilda Ayrisnek, Kate Burtonnek, Jake Smith-Bosanquet-nak, Tracy Englandnek és Dorcas Rogersnek.

Hálás vagyok Tom Kitwoodnak, aki kijavította a tudományos témákkal kapcsolatos tévedéseimet és Duncan Carnegie-nek, aki helyrepopofozta a latin nyelvben vétett hibáimat. Köszönettel tartozom Laura Cherkasnak, aki minden egyéb tévedést kijavított. Köszönöm a csodálatos barátaimnak, a könyv első

olvasóinak, akik támogattak engem: Danny Nasonnek, Linda Leenek, Karin Samuelnek, Mike Wheelhouse-nak, Andrew Quailesnek, Audrey Greathouse-nak, Ross Furmedge-nek, Kristi Wongnak, Emma Wongnak, Jade Foknak.

Hálámat szeretném kifejezni a szüleimnek, akik állhatatosan és feltétel nélkül támogatnak mindenben, amit kitűzök magam elé. Nem is sejtitek, hogy ez milyen sokat jelent számomra.

És elsősorban köszönettel tartozom a csodálatos feleségemnek, Allysnek, és a lenyűgöző családomnak. Ez a könyv és minden, amit képvisel, a tiétek. Ti vagytok a legfontosabbak számomra, most és mindörökké.

A SZERZŐRŐL

Nicholas Binge a *Felemelkedés* című regény szerzője, melynek jogai tíz nyelvterületen keltek el, és opciózták filmre is. Hosszabb ideig élt Szingapúrban, Svájcban és Hong Kongban, jelenleg Edinburgh-ban lakik, ahol irodalmat tanít, tagja a helyi sci-fi és fantasy szövetségnek, illetve már javában dolgozik a következő könyvén.

SZERKESZTŐI MEGJEGYZÉSEK

- 1** A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Harold a levelek többségén feltüntette a dátumot és a helyszínt. Ugyanakkor egy jelenleg zajló jogvita miatt a levelekben szereplő helyszíneket töröltük ebből a kiadásból.
- 2** A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Fontos megjegyezni, hogy a látszólagos időrendi sorrend ellenére a szakértők arra a következtetésre jutottak, hogy a levelek nem egymás után íródtak. A papírok típusa nem egyforma, és jelentős eltérések észlelhetők az állapotukban. Talán lehetetlen őket pontosan keltezni, és a szövegből később az is kiderül, hogy miért. Az érthető elbeszélés érdekében a szerkesztők úgy döntöttek, hogy a fejlécek dátuma szerint közlik a leveleket.
- 3** A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Ez a három levél közül az első, ami Harold eltűnése után érkezett meg Harriethez. A korábbi levelek az aktatáskából kerültek elő a St. Brigid'sben.
- 4** A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Ez a levél majdnem elveszett. Hiányzott az aktatáskában talált gyűjteményből, és Harold régi ruhái közül került elő, nem sokkal a halála után. Nem derült ki, hogy miért különítette el a többitől.
- 5** Ez az első olyan levél, amelyiknek a dátuma látszólag nincs összhangban az eseményekkel. Egyértelműnek tűnik, hogy Harold a következő napon, vagyis a 27-én történt eseményekről számol be, de a keltezés két nappal későbbi. A keddi nap azonban a 29-ének felel meg, ami arra utal, hogy

Harold nem a számokat tévesztette el. Ezen a levélen már nem szerepel az évszám, és az ezt követőéken sem.

- [6](#) A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Két érdekes dolgot kell megjegyezni erről a levélről. Az egyik, hogy bár Harold keltezése január 27-e körül kavarodik össze, csak most jön rá arra, hogy elbizonytalanodott a dátumokkal kapcsolatban. Az nem világos, hogy miért nem tudja, mikor írja a levelet. A másik, hogy a papír állapota arra utal, hogy ez a gyűjtemény legrégebbi darabja, jóval régebbi a többinél.
- [7](#) A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Ez a második levél abból a háromból, amelyeket Harriet 1991-ben kapott meg.
- [8](#) A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Ez a harmadik levél, amit Harold Harrietnek küldött 1991-ben.
- [9](#) A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: Mindent megtettünk azért, hogy időrendi sorrendbe rendezzük a leveleket, de Harold innentől kezdve nem jelöli a dátumot. Annak ellenére, hogy összefüggéstelennek tűnnek, a következő oldalakat összetűzték és megszámozták az eredeti dokumentumok között, ezért így tesszük közzé őket.
- [10](#) A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: A papír és a tinta típusa arra utal, hogy ez a levél a tartalma ellenére nem a St. Brigid'sben íródott, hanem valójában a korábbi levelekkel egy időben.
- [11](#) A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: A bizonyítékok arra utalnak, hogy Harold ezt az utolsó levelet a St. Brigid'sben írta, nem sokkal azután, hogy bekerült oda. Más a papír minősége és az állapota.
- [12](#) Shaltman, T.: Trauma a fantázia által: A Tunmore-levelek (*Nemzetközi Pszichológiai Szaklap*, 2020. 55 [5], 46–74.)

JEGYZETEK

- 1 William Shakespeare 1610 körül keletkezett színműve.
- 2 Fábri Péter fordítása.
- 3 A helybéli őslakos indiánok neve.
- 4 Pál apostolnak a korinthusbeliekhez írt első levele 13:12:
„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig
színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret,
akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem.”
(Károli Gáspár fordítása.)
- 5 Károli Gáspár fordítása.
- 6 Boronkay Zsuzsa fordítása.
- 7 Az utalás Charles Dickens *Karácsonyi ének* című
kisregényének egyik szereplőjére vonatkozik.
- 8 A *Last Universal Common Ancestor* rövidítése.
- 9 Csorba Győző fordítása.
- 10 C. S. Lewis: *Keresztény vagyok*. (Várhidy Gyula fordítása.)
- 11 Willam Ernest Henley: *Invictus*. (Kálnoky László fordítása.)
- 12 William Blake: *Egy homokszemben lásd meg a világot*.
(Weöres Sándor fordítása.)
- 13 Hóseás próféta könyve 4:13. (Károli Gáspár fordítása.)

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL

COPYRIGHT

AJÁNLÁS

MOTTÓK

ELŐSZÓ

1991. JANUÁR 22., KEDD

1991. JANUÁR 23., SZERDA

1991. JANUÁR 24., KEDD

1991. JANUÁR 24., CSÜTÖRTÖK

1991. JANUÁR 25., PÉNTEK

1991. JANUÁR 25., PÉNTEK

1991. JANUÁR 26., SZOMBAT

1991. JANUÁR 27., VASÁRNAP

JANUÁR 29., KEDD

JANUÁR 31. (ÉJSZAKA)

FEBRUÁR 2.??

FEBRUÁR ELEJE

JANUÁR VAGY FEBRUÁR

??? EGY BARLANG. VALAHOL A HEGYEN

MÁR NEM TUDOM, MIKOR VAN.

UTÓSZÓ

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A SZERZŐRŐL

SZERKESZTŐI MEGJEGYZÉSEK

JEGYZETEK